

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

I WILL HAVE COMPLETE CONTROL OVER YOU

LOVING

@Çeviri Kitaplar

THE

Reaper

Penelope Sanderson-M

SILVER FALLS UNIVERSITY
BOOK TWO

LOLA KING

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Ölüm Meleğini Sevmek
Ateş ve Ölüm

Silver Falls Üniversitesi
Kitap 2

Lola King

Telif hakkı © 2025 Lola King

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesinde yayınlamak veya izinsiz başka herhangi bir şekilde dağıtmak yasa dışıdır.

Bu roman tamamen kurgusal bir eserdir. Romanda geçen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Şirketlerin ürünlerini ayırt etmek için kullandıkları isimler genellikle ticari marka olarak tescil edilir. Bu kitapta ve kapağında kullanılan tüm marka ve ürün isimleri, ilgili sahiplerinin ticari isimleri, hizmet markaları, ticari markaları ve tescilli ticari markalarıdır

. Yayımcılar ve kitap, bu kitapta adı geçen hiçbir ürün veya satıcıyla

ile ilişkili değildir. Kitapta adı geçen hiçbir şirket bu kitabı onaylamamıştır.

Bu kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı isimleri ve şarkı sözleri, ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

Kapak tasarımı: Wild Love Designs

Düzenleme: Mackenzie, Nice Girl Naughty Edits Alfa

okuma: Lauren Pixley

alfabenin harfleri benim kabilemdir
ve ben onların arasında sessizce yaşamak istiyorum
vücudumu anlamlı şekillere bükerek belki de
seninkiyle iç içe geçerek
tüm varlığımızı kullanarak başka
hiçbir şekilde anlaşılamayacak veya
ifade edilemeyecek olanı itiraf etmek

— Amy Gerstler

*Çığlık atmak istedikleri halde gülümseyen tüm kadınlara.
Ben yanındayım, canım.
Arkanıza yaslanın
Ve her şeyin yanışını izleyin.*

İÇERİK UYARISI

Merhaba, bu kitabı seçtiğiniz için teşekkür ederiz.
Başlamadan önce, bu kitabın 18 yaşından büyük okuyucular için yazılmış karanlık bir aşk romanı olduğunu lütfen unutmayın.

Daha önce kitaplarımı okuduysanız, bu kitapta TW'nin "alışveriş listesi" bulunmasa da, yine de karanlık bir romantizm olduğunu lütfen unutmayın.

Wren Hunter, diğer MMC'lerim kadar karanlık olmayabilir, ancak kontrolü elinde tutması gerekir ve bu da karanlıkla birlikte gelir.

Sınırlarınızı bilmeniz ve en önemli şeyin zihinsel sağlığınız ve refahınız olduğunu bilmeniz önemlidir. Okumak eğlencelidir, kurgu harikadır, ama en önemli olan sizsiniz.

Lütfen aşağıdaki olası tetikleyicileri sırasız olarak not edin: Şantaj

Dubcon

Manipülasyon

Zehirli ilişki Cinayet

Şiddet

Çocuklukta yaşanan aile içi şiddet saldırısı

Kinks şunları içerir:

Dominant/itaatkar

Kontrolün tamamen teslim edilmesi Orgazm kontrolü / edging

Kitaplarım BDSM rehberi *değildir*. Bu kitapta gerçek BDSM *yoktur*.

Bu kitap, fantezilerine güvenli bir şekilde, sayfalar arasında dalmak isteyenler içindir. Lütfen, fantezinin bir sonraki sayfada başladığını ve kendi sorumluluğunuzda girdiğinizi unutmayın — başka uyarı veya güvenlik kelimesi olmayacaktır.

sayfada başladığını ve kendi sorumluluğunuzda girdiğinizi unutmayın — başka bir uyarı veya güvenlik kelimesi olmayacaktır.

Kullanabileceğiniz tek güvenli kelime/hareket kitabı kapatmaktır.

Her zaman güvenli ve karşılıklı rıza ile oynayın.

Sevgilerimle, Lola

Çalma listesi

You and Me - David Kushner
Hell of a good time - Haiden Henderson Kids
Say - Henry Morris
Korku - The Neighbourhood
Aile Hattı - Conan Gray
OXOX - Dutch Melrose, Lost Boy God
Needs The Devil - Jonah Karen
Değerli - Omido, Nic Dean
Dişler 5 Saniye Yaz Kabusu -
Halsey
Şeytanlar - MISSIO
Adımı Bağır - Thomas LaRosa Beni
sevebilir misin? - Croixx
In The Woods Somewhere - Hozier
Poison - David Kushner
.Goëtia. - Peter Guidry
Hayloft - Mother Mother Burn
- David Kushner
Angel - Camylio
Derin Mavi Denizin Dibi - MISSIO Beni Ölmek
İsteyecek Hale Getir - The Pretty Reckless
SEX LOVE DRUGS - Dutch Melrose, Lost Boy THE
RIDE - Omido, Kai
EXTRA EXTRA, Chandler Leighton
Hava Ne Kadar Karanlık Olursa // Adam O Kadar İyi Olur -
MISSIO Bunu Seviyorum - Croixx
Cennet - Henry Morris Senin -
Conan Gray

Sorun - Camylio
Melek Yok - Stellar
Craving - Stiletto, Kendyle Paige
Used to This - Camila Cabello
Sinner - Shaya Zamora Reflections
- The Neighbourhood Carry You
Home - Alex Warren Hayloft II -
Mother Mother
Pretty Boy - Cavale
Bonnie and Clyde - Dutch Melrose, HARRY WAS HERE Burning
Down - Alex Warren
Nefes Al, Nefes Ver - David Kushner
LABOUR - the cacophony - Paris Paloma En
Küçük Şeyler - Camylio
My Home - Myles Smith
Ordinary - Alex Warren

İçindekiler

<u>Önsöz</u>
<u>Notlar</u>
<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Notlar</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Notlar</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Notlar</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Notlar</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Notlar</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Notlar</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Notlar](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Notlar](#)

[Bölüm 28](#)

[Notlar](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Notlar](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Notlar](#)

[Bölüm 35](#)

[Notlar](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Notlar](#)

[Bölüm 40](#)

[Notlar](#)

[Bölüm 41](#)

[Epilog](#)

[Notlar](#)

[Lola King'in diğer eserleri](#)

[Teşekkür](#)

Önsöz

Wren

Sen ve Ben – David Kushner

Elini yanağıma çok nazikçe koydu.

Yumuşak, onun için kullanacağım bir kelime değil, ama Tanrım, bu tam da ihtiyacım olan şey gibi geliyor.

"Sarhoşuz," diyor kısık sesle.

"Bunun bir mazeret olacağı kadar sarhoş değiliz." Seslerimiz o kadar alçak ki birbirimizi zar zor duyabiliyoruz.

Bu bir sır. Kimseye söylemeyeceğimiz bir şey. O benim önümde duruyor, yeşil gözleri arzuyla parlıyor. Ben başımı eğmişim, yüzünün her santimini görebilmek için. Yüz hatlarındaki her ince değişikliği gözlemleyebilmek için. Birbirimizin nefesini tenimizde hissedebilecek kadar yakınız. O, bütün gece içtiği alkollü punçtan gelen tatlı bir koku yayıyor, içine karışmış hafif bir esrar kokusu da var.

Yüzünün üstünde, alnım neredeyse alnına değiyor, dudakları benimkine dokunuyor.

"Biriyle çıkıyorsun."

Bakışlarımın onun gözlerinden ayrılmaması için hafifçe başımı sallıyorum. Gözleri benimkilere bakarken çok masum görünüyorlar. Benimkiler ise ona *zar zor* dokunmanın verdiği zevkten dolayı kaplanmış gibi. Onun avucunun en ufak bir baskısıyla beni esir tutan sarhoşluğundan.

"Onu birkaç kez gördüm. Benim için hiçbir anlamı yok."

Hızlı düşünme yeteneği hemen devreye girer, bilinçaltı ihtiyaçları kontrolü ele geçirirken, bilinçli olan tek şey onu terk eder. "Bana neden

onunla görüştüğünü söyle."

Ağzımın köşesi yukarı doğru kıvrılır. Bunu duymak istiyor, değil mi?
O kurnaz kadın.

"Çünkü kıskançlığın, dikkatini çekmenin tek yolu, Peach. Yapmam gerekeni yaptım."

Alt dudağını ısırır, ben de başparmağımı oraya götürür, dişlerinin arasından yumuşak eti çekerim, sonra aşağıya doğru, yerine geri dönene kadar. Parmağımı ağzına bastırırım, onun refleksi onu ısırmaktır.

Peach böyle yapar. Isırır ve savaşıır. Seni yok etmeden önce aklını başına getirir.

"Nazik ol," diye mırıldanıyorum. "Bunu yapmayalım. İtme çekme. Lütfen, sadece bu gece. Bana tatlı davran, ben de nefret ettiğin tarafımı geride bırakayım."

Ateşkes ihtiyacımı hissederek, o da beni o yolda takip ediyor. Onu neyin etkilediğini biliyorum. Benim "*lütfe*n" demem. Isırması, başparmağımı kemirmeye dönüşüyor ve dili etrafında dolandığında, gözlerim kapanıyor.

"Siktir, Peach..."

O parmağımı emirken, diğer elimi onun dar beline götürüp sıkıca tutuyorum. O kadar sıkı ki, her hızlı nefesini hissediyorum. Kaburgaları elimdeki tutuşuma baskı yapıyor.

"*Nazik olalım* demiştik," diye başparmağımın etrafında hırıldıyor.

Belindeki parmaklarımı gevşetip, onun yerine cildini okşuyorum. Üzerinde sadece bikini üstü ve şeffaf, dalgalı bir plaj eteği var. İki parlak siyah üçgen, incecik ipliklerin ve her şeyi bir arada tutan kutsal ruhun gücüyle yerinde duruyor. Arkadan bir çekişle, şu anda göğsüme bastırılmış olan göğüslerine ulaşabilirim. Bu düşünce, sikimin kot pantolonuma o kadar hevesle bastırmasına neden oluyor ki, fermuar patlayacak gibi.

Acaba o da benim sert olduğum kadar ıslak mı? Acaba bizimle nazikçe oynayarak ihtiyacı olanı alabilir mi?

Başparmağımı ağzından çıkarır, ıslak parmağımı boğazından aşağı kaydırır, sonra köprücük kemiğine ve sol meme ucuna ulaşana kadar aşağı doğru kaydırırım.

Kahretsin. Zaten bikinisinin elastik kumaşından dışarı çıkmış durumda.

Sadece onu tekrar tekrar daireler çizerek okşadığımda, keskin bir nefes alır. Yanağımdaki eli ensemin arkasına gider. Artık o kadar yumuşak değildir, gerçek kişiliği ortaya çıkmıştır.

O çekiyor ve alınlarımız birbirine sıkıca bastırıyor. Üçgeni yana kaydırarak güzel göğsüne daha iyi ulaşabiliyorum. Meme ucunu okşadığımda gözleri kapanıyor ve çok hafif bir inilti kaçıyor.

"Bunu yapabiliriz," diyorum dudaklarına. "Sen ve ben. İkimiz de istiyoruz."

Birbirimize karşı hislerimizi anlayacak kadar büyüdüğümüzden beri ilk kez, Peach aramızdaki çekimi inkar etmiyor. Gözlerini açarak dudaklarını yalıyor ve başını sallıyor.

"Yapabiliriz." Gözlerindeki yeşil renk, duygularla doyunlaşarak derinleşir. "Sana aşık olabilirim, Wren Hunter. Keşke bu kadar baskın bir pislik olmasaydın."

"Artık bununla mücadele etmek istemiyorum. Kıskançlık yoluyla beni sevdiğini kanıtlamak zorunda kalmak istemiyorum. Sen benim için çok daha değerlisin."

Yine başını sallar, nefes alış hızlanır, elim aşağı iner, karnını okşar, sonra eteğinin lastik bandını geçip bikinisinin altına girerim.

Onun dikişinde ıslaklığı hissettiğimde inlerim ve orta parmağım alt dudaklarının arasına girerek girişine bastırır.

Kalçalarını öne doğru kaydırarak, elime doğru hareket eder. "Öp beni," diye fısıldar.

Dudakları benimkilere zar zor değse de, şimdiden tatlılığını tadabiliyorum. Onu öpmek için *can atıyorum*. Tek istediğim bu. Öpmek için dünyayı yerinden oynatabileceğim tek kadın o.

Ama hızımızı yavaşlatıyorum, ağzımı yanağına götürüp cildine gülümsüyorum.

"Lütfen de."

O şaşırır, uzaklaşmaya çalışır, ama belindeki elim sıkışır.

"Yapma. Islanıyorsun."

Nefesi düzensizleşir, kalçaları hafifçe ileri doğru itilir, sessizce benden daha ileri gitmemi ister. Hayatım boyunca hiç bu kadar kendimi kontrol etmemiştim.

"Pes et," diye yalvarıyorum ona. "Benim için yapabilirsin. Kimseye söylemem. Söz veriyorum, bu aramızda kalacak."

Kulağının kepeklerini ısıyorum ve o da başını yana eğerek bana daha iyi erişim sağlıyor ve iç çekiyor. O da hazır hale geliyor. *Sonunda* oluyor.

"Öpücük iste," diyorum kulağına. Bunun bizim sırrımız olduğunu bilmesini istiyorum. "İlk adım en zor olanıdır. Ama sonra parmaklarımı içine sokmam için bana yalvaracaksın."

Tamamen donup kalır.

"Bekle..."

"Uslu durmayacağını *biliyordum*," diye tıslayarak beni iter. Ben geriye doğru sendelerim, o da yana doğru adım atar.

"Bekle, Peach. Sözümü geri alıyorum."

Bikini üstünü düzeltir ve beni suçlayıcı bir şekilde parmağıyla işaret eder. "Bunu yapamazsın. Kontrolü ele almalısın."

"Hoşuna gitti," derim sakın bir şekilde. "Bunu hissedebiliyordum."

"Bana nazik olmamı söyledin, ben de öyle oldum. Ben nazik davranırsam, boktan dominant tarafını geride bırakacağını söyledin. Ben yaptım. Sen yapamadın. Siktir git."

Elimi yüzüme götürdüm ve o kapı kolunu tutmaya çalışırken kapının önüne geçtim. Aniden kapının arkasındaki partiyi duyabiliyordum. Yakın olduğumuzda her şey kaybolmuştu, ama gerçek dünya tam orada, dışarıdaydı. Onun çok değer verdiği sert kız imajı. Arkadaşlarımızın birbirimizden hoşlandığımız için bizimle dalga geçmeleri. Tüm üniversitenin benim ondan başka kimseyi istemediğimi bilmesi. Onun umutsuzca korumak istediği arkadaşlığımız. Artık hepsi çok gerçektir.

"Özür dilerim." Elimini önüne uzattım, ama o bir adım geri çekildi ve ulaşamayacağım bir mesafede kaldı.

Aniden, bu yatak odası çok büyük geliyor. Bir dakika önce dar gelmişti, sanki ayrılmak istersek duvarları itmemiz gerekecekmiş gibi. Şimdi, benden uzaklaşmak için gideceği yerler olduğunu görebiliyorum. Bana dokunmasının sebebi, *bunu istemesiymiş*.

Bu, öpüşmeye en yakın olduğumuz andı. Sevişmeye. Birlikte olmaya. Ve ben kendimi kontrol edemediğim için her şeyi mahvettim.

"Çekil yolumdan."

"Yapamam," diye hemen itiraf ettim. "Çok yakındık. Peach, seni zaten istiyordum, ama şimdi vazgeçemem."

Yüzü sertleşir, kaşları öfkeyle birbirine yaklaşır. "Senin saplantın benim sorunum değil. Çek. Kendini. Yoldan."

Kalbim kulaklarımda atıyor, kafamda panik zonkluyor.

"Neredeyse öpüşecektik ve sen yine beni istemiyormuş gibi davranmaya mı başlayacaksın?"

Burun kıvrır. "O kadar da zor değil, Wren. İnan bana. Birini bulup aklımı başka yere yönlendirebilirim..."

"Bu odadan çıkmak istiyorsan, bu cümleyi bitirmem."

Başını geriye atarken ağzından alaycı bir kahkaha patladı.

"İşte burada." O çok küçümseyici olabilir. Bu onun süper gücü. "Wren, *pislik* Hunter. Ooh, çok dominant." Titriyormuş gibi yapıyor. "Çekil. Ania'nın yanına git. Eminim parmağını şıklattığın her seferinde dizlerinin üzerine çöküyordur. Eminim sana onu öpmen için *yalvarıyordur*."

Dişlerimi dilimle gezdiriyorum. O pislği mi istiyor? Peki, her zamanki gibi devam edelim.

"Ona sorsam havlar," diyorum, sesim alçak. "Senin yerine onu seçmem için her şeyi yapar. Ona geri dönmemi mi istiyorsun? Döneceğim. Onu öpeceğim, merak etme. Onu orgazm edeceğim çünkü çok iyi yalvarıyor, nasıl yapmam?"

Çenesini sıkıyor, ama en güzel manzara yanlarında sıkılan yumrukları. Ne kadar da sinirli küçük şey.

"Kontrolün sende olduğunu hissetmek için buna ihtiyacın varsa, sana engel olmayacağım."

"Bunu yapacağım, Peach," diyorum tüm ciddiyetimle. "Ve kıskançlığın seni ele geçirdiğinde, ki ikimiz de bunun olacağını biliyoruz, onu grubun geri kalanıyla birlikte tüm toplantılarımıza getireceğim. Onu senin önünde sergileyeceğim ve her elimi tuttuğunda alnında beliren o sevimli damarı izleyeceğim"

gölümseyerek işaret ederim. Onun nefret ettiğı şekilde.

Burnundan nefes alır, burun delikleri genişler. "İyi eğlenceler."

"Eğleneceğim."

"İyi," diye dişlerini sıkarak homurdanır.

Lanet olası velet.

"Harika."

Ne beklediğimi bilmiyorum. Peach'in inatçılığına meydan okuyarak onu pes ettiremezsin.

Tanrı bilir ne kadar süre sessizce durduk, ta ki içimden bir iç çekme gelene kadar.

"İyi geceler," diye homurdandım.

Arkamı döndüm, kapıyı açtım ve partiye geri döndüm, arkamda bırakıyorum.

Tek *yasa* şansım.

Ania

Düzensiz nefeslerim karanlık ormanın sessizliğini bozuyor. Bu, karnımın yan tarafını delen ağrı ve ciğerlerimdeki yanmanın kanıtı.

Hayatın için koşmak böyle bir şey. Gergin kaslar, bacaklarından aşağı akan idrar, önündeki her şeyin bulanıklaşması.

Silver Snake Nehri'nin kıyısında duruyorum, açık gece gökyüzü sonunda nefes almamı sağlıyor.

Kız öğrenci yurdunda katıldığım parti artık çok uzakta, müziğin bas sesini bile duyamıyorum. Kampüsün arka tarafını, kalın ormanı, acı veren dalları geçerek koştum.

Burada, nehrin vahşı akıntısının sesi dışında sessizlik hakim. Beni kovalayan kişiyi bile duyamıyorum. Sanırım onları atlattım. Kim oldukları önemli değil.

Dudaklarımdan bir hıçkırık patladı. Artık her şeyi çok net hissedebiliyorum. Bariyere yaslanarak, bu gece içtiğim tüm alkolü kustum.

Bir cinayet girişiminden kurtuldum
mu? Neden?

Ne yaptım ben? Kimi kızdırdım?

Düşüncelerim kafamın içinde dönüp duruyor, başım ağrımaya başlıyor. Biraz daha kusuyorum, iğrenç bir şekilde ön kolumla ağzımı siliyorum.

Arkamda güzel, özgür bir kahkaha yankılanıyor ve biri bana doğru sendeleyerek yaklaşıyor, yanıma yaslanıyor.

Kafamı sallayarak, bunun gerçek olduğunu anlamaya çalışırken yabancıya dönüyorum.

"Yardıma ihtiyacım var," diyorum boğuk bir sesle. "Saldırıya uğradım."

Sözlü bir cevap almadım, sadece iki el şiddetle boğazımı sıktı. Öksürük çığlığımı kesti. Zaten daralmış ciğerlerim anında oksijen eksikliğini hissetti.

Tek gördüğüm ateş kırmızısı saçların parlaması. Karanlık gecede bile gözden kaçması imkansız.

Bilincimi kaybedip aşağıdaki vahşi sulara itilirken, son umudum tek bir şeydi.

Bir gün dünyanın, katilimin Penelope Sanderson-Menacci olduğunu öğrenmesi.

Notlar

College Peach

- Metal, punk ile aynı şey DEĞİLDİR.
- Hala kabuklu deniz ürünlerine ve kedi tüylerine alerjisi var.
- Yeşil zeytinleri her zaman ona bırakın.
- Artık metal müziği sevmiyoruz.
- Çay ağacı ve nane şampuanı
- Patates kızartmasına peri-peri tozu eklemeyi unutma.
- Her ayın ilk Salı günü pişir ve çalkala.
- Kahvesine şeker koymayın. Midesini bulandırıyor
- Kızlar gecesi sırasında beni rahatsız etmeyin Wren 🙄
- Pepperoni pizzaya baharatlı bal ekleyin
- Sağ omzundaki üçgen çilleri sık sık kontrol edin. Dermatolog göz önünde bulundurmamızı söyledi.

Birinci Bölüm

Wren

*Harika zaman geçirdim - Haiden
Henderson*

Üç ay sonra...

Penelope Sanderson-Menacci.

Ona nasıl bu kadar derinden aşık oldum?

Arkadaşlığımızın benim için asla *arkadaşlık* gibi hissettirmeyeceğini bilmek nasıl bu kadar kolaydı? İnsanlarla dolu bir odada, gözlerimin her zaman aradığı kişi o olurdu. Arkadaşlarımı kucakladığımda, biraz daha uzun süre yakınımda tuttuğum kişi o olurdu.

Erkekler *onu istiyor*. Neden istemesinler ki?

Onun buzdolabından çıkardığı bir çalkalayıcıya tekila dökerken, uzun, kalın kızıl saçlarını omzunun üzerinden atıp, onunla flört eden adama gülümsediğini izliyorum. Adam, onun margarita hazırlamasının ne kadar hızlı olduğunu söyleyince etkileniyorum.

Bu onun en sevdiği içki, diye düşünüyorum. Her gece dışarı çıktığında, arkadaşlarıyla evde vakit geçirdiğinde, kızlarla *pasta yapıp kokteyl hazırladıkları* öğleden sonralarında içtiği içki.

Dudaklarımdaki tuzu yalıyorum. Bana daha önce bir tane hazırlamıştı — herkes, en iyi arkadaşım Achilles ve benim kampüste paylaştığımız eve gelmeden önce. 1 Eylül, SFU'da yılın ilk partisi anlamına da geliyor ve son yılımızda olduğumuz için, partiyi biz düzenlemeye karar verdik.

O adam, cesaretini toplayıp onunla konuşmaya gelmeden önce yirmi dakika boyunca kışına bakıyordu. O kış, ona *Peach* lakabını kazandıran kıştı.

Penelope *Peach* Sanderson-Menacci. En iyi arkadaşlarımdan biri, aptal bir takma adla anılan, vücudunun bir parçasına indirgenen bir arkadaş. Liseden beri kullanılan ve benim de utanmadan kullandığım bir isim. Çünkü ona *aşkı*m, *bebeğim*, *hayatımın kraliçesi* demek, *ilkokuldan beri arkadaş olduğumuzu* pek göstermiyor, değil mi?

Hâlâ gecenin Bir Numaralı Sürtüğü'ne hiçbir şey söylemedi. Onun, kendisinde zevk alabileceği her şeyi zevk almasına izin veriyor. Yıllarca cheerleading yaparak şekillendirdiği muhteşem bir vücut. Güzel, canlı saçlar. Hiçbir boyanın rekabet edemeyeceği kahverengi, kızıl ve kırmızı karışımı. Eğlenceli bir şey gördüğü anda parıldayan parlak yeşil gözler. Bu hafta, şiddetli bir protestodan dolayı yanağında küçük bir çürük de var. Gönüllü olarak çalıştığı kadın sığınma evinin girişini engellemeye çalışan bir protestocuyla kavga etti. Bu, onun güzelliğinden hiçbir şey götürmüyor. Hatta, Peach'in kusurları onu bir şekilde daha mükemmel gösteriyor.

Keyfini çıkarabiliyorsan çıkar dostum.

Çünkü Peach uzaktan hayran olabileceğin biri olsa da, sadece onun hayaline aşık olabilirsin. Disney filminden çıkmış gibi güzel bir prenses...

"Neye bakıyorsun, Hunter?" Ta ki ağzını açana kadar.

Bana kaşlarını kaldırıyor, beni soyadıyla çağırması midemi altüst ediyor. O soyadından nefret ediyorum. Peki, neden ondan duyduğumda bu kadar seksi geliyor? Hiçbir teklifine cevap vermemiş olmasına rağmen, hala etrafında dolaşan adam hakkında bir şey söylemem için sessizce bana meydan okuyor.

Göğsüm karıncalanıyor. Bu his boğazıma kadar yükseliyor ve ağzımın köşesini yukarı doğru çekiyor. Benden bir cevap beklemeden, Bir Numaralı Sikişçi'ye dönüyor.

"Git başkasını rahatsız et. Burada kendi ağırlığının üzerinde birini hedef aldığını görmüyor musun?" Sesi kış gecesi kadar sıcaktı.

Evet, o güzel dudaklardan böyle sözler çıkacağını beklemiyordu. Ağız açık kalır, yüzünü kurtarmaya çalışırken ifadesi sertleşir.

"Sen o kadar da önemli değilsin."

"Aslında, ben o kadar da değilim. Şimdi git buradan."

Kafasını sallayarak arkadaş grubumuza doğru yürüdü ve bu sefer gülümsememi saklamadım.

Erkekler Peach'i sevmez. Onun güzelliğini severler ve kendilerine rağmen hepsi onunla yatmak ister. Peach mi? O onları canlı canlı yer. Bu da onu daha da çekici kılar, çünkü herkes iyi bir meydan okumayı sever. Seks partisine geç kalmıştı. Üniversitenin ilk yılında bekaretini kaybetti ve aniden erkekleri diz çöktürmekten, onları çaresizliğe sürüklemekten zevk almaya karar verdi.

Ancak bu sadece ilk yılımda sürdü. Ben çabucak bundan sıkıldım ve bu davranışa son verdim.

Peach arkadaşlarımız Alex ve Ella ile konuşmaya başladığında Achilles bana "O yeni" diyor. "Peach'e asılmakla ilgili notu almamışsa, yeni olmalı."

"Her zaman deneyebilir." Omuz silkiyorum ve içkimin bir yudumunu alıyorum. "Ondan uzak durmayı öğrenmenin en hızlı yolu budur."

"Aynı zamanda buralarda bacaklarının kırılmasının en hızlı yolu," diye ekliyor arkadaşım. Psikopat olduğu için bu konuda heyecanlı görünüyor.

O, arkadaşlarına, Fuckboy Number One'ı çekici bulsa bile, onunla seks yapmadan önce vazgeçeceğini bildiğini söylerken, ben ona bakıyorum.

"Yoksa o sevimli miydi? Çünkü görme yetim azaldı. Sol gözüm şu anda eksi 3,25 ve yeni kontakt lenslerimi almadım." Diye homurdanıyor. "Boş ver. Zaten önemi yok. Yemin ederim benden korkuyorlar." Diye gülüyor. "Bu noktada bekâr kalmaya mahkumum."

Gerçek şu ki, kampüsteki erkekler ondan korkmuyor. Benden korkuyorlar. Ama onun bunu bilmesine gerek yok, değil mi? Yine de yanılmıyor. Büyük egoları ve küçük penisleri olan erkekler güçlü kadınlardan korkar.

Ben Peach'ten korkmuyorum. Arkadaşı olarak, patlamak üzereyken onu sakinleştiriyorum. Onun içindeki saatli bombayı etkisiz hale getiriyorum. Onu çok iyi tanıyorum ve kızgın olduğunda onu sakinleştirebilecek tek kişi benim. Arkadaşlarımız, Peach'in başını belaya sokmak üzereyken aramaları gereken kişinin ben olduğumu biliyorlar. Ve bu bizim için çok iyi çalışıyor... *sikişmek için. Arkadaşlar olarak.*

Ama sorun şu ki; Peach hobi olarak hakimiyet kuruyor, ben ise hayatta kalmak için hakimiyet kuruyorum. Bu benim zevk aldığım bir şeyden daha fazlası. Bu

yaşamam, hayatta kalmam, *gelişmem* için gerekli.

Ben kötü bir adam değilim. İnsanları incitmek için yapmıyorum bunu. Ama dünya benim oyun alanım ve her şeyde başarılı olmakla kalmayıp, en iyi olmak zorundayım. Başarıyı soluyorum. Dominant, benim için zayıf bir kelime. Bu benim *ruhumda* var.

Ve Peach ile çatışmamız da bu noktada başlıyor. O bunu kaldıramıyor. Gururu her şeye ve onu mutlu edebileceğim her şeye engel oluyor.

"Cidden, tuhaflığın ortaya çıkıyor, Wren. Neden bu gece bana bu kadar sert bakıyorsun?"

Arkadaşlarımız Ella ve Alexandra kahkahalara boğuldu. Ella'nın erkek arkadaşı Chris, bilmiş bir gülümsemeye başını salladı.

"Sizin flört etme şekliniz çok tuhaf." Alex kıkırdar. "Ama biz bunu seviyoruz

."

Benim en büyük aşkım olduğunu kimseye sır değil.

Peach, her zaman öyleydi. Hiçbir şey olmadı ya da olmayacak diye ısrar etmeyi sever. Ben de buna katılıp onu kızdırmayı severim. En yakın arkadaşlarımız, benim hiç kimseyle çıkmadığımı, onun da hiç ciddi bir erkek arkadaşı olmadığını belirtmekten hoşlanırlar. Bazıları onu kontrol altında tuttuğumu söylerken, diğerleri bir gün onun beni diz çöktüreceğini söyler.

Bu oyun eğlenceli, ama gerçek çok *gerçek*.

Peach'e aşığım.

Çünkü onun güzel, yumuşak, kadınsı özellikleri, içinde saklı olan güçle sık sık sertleşiyor. Çünkü o küçük bir kedi yavrusu gibi görünüyor ama bir dişi aslanın yoğunluğunu taşıyor. Ruhunda, tüm varlığında bir ateş var.

Peach her zaman benim en büyük zorluğum olmuştur. Ama Tanrı şahidimdir ki, bir gün onu yerine oturtacağım. O bunu hiç beklemeyecek.

Dizlerinin üzerine çöküp bana bakarken çok güzel görünecek, güzel gözleri benimkilere bakacak, boyun eğmenin öfkesi ile kısılacak ama buna engel olamayacak.

"Biz flört etmiyoruz," diye tersler Peach. "Bu çok tuhaf bir laf. Herkes, tuhaf davranmayı kesin." Margaritasından bir yudum alır. "Bahse girerim senden daha hızlı bitirebilirim," diye alay eder, bardağıma bakarak.

Heyecanımı belli etmemek için gülümsemeyi zor tutuyorum. Bu kız daha hızlı, daha sert, daha akıllı olduğunu göstermeyi seviyor. Sürekli bir ihtiyacı var.

kendini kanıtlamak için, ve her seferinde kabul ettiğim için her zaman beni seçiyor. Eğer bu onun dikkatini çekecekse, muhtemelen yaparım.

Bardağın kenarını dudaklarıma götürüp ona kaşlarımı kaldırıyorum, o da aynısını yapıyor. Ondan önce bitiriyorum... tabii ki. Onun o sevimli küçük ağzı, bir bardağı bir dikişte içen benimle rekabet edemez.

"Ugh. Hiç eğlenceli değildi," diye homurdanır.

"Çünkü kaybettin," diye gülüyorum. "Kazandığım için ne alacağım? Bir randevu mu?"

"Hayır."

Başımı eğip kaşımı kaldırırım. "Doğrudan düğüne geçebiliriz."

"Böyle önerilerde bulunacak kadar çekici değilsin."

Göğsüme elimi koyup incinmiş gibi yaptım. Onu kızdırmayı çok seviyorum. "SFU'nun geri kalanı seninle aynı fikirde değil, Peach canım. Benim seksi olduğumu sen bile inkar edemezsin."

Bizi birlikte büyüdüğümüz ve bir insanın geçebileceği her aşamayı gördüğümüz halde, beni analiz ediyormuş gibi yapıp baştan aşağı süzdü.

"En iyi ihtimalle ılık sayılırsın, Wren *canım*." Kız arkadaşlarına dönerek, "Bana mı öyle geliyor, yoksa bu parti sıkıcı mı?" diyor.

"Bence bu son sınıf olmanın laneti," diyor Ella iç çekerek. "Artık hiçbir şey heyecan verici değil."

Gözleri odanın içinde dolaşırken ona bakıyorum.

"Yapma," diyorum, sesim alçak. "Geceni daha da kötü hale getireceksin."

Peach bir şeyin *sıkıcı* veya *ölü* olduğunu söylediğinde, ondan sonra gelen kısım hiç eğlenceli olmaz. Aşırı içki, uyuşturucu, sorunlar. O, yoluna çıkan herkesi ve her şeyi yok etmeye hazır bir kasırga haline gelir. Kendinden geçer ve ertesi gün hiçbir şey hatırlamaz, özellikle de onun pisliğini temizlediğimi.

Bana parlak bir gülümsemeyle bakarken, gözleri titriyor. Geriye doğru yürümeye başlıyor ve birlikte içip dans eden kalabalığın içine giriyor.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleme."

Bana iki orta parmağını gösterdi ve gitti.

Penelope Sanderson-Menacci. Bir gün benim sonum olacaksın ve ben sabırsızlanıyorum.

İkinci Bölüm

Peach

Çocuklar Diyor ki – Henry

Morris

"Kahretsin," diye haykırdım, telefonum yüksek sesle çalarak beni derin uykumdan uyandırdı.

Dur. Derin uyku değil. Lanet olası bir bayılma.

Yatağın etrafında dokunarak, yatağa çarptığını hissediyorum ama ellerimle bulamıyorum. Hiçbir şey göremiyorum, sadece bir gözümü kısarak başımın yan tarafındaki baş ağrısının kafatasımın geri kalanına yayılmasını engelleyebiliyorum.

Sonunda parmaklarımla telefonu kavradım ve babamın aramasına cevap verdim, hemen hoparlörü açtım ki ağrıyan kafama bastırmak zorunda kalmayayım.

"H—" Boğazımın ne kadar kuruduğunu fark edince öksürdüm ve boğazımı kaşımaya başladım.

Çok fazla alkol.

Ve boğazımın arkasında o iğrenç tadı hissedebiliyorum.

Çok fazla kola.

"Hey," tekrar deniyorum. "Nasılsın..."

"*Ben gidiyorum,*" diye sözümü keser. Bu, Sanderson babam değil, Menacci babamdır.

Onları soyadlarıyla çağırmayı seviyorum. Ben küçükken birini ve ikisini tanıtmaya çalıştılar. Baba ve Babacığım. Baba ve Babacığım. Babacığım George ve Babacığım Georgio. Ama cidden, farklı bir dilde kendisiyle aynı adı taşıyan biriyle kim çıkar ki? Bu bir çocuk için kafa karıştırıcı bir durum.

Hayır, ben kendi kurallarımı koyarım ve hemen Dad Menacci ve Dad Sanderson olacağına karar verdim. *Yaşlı olanı* ve *genç olanı* denedim.

gençken, ama Sanderson babam yirmi yıllık yaş farkını belirtmemi hiç sevmezdi. Aslında ikisine de baba diyorum. Ve ikisi aynı odadaysa, ikisi de *"Evet, Principessa?"* ya da *"Evet, Penny Pickle?"* dediğinde soyadlarını ekliyorum.

"Baba," diye homurdanırım. "Gitmeyeceğini biliyorsun." Her cumartesi sabahı aynıdır.

"Yine yaptı. Akli başında kim beni aldatır ki? Ondan daha gencim. Ateşliyim. Lanet olsun, ben bir film yıldızıyım."

İtalya'da. Gençken birkaç yıl İtalya'da film yıldızıydı. Sonra babamla tanıştı ve *gerçekten* zengin ve ünlü bir hayat sürmek için Maryland'ın Stoneview kasabasına taşındı.

O konuşmaya devam ederken, telefonumun kilidini açıp arkadaşlarımdan gelen mesajları kontrol ediyorum.

"İlk kez olduğunda ayrılmalıydım. Seni İtalya'ya geri götürmeliydim. Sen daha çocuktun, biliyor musun? Seni aldığımızdan neredeyse bir yıl geçmemişti."

Midemdeki bir şey beni rahatsız ediyor, midem bulanıyor. *Beni aldıklarından* bahsetmesini sevmiyorum. Cevap vermeyi her zaman reddettikleri ve benim de sormaktan vazgeçtiğim çok fazla soru var. Ama en kötüsü, bir zamanlar kimsenin beni eve götürecek kadar sevmeyeceğini düşündüğümü hatırlatması. Ben *o çocuklardan* biriyim... istenmediklerini anlayacak kadar büyük olanlardan. Yeni doğanların herkesin en sevdiği şekerler gibi kapışıldığını izleyenlerden. Altı yaşına gelmeden evlat edinildiği için *şanslı* olduğu söylenen türden bir çocuk, çünkü çoğu zaman bizler sistemin içinde kalırız. Çiftler ailelerini kurmak için bebek ister, sokak çocuklarını değil.

"Beni duydun mu?" diye ısrarla soruyor telefonun diğer ucunda.

"Baba, onu gerçekten terk etmek istiyorsan, terk et. Sadece terk edeceğimi söyleme." Bu konuşmayı ayda iki üç kez yapıyoruz. Aslında, babam onu her aldattığında.

Grupta Ella ve Alex'in mesajlarını kaydırıyorum. Ella partide çektiğimiz tüm selfie'leri göndermiş ve gecenin ilerleyen saatlerinde durumumun giderek kötüleştiğini görebiliyorum. Alex hepsini pembe kalp ile beğenmiş. Bir noktada fotoğraflardan kayboluyor, sonra erkek arkadaşı Xi'nin onu aldığını ve

kampüs dışındaki evlerine gideceklerini yazıyor. Artık son sınıftayız ve Ella, o ve benim paylaştığımız kampüs evinde giderek daha az zaman geçiriyor.

Sabahın ikisi civarında gönderdiğim mesajlara göre, gecenin başında bana asılan adamla öpüştüm. O benim tipim değildi, çok yapışkandı. Ama erkek seçeneğim sınırlıydı. Bana çok ilgi gösteriliyor, ama her seferinde ilişkiyi ilerletmeye çalıştığımda, sanki büyükannelerini tehdit etmişim gibi ortadan kayboluyorlar. O kadar çok kez ortadan kayboluldum ki, şu anda bir hayalet ev gibiyim. Azgın bir hayalet ev.

"O kadar basit değil, Penelope." Kimse onu anlamıyor gibi içini çekiyor.

Ama onu anlıyorum. Artık ona ilgi göstermeyen adamı terk etmek istiyor, sadece parasını bırakmak istemiyor. Ve Sanderson babası her zaman zengin bir adam olmuştur. O evlilik sözleşmesi su geçirmezdi.

"Ne dememi istiyorsun, emin değilim," diye mırıldanıyorum.

Ella'nın gönderdiği, ben ve arkadaşım Elijah'ın fotoğrafını görüyorum. Açıkça sarhoşum. Elijah yanımda diz çökmüş, kemerim boynuna dolanmış, ben de yanında durmuş, onu tasma gibi tutuyorum.

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Babam hala Sanderson'ın aldatmasından bahsediyor.

İleri tıklayarak Elijah'ın numarasını arıyorum. Sürekli sohbet ediyoruz, bu yüzden konuşmamız kızların konuşmasının hemen altında.

Resme bir mesaj ekliyorum.

Peach: Sonunda yerini öğrendiğine sevindim...

"...ve ona, davranışlarıyla bu aileyi mahvettiğini söylemelisin. O sorumsuz. Bencil. Hem seni hem de beni incitiyor."

Gözlerimi deviriyorum. Neyin yorucu olduğunu biliyor musun? Ebeveynlerine ebeveynlik yapmak. Ve babalarım iletişim kurmakta o kadar kötüler ki, sonsuza kadar mutsuz olacaklar. Ne yaparsam yapayım.

"Neden ona kendin söylemiyorsun? Ben senin çift terapistin değilim."

"O konuda. Son iki seansa gelmediğini biliyor muydun?"
Elijah'tan cevap mesajı aldığım da içimden gülümsüyorum.

Elijah: Senin yanında diz çökebiyen her erkek şanslı bir adamdır. ;)

Dudaklarımı ısırırken heyecanla titriyorum. Elijah'ı seviyorum. Diğer erkeklerin utanacağı şeyleri itiraf etmekten korkmuyor. Benimle uyumlu yanlarını kabul etmekten korkmuyor. Biz hep arkadaştık, ama o üniversite için Avrupa'ya gitmişti, bu yüzden onu uzun zamandır görmemiştim ve mezuniyete kadar onu bir daha göremeyeceğimi düşünmüştüm. Kasabamızdan birçok çocuk bir yıllığına uzaklara gider. Parayla her şeyi satın alabilirsiniz ve Stoneview'dan iseniz, istediğiniz yerde okumak için kolayca para bulabilirsiniz. Ama Elijah, temelli olarak ayrılacağını söyledi.

Yaz aylarında habersizce geri döndüğünde şaşırdım, ama kısa sürede yine ayrılmaz bir ikili olduk. O benden bir yaş küçük, şu anda Silver Falls Üniversitesi'nde üçüncü sınıf öğrencisi. Bazen, sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi geliyor. O benim çılgınlığımı kabul ediyor ve beni dizginlemeye çalışmıyor, ben de her buluşmamızda onu biraz daha az sıkıcı hale getiriyorum. O adamı kabuğundan çıkarmak tam zamanlı bir iş. O, SFU'daki diğer erkekler gibi değil. O da bizim kadar zengin, dünyayı avucunun içinde tutuyor ve sadece dünyanın en zengin insanların sahip olduğu türden ayrıcalıklara sahip. Yine de... o iyi bir insan. *Gerçekten* iyi bir adam. Onu utandırmaktan zevk alıyorum. Ya da onu sarhoş edip, uygunsuz durumlara düşürmekten. Mesela, kemerimi boynuna dolayarak.

Ama aramızda hiçbir şey olmadı. Bunun bir nedeni var.

Elijah Hunter, Wren'in küçük kardeşi. Wren ve ben ise tamamen farklı bir konu. Tamamen farklı bir sorun. Elijah ve ben birbirimiz için yaratılmış gibi hissediyorsak, Wren ve ben asla yürümeyecek ama yine de bu tehlikeli ilişkinin cazibesine kapılmaktan kendimizi alamayan yasak aşıklar gibiyiz. Bu, imkansız olduğu kadar heyecan verici de. Her iki erkekle de ilişki kurmak çok kötü bir fikir olurdu ve ben genellikle iyi kararlar almam ama ikisiyle de sadece arkadaş kalmak, şimdiye kadar aldığım en iyi karardı.

"...Penelope, dinliyor musun?"

Hayal kurmaktan sıyrılıp telefonuma bakıyorum.

"Evet, baba. Ama bu işe karışmayacağım. Her seferinde aynı konuşmayı yapıyoruz."

"*Lütfen, hafta sonu eve gel. Şoförü hemen göndereceğim.*

Sen yanındayken baban çok daha sevgi dolu oluyor."

"İş için katıldığı halka açık etkinliklerde de çok daha sevgi dolu oluyor. Eminim ikiniz de yakında böyle bir etkinliğe katılacaksınız."

"*Principessa, per favore,*" diye İtalyanca yalvarır.

Kafamı sallayarak homurdanıyorum. Duygusal şantaj gerçek. "Baba, iki gün önce ayrıldım. Üniversiteye döndüğüm ilk hafta sonu. Büyü artık ve kocanla konuş."

Bugün eve gidersem kendini çok daha iyi hissedeceği için saydığı tüm nedenleri dinlemiyorum. Bunun yerine, SFU uygulamasını açıyorum. Bu, kullandığımız tek sosyal uygulama çünkü sadece üniversitemizden kişiler erişebiliyor.

Aşağı kaydıldıkça, herkesin muhteşem kampüsümüzün benzer fotoğraflarını paylaştığını zar zor fark ediyorum. İmza niteliğindeki kırmızı tuğlalı kale, feed'imde her yerde. Bazıları kalenin avlusunda, batı avlusundaki Athena heykelinin yanında yazın St Barts'ta bronzlaşmış halleriyle selfie'ler paylaşıyor, hangi sınıfta olurlarsa olsunlar ne kadar heyecanlı olduklarını söylüyorlar, bazıları ise doğu avlusundaki Poseidon heykelinin yanında... "Sıkı çalışmaya ve parti yapmaya" hazırlar. Bu üniversitedeki çoğu kişi dört yıl boyunca parti yapabilir ve yine de anne ve babalarının onlara bir yerlerde çok iyi bir iş bulmasını sağlayabilir.

DM'lerimi kontrol ediyorum, dün biraz fazla eğlenirken aptalca bir şey göndermediğimden emin olmak için. Uygulamadan çıkmak üzereyim ki, telefonumdan havada bir şeyin hareket ettiği sesi geliyor.

Hermes bir şey paylaşmış.

O pislik, her kimse, bana ve arkadaşlarıma karşı bir saplantısı var. Ne zaman bir şey paylaşa, hepimiz hedef olmaktan korkuyoruz. Çünkü Hermes popüler öğrencileri seviyor. Sadece aptalca şeyler paylaştıysa, bu kadar büyük bir sorun olmazdı. Ama öyle yapmıyorlar. Genellikle bizim gerçekten açığa çıkmasını istemediğimiz sırları paylaşıyorlar. Ve sloganları benim en büyük kabusum.

Sırlarınız benimle güvende. Ta ki güvende olmadıkları ana kadar.
Onun gönderisine dokundum ve ağzım büküldü. Benimle ilgili değil. Ama kötü bir şey.

Herkese kampüse hoş geldiniz. Yaz boyunca beni özlediniz mi? Yeni yıla güzel ve sakın bir başlangıç yapıyorum... Çirkin Hunter kardeşin SFU'ya geri döndüğünü hızlıca bildirmek istedim.

Bazıları Elijah'ın birkaç yıl Fransa'da okuduğunu söylüyor. Bence, parıldarken saklanmaya çalışıyordu ve... artık saklanmıyor ama güzelleşmesi nerede?

Bana sorarsan, ben hala Wren hayranıyım. Ama yorumlarda oylamaya bırakacağım.

Hoş geldin Elijah. Seni özlemedik, çünkü Wren'e hayran hayran bakmakla meşguldük.

Neden geri döndüğünü öğreneceğim, çirkin ördek yavrusu. Unutma, sırların benimle güvende...

Ta ki güvenli olmaktan çıkana kadar.

#çirkinördek yavrusu #Hunterkardeşler #okula dönüş

"Baba, gitmem gerek," diyorum, artık onun söylediklerini dinlemeye zahmet etmeden. "Bu hafta sonu eve gelmeyeceğim, ama Stoneview balosuna geleceğim."

Başka seçeneğim yok. Babam Sanderson belediye başkanlığına aday ve mutlu bir aile gibi davranmak zorundayız.

Onu kapatıp hemen Elijah'ı arıyorum.

"Ben iyiyim, Peach. Ayrılmadan önceki durumumla aynı. Buna alıştım."

Ona söylemek üzere olduğum güven verici sözleri yutuyorum. "Brunch'a gitmek ister misin? Benimle takılmak insanın itibarını gerçekten artırır."

O gülüyor. "Tabii. Zaten itibarım daha da iyiye gidebilir."

"İşte bu ruh. Akropolis'te buluşalım. Tam olarak nereye gideceğimize o zaman karar veririz."

Telefonu kapatıp duşa giriyorum. Akropolis buradan çok uzak değil.

restaurants that are only accessible to SFU students are located. Our own little town only we can afford.

Arkadaşlarımla birlikte evlerimizin bulunduğu yerleşim bölgesi, derslerden uzak ama eğlenceden uzak değil. Tüm kız ve erkek öğrenci kulüplerinin bulunduğu Greek Row'dan geçmem yeterli, on beş dakikadan az bir sürede oraya varırım.

Verandamızdan birkaç adım aşağı inerken, komşularımızın evinin önüne siyah bir SUV park ediyor. O ev Achilles ve Wren'e ait, bu yüzden arabadan onların çıktığını görünce şaşırıyorum.

Başımı yana eğip, dün giydikleri kıyafetlerin aynısını giydiklerini fark ettim.

"Kampüs dışında yaşayan bir kızla üçlü yaptınız mı?"

"Ne?" Achilles şaşkınlıkla başını geriye atıyor. Gümüş rengi gözleri bana hızla kırpıyor. "Bu sonuca nasıl vardın?"

Üçlü seks yapmayacağı ya da en iyi arkadaşıyla yatmayacağı anlamına gelmez bu. Daha önce iki erkekle üçlü seks yaptığını biliyorum. Ama insanlar onun hakkında bir şeyler varsaymasından nefret eder.

"Dün giydiğiniz kıyafetlerin aynısı, yani henüz eve gitmediniz." Kıyafetlerini işaret ediyorum. Wren'in üzerinde sade gri tişört ve siyah kot pantolon var. Achilles'in üzerinde ise kırmızı kafatası desenli siyah tişört, deri ceket ve siyah kot pantolon var. "Nerede olursanız olun, araba kullandınız. Yani kampüste değildiniz."

İkisine de alaycı bir şekilde gülümserim, saçımın bir tutamını oynayarak

"Achilles bir zampara, yani *kesinlikle* bir kızla birlikteydin. Ve Wren ise uzun zamandır kimseyle yatmadığına göre, ona nasıl yapılacağını gösterecek birine ihtiyacı olduğunu varsayıyorum. Yani..." Ellerimi çırpıyorum. "Ne kadar haklıyım?"

"Ne kadar haklıyım?" Achilles küçümseyerek burnunu çeker. "Kutup ayılarını nasıl kurtaracağını öğrenmen iyi bir şey, çünkü kriminolojiyi seçseydin dünya korkunç bir yer olurdu."

"Çevre Bilimi ve Mühendisliği, Achilles." Diye homurdanıyorum. "Sen benim en iyi arkadaşımsın ama benim ne okuduğumu bile bilmiyorsun."

Onun en iyi arkadaşı olduğunu söylüyorum, ama küçük grubumuzda muhtemelen en çok çatıştığım kişi odur. Her zaman liderimiz olarak garip bir konuma sahipti ve çoğu zaman bu benim için bir sorun oluyordu. İki güçlü, açık sözlü, huysuz insan arkadaşlıkta her zaman sorun yaratır. Ama bu birbirimizi sevmediğimiz anlamına gelmez. Wren ile de durum aynı. İki baskın kişilik, arkadaş olamayacağımız anlamına gelmez.

Ama bu, o çizgiyi asla aşamayacağımız anlamına geliyor. Bilirsin, Achilles ile asla aşamayacağımı düşündüğüm çizgi, çünkü biz gerçekten arkadaşlıktan öte bir şey değiliz. Neden Wren'i gördüğümde vücudum uyuşmuyor? Achilles'in kulaklarının altına kadar uzanan simsiyah saçlarını, sürekli elini saçlarına geçirip dağıttığını gördüğümde, tek yapmak istediğim ona lanet bir fırça alması için bağışlamak. Çelik gibi gözleri, kendisine seslenen herkese yaptığı gibi bana da dikildiğinde, SFU'daki tüm kızlar gibi ona sıırılsıklam aşık olmuyorum. Gizlice, onun sonunda yerleşeceği özel kız olmayı ummuyorum.

Ama Wren'i gördüğümde? Kestane rengi saçları, biraz jöle ile mükemmel bir şekilde şekillendirilebilecek kadar kısa, geniş omuzları, güçlü kolları, hayranlık uyandıran omuzları... Kahretsin. *Neden bir kız arkadaşın yok? Neden kızlarla yatmıyorsun? Gerçekten benim için mi?*

Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. Gündüz gökyüzü gibi olmak için biraz fazla koyu, ama gece yarısı gökyüzü gibi olmak için fazla açık bir mavi. Tam ortada. Gözleri Achilles'inki gibi soğuk değil. Sıcak, rahatlatıcı. Ama herkes için böyle mi diye merak etmeden duramıyorum.

Senin için ne kadar özelim, Wren Hunter?

Çenesinin kulağına değdiği yerde bir şey fark ettim. Merakım galip geldi ve parmak uçlarımda yükselerek, kırmızı damlayı işaret parmağımla sildim.

"Bu kan mı?" diye soruyorum, ayaklarımın üzerine düz bir şekilde düşerken. Başparmağımla ovuyorum, ama o kadar az ki neredeyse yok oluyor.

Wren'in kalın kaşları çatılır ve aralarında bir çizgi oluşur. Bu çizgiyi genellikle, başkalarını ezip üstünlüğünü korumaya odaklandığında görürüm.

O hiçbir şekilde kötü niyetli bir insan değildir. Achilles acımasız bir adamdır. Wren nazik, kibar, çok çılgın değil ama çok sakın de değildir. İnsanları kendisi hakkında meraklandırmaya yetecek kadar sessizdir ama duvar çiçeği olmadığı konusunda kendine yeterince güvenir. Başarı ve güç onu motive eder ama bunu yüksek sesle dile getirmesine gerek yoktur. Bu genel bir bilgidir, Stoneview Prep'ten Silver Falls Üniversitesi'ndeki son sınıfına kadar herkesin her zaman kabul ettiği bir şeydir. Wren Hunter her şeyi ve herkesi domine eder. Bu yüzden ona meydan okumayı seviyorum.

Ve o kırılganlık... Spor salonunda konsantre olduğunda ortaya çıkar. Kütüphanede karşımda mühendislik ödevini yaparken ve benden daha iyi olmak istediğinde. Bir sonraki lakros maçından bahsederken. Sinirlendiğinde, bir konuşmayı bitirdiğinde.

Ya da sanırım arkadaşşı, üzerinde olmaması gereken kan izlerini bulduğunda.

"Bana çok yakından bakıyorsun, Peach," diyor sakın bir şekilde. Çizgi kayboluyor ve gülümsüyor. "Şikayet ettiğimden değil. Belki tıraş olurken kendimi kesmişimdir."

"Tıraş olmadın." Bir gecede ortaya çıkan güzel sakallardan bunu anlayabiliyorum.

"Merak kediye öldürdü," diye ekliyor Achilles uğursuz bir şekilde. Gözlerimi deviriyorum. "Kapa çeneni. Zaten umurumda değil."

"Nereye gidiyorsun?" Wren, diğer arkadaşımın beni bekleyip beklemediğini kontrol etmek için telefonuma bakarken sorar.

"Elijah'la brunch yapmaya. Hoşça kalın, ezikler."

Doğru yöne doğru bir adım bile atmadan, Wren devasa elini bileğime dolayarak onu kendi elinde kaybolmasına neden oldu. "Elijah mı?"

Kardeşinden bahsederken sesi her zaman alçalır. İkisi pek anlamıyorlar. Ve bu kibarca ifade edilmiş hali.

"Evet. Yakışıklı bir adam, çok uzun değil, sana hiç benzemiyor ama aynı kanı paylaşıyor. Onu hiç duydun mu?"

Üst dudağı hafifçe kıvrılır, sonra tepkisini kontrol altına alır.

"Trouble, sakın kardeşimi becerdiğini söyleme."

"Vay canına," diye alay ediyorum. "Sakin ol, olur mu? Düşünümüze değil, brunch'a gidiyorum."

Yüzü yumuşar, ama gözlerinde hala endişe vardır. "Peach..."

"Yok," derim.

"Söz veriyor musun?" Nasıl bu kadar çabuk sertlikten kırılganlığa geçebiliyor?

Gözlerimi devirerek ortamı yumuşatmaya çalışırım. "Tabii."

Elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde önüne koyduğumda, ağzının köşesi gülümsemeye çekildi. Cebine uzandı ve bir keçeli kalem çıkardı. Her ihtimale karşı her zaman yanında taşırdı.

"Ben yazarım," diyor, beni fikrimi değiştirmemi sağlayacak bir kendini beğenmişlikle.

"Önemli olan, sözü veren kişinin bunu kendi üzerine yazması."

"Evet, ama sana dokunmak için her türlü bahane geçerli."

Kıkırdar.

Kalemin kapağını açar, bileğimi sıkıca tutar ve siyah ucu ön koluma bastırarak "*Söz veriyorum*" yazar. Cildime bu kadar yakından bakarken tüylerimin diken diken olduğunu fark etmesinden korkuyorum. Ama bunu kontrol edemiyorum. Bana böyle bir etkisi var.

Bu küçük ritüel, her zaman sözlerimizi tutmanın ve birbirimizden gerçeği öğrenmenin bir yolu olmuştur. Ortaokuldayken başlamıştı. Başım belaya girmişti ve ona hiçbir yetişkine söylememesi için söz vermesini istedim. Eve gittiğinde unutmaması için bunu kendi üzerine yazdırdım.

"Mutlu musun?" diye soruyorum, o da kalemi cebine geri koyarken.

"Evet. Komik olan ne biliyor musun? Aslında biz de brunch'a gitmek üzereydik."

"Ne? Git buradan, sen gelmiyorsun."

"Üçlü seks yaptıktan sonra açlıktan ölüyoruz," diye araya girer Achilles. "Ve tam da senin gittiğin yere gidiyoruz. Birlikte yürüyelim."

"Nerede yiyeceğimizi bile bilmiyorum, aptal."

"Harika, birlikte seçebiliriz." Achilles kolunu omuzlarıma doladı ve Wren hala bileğimi bırakmadı, yürümeye başladılar ve beni de yanlarında sürüklediler.

"Wren," diye sinirlenerek bağırırım. "Cidden, kardeşini rahat bırak."

"O seni rahat bıraksa ben de bırakırım." Bana bakarak, bembeyaz dişlerini göstererek gülümser.

"Bizim masamıza oturamazsınız. Lanet olası zorbalar," diye homurdanırim, onların çılgın hızında yürümeye devam etmek zorunda kalırken.

O karanlık bir şekilde kıkırdar. "Göreceğiz bakalım."

Wren'in sıcak teninin benimkine dokunması, artık uzaklaşmaya çalışamayacağım kadar heyecan verici. Ama Elijah'ın hepimizin birlikte geldiğimizi görmesi fikri bana yanlış geliyor.

İki kardeşin arasına giren kız olmak istemiyorum. Hunter ailesi zaten yeterince karmaşık. Ve kendileri için neyin iyi olduğunu bilen herkes onlardan uzak durur.

Üçüncü Bölüm

Peach

Korku – Mahalle

"Altı, yedi, sekiz. Hepsi tamam. Achilles sekiz krep yiyemeyeceğimi söyledi, ama ben o pisliğin yanıldığını kanıtlayacağım." Krep yığınınından başımı kaldırıp Elijah'a gülümsemeden önce bir fotoğraf çekiyorum, ama onun gözleri omuzlarımın üzerinden bakıyor, çenesi sıkılmış durumda. "Sen de onlarla birlikte yemeğe gitmelisin. Böylece bize attıkları ölümcül bakışlar

"

Arkamı dönüp baktığımda, Wren bana anlamlı bir gülümseme gönderir. Kardeşini, benim pes edip onların masasına geçmem için korkutmaya çalışıyor.

Elijah konusunda çok zorba olabiliyor. En yakın arkadaşları olan Ella, Alex ve ben bile, neden anlaşılamadıklarını hiç tam olarak anlayamadık. Achilles gerçeği biliyor mu bilmiyorum, ama biliyorsa da bize hiç söylemedi.

Hunter ailesi bu bölgenin yerlisi değildir. Wren ve Elijah doğmadan önce buraya taşınan Teksaslı petrol milyarderleridir. Ailesi Stoneview klişelerine tam uyuyor. Hiçbir şeyi umursamayacak kadar zengin olan babaları sürekli seyahat ederken, anneleri ise Stoneview'daki diğer eşlerle vakit geçirir. Bizden daha kötü ya da daha iyi değiller. Ama çok, *çok* gizlidirler. Kimse evlerine gitmez, kimse Monty Hunter'ı sık sık görmez ve anneleri işleri hakkında konuşurken belirsiz kalır. Onlarda şüpheli bir şeyler var ve Wren'in ailesinden nefret etmesinin sebebinin bu olduğuna şüphem yok. "Onlarla yemek yemeyeceğim," diyerek Elijah'a dönüyorum. "Ve Bana ne yapmam gerektiğini söyleme.

Pankeklerimi yemeye başlıyorum, ama o yemeğine dokunmuyor, sonunda bana bakmaya başladığında bile.

"Lütfen, Peach. Arkadaşlarınla git yemek ye." İç çekiyor, küçük omuzları bilinçsizce kaybolmaya çalışırken kendi üzerine kıvrılıyor.

Böyle davrandığında, zayıf vücudu kendi içine çekilir, gözleri yenilgiye uğramış gibi aşağıya bakar ve Wren ile arasındaki fark o kadar belirgin hale gelir ki, neredeyse akraba gibi görünmezler.

Fiziksel olarak birbirlerine benzemiyorlar. Wren'in kestane rengi saçları ve güzel mavi gözleri, Elijah'ın koyu kahverengi saçları ve ona uyan çikolata rengi bakışlarıyla hiç alakası yok. Elijah'ın kendisinde olağanüstü hiçbir şey yok. Ortalama bir görünüşü var, neredeyse görünmez. Zayıf bir çocuk, hiç arkadaşı yok, okulda hiç başarılı olamadı ve sessiz ve yeteneksiz olduğu için sık sık zorbalığa uğradı. Bir bakıma, beni ona çeken şey de buydu. Çünkü ben bir cadaloz olabilirim, ama asla sebepsiz yere cadalozluk yapmam. Elijah'ın utangaçlığı veya özgüven eksikliği, ona zorbalık yapılmasının bir nedeni olmamalı.

Wren ise onun tam tersi. Her zaman popüler, hayranlık duyulan biri. Erkekler onun gibi olmak için her şeyi yapar. Kadınlar ise her zaman onun peşinden koşar. Yaklaşılamaz bir izlenim bırakmadan gizemli kişiliğini ustaca sergiler. Biraz tatlı, biraz ciddi ve biraz da "bana bulaşma" tavrında. Hepimiz bunu seviyoruz, değil mi? Kalplerimizi eritebilen ama bizi biraz da korkutan bir erkek fikri. En tatlısı olabilen ama ne zaman sert davranması gerektiğini de bilen bir erkek. İyi notlar, harika görünüm, ülkenin dört bir yanındaki üniversitelerden lakros bursu teklifleri. Wren hepsini dengelemiş görünüyor. O mükemmel bir erkek, mükemmel bir erkek arkadaş ve mükemmel bir oğul olmalı.

Yine de, ailesinde nefret edilen kişi o. Elijah her zaman en sevilen çocuk olmuştur. Sanırım bu da ilişkilerine yardımcı olmuyor.

"Bana her söylediğin şeyi gerçekten yapsaydım ne olurdu, hayal edebiliyor musun? Aptal olma. Şu anda arkadaşım ile yemek yiyorum."

"Senin benimle takılmandan nefret ediyor." "Boo hoo, ağlayabilir."

Yemeğini yemek için uzun bir süre sessiz kalır. Benimki yarıya gelmiştir, tatlı ve tuzlu karışımı varken kendimi durduramıyorum.

"O senden hoşlanıyor, biliyor musun? Senden gerçekten hoşlanıyor. Yoksa seni benimle yemek yerken gözetlemek için lanet olası bir brunch mekanına kadar takip etmezdi."

Gözlerimi devirdim. "Son dakika haberi, herkes beni sever." "Yani, o seni bir arkadaştan daha çok seviyor."

"Ben de öyle. Herkes benim arkadaşımdan daha fazlası olmak istiyor. Beni gördün mü?"

Ona göz kırptığımda, neredeyse boğazına yemek kaçıyor ve yüzü kıpkırmızı oluyor. Sonunda küçük lokmasını yuttuğunda, boğazını kaşır ve kahvesinden bir yudum alıyor.

"Sen de onu sevmiyor musun?"

Dudaklarımdaki akçaağaç şurubunu yalayıp omuz silkiyorum. "Bunun ne önemi var? Uyumsuzuz ve benim sayısız seçeneğim var. Wren'i düşünmüyorum bile."

Tamamen doğru değil, ama ona bunu söylememe gerek yok. Özellikle de şimdi.

"Ania Livingston ile randevuya çıktığında onu düşündün mü?"

Bu sefer yemekten boğulma sırası bende. Artık kum gibi gelen pancake'i yutmakta zorlanıyorum.

Üçüncü sınıfın sonlarına doğru, hiç kimseyle çıkmayan ve yatmayan Wren, Ania Livingston ile görüşmeye başladı. O, Stoneview Prep'te arkadaş olduğumuz ve SFU'ya başladığımızdan beri ara sıra takıldığımız bir kızdı.

Ania öldüğü için ilişkileri ciddiye binemedi. Soruşturma devam ettiği için bunun bir kaza olmadığı herkesin malumu. Ania öldürüldü. Henüz hiçbir ayrıntı açıklanmadı. Tek bildiğimiz, yılın son partimizin sabahı erken saatlerde Silver Snake Nehri'nin güney kıyısında bulunduğuydu. Üniversitemizin bulunduğu Silver Falls'ı geçen nehir.

"Umurumda değildi, Elijah," diyorum iç çekerek, gözlerimdeki yalanı görmemesini umarak.

Çok kıskançtım.

Hiç kız arkadaşı olmayan ve söylentilerin yayılmasına, *patlamasına* izin veren Wren, bunun nedeninin beni istediği ve

başka kimseyi istemediğini söylediklerinde... birdenbire bir kızla çıkmaya başladı. Benim durumumdaki herkes kıskançlık duyardı.

"Onu kıskandın mı?"

"Elijah," diye terslerim. "Kardeşine mi aşıksın? Çünkü onun hakkında konuşmayı kesemiyorsun."

"Belki de restoranın diğer ucundan bana bıçak gibi bakıyor olduğu içindir. Demek istediğim, kıskanıyorsan, bu onun hoşuna gittiğinin ve onunla yemeğe gitmen gerektiğinin oldukça iyi bir göstergesidir. Çünkü onun hoşlandığı kızla yemek yediğim için dayak yemeye niyetim yok."

"Wren ve ben... *Bir şey yok. Asla bir şey olmayacağız.*"

Bir an durur, gözlerimin içine bakar ve başını sallar. "Üzgünüm."

"İkinizin çözmesi gereken ciddi sorunlar var, ama beni bu işin içine karıştıрма. Ve unutmuş olursan, sen ve ben de bir şey değiliz."

Yine kızardı, şimdi de kanserin tedavisi varmış gibi tabağına bakıyor. "B-biliyorum," diye mırıldanıyor. "Asla... Öyle düşünmüyorum. Senden hoşlanmıyorum bile."

Kahkahayı bastım. "Seninle dalga geçiyorum."

Benden hoşlandığını biliyorum. Neden hoşlanmasın ki? Birlikte neredeyse mükemmel olurduk.

Ben dönüp Wren ve Achilles'e orta parmağımı gösterdiğimde, sonunda utangaçlığını yeniyor. Bu onu güldürüyor ve ortamı neşelendiriyor. Ama içimde bir şey kalıyor.

Onu kıskandın mı?

Zavallı kız öldü ve onu düşündüğümde aklıma gelen tek şey, bana ilgi duyduğu bilinen bir adamla çıkmaya cesaret ettiği için ne kadar öfkeli olduğum.

Tatlı, nazik Ania. Wren'in mükemmel eşi olabilecek uysal bir kız. Muhtemelen bu yüzden pes etti. O kadar çok kez çıkma teklif etti ki, sonunda onda hoşuna giden bir şey gördü: sadakat. O benim tam tersimdi.

"Tuvalete gitmem lazım," diye mırıldanıyorum, kontrol edemediğim bir stres içimde öfke uyandırmaya başlıyor.

Hızlıca arka taraftaki kadınlar tuvaletine gittim, kendimi bir kabine kilitledim ve öfkeyle başımı salladım.

O lanet olasıca *öldürüldü*.

Telefonumun kilidini açıp SFU uygulamasını açarak mesajlarımı Mayıs ayına kadar aşağı kaydırıyorum. Tam olarak 29 Mayıs. Ania'nın öldüğü gece.

Titrek parmaklarımla onunla olan konuşmayı açtım ve ısırarak son konuşmamızı izlerken iç dudaklarım.

Ania: Özür dilerim, Peach. Lütfen bana kızma. Sana söylediklerimde samimiydim. Onu seviyorum.

Peach: Wren'den uzak dur. Yoksa yemin ederim ki...

Benim neyim var böyle? O, onun dikkatini benden uzaklaştırmaya yetecek kadar yakınlaşana kadar kendimi sahiplenici bir kaltak olarak görmemiştim.

Kız öldürüldü.

Derin bir nefes alıp tüm konuşmayı siliyorum. "Sen iyisin," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Güvendesin."

Bir kez daha derin bir nefes alıp, yüzümü düzeltirken, uzuvlarıma gücün geri geldiğini hissediyorum.

Ta ki bir bildirim alana kadar. SFU uygulamasından Hermes'ten bir DM uygulamasından bir DM geldi.

Hermes: M ile başlayan, sekiz harfli ve R ile biten ne var? Ne yaptığını biliyorum, Penelope.

Kalbim mideme düşer, o kadar sert çarpar ki midem bulanır. Mesajı okurken kabinin duvarları eğilir. Hemen ardından bir tane daha gelir.

Hermes: Bu yıl ikimiz çok eğleneceğiz, küçük katil.

Notlar

College Peach

- Metal punk ile aynı şey DEĞİLDİR.
- Hala kabuklu deniz ürünlerine ve kedi tüylerine alerjisi var.
- Yeşil zeytinleri her zaman ona bırak.
- Artık metali sevmiyoruz.
- Çay ağacı ve nane şampuanı
- Patates kızartmalarının üzerine peri-peri tozu eklemeyi unutma
- Her ayın ilk Salı günü pişir ve çalkala.
- Kahvesinde artık şeker yok. Onu hasta ediyor
- Kızlar gecesi sırasında beni rahatsız etmeyin Wren 🙄
- Pepperoni pizzasına baharatlı bal ekleyin
- Sağ omzundaki üçgen çilleri sık sık kontrol edin. Dermatolog gözlem altında tutulmasını söyledi.
- Yeni görme sonuçları: Sağ göz -2,75. Sol göz -3,25

Dördüncü Bölüm

Wren

Aile Soyusu – Conan Gray

SUV, kapılar açılana kadar beklerken kapının önünde durur. Silver Falls Üniversitesi, Stoneview'dan sadece yarım saatlik sürüş mesafesindedir, ancak bu boğucu kasabada değil de orada olmak çok özgür hissettirir.

Diğer milyarderlerle çevrili bir ortamda büyümek, gerçeklik duygumuzu elimizden aldı. Kendini yenilmez hissettiğinde, dünyanın kurallarının senin için geçerli olmadığını anladığında, bu gelişmekte olan beynine bir şeyler yapar. Şimdi hepimiz büyüdük. Zaten asgari düzeyde olan ebeveyn denetiminden uzaklaşarak, sadece bizim girebileceğimiz üniversiteye taşındık. Ve her geçen dakika daha da çılgınlaşıyoruz.

Tüm bu durum klostrofobik.

Stoneview'da doğan, şımartılmış akranlarınızın en büyük sorunu, yaz tatili sırasında yatlarında Wi-Fi'nin çalışmaması. Stoneview Prep'e gitmenin önemli olan yanı, kendilerini olağanüstü gören bir insan denizinde en çok *şey olan* kişi olmaktır. Mezun olun, ülkenin en iyi elit üniversitesine girin. SFU kampüsünde, bir dönemlik ücreti ortalama bir vatandaşın maaşından daha pahalı olan güzel bir eve taşının. Ve lüks bir hayat ve herkesten üstün bir yaşam karşılığında... sadece *sana söyleneni* yap.

Her şeyi kontrol etme, kararları veren, kuralları koyan kişi olma ihtiyacım olması şaşırtıcı değil. Hayatım boyunca benden alınan tüm kararları telafi etmeye çalışıyorum.

Araba, Stoneview malikanelerine özgü sonsuz uzunluktaki araba yolunda kıvrılarak ilerliyor. Bu yol, sahiplerine başka hiçbir yerde bulamayacakları bir mahremiyet sağlıyor.

Başka hiçbir yerde olmayan bir mahremiyet sağlar. Özellikle de ailemin tepelerde yaşadığı yerde. Kimse evimizin içinde neler olduğunu bilmez. Asla.

"Teşekkürler, Henry," derim, şoförümüz arabayı dairesel garaj yolunda durdururken. Çeşmenin ve ön kapının tam arasında duruyor, böylece arabadan indikten sonra eve girmek için minimum çaba sarf etmemiz yeterli.

"Tabii ki."

Renkli camdan ön kapıya bakarken gerginlik boynumdaki kasları kaskatı yapıyor. Boynumu bir yandan diğer yana uzatıyorum ve hayatımda bir kez olsun bu evle ilgili olarak cinayet işleme arzusu dışında başka bir şey hissedebilmeyi diliyorum.

"Hiçbir yere gitme," diye ekliyorum. "Uzun sürmez."

Yanımda oturan Elijah cevap veriyor. "Burada ne için olduğumuzu bile bilmiyorsun. Adamı bekletme. Saat geç oldu."

Gözlerimi kapatıp, kardeşim ağzını her açtığında kanımı kaynatan öfkenin yerini sabır alması için yalvarırım.

Onu dikkate almadan, aynadan şoförümüzün gözlerine bakıyorum. "Uzun sürmez," diye yumuşak bir gülümsemeyle tekrar ediyorum.

O başını sallar ve ben sonunda kapıyı açarım. Siyah kot pantolonumu silkelerim ve Hunter malikanesinin ihtişamını içime çekerim. Böylesine büyük bir ev, ama babamdan saklanacak hiçbir yer yoktu. Beni bulamayacağı hiçbir yer yoktu.

Elijah ve ben içeri girerken annem "Bebeğim" diye seslenir, uşak ceketimi alır, annem ise en sevdiği oğlunu kucaklar.

Aşırı sevgi dolu selamlamadan sonra bana dönüyor. "Wren," diyor yumuşak bir sesle, yüzünde hoş geldin demek için zar zor bir gülümseme kalmışken kolumu sıkıyor.

Bu mutlaka soğuk bir selamlama değil. Annem kötü ya da ilgisiz davranmıyor, ama bu fark, buna alışkın olmayanlar için acı verici olabilir. Yirmi iki yıldır bu saçmalığa maruz kaldığım için, artık beni pek etkilemiyor.

Annemin beni sevmediği için değil. Benden korkuyor.

"Gel, gel." Giriş salonuna geri dönüyor, topukları mermere vuruyor. "Baban ofisinde, ama bir dakika sonra

bir dakika sonra dışarı çıkacak. Nicole'a en sevdiğin yemeği yaptırttım. Kızarmış domuz omuzu ve sebzeler."

Elijah'ın en sevdiği yemek.

Yüzümü ellerimle ovuşturuyorum, bütün akşam yemeği boyunca bu saçmalıkları dinleyebileceğimden emin değilim.

"Babam neden gelmemizi istedi?" diye soruyorum yemek odasına girerken ve gözlerimi deviriyorum.

Burada kalmamız bile gerekmezken, kralın ziyafetini burada vermek gerçekten gerekli miydi?

Elijah çoktan her zamanki yerine oturmuş. "Çok güzel görünüyor anne. Çok teşekkür ederim."

"O yapmadı," diye mırıldanıyorum kendime, sandalyemin arkasında dururken. Oturmam mümkün değil. "Akşam yemeğine kalamam. Bir işim var."

"Ne?" diye sorar Elijah, bana bakarken geniş kahverengi gözleriyle masumiyetini vurgulayarak.

"Arkadaşlarla akşam yemeği. Sen bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin." "Wren," annem azarlar. "Nazik ol."

"Peach seninle akşam yemeğinden bahsetmedi," diye ısrar eder.

"Hayır." Kendi kendime gülümserim, başımı sallar ve vücuduma sakın kalması için yalvarırım. "Onun adını ağzına bile alma."

Annem, Elijah'ın sandalyesinin yanında durarak tabağını sebzelerle doldurur ve benim tehdidimi görmezden gelir. "Hala ballı havuç seviyorsun, değil mi canım?"

"Sanırım az önce ağzıma kusacak gibi oldum," diye homurdanırım, kardeşim annemin ona yaptığı aptalca sevgi gösterisinden utanarak kızarır.

"*Canım.*" Sanki hala güvene ihtiyacı olan beş yaşında bir çocukmuş gibi. "Penelope nasıl?" diye neşeyle soruyor.

"İyi."

Elijah ve ben birbirimize bakarken zaman durur. Aynı anda cevap verimiz, ikimiz de annemizin Peach'i sorduğunda ona en iyi bilgiyi verebilecek kişinin biz olduğumuzu düşünürüz.

Ciddi bir ifade takınıyorum, kardeşimin gülümsemesini düzeltme ihtiyacını bastırıyorum ve anneme tekrar bakıyorum.

"O iyi," diye tekrar ediyorum.

Ama o bu konuda ısrarcı. "Dün onunla brunch yaptım ve araştırma makalesini bölüm başkanına sunmayı sabırsızlıkla bekliyor. Bu makale için çok çalıştı ve yüksek lisans başvurusu için kullanmak istiyor."

O yemeğini yemeye başlarken gözlerimi ona dikiyorum, ellerim önümdeki meşe sandalyenin arkalığını sıkıca kavıyor.

"Çok zeki bir genç bayan. Babaları onunla gurur duyuyor olmalılar. Araştırması ne hakkında?"

Elijah eti ısırırken kaşlarını çattı. "Şey..." Ağzı dolu halde konuşurken daha sert çiğnedi. "Çevre için nano-bir şey mi? Ağaçları kurtarmak istiyor."

"Nanoküselüloz bazlı nanokompozitlerin çevre bilimi ve mühendisliği uygulamaları," diye tek nefeste cevap veriyorum, gözlerim hala onun üzerinde. Onun tüm emeklerini *ağaçları kurtarmak istemekle* mi özetledi? "Çevreye zarar vermeden kağıt, film ve lif üretmenin yollarını araştırıyor. Bu, dünyada seri üretim yaptığımız her şeyi değiştirebilir. Kelimenin tam anlamıyla gezegeni kurtarabilir."

İğrenç çiğneme hareketini durdurup, kalın bir yutkunma yapar. "Tamam, Einstein. Bunu biliyordum. Annem için basitleştirmeye çalışıyordum." Hayal kırıklığına uğramış gibi davranarak başını sallar. "Seninle her şey bir rekabet olmak zorunda, Wren. Bu çok yorucu."

Annem hemen onun savunmasına atlar. "O haklı, Wren." Elijah'ın omzuna dokunur, o yemek yerken garip bir şekilde arkasında durur. "Teşekkürler, canım. Anlıyorum. Ve bu çok asil bir amaç. Aferin ona."

İç yanaklarımı ısırıyorum, anneme gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Peki, neden buradayız?"

"Tanrım, bir annenin oğullarını görmek istemesi suç mu?"

"Oğullarını görmek istediğinde, genellikle Elijah yeterlidir. Öyleyse neden buradayız?"

Sözlerime alınmış gibi görünmeye çalışırken, bunu inkar bile etmez.

"Otur." Babamın güneyli aksanı odayı doldurur ve konuşmamızı sonlandırır. Merhaba bile demeden masanın başındaki koltuğuna doğru yürür.

"Kalmayacağım," diye sakın bir şekilde açıklıyorum, rahatsızlığımı görmemesi için sandalyeden kalkıyorum. "Ne istiyorsun?"

"İlk seferinde beni duymadın mı, evlat?" diye bağırır, bana bakmadan peçeteyi kucağına yerleştirir. "Oturup bizimle vakit geçirecek ve annenin hazırladığı akşam yemeğinin tadını çıkaracaksın."

"Yaptım," diye homurdandım.

"*Otur. Otur. Wren.*" Sesindeki şiddet dolu ses tonu içimdeki hayatta kalma içgüdüsünü harekete geçirir. Elijah'ın hiç öğrenmek zorunda kalmadığı bir içgüdü.

Çenemi sıkarak sandalyeyi çekip oturdum. Kendime bir meşguliyet yaratmak için tabağıma bir dilim ekmek koyduktan sonra, ona tekrar baktım.

"Peki, neden buradayız?"

"İnisiyasyonlar iki hafta sonra."

Sandalyenin arkasına yaslanıp rahatlamış gibi yapıyorum, ama bakışlarım Elijah'ın heyecanlı bakışlarıyla kesiştiğinde, rahatlamış olan hiçbir yanımda kalmıyor.

Ailem nesillerdir elitist bir gizli topluluğun parçasıdır. Güçlü insanlar her şeyi kontrol altında tutmanın bir yolunu bulduklarında, bunu elinden kaçırmazlar. Silent Circle da bunu yapar. Durdurulamaz milyarderlerin oluşturduğu bir havuzdur ve sürekli olarak birbirlerine iyilikler yaparlar. Politikacılar, teknoloji devleri, büyük ilaç şirketleri ve tüm arkadaşları. Ve tabii ki, Monty Hunter da dahil olmak üzere petrol endüstrisinin süper devleri. Yasal olarak attıkları her adım için, yasaların yanlış tarafında attıkları on adım daha vardır.

İki hafta sonra, kardeşim ve ben Silent Circle'a katılacağız. Ancak bunun için, her aday bir kadın getirmek zorundadır. Kendi geçiş törenlerinden geçerler ve gecenin sonunda Circle'da bir yer edinirler. Ancak her zaman umdukları yeri elde edemezler.

"Giriş yapamam." Omuz silkiyorum, tabağımdaki ekmek parçasını oynuyorum. Buraya gelmeden önce açlıktan ölüyordum, ama ailemi görmek her zaman iştahımı kaçırıyor.

"Gireceksin, Wren. Girmek zorundasın."

"İnisiyasyona getirecek kimsem yok." "Evet, çünkü o öldü," Elijah burun kıvrır.

"Bu benim suçum değil, değil mi?" diye homurdanarak yüzümü elime alıyorum. "Ama kuralları biliyorum. Sessiz Çember'de bir Gölge olmak istiyorsam, inisiyasyon törenine bir kadın getirmem gerekiyor." Onun düşündüğü kadar beni etkilemediğini anlaması için gülümsüyorum. "Getireceğim bir kadın yok."

"Komik olan ne biliyor musun?" Elijah devam ediyor. "Bu ailede Çember'e katılmayı kategorik olarak reddeden tek kişi sensin. Ve tam da bu yüzden, senin Gölge olmana izin verecek olan kız, *çok uygun bir şekilde* öldü."

Gözlerimi kardeşimde kısarık çenemi sıkıyorum. "Ania Livingston'ı ben öldürmedim."

Sessiz Çember'e kabul edilen erkekler tek bir şey olabilirler. Gölge. Kabul edilen Gölgeler lüks yaşam tarzlarını sürdürebilirler ve daha fazlasına, diğer üyelere ve onların sunabileceği iyiliklere erişebilirler. Ayrıca Çember içinde bir pozisyon verilir. Reddedemeyecekleri bir pozisyon. Çember içinde yönetim kurulunun onlar için belirlediği bir rol üstlenirler. Örneğin, arkadaşım Chris, mezun olduktan sonra onların şirket avukatı olacak. Tüm büyük şirketlerini ve küçük şirketleri yuttuktan sonra gerçekleştirdikleri birleşmeleri halledecek.

Bana vermek istedikleri pozisyonla bir sorunum yok. Ama bunu onlar için yaparken bir sorunum var. Katılmaktan başka seçeneğim yok, ama bildiğim kadarıyla, inisiyasyona getirecek bir kadın olmaması, bunu ertelememin tek yolu.

Yanımızda getirdiğimiz kadın, Çember içinde iki rolden birini üstlenebilir. Sevdiğim hiç kimseye böyle bir şeyin olmasını istemem.

Babam ve kardeşime bakıyorum, ancak şimdi annemin ortadan kaybolduğunu fark ediyorum. Elbette, onun aile işlerine karışmasını istemeyiz.

"Son baktığımda, getirecek kimsen yoktu," diyorum Elijah'a. "Güney Fransa'dan kızlarından birini mi getirdin?" Sesimden tiksinti duyduğumu gizleyemiyorum.

Elijah, Çember'de babamın izinden tam olarak aynı adımları takip edecek. Ve onların rolü, bana yüklemeye çalıştıkları rolden daha kötü.

"Birini getirdim." Sırtışı, masanın üzerinden atlayıp yumruğumla yüzünden silmek istememe neden oluyor. Belli ki hoşlandığı birini getiriyor.

"Kim? Bunun onun senin Hera'n olacağı anlamına gelmediğini biliyorsun. Herkes ona sahip olabilir." Öne eğildim. "Mesela ben."

Bir kadını getirmek, onun inisiyasyonun ardından bizimle birlikte olacak kişi olduğu anlamına gelmez. Kadınlar inisiyasyon sürecinden geçmek zorundadır ve sonunda ya Hera olurlar, yani sonunda bir Gölge'nin karısı olacak olanlar. Hayatlarının geri kalanında aynı adamla birlikte kalırlar, kendilerini miraslarının bir aksesuarı olarak gören bir pisliğe sadık kalmaya zorlanırlar. Ama dünyada güçleri vardır. Bir Gölge'nin Hera'sı olmak, kocan izin verdiği sürece istediğin her şeyi elde etmeni sağlar.

Hera olmazlarsa, Afrodite olurlar. Basitçe söylemek gerekirse, Afrodite, Çember için bir fahişedir. Gölgeler için oyuncak olurlar. Gölgeler, Hera'larını özgürce aldatabilecekleri kadınlardır. İlke, Gölge'nin sadece Çember dışındaki kadınlarla değil, sadece onlarla oynamasına izin verilmesidir. Toplum o kadar gizlidir ki, intikam peşinde olan bir kadının Gölge'nin başına bela açmasını istemezler. Afrodite'nin olması, erkeklerin Çember'in açığa çıkmasının sonuçlarını düşünmeden istedikleri her türlü sapkın eğlenceyi yaşayabilecekleri anlamına gelir.

Her zaman erkeklerden daha fazla kadın inisiyasyona girer, yani herkes Hera olamaz. Bunun için mücadele etmek zorundadırlar. Ve bir kez inisiyasyona girdiğinizde, geri dönüş yoktur. Hera veya Afrodite olursunuz, ama Çember'den asla ayrılamazsınız. Hayatta kalarak.

Kadınlar yine de geliyor. Bunu biliyorlar ve şanslarını deniyorlar. Para, güç, insanları çılgınca, aptalca şeyler yapmaya itiyor. Bazen aşk için yapıyorlar, erkek arkadaşları tarafından otomatik olarak Hera olacaklarına inandırılıyorlar. Ama daha da önemlisi, Afrodite olsalar bile, Circle'dan geri ödemek zorunda olmadan bir iyilik alıyorlar. Her Afrodite bir iyilik alıyor. Ne olursa olsun.

Hayalini kurduğun bir iş mi? Tamamdır.

Hayalinizdeki yüksek lisans programında bir yer mi? Alın size. Birini mi öldürdünüz? Cesedi saklarlar.

Birinin öldürölmesini mi istiyorsun? Onlar halleder. Her şey. Mümkün.

Peki ya çaresizlik? İnsanları en çılgın, en aptalca şeyleri yapmaya itiyor. Sessiz Çember'e katılmak gibi.

"Sırf Hera'mı çalmak için mi başlıyorsun, Wren?" Kardeşim yüksek sesle kahkaha attı. "Şu anda beni bu kadar küçük düşürmek mi istiyorsun? Okul, sosyal hayat. Stoneview, Silver Falls. SFU'da daha dersler başlamadan zaten bir parya oldum. Şimdi de Çember mi?"

"Her şeyde senden daha iyi olmam kişisel bir zulüm değil, kardeşim. Bu sadece bir gerçek."

"Sen ondan önemsiz şeylerde daha iyisin." Babamın sesi yüksek değil, sadece beni susturmaya yetecek kadar aşağılayıcı. "Çember içinde kendini kanıtla, o zaman önemli olursun."

Bir dakika durup, çenemi sıkıp, yumruğumu kucağımda sıktım. Gözlerim onun yüzünde dolaştı. Bu adam benden nefret ediyor. Kendimi kanıtlamak hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Sadece ona ve Gölge arkadaşlarına yararlı olacak.

Ayağa kalkıp ona başımı sallarım. "Getireceğim kimse yok. Başlamayacağım. Belki gelecek yıl. Akşam yemeği için teşekkürler."

Ellerimdeki kırıntıları silerken, babamın gözleri üzerinde parçalanmış bir ekmek parçası olan tabağıma kayar. Ben yemek odasından çıkmak üzereyken, o sessizliğini korur.

"Birini buldum. O da orada olacak. Sen sadece gelmen gerekiyor." Donarak, omzumun üzerinden bakacak gücü zar zor buluyorum.

"Ne?"

"Duydun beni. Senin için inisiyasyon yapacak bir kadın var." "Kim?"

"Ne, kim mi? Birdenbire çok ilgilendim." Elijah burun kıvrır.

"Kapa çeneni." Sonunda arkasını dönüp babama tüm dikkatimi verirken, ona tehditkar bir şekilde parmağımla doğrultuyorum. "Yardıma çok ihtiyacı olan zavallı bir kadın bulmuşsun, senin ve arkadaşların için fahişe olma riskini göze alarak her şeyi yapmaya hazır. Kim bu kadın?"

"Belki senin Hera'n olur, kim bilir." Babam omuz silkiyor ve bu gece ilk kez yemeğini ısıırıyor. Beni kızdırdığı için şimdi çok rahat.

"Yeterince hızlı koşarsa," diye ekliyor Elijah.

İkisi de gülüyor, birinin onların yararı için hayatını tehlikeye atmak üzere olduğunu hiç umursamadan.

"O kim?" diye tekrar soruyorum.

Yutkunarak, babam çatalını salladı. "Onun için endişelenme. Orada olacağını bil yeter."

Ondan beklediğim her şey kadar şüpheli geliyor.

Annem yemek odasına geri döner, babamın yanına uysalca yürür ve beyni yıkanmış küçük Hera gibi yanağına bir öpücük kondurur.

"Geç oluyor, Monty. Çocuklar dönmeli. Yarın dersleri var."

Babam başını sallar, çenesini kapıya doğru uzatır. "Biraz dinlenin, olur mu? Sıkı çalışın. İnisiyasyonlara hazırlanın. İki hafta sonra görüşürüz."

Kimseye veda etmeden ilk ayrılan benim. Annem, küçük oğlu ona kocaman bir öpücük ve sıkı bir kucaklama verdiği sürece umursamayacaktır.

Elijah ile ancak Silver Falls'a giden otoyola çıktığımızda konuşurum. "Yanında getirdiğin kız kim?" diye sorarım.

"Hayatım hakkında çok meraklı oldun." diye gülüyor. "İki hafta sonra göreceksin."

"Başka bir şekilde söyleyeyim." Ona dönerim, ağzımın köşesinde küçümseyen bir gülümseme belirir. "Kim senin için inisiyasyon yapmak ister *ki*? Kimse seni sevmiyor."

"Evet, bunu sürekli kanıtlamaya çalışıyorsun, değil mi?" diye homurdanır, yüzü hızla kızarır. "Hermes senin iyi arkadaşın mı? Bu yüzden mi kampüse adımımı attığım anda benimle ilgili bir paylaşım yaptılar?"

"Sen paranoyaksın." Gözlerimi devirdim. "Hermes'in kim olduğunu bilmiyorum."

"Yine de, SFU'daki herkesin benimle ilişki kurmak istememesi ne kadar da uygun, değil mi? Stoneview Prep'te olduğu gibi. Yakışıklı, zeki, üstün Wren Hunter ile paylaşmak zorunda olduğum her yerde olduğu gibi."

"Bana kıyasla nerede durduğunu bildiğine sevindim."

Yüzü öfkeyle buruşuyor ve bu onu her zamankinden daha çirkin gösteriyor. Gerçekte, kardeşim o kadar da çirkin değil. Sosyal becerileri bu kadar yok olmasaydı, kolaylıkla güzel kızlarla çıkabilirdi.

"Biliyor musun," diye öfkeyle söylüyor. "Kampüste beni küçümsemeyen tek bir kız var. Senin benim hakkımda yaymaya çalıştığın saçmalıklara inanacak kadar aptal olmayan tek kız."

"Ben hiçbir şey yaymıyorum. Hermes anonim bir hesap. Seni kızdırmaya çalışıyorlar..." Sonunda bir şey aklıma gelince kendimi durduruyorum. "Bekle."

Az önce söylediği şeyi, konuşmamızda kullandığı şekliyle anlamak için birkaç saniye bekledim.

"Peach olmadığını söyle."

"Sen de biliyorsun ki, 'Wren mükemmel bir Hunter kardeşi, Elijah ise kimsenin arkadaşlık kurmaması gereken bir ezik' saçmalığına inanmayan tek kişi o."

"Ve bunun benim demek istediğim şey olmadığını biliyorsun." Sahte masum gülümsemesi beni sinirlendiriyor, ama sesimi sabit tutuyorum. "Peach'i inisiyasyonlara getirmeyeceksin..."

Cevap vermeyi reddeden, bana göz kırpmıyor.

"Değil mi?" Dişlerimi sıkarak soruyorum.

"Seninle onun en iyi arkadaş olduğunuzu sanıyordum. Onu götüreceksem, sana mutlaka söylerdi."

Kardeşıme duyduğum nefretin yerini açıklık alıyor ve omuzlarım gevşiyor.

"Getirmeyeceksin." Onun yalanını görerek gülümsüyorum. "Peach asla böyle bir şeye razı olmaz. Onda iki beyin hücresi var. Senin aksine."

"Tabii, Wren."

Konuşmanın bittiğini düşünerek, onun önünü rahatça izlerim.

"Bana bak," diye bağırırım. O reddedince, kendimi tutamam. Onu yakasından tutup, emniyet kemeri onu boğacak kadar sıkılaşıp kadar kendime doğru çekerim. Bir eliyle bileğimi tutar, diğer eliyle emniyet kemerini gevşetmeye çalışır, ama bu zayıf adamın yapabileceği pek bir şey yoktur.

"Ona dokunma." Gülümsemesi hiç kaybolmaz. "Yemin ederim Elijah. Peach'ten uzak dur, yoksa seni geberdiririm."

"Belki Peach'tir. Belki de değildir. En iyi yanı, inisiyasyonlara kadar bunu bilemeyeceksin, çünkü"

Bu ölümcül bir suçtur, kardeşim."

"İnisiyasyonlara gittiğimde Peach oradaysa, sen öldün demektir."

"İşte orada. Büyük, kötü katil Wren. Çıldıracak mısın?"

Bu suçlamayla kalbim hızla çarpmaya başlar. Bir anlık geri dönüş, şimdiki zamana dönmeden önce görüşümü daraltır. Kendimi sakinleştirmek için boynumu çıtlatırım ama başaramam.

"Ben katil değilim," diye fısıldarım. Daha yüksek sesle konuşmaya çalışırsam, yine tehditkar gelirim ve o zaman o haklı çıkar.

"Yasa öyle demiyor." Kıkırdar. "İnisiyasyonlara gel, kimi getirdiğimi öğren, nasıl tepki vereceğini görelim."

Gömleğini sıkıca tutuyorum, yüzüne bakarak bana yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyorum. Hiçbir ipucu yok. Onu tehlikeli bir gizli topluluğun parçası yapmak için getirip getirmediğine dair hiçbir işaret yok.

Sonra bırakıyorum.

"Peach yapmaz," diyorum, kendimi ikna etmek için çok uğraşarak. "Ah, peki. Çaresizlik, Wren. Çok güçlü bir şeydir."

"O çaresiz değil. O zayıf değil. Senin gibi bir pisliğe körü körüne güvenmez."

Omuz silkiyor, ama şoförümüz Silver Falls Üniversitesi'nin ziyaretçi otoparkına park edince konuşmamız yarıda kalıyor.

"Önce kimi bırakayım?" diye sorar, dikiz aynasına bakarak.

Ben kampüs evinde yaşarken, Elijah yurtta kalıyor. Yeni geri dönmüş ve evi paylaşacak arkadaşları yok.

"Benim için endişelenme," derim kapıyı açarken. "Zaten yürüyüşe çıkmam lazım."

Otoparktan çıkıp kırmızı tuğlalı kaleyi geçerek güzel kampüsümüzün ormanlarına doğru yürüyorum. Ormanlar konutlara çıkıyor.

Hava serin, ısınmış vücudumu sakinleştiriyor. Onlar her zaman beni etkiler.

Derin bir nefes alıyorum. Etrafımı saran çıplak sedir ağaçlarının toprak kokusu beni sakinleştiriyor.

Onlar beni her zaman etkiler.

Beni her zaman etkilerler çünkü içimdeki zayıflıkları yaratanlar onlardır. Canavar. Ben çıldırdığımda ortaya çıkan.

Ve onu Çember için kullanmak için çaresizler.

Zihnim bedenime geri döndü, ama kalp atışlarım hala sakinleşmedi ve tek bir şeyin yardımcı olacağını biliyorum.

Ailemin evine gitmek zorunda kalmadan önce planladığım şeyin aynısı. Haftanın çoğu gecesi yaptığım şeyin aynısı. Kendimi sakinleştirmem gereken her lanet gecede yaptığım şeyin aynısı.

Sonunda ormandan çıkıyorum, midemde heyecan yükseliyor. Evime yaklaştıkça kalbim bir kez daha hızlanıyor. Bir dakika içinde, heyecan geçip yakalanmayacağımdan emin olduğumda, sakinleşecek.

Verandama vardığımda sola dönüp, benim ve Achilles'in evini en yakın arkadaşlarımızın evinden ayıran iki duvarın arasından geçerek, heyecanlı adımlarımı yavaşlatıyorum. Kızların evinin duvarına elimi sürterek, arka bahçelerine yaklaşıp kadar ilerliyorum ve duvarın çitlerle birleştiği noktadan geçiyorum. Zamanla bu iş gittikçe kolaylaştı, delik neredeyse vücudumun şekline göre şekillendi. Artık cildimi neredeyse hiç çizmiyor bile.

Dizlerimi bükerek, yukarıdaki balkonun alt kısmına tutunacak kadar yükseğe zıplıyorum ve kendimi kolayca yukarı çekiyorum. Her spor dalında herkesi ezip geçmemin bir nedeni var. Çok çalışıyorum. Ama esas olarak bu hareketi kolaylıkla yapabilmek için. Onun balkonu yerden 3,3 metre yüksekte ve ben 1,95 metre boyundayım. Evimdeki spor salonundaki barı tam olarak 3,3 metre yüksekliğe yerleştirdim, böylece her sabah o yüksekliğe zıplayıp kendi ağırlığımı çekebilmek için antrenman yapabiliyorum. Bunu bütün gece yapabilirim ve terlemeden. Bu balkona gelip gitmek istediğim zaman istediğim zaman gelip gidebilirim.

Ahşap korkuluğu aşp Fransız kapılara doğru ilerlerken, her zaman yanımda taşıdığım anahtarı çıkarırım. Peach, taşındığı ve odasını seçtiği anda bir kopya yaptığını bilseydi, beni yok ederdi. Kapıyı dikkatlice açıp odasına girmeden önce, pencereden uyuduğundan emin olmak için içeriye bakarım.

Onu gördüğüm anda adrenalin patlaması geçiyor. Ağır ağır nefes alıyor, yan yatmış ve yastığını, geceleri odasına gizlice girebilecek kötü adamlardan onu koruyan bir oyuncak ayı gibi kucaklıyor.

Kendi kendime gülümsüyorum. Battaniye beline kadar uzanıyor, bir bacağı battaniyenin altında, diğer bacağı dışarıda, en rahat sıcaklık için. Saten uyku şortu siyah, kenarından mükemmel kalçaları görünecek kadar yukarı çıkmış.

Yastığını daha sıkı sararak iç geçirir ve nabzım sonunda normale döner. Bazı geceler, burada sakladığı ve kullanmasını istemediğim şeyleri aramak için etrafta dolaşırım. Kampüsteki satıcılardan yasadışı olarak aldığı Adderall, çok sık içtiği esrar, gece dışarı çıktığında kokladığı kokain. Bazı geceler, yavaşını okşarım, saçını koklarım, her yerde onu takip eden gül ve liçi kokusunu içime çekerim, araştırma ve ödevlerine yoğunlaştığında çiğnediğini bildiğim kalemi çalarım.

Ama çoğu gece, bu gece olduğu gibi, yatağının hemen yanındaki yere otururum, sırtım duvara dönük, ona bakarak. O çoğunlukla sağ tarafına yatarak uyur. Kapıdan uzak, pencereye dönük.

İşte bu gece oturduğum yer burası.

Yatağının başucundaki masaya bıraktığı mektubu alıyorum.

Sevgili anne ve baba...

Daha fazla okumaya devam edemiyorum, kalbim onun için parçalanıyor. Bu mektubun nereye gideceğini biliyorum. Yatağının altındaki kutuya, biyolojik anne babasına yazdığı diğer mektupların yanına. Onun mahremiyetine saygı duymadığım için kendimi kötü hissedene kadar birkaçını okudum. Peach'in kimseye göstermediği bir yanı var. Bana bile göstermiyor ve bunu bilmek yanlış geliyor.

Güvensizliği, üç yaşındayken terk edilmiş olmasından ve bugüne kadar bunun nedenini bilmiyor olmasından kaynaklanıyor.

Derin bir nefes alıp, başımı duvara yaslıyorum. En iyi arkadaşıma bakıyorum ve sonunda oluyor.

Her şey durur.

Kötü düşünceler, korku, ailemin bana aştığı cinayet duygusu, Sessiz Çember'e girmenin getirdiği endişe.

Hepsi yok olur.

Aniden, hava hafifler, acı yok olur ve her şey sessizleşir.

Peach'in üzerimde yarattığı sihirli etki budur.

Ve eğer birinin sonsuza kadar eşi olmak zorunda kalırsa, bu benim kardeşim olmaz. Eğer inisiyasyona girmek zorunda kalırsa, bu benim için olur.

O benim Hera'm olsaydı her şey ne kadar kolay olurdu. Ona benim olmak dışında bir seçenek bırakılmasaydı.

Beşinci Bölüm

Peach

OXOX – Dutch Melrose, Kayıp

Çocuk

Hermes'ten gelen uğursuz mesajın üzerinden neredeyse bir hafta geçti ve onlardan bir daha haber almadım. Son gönderileri, lacrosse takımından Miles'ı ifşa etmektir. Miles, çalışkan kız arkadaşını bir ponpon kızla aldatmış ve kız arkadaşı bu konuda hiçbir şey yapmamıştı. Herkes ne düşündü? Kız onunla kavga mı edecekti? Lacrosse sahasında bağırıp ağlayarak onu geri mi kazanacaktı? Kız hayatına devam etti, onun için iyi oldu.

Profesörümün ofisinin dışındaki bir sandalyede oturmuş, SFU özel mesajlarımı kaydırıyor ve Hermes'in bana gönderdiği mesajı tekrar tekrar okuyorum. Daha önce onlardan hiç özel mesaj almamıştım. Onlar kamuoyunun ilgisini seven bir hesap ve o cinayetle ilgili olarak benim adımları anmamışlarsa, bir şey istiyorlar demektir.

Sadece henüz ne istediğini bilmiyorum.

Ama cevap vermeyeceğim ve onların oyununa gelmeyeceğim. Bana karşı hiçbir şeyleri yok, o gece Ania ile birlikte olduğumu gösteren hiçbir şey yok. Ya da en azından, kız öğrenci yurdunda partiye katılan diğer yüzlerce kişiden daha fazla ya da daha az bir şey yok.

"Penelope, merhaba. Lütfen içeri gir."

Telefonumu kaldırıp belge klasörümü toplayarak Profesör Lopez'e bakıyorum.

Onu takip ederek içeri giriyorum ve o masasının önündeki sandalyeyi işaret edince oturuyorum. O masasının arkasına oturuyor ve ben de klasörü, masasının üzerinde duran sayısız diğer evrakların üzerine koyuyorum.

"Senin için." Neredeyse dört yıldır sürdürdüğüm tutkulu çalışmanın heyecanı karnımda kabarcıklar oluştururken, parlak bir gülümsemeyle gülümsüyorum.

O başını sallar. "Buna ihtiyacım yok. Asistanıma gönderdiğin her şeyi okudum."

"Öyle mi? Onun bunları okuyacak zamanı bile olacağını sanmıyordum." "Bunda yeni bir şey var mı?" Bakışları klasöre düşer.

"Sadece bazı rakamları basit bir şekilde gösteren grafikler var, ama Jonathan'a gönderdiğimden farklı yeni bir araştırma yok." Asistanı, Profesör Lopez'e iletmeye değer bir şey olduğunu nadiren düşünen bir doktora öğrencisi. O, gördüğüm en iyi filtrelerden biri.

Araştırmamı profesörümüze ilettiğini bana haber vermek için geri dönmemesi iyi bir şey olmalı. Jonathan iyi şeyler yapan insanlardan nefret eder. Profesör Lopez için tek özel kişi olmak ister. Bu sınıfta, onun dikkatini çekebilen sadece iki öğrenci var. Ben... ve Wren. Ve lanet olsun ki, İleri Bilim Mühendisliği İnovasyonu dersini kendimiz için en rekabetçi ders haline getirdik. Ben ve o sürekli birinci olmak için mücadele ediyoruz ve şu anda birinci olan Wren. Adam biyomühendislik okuyor ve bazen bu dersi sırf beni kızdırmak için aldığını düşünüyorum.

Profesör Lopez, tuz ve karabiber rengi dağınık sakalını kaşıyarak kendi kendine başını sallıyor. Sakalı kısa ama çok dağınık.

"Peki," diyorum tereddütle, koltuğumda kıpır kıpır otururken. "Sence bu, yüksek lisans başvurum için yeterli mi? SFU Mühendislik bölümünün, özellikle Çevre Bilimleri alanında çok sınırlı sayıda kontenjanı olduğunu biliyorum. Ama bilemiyorum, sanırım burada önemli bir şeyin peşindeyim. Sadece daha fazla araştırma yapabilmek, daha fazla insana ulaşabilmek istiyorum. Daha fazla zamana ihtiyacım var, ama..."

"Yüksek lisans mı?" Kendi kendine gülümsüyor. "Bu tek yönlü bir bilet, soru sormaya gerek yok. Ama benim endişelendiğim şey bu değil."

Yutkunuyorum, onun *endişelendiği* bir şey olması hoşuma gitmiyor. Bu makaleye çok güveniyordum, ona o kadar enerji harcadım ki benim için kusursuzdu.

"Neden endişeleniyorsun?"

"Bu neredeyse mükemmel. E.E.A.J.'ye sunmak için onu nasıl iyileştireceğimiz konusunda endişeliyim."

Dünya bir anlığına durur. "N-ne?"

Stoik yüzünde bir gülümseme belirir.

"Çalışmamı Environmental Engineering American Journal dergisine göndermek mi istiyorsun... Şaka mı yapıyorsun?"

Kafasını sallar. "Şeker ister misin, Penelope? Solgun görünüyorsun."

"Sanırım bayılacağım."

"Biraz nefes al," der yumuşak bir kahkaha atarak.

Umut, heyecan ve tam bir endişe karışımı damarlarımdan akıyor.

"Yapamam... Hazır değil."

"Hayır, hazır değil. Ama üzerinde çalışıp sonra sunabiliriz. Bu konuda olağanüstü bir araştırma yaptın. Yenilikçi, ilginç ve Howard Corall'a kimin en iyi olduğunu gerçekten gösterecek."

İçimden bir kahkaha patlar. Corall, Harvard'ın lisansüstü okulundan ve o ile Profesör Lopez, en iyi öğrencilerin kimde olduğu konusunda uzun süredir rekabet halindedirler.

"Bu çalışmayla Wren Hunter'a gerçekten dersini verdin, değil mi?" Şakacı tonu, Wren ve benim rekabetimizi takip ettiğini gösteriyor.

"Bunu kamera karşısında söyleyebilir misin?" diye soruyorum, alaycı ama aynı zamanda çok ciddiğim. "Bu ona *gerçekten* dersini verir."

"Fazla zorlamayalım." Başını yana eğdi. "Büyük oyuna hoş geldin. Yepyeni bir rekabet dünyasına girmek üzeresin."

"Hazırım," diye hemen patlarım. "Bunu başaracağım." Kokain almış gibi konuşuyorum, o kadar heyecanlıyım ki, ama bu makaleyi yazacağım. E.E.A.J.'de yayınlanmak, çevre mühendisliği ödülüne aday olmak anlamına geliyor. Ve bir ödül, bir gün Nobel Ödülü'ne yol açabilir. Bu, hayatımın hedefi.

"Tamam, biraz sakın ol." Kaşlarını çatıyor ve derin bir nefes alıyor. "Bu sadece çok fazla çalışma gerektirecek bir şey değil. Dergi hayatını inceleyecek" —gözleri yüzümde dolaşıyor—"ayrıntılı bir şekilde. Geçmişini, bugünü inceleyecekler ve geleceğini belirleyecekler."

Yutkunuyorum, aklıma ilk gelen şey Hermes'in mesajı. Sadece bu da değil, geçmişte benim hakkımda kamuya açık olarak yayınladıkları her şey.

"Korkutucu geliyor," diye itiraf ettim.

"Öyle. Bilim dünyası rekabetçi, saldırgan ve lanet olasınca yozlaşmış bir yer. Sadece bilimsel bir dahi olmak yetmez, aynı zamanda dolabında hiçbir sır saklamayan mükemmel bir insan olman da gerekir. Yoksa sana söz veriyorum, onlar bu sırları bulur ve ortaya çıkarırlar. O dünyada zaten yerini almış kişileri sarsacak her şeyi yaparlar."

Bir an durup bana anlamlı bir şekilde bakar. "Bu kampüste bir ünün var, Penelope."

Ağzım açık kalır. "Profesör, size söz veriyorum, duyduğunuz her neyse, işimi etkilemeyecektir."

"Bir" — doğru kelimeleri arar — "*parti kızı* olmak dünyanın sonu değildir, ama sizi bir ödüle götürmez." Tereddüt eder. Açıkça daha kötüsü de var. "Ama neredeyse uyuşturucu bağımlısı olmak, yayınlanmanızı kesinlikle engelleyecektir. E.E.A.J.'de iyi bir izlenim *bırakmaz*."

Yüzümden kanın çekildiğini hissedebiliyorum. "Demek," diyorum boğuk bir sesle. "Profesörler bile dedikodu haberlerini okuyorlar, anlıyorum." Sesimdeki hayal kırıklığını gizleyemiyorum.

"Öğrencilerin güvenliğini sağlamak için bir yol."

"Ama Hermes yalan söylüyor. Ben... Bu çok aptalca. Ben lanet olası bir *uyuşturucu bağımlısı* değilim." Öfkemi bastırmak için çabalarken, hemen kendimi düzeltiyorum. "Özür dilerim. Kaba olmak istemedim. Bu çok sinir bozucu. İnsanlar o aptalca yazıyı okuyup körü körüne inanıyorlar. Beni daha iyi tanıdığını sanıyordum."

Masasına yatıştırıcı bir şekilde elini koyuyor, neredeyse benim elimin olduğu yere, ama bana dokunmadığından emin olarak. "O yazının söylediği hiçbir şeye inanmıyorum. Seni uyarıyorum, E.E.A.J. yönetim kurulu üyeleri bunu sana karşı kullanacaklar. İnanabilirler ya da inanmayabilirler, ama bu önemli değil; bunu kullanacaklar. Diğer insanlar da kullanacak. Kahretsin, Profesör Corall onlara bu yazıları gönderen ilk kişi olacak."

Gülerek gözlerimi deviriyorum. "Bu mafya falan mı?" "Neredeyse."

Kaşlarını kaldırarak gülüyor. "Penelope, senin için senin için harika planlarım var. Sen, şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem öğrencisin."

Çok uzun zamandır. Bilim damarlarında akıyor. Nobel Ödülü'nü kazanmaya yazgılısın. Başarılı olmanı istiyorum ve bunun için kusursuz bir hayat sürmen gerekiyor. Seni tam olarak istediğimiz yere ulaştırana kadar çevre mühendisliği ile çalışmalı, yemek yemeli ve nefes almalısın.

Şu anda tek görebildiğim şey bu. O mesaj.

Bu yıl çok eğleneceğiz, küçük katil.

Boğazımı kaşıyarak, her şey yolundaymış gibi davranmaya devam ediyorum. "Elbette. Mükemmel bir bilim insanı hayatı süreceğim. Bana güvenebilirsin."

"Sana güveniyorum."

Yüzüme zorla bir gülümseme takınıyorum. "Bu fırsatı gerçekten takdir ediyorum, Profesör Lopez."

"Güzel. Öğleden sonraki derslerinin tadını çıkar. Günün sonunda çalışmanla ilgili ayrıntılı yorumlarımı göndereceğim, böylece bu akşam çalışmaya başlayabilirsin."

"Tabii ki." Ayağa kalkarken çantamı alıp bordo renkli üniforma eteğimi düzelttim.

Silver Falls Üniversitesi, hepimizin okuduğu Stoneview Hazırlık Okulu ile aynı özel kurum olduğu için, aynı korkunç kıyafet kurallarına sahip. Bu, tüm lisans öğrencilerinin hala üniforma giymesi gerektiği anlamına geliyor. Stoneview Hazırlık Okulu'nda bordo ve gece mavisiydi, SFU'da ise bordo ve siyah. Bu, içinde yaşadığımız özel balon hissini pekiştiriyor. Yüksek lisans öğrencileri, istedikleri gibi giyinebildikleri için en azından gerçek dünyayı biraz görmüş gibi görünüyorlar. Biz ise hala Stoneview'da yetiştirilen küçük çocuklar gibi görünüyoruz. Hiçbir şey bilmeyen çocuklar.

"İyi günler, Profesör," diyerek ofisinin kapısını kapatıyorum.

Bilim binasının karanlık koridorunda yürürken telefonumu çıkarıyorum. Burası kampüsün en eski binalarından biri ve taş zemini çok düzensiz olduğu için burada genellikle spor ayakkabı giyiyorum. Boş olduğunda genellikle duvarlar gölgelerle kaplanır, ama şu anda burası insanlarla dolu ve tanıdık birçok yüze selam veriyorum.

Sınıfıma giderken, en yakın arkadaşlarımdan oluşan gruba bir mesaj gönderiyorum.

Peach: Bu gece sizinle içki içmeyeceğim, ezikler. Lopez çalışmalarımı o kadar beğendi ki, lanet olası E.E.A.J. için hazırlamama yardım ediyor.

Onlardan hemen mesajlar geliyor.

Ella: Aman Tanrım, Peach. Tebrikler! Sen en iyisisin.

Alex: Tebrikler! Sen olağanüstü birisin. Tüm o sıkı çalışmanın karşılığını alıyorsun.

Achilles: Kutup ayıları çok mutlu olmalı. Kutlamak için bizimle bir içki iç.

Peach: Kapa çeneni, Achilles.

Kağıdımla bir fotoğraf çekip orta parmağımı göstererek Wren'e kişisel olarak gönderiyorum.

Peach: Lopez, benim onun bir süredir gördüğü en MUHTEŞEM öğrenci olduğumu söyledi.

. Al sana kapak olsun, pislik. Bir sonraki fotoğrafım Nobel Ödülüm olacak.

Wren: Seninle gurur duyuyorum.

Onun anlık tepkisi kalbimi hoplattı. Her zamanki karşılıklı atışmalarımız nerede? Bu sözler farklı bir etki yarattı. Arkasında yatan düşünce, bu sözleri söyleyen kişi. Bunlar duymak istediğim her şeydi. Ve lanet olsun, bence o da bunun farkında.

Wren: Ama henüz kağıdımı görmedi... bu yüzden ilgisini kaybetmeye hazır ol.

Yarı rahatlamış, yarı da onun benimle gurur duymasını neden bu kadar sevdiğimi merak ederek, hafif bir nefes veriyorum. Günümü sohbetimizi açıp o mesajı tekrar okuyarak geçiriyorum. Derste, kendi kendime gülümsüyorum.

Ama eve geldiğimde ve projem için notlarımı hazırlamam gerektiğinde, hepsini kapatıyorum. Odak noktam önemli olan şeylerde olmalı, en iyi arkadaşımın yanında nasıl hissettiğimde değil.

Notlar

Üniversite Peach

- Metal, punk ile aynı şey değildir.
- Hala kabuklu deniz ürünlerine ve kedi tüylerine alerjisi var.
- Yeşil zeytinleri her zaman ona bırakın.
- Artık metal müziği sevmiyoruz.
- Çay ağacı ve nane şampuanı
- Patates kızartmasına peri-peri tozu eklemeyi unutma.
- Her ayın ilk Salı günü pişir ve çalkala.
- Kahvesine şeker koymayın. Midesini bulandırıyor
- Kızlar gecesi sırasında beni rahatsız etmeyin Wren 😞
- Pepperoni pizzaya baharatlı bal ekleyin
- Sağ omzundaki üçgen çilleri sık sık kontrol edin. Dermatolog gözlem altında tutulmasını söyledi.
- Yeni görme sonuçları: Sağ göz -2,75. Sol göz -3,25
- Eğer gelecek Eylül ayında EEAJ'nin yıllık yayınına girerse, duyuru gelecek yıl Ağustos ayında yapılacak.

Altıncı Bölüm

Wren

Tanrı Şeytana İhtiyaç Duyar – Jonah

Kagen

"Bira ister misin, Wren?" Ella, elinde birkaç tane bira ile oturma odama girerken sorar.

Peach'in mesajıma cevap verip vermediğini kontrol etmek için tekrar telefonuma bakıyorum.

Wren: Projen için tekrar tebrikler. Ama bu proje için kendini çok yormayacağına söz ver, tamam mı?

"Margarita ister misin?" diye soruyorum, kanepede rahatlamış gibi yaparken Ella'ya bakıyorum.

"Margarita kraliçemiz bu gece meşgul. Araştırma projesinde çalışıyor."

Gerekenden daha uzun süre bana bakıyor, yüzümdeki hayal kırıklığını açıkça arıyor. Bunu saklamaya pek zahmet etmiyorum.

Peach'i görmek için can atıyorum, ama o kadar bencil değilim ki, bizimle vakit geçirmek yerine tutkusu için çalışmasına kızmayacağım. Beni rahatsız eden bu değil. Onun yaşam tarzını sürdürmek için yaptığı şeyler beni endişelendiriyor. Partilere katılıp, başarılı bir ponpon kız olup, Silver Falls Kadın Sığınma Evi'nde gönüllü çalışıp, babası belediye başkanlığına aday olduğu için aile etkinlikleri için burayla Stoneview arasında gidip gelirken kimse aklını kaçırmaz. Ve tabii ki, derslerine ayırdığı saatler de cabası.

Arkadaşlarıyla dışarı çıkmak yerine çalışmayı mı tercih ediyor? Harika. Ama aynı zamanda tüm hafta sonu dışarı çıktığını, Stoneview'a gittiğini ve bu sabah saat yedide tezahürat antrenmanı yaptığını da biliyorum. Ayrıca, bu sezon boyunca lacrosse oyuncularına bakmak için bir grup kız topladığı ve bunun karşılığında lacrosse liginin üniversite kampüslerinde cinsel saldırıya uğramış genç kadınlara yardım eden bir hayır kurumuna bağış yapacağı "rally girls charity event" adlı bir etkinlikten bahsetmeye başladı. Zaten dolu olan programına bir de bunu eklediğine inanamıyorum. İçki içmek yerine *uyumalı*.

Achilles elinde bir bira ile yanımda oturuyor.

"Nasıl oluyor bu? Peach sana bakmak için burada değilse hiçbir şey içmiyor musun? O yokken açlıktan ölmüyor musun?"

Ben burun kıvrarak masadan bir bira alıp dişlerimle açtım. "Peach'in kendisi için bir şey yapmasını bekleyen herhangi bir erkek kırk sekiz saat içinde ölür."

Ella, telefonundaki alarm kurabiyelerinin piştiğini bildirdiğinde mutfağa koşar. Aynı anda kapı zili çalar ve Alex'in erkek arkadaşının geldiğini haber verir, o da oturma odasından ayrılır.

"Wren," diyor Achilles, ikisi de gittikten sonra daha ciddi bir ses tonuyla. "Önümüzdeki cumartesiye kadar bunu söylemeye devam edeceğim. Peach senin olabilir. Onu inisiyasyonlara getir yeter."

Her zamanki tereddüt dalgası beni sarar, ta ki kendimi toparlayana kadar. Hala hangi kadını getirmem gerektiğini bilmiyorum. Ya da babamın benim için kimi getireceğini.

"Hayır. Bu konuyu konuştuk. Peach ve ben bir ilişki yaşarsak, bunun onun beni *seçmesi* nedeniyle olmasını istiyorum. Beni her şeyden üstün tutacağını bilseydim, onu davet ederdim. Ama şu anda bunu yapmayacak ve ona ilk adımı atmasını istersem, reddedecektir."

"Seninle birlikte olmasının tek yolu bu. Onu senin Hera'n yap."

Onun küçümseyici konuşma tarzı beni diğerleri gibi etkilemiyor. Kendimi sakın tutmayı ve en ufak şeylerde sinirlenmemeyi öğrenmek zorunda kaldım. Kendimi ve çevremdeki insanları korumak için tek yol bu.

"Onu başlangıcı yapmaya zorlarsam, *bana* koşmayacağı riski var. Bu da onun başka birinin Hera'sı olabileceği anlamına gelir. Ya da herkesin Afrodite'i. Peach'i buna dahil etmemin tek nedeni

sadece Çember'in sağlayabileceği bir iyilik isterse."

Achilles homurdanır. "Buradaki herkes *bu kadar* aptal mı? Eski kız arkadaşın yazın öldü. Peach'in sarhoş bir şekilde sana, sen olmasaydın sana aşık olabileceğini söylediği gece... nasıl demişti?"

"Böylesine dominant bir pislik." Bu kelime doğal olarak ağzımdan çıkıyor çünkü o bana birçok kez böyle dedi. "Bak, inisiyasyonlar bir hafta sonra. Hala bunu doğru şekilde yapmaya çalışmak istiyorum."

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Bunu doğru şekilde mi yapmak istiyorsun? Bir hafta içinde mi? On altı yılın vardı ve bunu bir hafta içinde değiştirebileceğini mi sanıyorsun? İyi misin sen?"

"Yavaş yavaş ilerliyordum. Ona baskı yapmak istemedim."

Dudaklarını sıkıştırıyor, o kadar etkilenmemiş ki ona yumruk atabilirim. "Evet, gerçekten çok yavaştı. On altı yıl yavaş."

"Siktir git."

"Onu siktir et, lütfen, Tanrı aşkına. Sen kimseye baskı yapmayan tatlı bir adam değilsin. Peach bunu biliyor. Muhtemelen ona karşı çok nazik olduğun için sana bir şans vermiyor. Ona lanet bir meydan okuma yap."

"Onu benim tanıdığım gibi tanıyorsun."

"Bu kesin. Parmaklarımı hiç onun cu... içine sokmadım."

Bakışlarım onu susturdu ve o da kanepede biraz daha geriye çekilip devam etti.

"Dinle. O gece Ania ile birlikte ortadan kayboldu, bunu sen de biliyorsun. Sonra zavallı kız öldü. Onu sen öldürmediysen, ikimiz de kimin öldürdüğünü biliyoruz. Yakında ihtiyacı olacak bir iyilik var. Yasadan korunmak. Sadece Çember ona yardım edebilir, ama polisler onu yakaladığında Çember'e üye olmamışsa, artık çok geç olacak."

"Senin kafanın bozuk olduğunu bu yüzden biliyorum," diye sakın bir şekilde cevap veriyorum. "Çünkü Peach'in onu öldürdüğünü gerçekten düşünüyorsun."

"Öyle mi yaptın?" Bana anlamlı bir şekilde bakar. "Mükemmel çocuk *çıldırdı* mı?"

Kırıldığında ne olacağını biliyoruz."

Siyah saçlarını eliyle tararken, sadistçe gülümsedi.

"Kırılmadım." Diye homurdanırım.

"Ania'yı ben öldürmedim." "O zaman senin değerli Penelope öldürdü."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama Alex ve erkek arkadaşı Xi odaya girdi.

"Onu başlat," diye mırıldanır Achilles, sonra arkadaşlarımıza gülümser. "Sonra bana teşekkür edeceksin."

Xi'ye hızlıca merhaba dedikten sonra mutfaktan bir bira daha alıyormuş gibi yapıp oradan ayrıldım. Bunun yerine, mutfak ile oturma odası arasındaki koridorda takılıp, Achilles gibi pislik olup istediğimi almalı mıyım diye düşündüm. Çünkü Peach'i kendime ait yapmak için çaresiz olduğum bir sır değil. Onun bana sadık olmaktan başka seçeneği olmadığı düşüncesi aylardır aklımdan çıkmıyor. Ama Achilles'in ona davet göndermemi önerdiği tüm o zamanlarda kırılmadım, şimdi de kırılmayacağım.

Derin bir nefes alıyorum, Peach'ten hala mesaj gelmemiş olan telefonumu kontrol ediyorum ve tam oturma odasına geri dönmek üzereyken Xi koridorda bana katılıyor.

"Sana gösterecek bir şeyim var," diyor tonlamasız sesiyle.

İyi bir şey olabilir, birinin ölümü olabilir. Kimse bilemez.

Bana telefonunu gösterdiğinde kalbim bir anda durdu. Peach'ten bir mesajdı.

■

Peach: Addie bu akşam benim eve gelebilir mi? Sadece ben varım.

■

Xi: Artık bunu yapmadığımı biliyorsun.

■

Peach: Kampüsteki arkadaşın kim?

■

Xi: Alex sana söylersem beni öldürür.

"Hadi ama, Peach," diye kendi kendime mırıldanarak yüzümü avuçlarımla ovuşturuyorum. Ona mesaj attıktan sonra oldu bu. Beni görmezden geliyor ama Xi ile konuşuyor.

"Addie'nin ne demek istediğini biliyorsun, değil mi?" diye tekrar soruyor.

Xi bizim gibi Stoneview'dan değil. Alex onunla Silver Falls'un Kuzey Kıyısı'nda tanıştı. SFU'nun bulunduğu Güney Kıyısı'nın aksine, Kuzey Kıyısı

yoksulluk, çeteler ve tehlikeli suç faaliyetleriyle tanınır. Bu, bizim daha iyi, onların daha kötü olduğu anlamına gelmez, sadece onların başka bir hayat sürme imkânları olmadığı anlamına gelir. Bizim var, ama biz sadece açgözlüyük. Stoneview ve Silver Falls'un South Bank'ı, North Shore'daki yerel çetelerden daha tehlikeli suçluları barındırır.

Xi oradan geliyor ve eskiden tanınmış bir uyuşturucu satıcısıydı. Kampüste herkes onun adını biliyordu çünkü onlara ihtiyaç duydukları her türlü uyuşturucuyu temin edebiliyordu. Alex için bırakmadan önce, Peach onun düzenli müşterisiydi.

"Evet, biliyorum. Adderall istiyor. Üzerinde çalıştığı büyük bir araştırma ödevi var. Kariyeri için çok önemli ve bunu mahvetmek istemiyor."

Omuz silkiyor. "Bilmek istersin diye düşündüm."

Xi, Alex aracılığıyla bizim çevremize girer girmez, Peach'in ondan bir şey satın almaya çalışırsa bana haber vermesini istedim. Kendine dikkat etmiyor, partiler ve işine yetişmek için vücudunu mahvediyor.

Birinin ona göz kulak olması gerekiyor. "Çok teşekkür ederim.

Teşekkürler." Başımı sallıyorum ve birlikte oturma odasına geri dönüyoruz.

oturma odasına geri döndük.

"Scrabble oynayalım!" Ella yerinde küçük bir dans yapar. "Wren'le birlikte olmak istiyorum."

"Siktir et. Ben her zaman Wren'le birlikteyim. Alex'in beynini alabilirsin," Achilles, ben yanına otururken savunur.

"Alex, sıkıcı çocuğumuz Wren gibi Scrabble'ı dini bir inançla oynamıyor. O iyi değil. Ve Peach, onun en büyük rakibi olmak için burada değil. O yüzden Wren'i seçiyorum."

"Teşekkürler," Alex ve ben, birbirimize yönelttiğimiz hakaretlere aynı anda cevap veriyoruz.

Scrabble oynadığımızda, her zaman takımlar halinde oynarız. Böylesi daha eğlenceli oluyor. Bu oyunda sadece bir inek değilim, aynı zamanda herkesin bildiği gibi son derece rekabetçiyim. Çoğu zaman takımım kazanır. Kaybettiğim tek zamanlar, Peach'in sırf rekabetçilikten beni ezmek için elinden geleni yaptığı zamanlardır.

"Belki de onlara karşı birleşmeliyiz, Alex," diyorum yarı gülümseyerek.

"Ve onların kazanma umutlarını yok mu edelim? Onlara bir şans ver."

Kurabiyeler, Scrabble ve içkiler, Akropolis'e doğru bir yürüyüşe dönüşüyor. Alex ve Ella sarhoş, Xi ise kız arkadaşının peşinden somurtarak yürüyor. Muhtemelen, bulunmaması gereken bir kampüste ona bakıcılık yapmak yerine, evinde evcil tavşanlarıyla birlikte olmayı tercih ederdi.

En sevdiğimiz bara giriyoruz ve Achilles, ben masaya geri döndüğümde bir şekilde kucağına bir kız almış, herkese bir tepsi içki getiriyor.

"Wren," diyor kız, sanki beni tanıyormuş gibi. Tanıyor mu acaba? "Arkadaşım Marissa'yı tanıyor musun? O da burada." O kadar sarhoş ki, bana attığı bariz göz kırpmasını hiç umursamıyor.

Gözümün ucuyla Alex ve Ella'nın birbirlerine dirsek attıklarını ve az önce onlara verdiğim içkilerin arkasına saklanmaya çalışırken kıkırdadıklarını görebiliyorum.

"Harika." Başımı salladım.

"Onu getireceğim!"

"Hayır, yapma..." Artık çok geç. Kız Achilles'in kucağından atlar, Xi'yi mobilya gibi kullanarak onun üzerinden geçip kabinde çıkar.

Achilles homurdanarak, masanın diğer tarafında gülmekten kendilerini alamayan Ella ve Alex'e karanlık bakışlar atıyor.

"Yer değiştirelim," diyor Xi Achilles'e, böylece o duvara yaslanacak ve başka bir kadının kampüsün çapkınına ulaşmak için onu ezmesini yaşamak zorunda kalmayacak.

Bir tabure kapıp kabinin ucuna otururum ve biramdan bir yudum alırım.

"Bu arada, o Kirsty'di," diyor Alex. "Çünkü eminim ki hiçbiriniz onu hatırlamıyorsunuzdur."

"Oh, onu hatırlıyorum," der Achilles parlak bir gülümsemeyle. Ya da gülümsemeye çalışır. Gülümsemesi asla kulaklarına kadar ulaşmaz, bu da insanları onun güvenilmez olduğunu düşünmelerine neden olur.

"*Onu* hatırladın, ama adını hatırladın mı?" diye sorar Ella, kaşlarını kaldırarak. Ella, içtiğinde Achilles'in yattığı kızları aşırı derecede savunur. Adil olmak gerekirse, onlar daha iyisini hak ediyorlar.

"Ben telefon rehberi değilim, Els. Herkesin adını hatırlayamam," der Achilles ciddi bir ifadeyle.

Ella gözlerini devirip bana döner. "Marissa'nın kim olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Hatırlıyorum."

"O senden *gerçekten* hoşlanıyor, Wren. Ona kötü davranma," diye uyarıyor. "Ne zaman ona kötü davrandım ki?" Bir yudum daha alıp . "Ve sakın..."

"Birinci sınıfta onunla yattığında," diye sözümü keser, tam olarak ne demek istediğimi anlar.

"Sadece onunla yattım. Onu kandırmadım." "Sen onunla *kendi istediğin şekilde* yattın. Bana o söyledi."

"Onunla da diğerleriyle olduğu gibi yattım," diye kendimi savunuyorum. "Onun için sorun olup olmadığını kontrol ettim..."

"O bakireydi. Sen onu domine ettikten sonra sana bağlandı çünkü başka bir şey bilmiyordu ve şimdi, yıllar önce seninle yaşadığı aynı heyecanı arıyor."

"Bana söylemedi. Ona *sordum*. Yalan söyledi," diye kendimi savunuyorum, Ella bu konuyu her açtığında yaptığım gibi.

"Tabii ki yalan söyledi! Sen Wren Hunter'sın. Peach'in seni seçmesini umutsuzca beklemediğin zamanlarda, seninle yatan şanslı kızlardan biri olmak için herkes her şeyi söyler."

"Bunu kaydedebilir miyim?" Achilles araya girer. "Sadece Murray'in, Wren'in yattığı kadınları *şanslı kadınlar* olarak adlandırdığını görmesini istiyorum."

Bu beni güldürdü ve Ella'nın eli otomatik olarak boynunda taktığı lotus çiçeği kolyesini tuttu. Hera kolyesi. Chris Murray, Sessiz Çember'den nefret ediyor olabilir, ama Ella'nın ona sadık olmasından asla şikayet etmez. Ve Hera'sı üzerinde sahip olduğu gücü seven bir erkek varsa, o da odur. O, Ella'nın bunu ortaya koymasını beklemedi, oysa ben hala Peach'in bir gün beni sevdiğini fark edeceği gerçeğine umutsuzca tutunuyorum, onu buna zorlamadan.

"Ben öyle demedim... Genel kanı öyle diye demek istedim." Kızarak, bir nefes almak için içkisini bir yudum daha içer. "Hadi ama. Herkes seninle yatmak istiyor, bunu sen de biliyorsun." Suçlayıcı bir şekilde parmağını bana doğru uzatır.

Kıkırdarak, ona kendini beğenmiş bir şekilde gülümserim. Onu kızdırmak çok eğlenceli. "Ne yapabilirim ki?" Omuz silkerim. "Karşı konulmaz olmam benim suçum değil, değil mi?"

"Asıl soru," diye ekler Achilles, arkadaşlarımıza bakarak. "Bütün kızlar onunla yatmak istiyor mu, çünkü onun çok seçici olduğunu ve

nadiren kimseyle yatmadığını bildikleri için mi, yoksa sadece o kadar çekici olduğu için mi?" "O kadar çekici," Ella ve Alex aynı anda patlarlar. Bu, sonunda Xi'yi de sohbete dahil eder.

"Anlamadım?" diye homurdanır.

"Sanırım ikisi de biraz." Ella kendi kendine başını sallar. "Tabii ki kendim adına konuşmuyorum. Ama etrafımdaki kızların ne dediğini biliyorum. Achilles'te insanlar seni istiyorlar çünkü sonunda senin o huysuz, herkese atlayan pislik olmaktan vazgeçmeni sağlayacak o özel kişi olmak istiyorlar."

"Neden bana saldırıyorsun? Wren'den bahsediyoruz." Ellerini kaldırarak masumiyetini gösterir.

"Doğru. Sadece farkı gösteriyorum. Wren'de ise, öncelikle sen bir meydan okumasısın. Peach ile rekabet etmek ve sonunda senin dikkatini ondan uzaklaştırıp uzaklaştıramayacaklarını görmek istiyorlar, ama tabii ki, her kızın ıslak rüyası olman da yardımcı oluyor."

"Omuzları yüzünden." Alex kıkırdar. "Bizim oğlanın omuzlarına bak." "Saçma. Gözleri yüzünden."

"Ne yaptığını bir bak," diyorum Achilles'e. "Şimdi arkadaşlarımız hepimin peşinde."

O gülüyor. "Buna alışkınız."

"Tamam, eve gitme zamanı, Alex." Xi ayağa kalkar, elindeki içkisini alır ve onu kabinden çıkarır.

"Şaka yapıyorum!" diye bağırır. "Yapmıyorum."

Dudaklarını bükerek ona bakar ve tatlı bir sesle sorar, "Bir içki daha?"

"Ve her kızın ıslak rüyası olan arkadaşını incitme riskini mi alayım? Sanmıyorum. Gidelim."

Hepimiz kahkaha krizimizden sakinleşmeden onlar çıkıp gidiyorlar.

Ella, dudakları bardağın kenarında donmuş haldeyken gözlerim onunla buluşur.

"Ne?"

Mavi gözleri benimkilerden ayrılıp omzumun üzerinden arkama bakıyor.

"Aman Tanrım. Marissa saçını boyamış..." O kadar kötü bir şekilde burnunu çekiyor ki, margaritası burnundan fışkırıyor. Öksürüyor ve ben onun yanına yaklaşıp Alex'in yerine geçerek sırtını okşuyorum.

Onun bakışını takip ettiğimde, neredeyse boğuluyordum.

Kirsty arkadaşıyla birlikte geri geliyor. Marissa saçını bakır kırmızısına boyamış ve bunun nedenini tahmin edebiliyorum.

"Lütfen, hayır," diye mırıldanıyorum.

Ella sonunda kendine gelir ve parlak, sarhoş gözleri Achilles'e, sonra tekrar bana döner. "Kibar ol," diye fısıldar.

"İmkansız," diye mırıldanır Achilles, tam da bize ulaştıkları sırada.

"Selam millet," diye Marissa neşeyle selamlar. "Selam Wren," diye ekler, elini omzuma koyup yeni kırmızı saçlarını sallayarak.

Dudaklarımı düzleştirip, en iyi yolun ne olacağını düşünmeye çalışıyorum. Bana zaman tanımıyor, Kirsty Achilles'in yanına oturup başını onun omzuna koyarken, gruba genel olarak konuşmaya başlıyor.

"Peach burada değil mi?" diye soruyor Marissa, sesinde aşırı heyecanla.

"Hayır, ama onun yeni klonu burada olduğuna göre, yine de güzel bir gece geçireceğimizden eminim," diyor Achilles, olabildiğince ciddi bir yüz ifadesiyle.

Ella yine içkisini boğazına kaçıırır, ama bu sefer durumdan çok şaşırdığım için ona yardım edemem. Kirsty devreye girer.

"Kabinde başka koltuk yok," der ve elini Achilles'in uyluğuna koyar. "Wren'in kucağına oturabilirsin, Marissa."

Ella'nın yanına geçmeden önce oturduğum ve Kirsty'nin görmezden gelmeye karar verdiği tabureye bakıyorum. *Harika*. Telefonumdan saati kontrol edip, Marissa'nın bana oturma girişiminden kaçınmak için ayağa kalkıyorum.

"Benim yerime oturabilirsin." Ona nazikçe gülümsedim, sonra omzuna hafifçe vurdum. "Geç oldu ve yarın sabah erkenden lakros antrenmanım var."

"Ah." Dudaklarını büküp başını yana eğdi. "Antrenmanlar perşembe günleri değil miydi? Bazen seni izlemeye gelirim."

Bu korkutucu değilse, ne korkutucu bilmiyorum. "Ve hafta sonları. Ve haftanın diğer birçok günü," diyerek gruptan bir adım geri çekildim.

"Sadece bil diye söylüyorum, Peach'in yardım etkinliğine kaydoldum.

Şansım yaver giderse, senin destekçin olacağım!"

Birkaç kez göz kırpyorum, onu nazikçe reddedebilecek bir kelime bulamıyorum. Bu yüzden vazgeçiyorum.

"İyi geceler," diyorum.

Son duyduğum şey Achilles'in tıslaması. "Bir dahaki sefere biraz daha acımasız olmaya çalış," diyor Marissa'ya. "Peach onu bu şekilde parmağında oynatıyor."

Gözlerimi devirerek uzaklaşıyorum ve sesleri bardaki herkesin gürültüsü içinde kayboluyor. Bir bakıma, o haklı. Peach'in bana karşı her zaman ulaşılmaz olması bir meydan okuma haline geldi ve kim sahip olamadığı kadını çaresizce istemez ki? Ama ona takıntılı olmamın sebebi bu değil.

Her şey... Onun yaptığı hiçbir şey beni çekici bulmamamı sağlamıyor. Kabul etmediğim tek bir kusuru yok. Beslemek istemediğim tek bir özelliği yok ve tüm varlığımla korumak istemediğim tek bir zayıf yanı yok.

Bu düşüncelerle kendimi yine onun evine doğru yürürken ve balkonuna tırmanırken buluyorum.

Uyduğunu kontrol ediyorum. Kapının kilidini açıyorum. Ses çıkarmadan içeri giriyorum.

Işık hala açık. Yatağında oturur pozisyonda uykuya dalmış, başının arkasına üç yastık koymuş. Hala kalın, siyah gözlüklerini takıyor, sabah kontakt lensleriyle değiştirecek. Dizüstü bilgisayarını kucağında, ekranı şimdi karanlık ve etrafında kağıtlar ve kitaplar var.

Ana ışık açırken ona ulaşmanın her zamankinden daha kolay olduğunu fark ederek iç geçiriyorum. Elinde tuttuğu enerji içeceği kutusunu alıyorum, gevşemiş parmakları onu zar zor tutuyor ve yerde duran diğer üç kutuyu görünce başımı sallıyorum. Dört kutu içtikten sonra hala uykuya dalmışsa, çok yorgun olmalı.

Onun masasının yanındaki çöp kutusuna tüm teneke kutularını atmak için giderken onu gördüm. Bir kitabın altına zar zor saklanmış küçük beyaz hap paketi, yanında duran kağıt ağırlığı ve ahşap masanın üzerinde hala duran beyaz toz.

"Peach... seni aptal," diye mırıldandım kendi kendime.

Haplara bakıp üzerlerine kazınmış harfleri okudum. Burun kıvırdı. Kahrolası Ritalin.

Vücuduna ve beynine bunu yaptığı için ona sessizce öfkeleniyorum. Yatağa yaklaşırken saati tekrar kontrol ediyorum. Saat daha iki

. Aldığı onca şeyden sonra nasıl uyuyabiliyor?

"Sana çok kızgınım," diye fısıldayarak dizüstü bilgisayarını alıp yatağın yanına koyuyorum.

Yavaşça gözlüklerini yüzünden çıkarıp komodinin üzerine koyuyorum ve mümkün olduğunca nazikçe onu yastıklara yaslanarak oturmaktan ziyade yatacak şekilde aşağı çekiyorum. Uyanmaması bir mucize.

Hareket etmeye başlayıp, bacaklarından biri serbest kalana kadar yorgani tekmelediğinde kalbim duruyor. Sadece bacağı değil... Kıçını bile görebiliyorum. Ve üzerinde tangadan başka bir şey yok.

O kıvrılmaya devam ederken ben uzaklaşmak için çok yavaşım ve farkına varmadan, ön kolumu her zamanki yastığını kullandığı gibi kullanıyor, ona sarılıyor ve yanağını üzerine koyuyor.

Oh. Kahretsin.

Boyum, eğilme şeklimi garip ve rahatsız hale getiriyor ve o benim kolumu rehin aldığı için artık doğrulamıyorum. Kendi kendime küfrederek, sonunda yatağının yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. Ruhumu koruması için Tanrı'ya dua edecekmişim gibi görünüyorum. Ama ben Tanrı için diz çökmüyorum... sadece zaten tapmaya alıştığım kadın için.

Serbest kalan elimle yüzümü ovuşturuyorum. Hâlâ onun dik poposunu mükemmel bir şekilde görebiliyorum, bu da bana hayatımın en büyük ereksiyonunu yaşıyor.

Kalbimi çarptıran tek kadının yatağının yanında, lanet bir tanga giymiş halde uyurken dizlerimin üstüne çökmüş durumdayım. Bu bir tür hastalıklı şaka olmalı.

Yukarıdaki biri, daha önce Marissa'ya kaba davrandığım için beni cezalandırıyor.

Boynu ön kolumun iç kısmına yaslanmışken, Peach'in kalbinin normalden çok daha hızlı attığını hissedebiliyorum. Enerji içecekleri ve Ritalin karışımıyla bu hiç de şaşırtıcı değil, ama endişemle kanım donuyor. Şimdi tek düşünebildiğim şey bu.

"Ah, Peach," diye iç çekiyorum, nefesim yanağını okşuyor. "Neden?" Elimi, saçlarını yüzünden çekmek için hareket ettirmekten kendimi alamıyorum. "Neden kendine bu kadar sert davranıyorsun, Trouble?"

Saçlarıyla oynarken, yüzünü çevreleyen saç uçlarının ne kadar kırık olduğunu fark ediyorum. Onları çiğniyor. Saçlarına baktıkça, Marissa'nın saçlarını boyamasının ne kadar boşuna olduğunu düşünüyorum. O asla Peach'e yetişemez. Ve bunun nedeni saç rengi, yatakta ne istediği ya da ne kadar kötü olduğu değil. Marissa, karşımdaki kadına baktığımda hissettiğim duyguyla rekabet edemez.

O, Peach uyurken hareket edip kolumu bıraktığında, sabah dörtlere kadar dizlerimin üzerinde kalmamla rekabet edemez. Burada olduğum süre boyunca antrenman için erken kalkmam gerektiğini tamamen unutmamla rekabet edemez. Ve tabii ki, ayrılırken Ritalin'i de yanımda götürdüğüm gerçeğiyle de rekabet edemez, çünkü o kasırga gibi kadının canı ne zaman isterse kendini uyuşturmasına izin vermem.

Marissa ve diğer kızlar istedikleri kadar deneyebilirler. Peach kalbime o kadar derin bir kazık sapladı ki, geçen her gün onu benim için biraz daha tehlikeli hale getirebilir. Ya fikrini hiç değiştirmezse? Ya inatçı kız olarak kalır ve asla benim olmazsa? Achilles'in sesi kafamda tekrar yankılanmasına neden olan düşünceler bunlar.

Onu başlat.

Başka seçeneği

olmayacak. Onu senin

Hera'n yap.

Onu senin yap.

Yedinci Bölüm

Peach

Precious – Omido, Nic Dean

"Şimdiden elliden fazla kadın kaydoldu," diyorum parlak bir gülümsemeyle.

Kucağımdaki deftere bakıyorum, ama kelimeler bir saniye boyunca dans ediyor. Gözlerimi ovuşturuyorum, hızla kırıştırıyorum ve tekrar bakıyorum.

Çok yorgunum. Profesör Lopez'in notlarını çalışırken uyuyakaldım ve yarısına bile gelemedim. Bu sabah uyuyakaldım ve North Shore'da bir çocuktan aldığım Ritalin'i almak istediğimde, tamamen kaybolmuştu. Yüzde doksan dokuz eminim ki masamda bırakmıştım. Ve şimdi tamamen kayboldu çünkü kafayı yiyorum ve onu nereye sakladığımı bilmiyorum. Önümde çok yoğun bir gün var ve konsantre olmam gerekiyor. Sanırım uyurgezerlik yapıyorum. Uyuyakaldığım ve bir şekilde uyandığımda dağınıklığının ortadan kalkmış olduğunu ya da bazı eşyalarımı nereye koyduğumu hatırlamadığımı ilk kez yaşıyorum.

"Elliden fazla mı?" Koç Gomez tekrarlar. "Yirmi oyuncum var, Bayan Sanderson-Menocci. Elli ralli kızıyla ne yapacağım?"

"Menacci," diye düzeltirim. "Ve yirmi kız seçeceksiniz. Seçim yapmamız gerekiyor. Önce daha önce gönüllü olmuş olanlarla başlayıp sonra..."

"En güzellerini seçsek olmaz mı?"

Duraklıyorum, iç yanağımı ısıtırken ona göz kırpıyorum.

"Bu yorum, bunu yapmamızın tam da nedeni. Sporcuların, kadınlara istedikleri gibi davranabileceklerini düşündükleri bir ortam yarattınız

ve önemli olan tek şeyin onların..."

"Evet, evet, seni anlıyorum." Elini salladı. "Ve bu kadınları bizden para almak için kullanmanın harika olduğunu mu düşünüyorsun?"

Benim şeker gibi gülümsemem onu koltuğunda kıpırdattı. "Benim düşündüğüm, Koç, erkekler, özellikle de üniversite takım oyuncuları kadınları nesneleştirecekse, ben de bundan iyi bir şekilde yararlanabilirim. Ulusal Üniversite Lakros Ligi'nin bu hayır kurumuna bağış yapması iyi bir imaj ve oyuncularınız da bunun karşılığında ponpon kızlar kazanıyor. Sorun nerede?"

"Daha fazla iş," diye inler.

"Bütün işi ben yapıyorum," kendimi kontrol edemedi patlarım.

Yorgunum ve bu pislik, sabahın yedisinde günümü gereğinden fazla uzatıyor.

"Kızları ben seçeceğim, merak etme. Sen ligin çek defterini hazırla yeter. Halk da bağış yapabilecek, ben de bir bağış sayfası oluşturacağım."

Defterimi göğsüme sıkıca bastırarak spor çantamı omzuma asıp ofisinden çıkıyorum. Onun yavaş beyni yüzünden cheerleading antrenmanına geç kalacağım.

Koridorda aceleyle ilerliyorum, gözlerim telefonumda, yapılacaklar listeme birkaç şey ekliyorum, birdenbire beni geriye doğru sendeletebilecek kadar iri ve uzun boylu birine çarpıyorum. Duvara tutunmaya çalışıyorum ama çok uzaktayım ve düşmeye başlıyorum, tam o sırada bir kol belimi sarıyor.

"Vay canına," Wren'in sesi, onun olduğunu fark etmeden önce bana ulaşıyor. "Antrenmana geç mi kaldın?"

Başımı kaldırıyorum, onun güzel bakışları benimkilerle kesiştiğinde kalbim bir an duruyor.

"Çünkü sen çok erken geldin," diyorum alaycı bir şekilde ve kalbim tekrar sakinleşiyor.

Ağzının köşesindeki en ufak bir gülümseme, iki gamzesinden birinin görünmesine yetiyor.

"İyi uyuyamadım," diyor boğuk bir sesle. Ve ben de görüyorum.

Gözleri biraz şişmiş, göz altı torbaları cildini koyulaştırmış. Sesi de, çok uzun zaman önce uyanmamış gibi geliyor.

"Akropolis'te geç saatlere kadar mı kaldın?"

Dudaklarını yaladı, gözleri birkaç saniye benimkilerle buluştu ve sonra "Tabii" dedi.

"Hey, Wren?"

"Evet?"

"Beni bırakır mısın, böylece ikimiz de antrenmana gidebiliriz?"

İlk refleksi beni kendine yaklaştırmak olur. "Hayır, pek istemiyorum." "Hadi ama aptal," diye gülererek söylerim ve sonunda beni bırakır.

"Saha kenarında görüşürüz!" diye bağırır ve sahaya açılan çift kapıya doğru koşar.

Yedi numara. Antrenman boyunca gözlerimi ondan ayıramıyorum. Wren sahadayken, en iyinin kim olduğu belli oluyor. Darbeleri hiç önemsemiyor, sanki doğuştan lakros sopası tutmuş gibi topu yakalıyor ve o kadar sert gol atıyor ki, kaleci vücudunda delik açılmasını istemediği sürece topu durdurması imkansız.

Herkesin gözleri onun üzerinde. Benimki o kadar ki, havaya çıktığım anda, ayaklarım takım arkadaşımın omzuna değdiğinde, konsantrasyonumu kaybettim. Bu, antrenmandaki son atışımızdı ve gözlerim Wren'in bize bakıp bakmadığını kontrol etmek için ona kaydı. Ancak bu, dengemi kaybetmeme neden oldu. Tüm gücümle karın kaslarımı sıkılaştırdım, ama bu yeterli olmadı ve kendimi düşerken hissettiğimde kısa bir çığlık attım.

İkisi beni yakaladı, ama düşüşümü tamamen durduramadılar. Yere yaklaşırken aptalca ellerimi öne uzattım.

Herkesin nefesi kesildi ve farkına varmadan on kişi başlarını yukarıya doğru çevirdi.

"Peach, iyi misin?" diye soruyor biri.

"İyiyim," diye inliyorum, nefesim biraz kesik.

Yere yaslanarak otururum ve çığlık atmamak için alt dudağımı ısırıyorum. *Kahretsin. Lanet olsun.* Bileğim... Koluma yayılan acı

yerde yuvarlanıp ağlamak istiyorum, ama kimseye göstermiyorum.

Endişeli gözler üzerimdeyken, derin nefesler alıyorum, hala yerde oturuyorum, bacaklarım yanlara doğru açılmış, sanki batan bir gemiden kaçıp sahile vurmuşum gibi.

Kalabalık etrafımda büyüyor, klostrofobik hissettiren sıkı bir daire oluşturuyor. Çok fazla insan aynı anda konuşuyor. *İyi misin? Kafanı mı vurdun? Adını biliyor musun? Bugün tarih ne? Kaç parmak gösteriyorum?*

"Ben iyiyim," diye yine yalan söylüyorum, bu sefer daha güçlü bir sesle. "Herkes antrenmana dönsün." Ella bizim kaptanımız olduğu için gözlerimle onu arıyorum. "Bırak nefes alsın," diye sesleniyor birkaç kişinin arkasından.

"Dağılın..."

Sert bir sesle sözü kesilir: "Herkes çekilsin." Kafamı geriye atarım, kim geldiğini zaten biliyorum. "Wren, ben iyiyim..."

Boğuk bir çığlık, insanların benden uzaklaşmasına neden olur ve en iyi arkadaşımın Marlon'un tezahürat tişörtünü yumrukladığını görünce midem ağzıma gelir. Marlon benim tabanım, beni fırlatan adam.

"*Onu düşürdün mü?*" Wren sakın bir şekilde sorar, ama aynı zamanda zavallı adamı sallamaktadır, bu yüzden ses tonu pek önemli değildir.

Marlon hiç de zayıf değildir. Kadınları havada uçurmak ya da tek elinin avucunda taşımak için çok fazla güç gerekir. Ama Wren ile karşılaştırıldığında? Herhangi bir sıradan köpek, bir canavarın yanında yavru köpek gibidir.

Özellikle de omuzluklarını ve kaskını takmışken. Ve özellikle de kızginken. "Ben... ben..."

"Benim hatamdı," diye bağıyorum. Sonunda ayağa kalkmak için harekete geçiyorum, ama Wren eldivenli eliyle parmağını bana doğru uzatıyor. Bana bakmıyor bile.

"Kıpırdama."

"Yerinde kal mı?" diye tıslıyorum ve tam tersini yaparak ayağa kalkıyorum. Birkaç saniye başım dönüyor, tekrar konuşmadan önce bir ara vermem gerekiyor. "*Yerinde kal mı? Ölmek mi istiyorsun?*"

"Peach, sakin ol, az önce kendini yaraladın..." Ella, şu anda çok kızgın olduğumu ve durmayacağımı çok iyi bildiği halde, beni sakinleştirmeye çalışır.

Ama Wren bana hiç aldıırış etmiyor. Marlon'u tekrar sarsıyor.

"Bu sporda işini yapamayacak kadar kötüyse, belki de bu takımda yer alman gerekmez. Artık tezahürat yapmayacağın için, bacaklarını kırsam da bir önemi olmaz, değil mi?"

Kalabalıktan birkaç keskin nefes sesi duyulur. Wren şiddet eğilimli bir adam olarak bilinmez. Lacrosse kuralları içinde mi? Elbette, çünkü onun ne pahasına olursa olsun kazanmak istediğini biliyoruz. Ama başka bir öğrenciye karşı mı? Bu onun karakterine uymuyor ve bunun benim yüzümden olduğu söylentileri yayılacaktır.

Sağ bileğimi göğsüme bastırarak, sol kolumla onu itiyorum. "Sana benim hatam olduğunu söyledim, mağara adamı. Ondan uzak dur."

Wren onu bırakır, ama sadece kaskını çıkarmak için. Sonra Marlon'u iki eliyle yakalar. Marlon'un bana bol bol özür dilemeye başlaması için hiçbir şey söylemesine gerek yoktur.

"Peach, özür dilerim..."

"Benim hatamdı," diye sözünü kestim. "Özür dilerim, dikkatim dağınıktı. şimdi, Wren, bırak onu."

Marlon'un iri gözleri, artan bir dehşetle Wren'den bana doğru bakmaya devam ediyor.

"Wren, bırak, yoksa yemin ederim seninle konuşmayı keseceğim."

Sanki ona tüm ailesini öldüreceğimi söylemişim gibi. O kadar çabuk bırakıyor ki, onunla artık konuşmamamın ölümden daha kötü olacağını düşünebilir insan. Gerçekliğe dönüyor gibi görünüyor ve öfkesi biraz azalıyor. Marlon birkaç adım geri çekiliyor, gömleğini düzeltmek için çekiyor.

"İyi misin?" diye sordu bana, sesi titriyordu. "Seni yakalamaya çalıştım..."

"Git buradan," diye bağırır Wren, sonra bana döner.

Kask takmaktan dolayı kestane rengi saçları dağınık, nemli alnına yapışmış durumda. Gözleri bana takıldığında yumuşuyor ve beni baştan aşağı, sonra tekrar yukarıdan aşağıya doğru süzdürüyor. Bileğimi göğsüme tuttuğumu fark edince, endişeyle kaşlarını çatıyor.

"Bileğın." Bana doğru iki uzun adım attı, bir eliyle kolumu nazikçe tuttu, diğer eliyle bileğimin üzerine dokunmadan önce elimi tuttu.

"Sorun yok... Ah!" diye

inledim. Nazikçe
çevirmeye çalıştı.

"Seni hemşireye götürüyorum." Sözleri kesindir.

"Bu gerçekten gerekli mi?" diye homurdanırdım. Bir adım geri atardım, ama o başını sallardı.

Sesini alçaltarak, geriye doğru yürürken beni takip eder. "Peach, bileğini kontrol ettirmek için seni zorlamama gerek kalmasın. Herkesin önünde seni omzuma atmak zorunda kalırsam, senin için utanç verici olur."

"Senin için, demek istiyorsun. Seni pataklayacağım."

Benim hafif ses tonumdan etkilenmeyen bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Revire gidiyoruz. Bu şaka değil."

Etrafıma bakınıyorum, olay çıkarmaya, onunla kavga etmeye ve sonra kendi başıma revire gitmeye hazırım. Ama sonra herkesin bize baktığını fark ediyorum. Daha spesifik olarak, diğer ponpon kızların, yakışıklı Wren Hunter'ın, bana bakarkenki kalp şeklindeki gözleri.

"Gidelim,"

mırıldandım. "İyi
günler..."

"Oraya vardığımızda hayaların vücudunda kalmasını istiyorsan, o kelimeleri ağzından çıkarma."

"Seninle kavga etmeni seviyorum, Trouble." Gülümser ve birlikte yürürken kolunu omuzlarıma atar. "Bu, sanki biz zaten bir çiftmişiz gibi hissettiriyor."

Doktor tarama için bileğimi çevirirken, dudaklarımı ısırarak iniltiyi içime atıyorum.

"Acı çekiyor," diyor Wren sert bir sesle. "Nazik olun."

"Ben iyiyim," diye hırıltıyla söylüyorum. MRI yatağında yüzüstü yatıyorum, ama sadece ön kolum makinenin içinde.

"Böyle kalın. Birkaç dakika sürer." Wren'e döner. "Tekrar söylüyorum, odadan çıkmalısınız. Radyasyon..."

"Ölmem."

Radyolog öfkelenerek pencerenin diğer tarafına geçerken, biz tarama altında bileğimle bekliyoruz. Şişmeye başladığı için hemşire, kırık olma ihtimaline karşı acil servise gidip kontrol ettirmemizi ısrarla tavsiye etti. Saatlerdir bekliyoruz ve endişeden midem ağrıyor. Kırık bir bilekle uğraşacak vaktim yok.

Saçım çekiliyor ve ancak şimdi fark ediyorum ki saçımı çığnıyormuşum. Wren, ben sağ yanağımı dayarken saç tellerimi kulağımın arkasına itiyor.

"Her şey yoluna girecek. Benim için derin bir nefes al, olur mu?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Her şey bittiğinde ve bileğimin kırılmadığını söylediklerinde nefes alacağım."

"Peach, belki de bu, çok fazla çalıştığının bir işaretidir. Onca yıl boyunca ponpon kızlık yaptığın süre boyunca, seni hiç bu kadar kötü düşüğünü görmedim. Ayak bileğini kırdığın zaman hariç, ama o zaman yeni başlamıştın."

"Aman Tanrım, çok acıdı." Bileğime baktım, sonra hemen yanımda duran ona baktım.

"Bugün nasıl düştün ki?"

"Dikkatim dağınıktı," diye tereddüt etmeden cevap veriyorum. "Bakışlar her şeydir ve ben tam önüne bakmıyordum."

"Neye bakıyordun?"

Kendimi soktuğum durumun farkına vararak, ona göz kırpiyorum. İki savunma oyuncusu tarafından tackled edilmesine rağmen yara almadan kurtulduğunu izlediğimi söyleyemem.

"Ya kırılmışsa?" diye patladım, konuyu geçiştirmek umuduyla. "O zaman iyileşene kadar dinlenirsin."

"Yapacak çok işim var."

Gözleri bana sabitlenmiş halde çömelir. "Peach." Saçlarımı okşar ve bir tanesi hariç tüm kaslarım gevşer. Wren biraz fazla yaklaştığında sadece kalbim panik yapar.

"Bana bir iyilik yapar mısın, en azından çok fazla yük aldığını ve kendini kırılma noktasına kadar zorlayacağını kabul eder misin?"

Gülümsüyorum, ama çok tatlı bir gülümseme. "Böyle bir şeyi asla kabul etmem, seni naif çocuk."

O gülümser ve şakacı bir şekilde yanağıma dokunur. "Ne kadar güçlü olduğunu tüm dünyaya kanıtlamak zorunda değilsin. Biz biliyoruz."

"Hayır, ama doğru seçim olduğumu kanıtlamam gerekiyor." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz donup kalıyorum. Acıdan mı yorgunluktan mı bilmiyorum, ama ben bir şey yapamadan sözler ağzımdan çıkıverdi.

Gözleri benimkileri arıyor ve ben elimden geldiğince onlardan kaçınmaya çalışıyorum. "Neden bu kadar uzun sürüyor?" Omzumun üzerinden bakmaya çalışıyorum ama o hareket ederek görüş alanımda kalıyor.

"Radyolog işini yapsın. 'Sen doğru seçimdi' ne demek?"

"Ne? Ben de bilmiyorum."

"Penelope, bana bak," diye ısrar ediyor, ben başımı eğdiğimde.

"Bana ne yapacağımı söyleme." Sırf inatçılıktan dolayı bakışlarımı olduğu gibi tutuyorum.

"Peki."

Bir saniye hiçbir şey olmuyor, sonra aniden elini uyluklarımın arkasında hissediyorum. Hala ponpon kız eteğimi giyiyorum ve hemen bacaklarımı sıkıyorum.

"Wren!" Elini daha yukarı kaldırınca onu azarlıyorum.

"Eğer uslu durmazsan, o radyolog hayatının en büyük şovunu izleyecek."

"Çek elini üzerimden," diye tıslıyorum. Yüzüne tokat atmak istiyorum, ama kolum MR makinesinde olduğu için hiçbir şey yapamıyorum.

Beni dinlemek yerine, elini daha yukarı, ilk katmanın altına götürdü ve uyluklarımın popomla birleştiği yerde onu hissettim.

"Birkaç kez ellerimin sana dokunmasından hoşlandın. Neden şimdi fikrini değiştirdin?"

Ağzını kulağıma yaklaştırarak ekliyor: "Bazen elime ne kadar ıslandığını bile hissettim. O yüzden utangaç davranma."

Bu basit sözlerin beni ne kadar etkilediğini ona göstermeyi reddediyorum.

Sadece ellerinin beni okşadığı anıları bile beni ateşliyor.

Hareket etmediğimde, sonunda "Şimdi konuşabilir miyiz?" diyor.

"Evet," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi, bu değdi saçmalığı da neyin nesi?"

Onu uzaklaştırmaya çalışıyorum ama kıpırdamıyor ve ben de fazla hareket edemiyorum, yoksa tarama daha da uzun sürecek. Lanet olsun, gidecek hiçbir yerim yok ve birdenbire, Wren'in *beni* ne kadar önemseydiğini hissediyorum.

Bu duygu o kadar güçlü ki, kalbimi sıkıyor ve göğsümü ısıtıyor. İçimde tuhaf bir baş dönmesi hissi uyandırıyor. Çocukken ağaçlara tırmandığımda, Stoneview Gölü'ne atladığımda ve su altından ışığı zar zor görebildiğimde hissettiğim duygu. Heyecan ve korku, umut... ve özgürlük.

Sanırım bunu anlatabileceğim tek kişi Wren, değil mi? Wren önemsiyor. Wren yargılamıyor.

Wren... "Seçildim, değil mi?" diye soruyorum.

Yüzündeki şok, çenesini gevşetir.

"Ben terk edildim, sonra da seçildim. Anlıyor musun?

Kim bilir kaç tane başka çocuk vardı?" Hâlâ konuşamıyor.

"En son isteyeceğim şey, ailemin benim buna değmediğimi düşünmesidir. Çünkü o zaman... o zaman ilk ailem gibi beni terk edebilirler."

"Penelope..." Onun inanmaması beni sinirlendiriyor. Anlayamıyor mu? Benim kimse için bir mucize olmadığımı. Babalarım tarafından seçilmeden önce kimse için yeterince iyi olmadığımı.

Hiçbir arkadaşım bunu anlayamıyor. Çünkü aileleriyle ne tür sorunları olursa olsun, onlar hala aynı kandan geliyorlardı. Ben ise, bir ilişkiyi yeniden canlandırma umuduyla hediye edilen terk edilmiş bir kedi yavrusuydum.

"Babaların seni seviyor," diyor sonunda. "Ve şartlı sevgi gösterecek kadar aptal olsalar bile, biz varız."

"Onlara sormak istediğim çok şey var," diye itiraf ediyorum. "Biyolojik ailem." Gözlerim yanıyor ve kendimi tutamayacağımı hissettiğimde burnumu çekiyorum. "Onları bulup cevaplar almak istiyorum, böylece geceleri kafamda bu sorular dönüp durmadan uyuyabileyim. Neden? Bir şey mi yaptım? Beni doğurduklarına pişman mı oldular? Neden onların sevgisine layık değildim?"

Cevabı anında geliyor. "Sen sevgiye layık değilsen hiçbir şeysin, Peach. Arkadaşların seni seviyor. Ben..."

"Tanrım, neden bu kadar uzun sürüyor? O adam kahve molasına mı çıktı ne?"

Bu anda, Wren ile yıllardır süren dostluğumuz için minnettarım. Çünkü o, daha fazla zorlamaması gerektiğini anlamak için bir saniye bile düşünmesine gerek yok. Ben, ne kadar çok sorgularsan o kadar açılan biri değilim. Eğer zihnimin içine girmek istersen, geri çekilir ve aramıza bir duvar örerim.

O da vazgeçer. Beni rahat bırakır ve bunun yerine tam da ihtiyacım olan şeyi yapar. Konuyu değiştirir.

"Peki, o ralli kızı meselesi..."

Bu beni güldürdü ve gözlerinin yaramazlıkla parıldadığı için minnettarım.

"Evet?"

Beni daha iyi hissettirdiğini fark etmek için birkaç saniye beklediğinde kalbim bir an durur. Arkadaşlık ile daha fazlası arasındaki sınırın bulanıklaşmaya başladığı çok özel bir duygudur bu, ama onun için özel olduğumu bilmekten hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

"Peki," diyor sonunda. "Benim olacak mısın?"

Dudaklarım açılır, keskin nefes alışığı bir an için başımı döndürür.

"Senin mi?"

Wren'in olmak nasıl bir şey olurdu?

"Benim ralli kızım," diye açıklıyor.

Gerçeğe dönüş neredeyse acı verici.

"Tabii ki hayır, Wren." Ses tonum, onun yaklaşımlarından bıktığımı belli ediyor, ama bir saniye önce aklımı okuyamadığına seviniyorum.

"Hadi ama. Mitinglerde bana kurabiye ve sıcak havlu getirmeni çok isterim."

Gülümsememek için dudaklarımı sıkıştırarak başımı sallıyorum. "Herkes bunu isterdi. Çok talep görüyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, nasıl seçeceğimizi bilmiyorum. Muhtemelen isim çekerek."

Ağzını açar ama kapının açılmasıyla sözü kesilir. "Kırık yok," der doktor. "Hafif bir burkulma, yani biraz dinlenmekle geçecek. Yine de, durumu kötüleştirecek hareketler yapmaman için sana bir atel takacağız. Bir hafta yeter."

Rahat bir nefes alıyorum, ama bir şey bana çok açık geliyor. Wren burada olduğu için stres ve

daha iyi hissetmemin nedeni buydu.

Ve "İyi, seni eve götürelim de dinlenebilesin" dediğinde, göğsümde bir sıkışma hissediyorum. Ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Odadan çıkmadan önce, son bir kez bana döner. "Bir şeyi bilmeni istiyorum."

Başımı yana eğip, bu kadar önemli olan şeyi bekliyorum.

"Seni seçerdim. Buna değmesen bile. Ve kanıtlaman gereken hiçbir şey olmazdı. Milyonlarca insan arasından seni seçerdim. Ve sen de onu seçersen, o kişi bu gezegendeki en şanslı insan olurdu."

Tamamen suskunum. Onun sözlerini sindirmeye çalışırken ağzımı bile açamıyorum.

"Ben..." Ağzım kurudu, kalbim o kadar hızlı atıyor ki bacaklarımın tutmayacağını hissediyorum.

"Hiçbir şey söylemene gerek yok. Senin ne hissettiğin önemli değil, *ben* böyle hissediyorum." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor. "Hadi, seni yatağa götürelim." Ve gamzeleri geri geliyor. "Ama bana saldırmayacağına söz ver. Ne kadar yakışıklı olduğumu biliyorum."

Gülmekten başımı geriye atıyorum.

"Kapa çeneni, ezik." Umarım sesim, onun beni sinirlendirdiğini hissetmeme rağmen, tam tersi bir izlenim bırakmaz.

Sekizinci Bölüm

Peach

Teeth – 5 Seconds of Summer

Bileğimdeki bandajı çekerek, bunun gerçekten yararlı olup olmadığını ya da çıkarabileceğimi merak ediyorum. Arkadaşlarımdan uzaklaşarak, cırt cırt bandını çözmeye başlıyorum.

"Yararlıdır," diyor Ella bu gece üçüncü kez. Yine aklımı okuyor. "Şimdi, lütfen onu rahat bırakır mısın?"

Piyano sesi, insanların sohbetleri ve şampanya kadehlerinin tıkırdaması, ve yakınımızda gülüşen yüksek sesli, kibirli erkeklerin sesleri arasında onu duymamış gibi yapıyorum.

Stoneview balosu her zaman bir zevktir.

Açık barın yanında duruyoruz. Üç adam içki servisi yaparken, diğer garsonlar şampanya kadehleriyle odada dolaşıyor.

"Beni duyduğunu biliyorum, Peach. Hemen yanımdayım," diye ısrar ediyor Ella. "Bunun yararlı olduğunu söylüyorsun, ama bu kadar zayıf bir şeyin nasıl yardımcı olabileceğini gerçekten anlamıyorum," şeyin nasıl yardımcı olabileceğini anlamıyorum," diyorum ve onlara dönerek.

Tekrar çekiyorum ve Achilles sinirlenerek inliyor. "Hareketlerini kısıtlıyor, aptal. Şimdi kes şunu." Elimi tokatlayarak bana ölümcül bir bakış atıyor.

"Tamam, Doktor. Anladık, tıp okuyorsun."

Gözlerini devirir. "Ne sorunu var ki? Kıyafetine uymuyor mu?"

"Senin neyin var? Onu çıkarıp çıkarmamamı neden umursuyorsun?"

"Benim teorim şöyle." Sesini alçaltarak biraz eğildi; böylece diğerleri onu duymayacak, ama ben duyacağım.

Solumda Ella mırıldanır, "Başlıyoruz."

"Bileğin iyileşmesi ne kadar uzun sürerse, o kadar uzun süre ponpon kızlık yapamayacaksın. Ve lacrosse takımının kenarında sevimli bir ponpon kız olmadığın sürece, Wren iki haftada bir senin eteğinin altına bakamayacak."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bana gerçekten bu saçmalığı söylemeye cesaret mi etti? "Ne demek istediğimi anlıyor musun? Bu onun sahip olduğu tek şey, Peach.

Bu olmadan dayanılmaz biri olur."

"Yüzüne yumruk atacağım," diyorum ciddiyetle. Bana parlak bir gülümsemeyle bakıyor. "Bileğini düşün."

"Bir dahaki sefere böyle delice şeyler söylemeden önce dişlerini düşün."

Ella elini koluma koyar. "Belki de artık ponpon kızlık senin için uygun bir aktivite değildir. Öncelikle, bunun için zamanın yok ve bir günün daha fazla saatine sahip olmak için ruhunu şeytana satmaya başlayacağından endişeleniyorum." Gözleri Achilles'e kayar. "Ayrıca, artık en az bir oyuncunun düzenli olarak eteğinin altına baktığını biliyoruz ve bunun iyi bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Ella, lütfen. Uzun zamandır ponpon kızsın. Sen kaptansın. Atlayışlarını yaparken oyuncuların gözlerine baktığını mı düşünüyorsun?" Achilles ona başını salladı ve hem arkadaşım hem de ben ona öfkeyle baktık.

"Öncelikle, bu mantıklı değil. Çok hareketli olduğumuz için, deneseler bile gözlerimize bakamazlar. İkincisi, sus," diyorum ve Els'e dönerek, "Bu iyileşene kadar ara vereceğim. Sadece sinirliyim. Beni yavaşlatan şeyleri sevmem. Bu yüzden hiç hastalanmam."

"Milyonuncu kez söylüyorum, ne zaman hasta olacağına sen karar veremezsin." Achilles bana her zamanki etkilenmemiş bakışını attı.

"Öyle!" diye savunuyorum. "Bu yüzden bana hiç böyle bir şey olmaz." "Tabii."

"Ella, ona söyle," emrediyorum.

"Çocuklar, yine mi bu konu. Hadi ama."

Şampanyamı içip kalabalığa bakıyorum. "Tamam, mükemmel kız evlat olma zamanı geldi. Bana şans dileyin."

"En azından gece yarısına kadar ayık kalmaya çalış," Achilles, ben uzaklaşırken seslenir.

Karşılığında sadece orta parmağımı gösteririm. *İki* kadeh içtim. İyiyim. Şimdilik. Babalarımı ararken Stoneview sakinleri arasında yürüyorum. Buradaki herkes SFU'da gördüğüm aynı insanların ve ailelerinin bir karışımı. Her zaman aynı yüzler. Koyu kırmızı ipek elbisemin kenarını tutup üzerine basmamak için gülümsüyor, başımı sallıyor ve nazikçe merhaba diyorum.

"Penelope," diye babam Sanderson solumdan seslenir ve ben hemen yanına giderim.

"Babam nerede?" diye soruyorum, o da kolunu omuzlarıma atıyor.

Benim görmediğim bir kamerayı işaret eder ve "Gelmedi" diye mırıldanır. Sonra ikimiz de gülümser ve flaşın ışığı gözlerimizi kamaştırırken her şey yolundaymış gibi davranırız.

Fotoğrafçı uzaklaşır uzaklaşmaz, elimi tutup beni bir köşeye çeker.

"Kırmızı ipek, Penelope? Bu, Mabel'in sana gönderdiği elbiselerin hiçbirinde yoktu."

"Mabel, şimdiye kadar gördüğün en kötü stilist ve onun beni giydirmesine izin vermeyeceğim. O elbiseleri gördün mü? Ben Jackie O değilim. Ama bir gün first lady olursam, onun tavsiyesini alırım."

Bana ciddi bir baba bakışıyla bakar.

"Tamam." Kafasını salladı, sonra tüm vücudunu salladı, sanki bir dans provası için ısınıyormuş gibi, sonra tekrar bana odaklandı. "Penny Pickle..." Oh, o aptal lakap olmasın. "Tarih dersiyle başlayalım. Jackie O., Jackie O. olarak anılmaya başladığında first lady değildi. Yani senin referansın geçerli değil."

"Ben bilim insanıyım baba. Tarih ve politika pek benim uzmanlık alanım değil." "Bunu bilmiyor muyum sanki." Elini omzuma koyarak bana bakar.

ayak parmaklarıma kadar ve gözlerime geri döndü. "Moda dersine geçelim. Aferin. Bu gece kesinlikle Jackie Kennedy'ye benzemiyorsun, daha çok Marilyn Monroe'ya benziyorsun."

"Harika..."

"İyi anlamda değil. Mabel'ı işe aldım çünkü Delacroix senatör adayı olduğunda tüm ailenin stilistiydi. Her şey görünüşle ilgili, Penny. Lütfen, bir dahaki sefere bunu benim için yap."

"Baba," diye iç çektim. "Bu çok..."

"Aptalca mı? Evet, biliyorum. Ama ben ülkenin en zengin kasabasının belediye başkanlığına aday olan eşcinsel bir adamım. Onlara mükemmel bir Amerikan ailesi olduğumuzu göstermezsem, bunu bahane olarak kullanıp bana karşı kullanabilecekleri şeylerin listesine ekleyecekler. Babam gelmedi ve insanlar şimdiden boşanma hakkında sorular sormaya başladı."

"Belki onu aldatmayı bıraksan gelir," diye mırıldanırım.

Benim arkamda yürüyen birine sıcak bir gülümsemeyle bakarak duraksıyor, sonra tekrar bana odaklanıyor.

"Bu konuyu seninle tartışmayacağım. Babamın aksine, ben sorunlarımızı kendimize saklıyorum. O gelmek istemiyor mu? Peki. Kızım geldi, ama sanki biri ona şiddet uygulamış gibi bilek desteği takmış ve *seksapel* bir elbise giymiş. Bu hiç hoş değil." "Seksapel mi, yoksa bağımsız bir kadın mı?"

ona açıkça göz kırptım, ama yine de eğlenceli babam gülmedi.

Sanderson her zaman sakın olanı olmuştur. Özellikle de altmışlı yaşlarının sonlarında ve sözde emekli olduğu için. Eskiden benimle birlikte içmeme izin verirdi, yaptığım yanlışları umursamazdı ve istediğim her şeyi giymeme izin verirdi. Menacci ise "ünlü bir aktör" olduğu için her zaman görünüşe çok önem veren kişidir.

"Tamam," diye homurdanırım. "Belli ki *eğlence* artık senin için önemli değil ve ben de dünyanın en sıkıcı kızı olacağım. Ben... saç stilleri hakkında konuşacağım."

"Çok yüzeysel."

"Silahlar."

"Çok hassas, Penny."

"Çevre?"

"Seni tanıyorum. Bunu bir çevre mühendisinin bakış açısıyla yapıp kafalarını karıştıracaksın."

"Stoneview Country Club'daki en sevdiğim yemek." O gülümser. "Mükemmel."

"Ah, country kulüpleri. Amerikan rüyası."

Kıkırdar ve bana kolunu uzatır. Kolunu tutarak onunla birlikte yürürüm. "Teşekkürler, Penny Pickle."

"Bu aptal parti için bana bir kavanoz borçlusun."

"Küçük kızımın en sevdiği turşudan sınırsız kavanoz."

Bütün gece mükemmel davranıyorum. Gerçekten. Babamın yanında duruyorum, şakalarına gülüyorum, babam kampanyasından ince bir şekilde bahsettiğinde insanları rahatlatıyorum ve "okul projem"in "çok ciddi bir bilim dergisinde" yayınlanabileceğini söylediğinde gururla başımı sallıyorum. Bunun, yıllar sonra beni Nobel Ödülü'ne götürebilecek önemli bir araştırma makalesi olduğunu bile düzeltmiyorum. Hatta insanlar Menacci'nin nerede olduğunu sorduğunda grip olduğunu bile söylüyorum. Babamın onu aldattığı için bıktığı için *değil tabii*.

Mükemmel. Kızım.

Eski nesil ayrıldığında, içki içmek için can atıyorum. *Çılgın* kırmızı elbiseye bir de aşırı şampanya içmeyi ekleyemezdim.

"Öldür beni," diye iç çekerek arkadaşlarımin yanına döndüm.

Alex bana bir kadeh uzattı ve ben hemen içtim, sonra geçen garsondan bir tane daha aldım. Daha önce sadece Ella ve Achilles buradaydı, ama Alex ve Wren de onlara katıldı.

Saat geç olduğu için, artık neredeyse hepimiz yaşitlarımızla çevriliyiz ve bu, adeta bir üniversite partisine dönüşmek üzere. Tabii Stoneview belediye binasında olduğumuz için çok *daha* sık bir parti. Oda tıpkı "Güzel ve Çirkin" balo salonu gibi görünüyor ve hepimiz güzel kokteyl elbiseleri giymişiz, milyonerleri bayılttıracak fiyatlarda mücevherler takmışız ve şişesi on bin dolar olan şampanya içiyoruz. Ama biz buna alışkınız.

Ella ve Alex, Hermes'in son gönderisi için ona küfür etmeye başlayınca, rahatlama şansım tamamen yok oldu. O pislik herifin bana mesajlar gönderdiğini düşünmek zorunda kalırsam, gecenin tadını nasıl çıkarabilirim ki? Üçüncü kadeh şampanyayı almak için uzanırken, bir el sağlıklı bileğimi kavrayarak beni durdurdu.

"O iyi." Wren'in derin sesi yanımda yankılanırken, elimi tepside çekiyor ve garsonun

"Yapma..."

"Gece daha yeni başladı," diye sözümü kesti. "Sızmadan önce makul bir şekilde eğlenmeye ne dersin? Ayrıca ağrı kesici almıyor musun? Onları alırken içki içmemelisin."

"Şaka sana. Almadım." Serbest elimle saçımı omzumun üzerinden atıp, onun tuttuğu saçımı çekerim. "Bırak. Gece senin için yeni başlamış olabilir, ama ben iki saattir sıkıcı yaşlı adamlarla sohbet ediyorum."

"Baban nasıl?" diye sordu, beni dinlemek yerine.

"Babam, neden hala kolumu bırakmadığını merak ediyor, Wren," diye şarkı söyler gibi söyledim.

O gülerek bileğimin içini okşadı. "Hadi." Bir adım daha yaklaştığında, birden nefes almakta zorlanmaya başladım.

Sonraki sözlerini zar zor duyabiliyorum. "Bu gece ne kadar çekici olduğunu biliyor musun? Bütün o erkekler sana bakarken, onlara senin hiçbirine ait olmadığını göstermek zorunda olan biri olmalı."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, başımı yukarı kaldırıp onu dik dik bakabileceğimden emin oluyorum. "Bunun sana ait olduğum için olduğunu düşünmek kadar aptal olamazsın, değil mi?"

Dudaklarının köşesindeki gülümseme kalbimi çarpıtıyor, ama bunun onu yumruklamak mı yoksa öpmek mi istediğimden mi kaynaklandığını bilmiyorum. Bu... kafa karıştırıcı. Onunla ilgili her şey her zaman kafa karıştırıcıdır.

"Bunu düşünmeye cesaret edemem, Trouble. *Biliyorum.*"

İşte orada. Kırmızı topuklu ayakkabımın altında ezmek istediğim o lanet olası kendini beğenmişlik. Alt dudağımdaki mat kırmızı ruju hafifçe yalıyorum. Gözleri buna takılıyor, dilimin ucunu takip ederken parlıyor.

"Tanrım, Wren." Yüzümde şeker gibi bir gülümseme yayılır. "Kendine bir bak. Ben neredeyse hiç çaba sarf etmiyorum, ama sen benim ilgimi çekmek için resmen diz çökmüş durumdasın. Beni elde edemezsin, tatlım. Eğer senin olsaydım, avucumun içinde testislerini o kadar sertçe ezerdim ki, sonraki üç nesil bile bunu hissederdi."

Ağız açık kalır, ama bakışlarında meydan okuma parıldamaktadır. Hâlâ beni kendine ait yapmak istiyor. Bu yüzden bunu kesin olarak engelliyorum.

"Ve benimle ilgili konuşurken 'sorun' kelimesini kullanma. Biz arkadaşız, sevgili değiliz. Bana Wren'e özel bir takma ad takamazsın."

İşte. Artık karışıklık yok.

Güzel mavi gözleri üzerimde kalır, geri adım atmayı reddeder. Bu, tüm ilişkimizi özetliyor. İkimiz de asla geri adım atmıyoruz.

"Uzaklaşmam lazım. Bu ikisinin yanında kalırsam hamile kalacağımdan korkuyorum." Ella'nın sesi bizi ayıran tek şey.

Sonunda bileğimi bırakıyor ve ben şimdiden onun sıcaklığını, birbirimize meydan okuduğumuzda hissettiğim adrenalin patlamasını özleyorum.

"Seninle geleceğim," diyorum Ella'ya.

Alex de öyle yapıyor ve Wren ile Achilles'i geride bırakıyoruz. "Hâlâ sana bakıyor," diye mırıldanıyor Els.

"Arkana bakmayı bırak," diyorum ona, ama birinin onun benim uzaklaşmamı izleyip izlemediğini kontrol etmesine seviniyorum.

"Ah, Peach..." Alex gülüyor. "O adama daha ne kadar işkence edeceksin?"

"Onu işkence etmiyorum," diye öfkeyle söylüyorum. "İkimizi de birlikte yatmanın hayal kırıklığından kurtarıyorum. Uyumlu değiliz."

"Hadi ama Peach. Biz senin en iyi arkadaşlarınız," diyor Ella.

"Sadece bize gerçeği söyle..."

Alex cesaret verici bir şekilde kaşlarını kaldırarak ısrar ediyor.

"Onunla hiç yatmadım," diye savunuyorum. "Bana inanmak istememeniz benim suçum değil."

Odanın başka bir köşesine yerleşiyoruz ve ben ağızma birkaç kanepe tikiyorum. Onlar da bu anı daha fazla soru sormak için kullanıyorlar.

"Tamam, diyelim ki aslında hiç yatmadınız. Başka bir şey oldu, değil mi? Bir öpücük? Belki..."

"Hiç öpüşmedik." Ağızımdan kırıntıları tükürdüm ve Alex bana bir kokteyl peçetesi uzattı.

"Cinsel enerji o kadar yoğun ki, sizler mutlaka *bir şeyler* yapmış olmalısınız." Ella'nın heyecanı hissedilir ve kanepeleri

tek bir yudumda yutuyorum.

"Wren ile bir şeyler olmasını bu kadar çok istiyorsan, yap gitsin. Sen erkeklerini aptalca sahiplenici bir şekilde seviyorsun."

Kendi kendine kıkırdar ve Alex'le göz göze gelir. "İnan bana, ikimizden biri bekarsa, kesinlikle ona giderdik. Kesinlikle bizim tipimiz."

Başımı geriye atıp bir kadeh şampanya daha alıyorum. "Bazen," Alex utangaç bir şekilde başlıyor, "siz ikiniz birlikte ortadan kayboluyorsunuz." "Evet, ben sinirlendiğimde o beni sakinleştiriyor."

Alex dudaklarını ısırır, yanakları kızarır. "Seni nasıl sakinleştiriyor?"

Eh, kendimi gerçekten baltaladım, değil mi? Ben sessiz kalınca Ella tekrarlar.

"Aman Tanrım, Peach." Neredeyse yerinde zıplıyor. "Seni *nasıl* sakinleştiriyor?"

"Sadece... Biz... Bilmiyorum. Duruma göre değişir. Bazen beni azarlar ve tartışırız. Bazen tatlıdır. Bazen..."

"Bazen mi?"

"Tanrım, siz ikiniz! Bazen bana..." Cümlemin sonunu fısıldarım.

"Orgazm yaşıyor. Mutlu musun?"

"Evet!" diye bağırlıyorlar, gözleri ve gülümsemeleri komik bir şekilde genişlemiş. "Siz evleneceksiniz," diye sonuçlandırıyor Alex.

Şimdi sıra Ella ve bana ona bakmak için geldi. "Sen çok safsın," diye başımı sallayarak ona söylüyorum. "Xi'nin olması iyi, çünkü bu hayallerle dolu sevimli kafanla bu dünyada tek başına kalsan ne olacağını merak ediyorum."

Bana sinsi sinsi gülümser. "Peki, Wren sana orgazm yaşatırken seni domine ediyor mu?"

Şampanyayı boğazıma geçiriyorum ve neredeyse burnumdan çıkıyor.

"Hayır! Şey..."

Bana karşı sert davrandığı zamanları düşünüyorum. Ama bu baskıcı bir davranış değildi. O zamanlar kızgın ya da kontrolümü kaybetmiş durumdayken, pişman olabileceğim bir şey yapmamı engelleyen şey buydu.

"Hayır," diye tekrarlıyorum. "Bu, onun beni domine etmesinden çok, bir güç mücadelesi."

"Kulağa seksi geliyor," diyor Ella. "Ve hiç öpüşmediniz mi?"

"Hiç öpüşmedik," diye yüzüncü kez tekrar ediyorum. "Sadece..." Onlara parmaklarımı sallıyorum ve ikisi de tekrar gülüyor. "Başka bir şey olmadı. Ve o da muhtemelen üç kez falan oldu. Başka kimse bana orgazm yaşatamıyor, bu benim suçum değil."

"Tabii ki hayır," Alex bir kanepede otururken açıklıyor. "O, tüm erkekleri senden uzak tutuyor. Ve planı açıkça işe yarıyor. Sonunda birlikte olacaksınız."

Ona ciddi bir ifadeyle bakıyorum. "Olmayacağız."

Onlar aynı fikirde değil. Her zaman öyle olur, ama ben ne dediğimi biliyorum. Bu yüzden onları dinlemek yerine, bir kadeh şampanya daha içip konuyu değiştiriyorum. Gece ilerledikçe tanıdığımız diğer insanlar da bize katılıyor. İçmeye devam edip daha da heyecanlanırken, başka maddelere olan ihtiyaç cildimin altında karıncalanmaya başlıyor.

Bu bir bağımlılık değil, bundan eminim. Sadece rahatlamak için bir yol. Her zaman çok meşgulüm, her zaman yapılacaklar listemdeki bir sonraki görevi düşünüyorum. Partiler, kendime yüklediğim günlük baskıyı unutmama yardımcı oluyor.

Arkadaşım Conan'ın gözlerine baktığımda dikkatli davranıyorum. O her zaman yanında kokain taşır ve yeni SFU satıcısı mesajlarımı filtreler. Xi'nin ona bana çok sık mal vermemesini söylediğinden şüphem yok. Pislik.

Başımı balo salonu kapısına doğru eğiyorum ve o bana gülümsüyor, başını sallıyor.

"Tuvalete gidiyorum," diyerek Alex'e veda edip çıkıyorum.

Conan'ın kadınlar tuvaletinin önüne gelmesi yaklaşık üç dakika sürer.

"Oraya girme," diyor ve elini belimin altına koyuyor. "Balolarda her zaman gözcü olan biri vardır. Gel, bu saatte mutfak boş olacaktır."

Yola çıkarken bana Hamptons'da geçirdiği yaz hakkında bilgi verir, eli ise açıkta kalan sırtımı zar zor örten ipek kumaştan hiç ayrılmaz. Conan çok sevimli biridir. O inşaat mühendisliği alanında uzmanlaşmak istese de, bazı dersleri birlikte alıyoruz.

"Annem, kız kardeşimle o lanet şoförü yakaladığında yüzünün halini bir düşün. Neden ailelerimiz, çalışanlarının normal insanlar olmasına bu kadar öfkeleniyor? Gerçekten bizden daha iyi olduklarını mı düşünüyorlar? Bu çok tuhaf değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Farklı nesiller. Annenle konuşmalısın. Babam aşçımızı azarladığında onunla konuştum. Bir daha böyle bir şeyin olmadığını söyleyebilirim."

"Evet." Başını sallar. "Yine de bu ayrıcalıktan yararlanmaya devam ediyoruz, değil mi?"

Smokin ceketinin iç cebinden küçük plastik paketi çıkarır.

"Siktirip gitmeyi düşünüyorum," der ve metal mutfak tezgahına toz koyar. "Asya'ya seyahat etmek, İngilizce öğretmeni olarak çalışmak, belki?"

Siyah Amex kartını kullanarak kokaini keserken, eli bir profesyonel gibi her şeyi hallediyor.

"Hala ailenin parasını mı kullanacaksın?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak. "Çünkü bence bu, *Eat, Pray, Love* deneyimini boşa çıkarır."

"Hayır. Kimsenin o kadar paraya ihtiyacı yok, Peach. Sen de biliyorsun. Sen parayı kutup ayıları kurtarmak için kullanmak istiyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. "Achilles'le çok fazla zaman geçiriyorsun." Kıkırdıyor ve masayı işaret ediyor. "Önce bayanlar."

"Ne kadar nazıksın."

Sırayla bir çizgi çekiyoruz ve o başını eğdiğinde, kızların beni aramadığını kontrol etmek için telefonuma bakıyorum. Ne olduğunu anlamadan, Conan geri çekiliyor ve yerine başka bir adam geliyor. Beni rahat bırakmayacak, aptalca şeyler yapmamı engelleyecek bir adam.

"Defol buradan," diyor Wren, gözlerini benden ayırmadan Conan'a.

"Ciddi olamazsın," diye burun kıvrır. "Çok ileri gidiyorsun, Hunter. SFU'nun erkek nüfusu senin saçmalıklarına yeterince katlandı."

Başımı Conan'a çeviriyorum ve kaşlarımın neredeyse saç çizgime değdiğini hissediyorum. "Ne saçmalığı? Neye katlanıyorsunuz?"

Conan sırtıyor. "Ne? Erkek arkadaşının tüm erkeklere verdiği uyarıyı bilmiyor musun? Sadece cesur olanlar seninle yatmaya çalışır, Peach. Bu ikinci sınıftan beri böyle."

Wren'in benden uzak durmaları için herkese haber yaydığını ilk kez duymuyorum. Eskiden bununla ilgili şakalar yapardı. Ama bunun bu kadar uzun süredir devam ettiğini hiç fark etmemiştim.

"Gerçekten herkese benden uzak durmalarını mı söyledin?" Sesim neredeyse hiç çıkmıyor.

Wren'in bana yasak koyması yüzünden son birkaç yıldır bir erkekle flörtlü mesajlaşmaktan zorlukla kurtulduğumu anladığımda, ona atlayıp yüzünü tırmalamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Sana bunu birçok kez söyledim," diye cevapladı rahat bir şekilde.

"Şaka yaptığını sanmıştım!" Ellerimi havaya kaldırıyorum, yerinde duramıyorum.

"Şaka yapmıyordum," dedi ciddi bir ifadeyle.

"Kampüsteki tüm erkekler," diye ısrar ediyor Conan.

Wren'e göz kırpyorum. Hiç utanç duymuyor, ifşa olduğu için hiç rahatsız değil.

"Sadece erkek nüfusu mu, Wren? Peki, kadınlar için endişelenmiyor musun?"

Conan gülüyor, ama Wren konuşurken gözleri hala üzerimde. "Onu buradan çıkarın."

Achilles ve onun iğrenç gülümsemesini ancak şimdi fark ediyorum. Conan'ı omuzlarından tutup odadan dışarı sürüklüyor.

"Ne... Ne oluyor *lan*? Achilles şimdi senin bekçi köpeğin mi oldu?"

"Hayır. O benim ve senin arkadaşın, senin için en iyisinin ne olduğunu bilen biri.

Burada ne yapıyorsun, Peach?"

Yüzümdeki şaşkınlık bir türlü geçmiyor. "Her zamanki gibi. *Sen* ne yapıyorsun?"

"Her zamanki gibi. Ama bu sefer, senin pisliğini *temizlemek* yerine, zaman ve zahmetten kurtulmak için bunu önlemeye çalışıyorum."

"Kimse senden yardım istemedi. Özellikle ben istemedi."

Gülümsüyor ve bu beni sinirlendiriyor. İçimdeki enerji titriyor ve az önce çektiğim toz bu enerjiyi daha da artırıyor.

"Yardımlımı istemiyor musun? O zaman seni yerden kaldırmamam daha iyi. Seninle, senin iki katın büyüklüğünde, ama yine de yerine koymaktan kendini alamadığın bir adamın arasına girmemem daha iyi. Ve kızlardan seni uyandıramadıklarını söyleyen bir telefon almamam daha iyi."

Birkaç saniye düşünürken duraksıyorum.

"Bu varsayımsal adam her kimse... bunu hak etti."

Şimdi konuşamayan taraf o oldu, gülmek isterken ciddi kalmaya çalışıyordu.

"Hayatın boyunca beni sinirlendirmek niyetindesin, değil mi?" Sesindeki ciddiyet tamamen beklenmedik bir şey. Bu konuda *çok ciddi* davranmaya devam ediyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, boynumu uzatıp ona bakmamı sağlıyor. Sessizlik o kadar uzun sürüyor ki, sanki ruhumu bedenimden emip alıyor gibi hissediyorum. Bu yoğunluğu kaldıramayıp bir şeyler söylemeye çalışıyorum.

"Ben..."

"Söyle." Gözlerindeki mükemmel mavi renk, yine bir meydan okuma iziyle parlıyor.

Kalp atışlarım hızlanır, midemde ve... daha aşağıda garip bir his yayılır.

"Neden bahsediyorsun?"

Bir kolunu belime doluyor, diğer eliyle parmaklarında kırmızı saçlarımdan bir tutam çevirmeye başlıyor.

Tam olarak ne demek istediğini bulamıyor gibi görünüyor. Ama ben biliyorum, bu yüzden onu itiyorum.

"Senin istediğin şey, Wren, benim rasyonel düşünen bir kadın olmayı bırakmam. Bu benim gücüm. Senin istediğin şey bu. Benim sana bunu vermem, böylece sen de onu ezip geçebilmen. Çünkü senin yapın böyle. Ve senin gibi erkekleri tanıyorum. Güçlü bir kadın gördüklerinde, bunu hayatlarının en büyük zorluğu olarak görürler. Bizi sanki bu başlı başına bir sapıklıkmış gibi fetişleştirirsiniz."

Bütün vücudunun titrediğini hissedebiliyorum. Her an patlayabilir.

"Ama sorun şu." Elimi göğsüne koydum. "Bunu sana vermeyeceğim . Aslında" — parmak uçlarımda yükseliyorum. Ağzım kulağına ulaşamıyor

kulağıma ulaşamıyor, ama yine de amacımı anlatıyor—"Sen dizlerinin üzerine çöküp, uslu bir çocuk gibi yalvarana kadar sana hiçbir şey vermeyeceğim."

Yüzü düşüyor ve bir adım geri çekilirken beni bırakıyor. Yavaş bir hareket, ama birkaç saniye sonra, sonunda ağzının köşesinde bir gülümseme görüyorum.

"Huh," tek çıkabilen kelime bu.

"Garip bir his, değil mi? Ne kadar uyumsuz olduğumuzu yüzüne vurduğumda."

Elini yüzüne sürer ve ardından dudaklarını yalaması, muhtemelen tam tersini hissettiğini gösterir. Ben onu daha da çekici hale getirdim.

"Gerçekten hiç düşünmüyor musun, Peach?"

Bu sefer ellerini kendine saklıyor, ama sanki vücudumun her santimini okşuyormuş gibi.

"Silahlarını indirebileceğin o tek kişiye sahip olmak nasıl bir duygu olurdu? Hayatında bir kez olsun, sana zevk verebilecek birinin sana yol göstermesine izin vermek? Elbette, parmaklarımla orgazm olduğun anları, kontrolünü kaybettiğinde seni sakinleştirebildiğim anları düşünüyorsun. Birbirimizden hoşlanıyoruz. En azından, ikimiz baş başa kaldığımızda bunu saklamaya çalışmadın. Ve geçen yılın son partisinde bana, potansiyel olarak beni seçebileceğini söyledin. Sarhoşken, ayıkken olduğu gibi yalan söylemiyorsun."

Yutkunuyorum. Beni terleten kola mı, yoksa sıcaklık mı? Mutfakta olduğumuz için. Burası çok sıcak.

Evet, sebebi bu olmalı.

"Sorun," diye mırıldanıyor, beni suskun bırakmış olmanın keyfini çıkararak. "Uyumsuz olduğumuz tüm yönleri biliyorum. Hepsini ezberledim. O kadar çok ve o kadar uzun süre düşündüm ki, artık en iyi arkadaşlarım oldular." Sanki bu en sıradan şeymiş gibi omuz silkiyor. "Benim için sorun değil." "

"*Benim için sorun, Wren,*" sonunda bir kedi yavrusu kadar güçle söylüyorum.

Sözlerimi sindirir, kendine doğru başını sallar, benim fikrimi gerçekten dinliyormuş gibi davranır. Ve sonra, daha önce hiç görmediğim bir şey gözlerinde parlar, göz bebekleri büyür ve benim

genelde çok rahatlatıcı bulduğum maviyi karartır. Wren gibi bir erkekte mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim kadar korkunç bir şey.

"Sana seçim şansı vermek zorunda değilim, Peach."

Ciğerlerim hareket etmeyi bıraktı. Doğru mu duydum? Çocukluk arkadaşım gerçekten bunu mu söyledi, yoksa alkol kafama vurup kola ile karışıyor mu? Belki de balondan önce içtiğim otun etkisidir?

Bir şeyler yolunda değil. Bunu çok iyi biliyorum. "Az önce..."

"İstersen, sana bir seçenek sunuyormuşum gibi davranacak kadar nazik olabilirim." Onun kısık sesi omurgamdan aşağı bir titreme geçirir. "Chris'in Ella'ya yaptığı gibi."

"Ne?" diye tısladım.

Ama o bunu görmezden geliyor. "Ya da ben... alabilirim."

Gözlerimi ona dikip, sağ elimi yumruk yapıp parmak uçlarımı atelet bastırıyorum.

"Peach." Neredeyse tatlı bir şekilde kıkırdar. İsteddiği her şeyi elde eden manipülatif bir piç gibi.

Bu adam da kim?

Başparmağıyla alnıma dokunmak ister, ama ben kolunu iteklerim.

"Dokunma..." Sesim, beni başımın arkasından saçımdan tutup yerinde tutarken çıkardığım iniltiyle kesilir.

Beni hareketsiz kılan acıdan ziyade şoktur. Tamamen bilinmeyen bir şey vücudumda yankılanır ve yüzümü çevreleyen daha kısa saç tellerini nazikçe çimdiklediğinde ağzım açık kalır.

Saçımı göz hizasına getiriyor.

"Stresinden saçını çığnemeyi gerçekten bırakmalısın. Saçını mahvedeceksin." Muhtemelen hala tepki vermemiş olmamdan dolayı yumuşak bir şekilde gülüyor. "Tanrım, konuşamadığın zamanları gerçekten çok seviyorum. Ama öfken hala belli oluyor. Evet," başparmağının ucuyla alnımı okşuyor, "burada."

Sonra biraz daha sert bastırarak ne olduğunu anlamamı sağlar. Öfkelendiğimde ortaya çıkan o aptal, çirkin damar. Nefesimi tutarak, onun içinde tuttuğu şeyin patlamak üzere olup olmadığını merak ederim.

Boynunu yavaşça kırarak, binlerce düşünce kafasından geçiyormuş gibi görünürken beni kollarında tutmaya devam ediyor. Zaman duruyor, gözleri ruhunun penceresi haline geliyor ve orada ıstırapı görüyorum. Artıları ve eksileri. Sonuçların ağırlığı.

Nefes alır ve ben onun nefes verirken söylediği kelimeleri zar zor yakalarım. "Siktir et."

Elini saçlarıma geçirip beni kendine doğru çekiyor ve dudakları bir kasırga gibi benim dudaklarıma yapışıyor. Ve bu her şeyi yok etmeye doğru giden bir yol. Önce akıl sağlığım. Sonra öfkem. Onu itme refleksim. Ona eriyip zihnimi ona teslim ederken hepsi yok oluyor. Esas olarak, öpücük üzerinde tam kontrolü onda. Başımı eğip dilini ağızımın içine sokuyor ve ben aklımı kaybediyorum.

Öpücük neredeyse şiddetli ve düşüncelerim ne kadar süre dinlerse dinlesin, hayatımın en tutkulu anının tadını çıkarıyorum.

Ta ki kendime gelip onu geri itene kadar. Beni öpmeyi bırakıyor, ama beni bırakmıyor.

"Senin neyin var?" Nefes nefese soruyorum. "Ben... Ben..." Kahretsin, nefes alamıyorum. "Seni öpmek istemiyorum."

Islak dudakları bilmiş bir gülümsemeye yayıldı. "Oh evet, bundan nefret ediyor gibi görünüyordun."

Çenemi sıkıca kapatıyorum. O kadar sıkı ki, bir iki dişim kırıldığından eminim. Ve sonra nihayet gücüm geri geliyor. Ne yaptığımı bile anlamadan, mutfaktaki çelik tezgâhın üzerinde ne varsa onu kapıp ona doğru sallıyorum.

Elime ne aldığımı, o benim bileğimi kavrayıp kafasına vurmadan hemen önce hareketimi durdurduğunda anlıyorum.

"Et kancası mı? Ah!" O gülüyor. "Beni incitmek için biraz daha öngörülemmez olmalısın. Seni on altı yıldır tanıyorum ve anaokulundan beri seni kızdıran insanları eline ne geçerse onunla vuruyorsun."

Onun tutuşu hiç acıtmıyor ve garip bir şekilde acıtmasını istiyorum. Çünkü bir adım daha ileri gidebilseydi, ona cehennemi yaşatabilirdim. Şu anda... şu anda, en iyi arkadaşımın içimde böyle bir kaos yaratıyor olması beni zorluyor.

Sonunda saçımı bırakıp benden kancayı alıyor ve gözlerinin parlamasıyla midemde bir şey sertleşiyor.

Kim. Lanet. Bu psikopat kim?

"Wren..." Kanca bakarken, daha çok yalvarış gibi gelen bir uyarı ile söylüyorum.

Yavaşça, o kadar yavaş ki, her bir hücremin korkudan donduğunu hissediyorum, kancayı boynuma getiriyor. Ölümcül ucu ile ince derimi sıyrıyor. Sanki transa geçmiş gibi, kancayı enseme doğru sürüklerken, sırtımda tüylerim diken diken oluyor.

gözlerim titriyor kapanıyor, korku sivilaşıyor ve başka bir şeye dönüşüyor.

Tarif edilemez bir şey, ama aşağıya doğru indikçe sıkılaştan bir şey.

O, kancanın kıvrımını boynumun arkasına yerleştirip, ucu cildime zar zor baskı uygulayarak beni öne doğru çektiğinde, alevler içinde kalmaktan bir saniye uzakta olduğumdan eminim.

Göğsüne çarparak, dudakları kulağımın üzerinde duruyor.

"Sanırım seni oraya götürebilirim, Trouble." Aniden, bu takma ad farklı bir anlam kazanıyor.

Onun bu lakabı kullanmasından nefret ediyorum. Diğerlerinden üstün olduğunu, diğer arkadaşlarımızdan bana daha yakın olduğunu düşünmesinden nefret ediyorum.

Ama gerçek şu ki, öyle. Her zaman öyleydi, yoksa bu sürekli tekrarlanan bir şaka haline gelmezdi. Ve bunu hiç bu kadar hissetmemiştim. Birkaç dakika içinde, onun takma ad kullandığı biri olmak için *çaresizce* can atmamı sağladı.

"Beni nereye götüreceksin?" diye onun göğsüne fısıldıyorum. "Tamamen teslimiyet haline."

Ben karşı koyamadan beni bırakır. Kancayı tezgahın üzerine geri koyar ve geriye doğru yürürken sıcak bir gülümsemeyle bakar.

Ve bir anda, normale döner, beni büyüüne kapatan tüm bu olaylar hiç olmamış gibi davranır.

"Artık uyuşturucu yok, Peach. Beni uyarmadın deme."

Kapıdan kaybolurken ona göz kırpıyorum.

Orospu çocuğu.

Onun peşinden koşarım, ama balo salonuna geri döndüğümde ortada yoktur. Kalbim göğüs kafesimi parçalamak üzereyken ve dudaklarım onun öpücüğünden yanarken, kızlarımı bulmak için etrafa bakınırım.

"Peach!"

Başımı yana çeviriyorum ve Elijah hemen yanımda duruyor, kaşlarını çatarak beni izliyor.

"Ne oldu?" Yüzümü inceleyerek tüm ipuçlarını yakalamaya çalışıyor.

"Kardeşin lanet olası bir psikopat," diye tıslıyorum. "Sorun bu. Sizin nasıl akraba olduğunuzu anlayamıyorum."

Yüzü düşer ve endişe dolu bir sesle "Ne yaptı?" diye sorar.

"Hiçbir şey." Dişlerimi sıkıp bara bakıyorum. "Bir şeyler içelim."

Notlar

College Peach

- Metal punk ile aynı şey DEĞİLDİR.
- Hala kabuklu deniz ürünlerine ve kedi tüylerine alerjisi var.
- Yeşil zeytinleri her zaman ona bırakın
- Artık metali sevmiyoruz.
- Çay ağacı ve nane şampuanı
- Patates kızartmasına peri-peri tozu eklemeyi unutma
- Her ayın ilk Salı günü pişir ve çalkala.
- Kahvesine artık şeker koymayın. Onu hasta ediyor
- Kızlar gecesi sırasında beni rahatsız etmeyin Wren 🙄
- Pepperoni pizzaya baharatlı bal ekleyin
- Sağ omzundaki üçgen çilleri sık sık kontrol edin. Dermatolog göz önünde bulundurmamızı söyledi.
- Yeni görme sonuçları: Sağ göz -2,75. Sol göz -3,25
- Eğer gelecek Eylül ayında EEAJ'nin yıllık yayınına girerse, duyuru gelecek yıl Ağustos ayında yapılacak.
- Bir hafta içinde diş teli çıkarılmalıdır.

Dokuzuncu Bölüm

Wren

Kabus - Halsey

Achilles sigarasından bir nefes çekerken gözleri benden ayrılmıyor. Duman bulutunun içinden gözlerini kısarak, etkilenmemiş bakışlarıyla ağzını açmadan bile bilmem gereken her şeyi bana anlatıyor.

Her şeyi görmüş. Peach'e nasıl konuştuğumu. Kullandığım tehditkar sözleri.

Sana seçim şansını vermek zorunda değilim.

Ve boynuna takılı lanet olası et kancası.

"Kırılmaya ne kadar yakındın?"

Soğuk gece havasında sıcak nefesimin buğulanmasını izleyerek homurdanıyorum.

Hâlâ dudaklarının dudaklarıma değdiğini hissedebiliyorum.

Artık smokin ceketimi giymiyorum, Stoneview belediye binasının arkasındaki personel girişinin metal merdivenlerinde oturuyorum. Achilles birkaç basamak aşağıda, önümde duruyor.

Cevap vermediğimde, en iyi arkadaşım bana bir dakika daha süre veriyor.

O benim kollarımda çok uysaldı.

Sigara içiyor, sonra dumanı dışarı veriyor. Yine, yüzü etrafımızda oluşan duman bulutuyla kısmen gizlenmiş olmasına rağmen, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Sigara kokusundan nefret ediyorum, ama o umursamıyor bile.

"Ne kadar yakın?" diye tekrarlar, sonra dudaklarını yine ölüm çubuğuna kapatır.

Yüzümü ovuşturduktan sonra boynumdaki fiyonku çözdüm. Bütün gece beni boğuyordu. Orada asılı kalmasına izin verdim.

Aşil'in dizlerine bakarak, yavaşça geri çekil.

"Çok yakındı," diye hırıltıyla söylüyorum, bakışlarım onunkine ulaştığında. "Çok yakındım lan."

Sigara izmaritini yere attı ve içimden gözlerimi devirdim. Normalde ona çöp atma konusunda ders verirdim, ama bu gece neredeyse birini öldürecek kadar sinirlenmiştim, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

"Peach mı?" diye sordu.

"Peach'e asla zarar vermem. Aptal olma."

O burun kıvrarak paketinden bir sigara daha çıkarır.

"Bunu, seni kaybettiğimizde dönüştüğün adama söyle, Wren." Elime ve sonra ona attığım bakışa dikkat etmiş olmalı, çünkü kaşlarını kaldırır ve sigarayı geri koyar.

"Tamam." Kendi kendine başını sallar ve paketi smokin pantolonunun cebine koyar.

"Peach'e asla zarar vermem" diye kendime tekrar ediyorum.

Bunu ruhumun derinliklerinde biliyorum; bu noktada neredeyse benim bir parçam haline geldi. Kalbim attıkça kanımın damarlarımdan akması gibi, onu korumak benim için doğal bir içgüdü. Achilles bunu asla anlayamaz. O hiç kimseye karşı böyle hissetmedi. Benim için onu diğerlerinden ayıran şey bu.

Her an değişebilirim ve yoluma çıkan herkesin boynu kırılabilir. Onun hariç.

"Seni bu kadar uçuruma sürükleyen Conan'dı. Ona uyuşturucu verdiği için mi?"

Dişlerimi dilimle okşayarak başımı sallıyorum.

"Zavallı adam, bu gece ölüme ne kadar yaklaştığını bilmiyor." Arkadaşım kıkırdar. Ama bir saniye sonra, dikkatini tekrar bana verir, keskin gözlerini bana diker ve mizahı tamamen kaybolur. "Ama Peach'le konuştuğunda kendinde değildin. Onun tanıdığı Wren değildin. *Sana seçim şansını vermem gerekmiyor mu?* Bu tür şeyler başını belaya sokar. *Hepimizi belaya sokar.*"

"Biliyorum."

"Kendine hata yapma lüksü tanıyamazsın."

"*Biliyorum.*" Çenemi sıkarken azı dişlerimin birbirine çarptığını hissediyorum. "Conan'ı incitmedim, incitmem gerekirdi ama en önemlisi,

ona zarar vermedim." Ayağa kalkıyorum, şimdi arkadaşımın üzerinde yükseliyorum. Zaten etrafımdaki en uzun boylu adamım, ama onun da birkaç adım üzerindeyim. "Ve tek umursadığım şey bu."

Bana bakıyor, bir saniye içinde onu merdivenlerden aşağı yuvarlayacak ve muhtemelen omurgasını kıracak kadar sert itebileceğimi hiç umursamadan. Ya da kafasını vurabilirim. Onu öldürecek kadar kötü bir şey.

Bunu yapabilecek kapasitede olduğumu, bir anda değişebileceğimi biliyor.

Ama benden korkmuyor. Hiç korkmadı, hiç korkmayacak da. Kendine özgü çarpık bir zihni var ve benim aksime, onu tamamen kontrol edebiliyor. Bu da bizi mükemmel bir takım, en iyi arkadaşlar yapıyor.

"Ona seçim şansı vermemekle, onu inisiye etmekten bahsediyorsan, yine de yapman gerektiğini düşünüyorum. Ancak, bu konuda daha dikkatli ol." Öne doğru eğildi. "Çünkü Peach akıllı, gerçekten çok akıllı, senden çok daha akıllı. Bir şeyin geldiğini anlayacak ve kandırılmayacak."

Sessizliğim onun yüzüne bir gülümseme getiriyor. Çünkü sessizlik, benden alışık olduğu kesin bir *hayır* değil.

"Biliyor musun..." Kendi kendime gülümserim, ne kadar aptal olduğuma başımı sallayarak. "Bir gün onun benim için ilk adımı atacağına dair aptalca bir düşünce hep kafamdaydı. Lisedeyken, hala zamanım varken. Onu gerçekten benim yapabileceğimi ve ilk adım atma zamanı geldiğinde, bir saniye bile tereddüt etmeyeceğini ve benimle birlikte yapacağını düşünmüştüm."

"Öyle mi?" Kendi kendine başını sallayarak, bunun nasıl bir şey olacağını hayal ediyor gibi görünüyor. "Peki. Yarın inisiyasyon töreni var, yani bence o tren çoktan kaçtı, kardeşim." Omuzlarını silkiyor. "Yani, dediğin gibi, ona seçenek sunma. Zaten kimin umurunda? Bir kez senin oldu mu, ne yapabilir ki? Sana karşı bir şey yapmaya kalkışırsa, Çember tarafından cezalandırılır. İsyandan çok çabuk bıkar, inan bana."

Bu fikrin tadını çıkarmak için kendime tam on saniye veriyorum. Daha fazla sürerse, en iyi arkadaşımın önünde sertleşirim.

"İçeri girmeliyiz," diyorum sonunda.

"Evet, biz burada dururken kız arkadaşın muhtemelen bir tür kaos yaratıyordur."

Ona kız arkadaşım dediğinde onu düzeltmiyorum. Asla düzeltmiyorum.

Kaos konusunda haklı. Baloya geri döndüğümüzde, Peach'i lacrosse'dan tanıdığım bir pislikle karşı karşıya buluyoruz. Tartışmaya başlamaları an meselesiydi. Adam tam bir cinsiyetçi ve soyunma odamızı kadın düşmanı bir merkeze çevirmeye çalıştığında onu her zaman sert bir bakışla yerine oturtduğum için, benim önümde kötü bir şey söylemeye korkuyor.

Peach'e karşı o kadar da korkmadığını sanmıyorum. Korkması gerekirdi.

Ayak parmakları birbirine değecek kadar yakın olsalar da, o kadından yaklaşık bir baş kadar uzun olduğu için aslında yüz yüze değiller. Ancak kadının omuzları dik ve adam konuşmaya devam ederken ona yumruk atmaya hazırmış gibi yukarıdan aşağıya bakıyor.

"Sadece söylüyorum" — omuzlarını silkiyor, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor
— "Siz kızlar eşitlik istiyordunuz, değil mi? O sana birkaç kez tokat attı ve sen küçük sığınağına koştun? Siz kadınlar ne istiyorsunuz lan? Kafam karıştı."

Nefes verirken genişlemiş burun deliklerinden ateş çıkmaması beni şaşırttı.

"Öncelikle, biz birkaç tokatdan daha fazlasından bahsediyoruz. Ve 'sadece' birkaç tokat olsa bile" — parmaklarıyla tırnak işareti yapıyor — "yine de onu terk etmesini teşvik ederdim. İkincisi, şiddet uygulayan kocasından kaçan bir kadını eşitlik için savaşan kadınlarla ciddi ciddi karşılaştırıyor musun? Belki de biri sana birkaç yumruk atmalı ve nasıl tepki vereceğini görmeli."

O, yüzüne karşı kahkahalar atıyor ve sonra gururla dik duruyor. "Ben lakros oynuyorum, Peach. Yüzüme yeterince yumruk yedim ve hiç küçük bir kaltak gibi arkadaşlarıma ağlayarak koşmadım."

Sesi alaycı bir tonla doludur. "Tanrım, Caleb, sen lakros oynuyorsun. Çok havalısın!" Sonra yüzü düşer. "Bu, saha dışında da kafana vurabilirim anlamına mı geliyor?"

"Dene de ne olacağını gör."

Ayak parmaklarının ucuna basarak yüzüne yaklaşır ve sırtarak şöyle der: "Yani bana söylediğin şey, vurulmayı seçeceğin bir zaman ve yer var ve rızan olmadan bunun başına gelmesini istemezsin. Mesela, evde partnerinle takılırken

"Onun kaşları şaşkınlıkla çatıldığında bir ara verir. "Ne demek istediğimi anlıyor musun? Sen aile içi şiddeti lanet bir sporla karşılaştırmaya karar verdiğin için, senin anlayabileceğin bir dille konuşmaya çalışıyorum."

Şampanya kadehini ne kadar sıkı tuttuğuna bakılırsa, kırılmadan önce ne kadar zamanımız kaldığını merak ediyorum.

"Biliyor musun?" Caleb burun kıvrır. "O kaltak senin kadar sinir bozucuysa, kocasının ona vurması hiç de şaşırtıcı değil. Belki de onu susturmanın tek yolu buydu."

Bu kadar yeter. Kadeh kırılır. Peach onu çok sıkı tuttuğu için değil, Caleb'in kafasına vurup hemen ardından elmacık kemiğine yumruk attığı için. Aptal herif muhtemelen Peach'in elini, Peach'in ona verdiği acıdan daha fazla incitmiştir.

İnsanlar nefeslerini tutar, ama izleyen kadınların çoğu Peach'i alkışlar.

Caleb birkaç saniye şaşkın kalır, saçındaki cam parçalarını silerek birkaç adım geri atar. Ama kendine gelir gelmez, saç çizgisinde bir damla kan belirir ve yüzü öfkeyle buruşur.

"Haklısın, pislik," der Peach, ona yumruk attığı elini sallayarak. İnanılmaz, burkulduğu bilekmiş. "Belki de birini susturmanın tek yolu budur. Senin için işe yarıyor gibi görünüyor."

Şimdi yaklaşıyorum, Achilles hemen arkamda, etraflarında toplanan insanların arasından geçiyoruz. Peach'in en iyi arkadaşı olarak geçirdiğim sıradan bir cuma gecesi daha.

Caleb elini Peach'in göğsüne sokar ve ölüm fermanını imzalar, Peach geriye doğru sendeler. Ona bakar ve ben, fazla zamanım kalmadığını bilerek birini kenara iterim.

"Ne oldu?" diye alay eder Caleb. "Kadın olduğun için bana karşılık vermeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Yüzündeki meydan okuma, onun görmezden gelmemesi gereken bir şeydi.

O farkına bile varmadan, Peach ona saldırır.

"Peach!" Alex, Caleb ve Peach yere düşerken yanlarında bağırır.

Son bir meraklı öğrenciyi kenara iterek, en iyi arkadaşımın beline kolumu doladım ve o Caleb'in üzerine çıkıp ona tekrar yumruk atmaya başladı. Onu ayağa kaldırıp Caleb'den uzaklaştırdım.

"Bırak beni!" Benimle mücadele ediyor, ama beni ayağa kalkmak için kullandığını düşündüğüm için fazla zarar verebileceğini sanmıyorum.

"Bunun için çok fazla içtin," diyorum ona sakın bir şekilde. "Onu pataklayacak kadar ayıgım," diye tıslıyor.

Onunla konuştuğum sürece sakın kalmak kolay, ama Caleb ayağa kalkıp yumruğunu sıkarak Peach'e doğru ilerlediğinde, artık düzgün göremiyorum.

Arkadaşımı bir kenara itip kol mesafesinde tutuyorum, sonra diğer taraftaki Caleb'e dönüyorum.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye soruyorum ona, sesim alçalıyor.

"Ne? Benimle dövüşebileceğini mi sanıyor? Bırak denesin."

Peach beni geçmeye çalışırken onu uzak tutuyorum ve Caleb'e odaklanmaya devam ediyorum. "Ben de seninle dövüşebileceğime inanıyorum. Bu teoriyi test edelim mi?"

O küçük bir adım yaklaşıyor ve ben onun gözlerine bakarım. O Peach'ten bir baş daha uzun olabilir, ama ben ondan bir baş daha uzunum. Peach'in camla kestiği yerden kan akıyor ve bir damla yüzünün yanından aşağıya doğru akıyor.

"Yapalım mı?" diye ısrar ediyorum, omurgamdan bir elektrik akımı geçiyor. Gözünü bile kırpmadan onu öldürebilirim.

O geri çekilene kadar ona dik dik bakarım ve doğru kararı verdiğini göstermek için başımı sallarım.

"Partiye geri dön, Caleb." Kalabalığın içinden birine dönüp elinden içkisini alıyorum. Bir saniye orada kalıp sakinliğimi koruyorum, sonra geri dönüyorum. "Al. Gecenin geri kalanının tadını çıkar."

Bir bakıma, onun bir şey söylemesini istiyorum, ne olursa olsun, sadece onu burada ve şimdi nakavt edebilmek için. Ama ben sabırlı bir adamım. Sadece ikimiz kalana kadar bekleyebilirim.

O da başını sallayarak içkiyi alıp bir dikişte içiyor. "Her neyse."

"Hadi," diyorum Peach'e bakarak. "Seni eve götürelim."

"Onu mahvedeceğim. Yemin ederim, öldüreceğim," diye öfkeyle bağıyor, ama sözleri Caleb'e değil, bana yönelik.

Herkes onun ne kadar öfkeli olduğunu görebiliyor. Uzun saçları dağınık, her yere saçılmış. Sağ eli gevşek ve gergin yüzü Caleb'le işinin bitmediğini gösteriyor.

Ama ben onun gözlerinde parlayan acıyı görüyorum ve onun gerçekten sinirine dokunduğunu anlayabiliyorum.

"Ne dediğini duydun mu?" diye ısrar ediyor.

"Evet, yaptım. Ve o dayak yemeyi hak ediyor. Ama bunu yaparak kendini tehlikeye atabilecek arkadaşım tarafından değil."

Bir anlığına başka yere bakarak Achilles'i arıyorum ve Peach'le birlikte gideceğimi haber veriyorum. Bu, onun Caleb'e geri dönmeye çalışması için yeterli.

"Wren!" diye bağırdı Alex.

Onu ensesinden tutup kendime doğru çekecek kadar hızlı davranabiliyorum. "Peach, hadi," diyorum onu kendime yaklaştıırken. "Gidelim."

"Çok kızgıyım." Küçük kalabalığın arasından geçip balo salonundan çıkarken vücudunun benimkine çarptığını hissedebiliyorum.

"Biliyorum." Onu sakinleştirmek için başının üstüne bir öpücük konduruyorum ve sinir sisteminin bozulduğunu hissediyorum. İşte bu. Birbirimiz üzerinde yarattığımız o tuhaf etki. Titremesi azalıyor ve daha sakin bir enerjiye dönüşüyor.

Her zamanki gül ve liçi kokusuna alkol kokusu karışmış ve düzgün yürüyemiyor. Sinirleniyorum ama şimdi bunu gündeme getirecek zaman değil, bu yüzden sakin kalarak "Yine kendini bu duruma soktun" diyorum.

"Bu doğru değil," diye karşılık veriyor, ben de SUV'umun arka kapısını açarken

Şoförüm, "*İyi akşamlar, Bay Hunter*" diyerek kibarca selamlar ve ben de

cevap vermek üzereyken Peach basamağı kaçırıp bana doğru düşüyor.

Onu belinden tutup koltuğa oturtuyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum, gülmeme zorlukla engel olarak.

Onun yanına oturup, gergin bir şekilde ısırđı sa telini ağızından çekip çıkardım. "ok fazla içtin."

"Ve sen çok fazla nemsiyorsun," diye fısıldadı, az önce ona taktığım emniyet kemerine bakarak.

Böyle bir duruma ilk kez dşmyoruz. Arkadaşlarım, Peach ne kadar haklı ya da haksız olursa olsun, onu sakinleştirmek için her zaman bana güvenirler. Amacımız, onun incinmemesi ya da başa çıkamayacağı kadar fazla belaya bulaşmamasıdır.

"Caleb tam bir pislik, biliyor musun?" diye devam eder, emniyet kemeriyle oynayarak. Hıçkırarak başını koltuğa yaslar. "Ondan nefret ediyorum."

"O, bir kadına yumruk atmaktan çekinmeyecek bir pislik. O kadının sen olmanı istemiyorum."

"Eğer bunu yapabilecek kadar alaksa, gebermesi lazım," diye karşılık veriyor.

Kafamı sallıyorum ama sessiz kalıyorum. Tamamen katılıyorum ama onunla bu konuyu tartışacak değilim.

"Beni ptn, Wren." İ eker, ama onun durumunda bunun zevkten mi yoksa sinirden mi olduğunu tam olarak anlayamıyorum. "Bu kötü. Çok kötü."

Yanağını okşayarak, başımı yana eğip onu izliyorum. "Neden bu kadar kötü?"

"Anlamıyor musun?" diye homurdanarak başını bir yandan diğer yana salladı. "Ya sana aşık olursam ne olacak?"

Kontrol edilemeyen bir glmsemi yüzüme yayılır, gğşm hafifçe ısınır.

"Ya yle olursa?" diye fısıldadım.

Cevap verecek durumda değil. Onu nereye gtrdğm bile fark etmiyor. Çok sarhoş ve kafası güzel, pek bir şey fark etmiyor. SFU'ya kadar geri dönmek için vaktim yok. Baloya bitmeden dönmem lazım. Bu yüzden şofrm bizi ailemin evine götürüyor. Burayı sevmiyorum ama şu anda onları görmeyeceğim.

Onu arabadan çıkardığımda neredeyse uyanık bile değildi. Onu nazikçe yatağıma yatırıp ayakkabılarını çıkardım. Elbisesinin kollarını omuzlarından aşağı indirip, ona benim tişrtm giydirdim ve elbisesini yavaşça çıkardım. Styen giymediğini biliyordum ve onun yarı çıplak kalmasını istemedim.

Elbiseyi çıkardığımda bana. Elbiseyi çıkarmadan *önce* tişört tekniği harikalar yaratıyor. Üzerine battaniyeyi örterken, alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Bütün gece onun uyumasını izleyebilirim. En sevdiğim şey bu. Ama onun için yapmam gereken bir şey var.

"Sana katılıyorum, Trouble," diye fısıldıyorum. "Bence Caleb ölmeli." Bunun üzerine, Scrabble oyunumdan birkaç harf alıp cebime koyuyorum ve Peach uyanık olsaydı yapmamı isteyeceği şeyi yapmaya gidiyorum.

Notlar

Üniversite Peach

- Metal, punk ile aynı şey değildir.
- Hala kabuklu deniz ürünlerine ve kedi tüylerine alerjisi var.
- Yeşil zeytinleri her zaman ona bırakın.
- Artık metal müziği sevmiyoruz.
- Çay ağacı ve nane şampuanı
- Patates kızartmasına peri-peri tozu eklemeyi unutma.
- Her ayın ilk Salı günü pişir ve çalkala.
- Kahvesine şeker koymayın. Midesini bulandırıyor
- Kızlar gecesi sırasında beni rahatsız etmeyin Wren 😞
- Pepperoni pizzaya baharatlı bal ekleyin
- Sağ omzundaki üçgen çilleri sık sık kontrol edin. Dermatolog gözlem altında tutulmasını söyledi.
- Yeni görme sonuçları: Sağ göz -2,75. Sol göz -3,25
- Eğer gelecek Eylül ayında EEAJ'nin yıllık yayınına girerse, duyuru gelecek yıl Ağustos ayında yapılacak.
- Bir hafta içinde diş teli çıkarılmalıdır.

Onuncu Bölüm

Wren

Şeytanlar - MISSIO

lyawn, balodan ayrılan son insanların otoparkı boşaltmasını beklerken yüzümü elimle siliyorum. Arabama yaslanarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve Caleb'i aramaya devam ediyorum. Buraya kendi başıma döndüm. Şoföre ihtiyacım yok.

Arabanın içinden camı tıklarlar ve ben Achilles'in ne istediğini görmek için omzumun üzerinden bakarım.

Camı indirir. "Henüz bitmedi mi? Uyumak istiyorum ve Kirsty beni davet ediyor. Yakında bitecek mi?"

Dişlerimi dilimle gezdiriyorum. "Uyumak mı istiyorsun, yoksa Kirsty ile yatmak mı? Birini seç."

"Her halükarda, burada olmak istemiyorum. O yüzden soruma geri dönelim. Henüz kırılmadın mı?"

"Kapa çeneni, Achilles."

Dudaklarında bilgece bir gülümseme yayılır ve çelik gibi gözleri parlar. "Ne?"

"Peach gibi konuşuyorsun."

Çok belirgin bir ses dikkatimi çeker ve tekrar önüme bakarım.

"O burada," derim, heyecan damarlarımdan akıyor.

"Uyumak konusunda fikrimi değiştirdim. Sen kendinden geçmek üzereyken ben bile heyecanlanıyorum. Şu anda heyecanlı bir hayran kız gibiyim."

Kararsız *mırıldanmam* onun sevincini bastırmaz.

Elimi kaldırıp, belediye binasına giden merdivenlerin altına ulaşan Caleb'i çağırıyorum. Bir yere park etmedim, daha çok

Şoförlerin genellikle misafirlerini indirdiği çeşme kavşağının önündeki alanı kaplıyor. Saat daha sabahın ikisi ve çoğu insan Marissa'nın after party'sine gidiyor. Biliyorum, çünkü bugün bana bu konuda beş kez mesaj atmaktan çekinmedi. Peach'le ayrıldığımda da yine mesaj attı. Hiç vicdan azabı duymuyor, gerçekten.

"Caleb!" İlk seferinde çok sarhoş olduğu için beni fark etmediğinden tekrar sesleniyorum.

"Ooh, oluyor." Achilles arkamda kıkırdıyor. "Sen bir çocuksun," diye mırıldanıyorum, Caleb bize doğru koşarken.

"Naber," diye geveliyor. "Kız arkadaşını kızdırdığım için bana azarlamak için mi geldin?"

Kafamı sallayarak hafifçe gülüyorum. "Hayır. Onu yatırıp artık başıma bela olmaktan kurtulduğumda, gerçekten eğlenmeye başlıyorum."

"Rahatsızlık doğru kelime. Aynı şekilde baş belası da."

O yana doğru sendeliyor, ben de elimi omzuna koyuyorum. İçime bir sükunet yerleşiyor. Tam bir huzur.

"Seni Marissa'ya götürmeyi teklif edecektim. Biz de çıkmak üzereydik."

"Güzel." Başını sallar. "Sen harika bir adamsın. Biliyorum. Peach'in saçmaladığı feminist zırvalara aslında inanmadığını biliyorum. Kardeş olmak üzereyiz. Gerçek kardeşler, bir kez inisiyasyona girdikten sonra."

Giriş töreniyle ilgili kısmı kimsenin duymadığından emin olmak için etrafa bakındım.

"Tabii ki kardeşim. Bin."

Elinden geldiğince arabanın arkasına kayıyor ve ben sürücü koltuğuna geri dönüyorum.

Arabayı çalıştırır çalıştırmaz Achilles sessizce, "Az önce içkisine bir şey kattın, değil mi?" der.

"Tabii ki içkisine bir şey kattım," diye mırıldanırım. "Oh, titriyorum. Gerçekten titriyorum. Çok heyecanlıyım."

Cevap vermeden arabayı sürmeye devam ediyorum. Yolculuk o kadar huzurlu ki, neredeyse ıslık çalmak istiyorum, ama parmaklarımı direksiyona vurmaya devam ediyorum. ıslık çalmak gibi bariz bir hareketle kendimi ele vermek istemem. Gerçi Caleb'in şu anki durumunda pek bir şey fark etmez herhalde.

Sanırım çoğu insan, Achilles'in dediği gibi, birisi "çıldırdığında" şiddetli bir katil haline geldiğini düşünür. Ben öyle düşünmüyorum. Vücudumda bir değişiklik olduğu kesin. Ama bu daha çok rahatlatıcı bir his.

Şiddet biraz sonra başlıyor. Önce, sanki içimdeki her şey yavaşlayıp sabit bir uğultuya dönüşüyor. Tüm kötü düşünceler, tüm öfke. Ve aklımda tek bir şey var: tüm rahatsız edici şeylerden kurtulmak. Caleb gibi.

Marissa'nın evine gitmediğimizi fark etmiyor. Peach'in sadece orada durup güzel olmayı öğrense on kat daha seksi olacağı gibi saçma sapan şeyler söylüyor. Derin bir nefes alıyorum, yüzüme sakın bir gülümseme yerleşiyor. Bu gerçekten çok, çok iyi hissettiriyor. Göl kenarında geçirilen bir öğleden sonra gibi. Soğuk bir kış gününde güneşin teninizi öpmesi gibi. Peach'in kucaklaması gibi. Hayır, onu silin. Hiçbir şey Peach'in kucaklamasıyla kıyaslanamaz.

Stoneview ormanının kenarına park ediyorum. Şehrin bu bölgesinde gölden çok uzak değiliz, ama asıl önemli olan, ormana girdikten sonra, ormanın neredeyse hiç bitmemesi. Ormanda Silver Falls şehrine kadar uzanıyor, yani adam kaçabilir... ama hiçbir yere varamaz.

"Tamam. Arabadan in."

Achilles ve beni takip ederek arabadan sendeleyerek iner.

"Marissa'nın arka bahçesi değişmiş," diye mırıldanır. "Harika."

Kolumu omuzlarına doluyorum. "Dostum, çok içtin. İyi misin?"

O başını sallar, ama çenesi göğsüne ağır bir şekilde düşer ve onu tekrar kaldırmak için uğraşır.

"Hey, kendine gel," derim, Oscar ödüllü bir aktör gibi endişeliymiş gibi davranarak.

Onu bir ağacın yanına getirirken başını kaldırmasına yardım ediyorum, ama başı tekrar aşağı düşüyor.

"*Benimle kal* dedim," diye sakın bir şekilde tekrar ediyorum, saçını çekip başını yukarı kaldırmaya çalışıyorum.

"Siktir lan, dostum." Bana karşı direnir, ama hareketleri yavaş ve halsizdir, onu yerinde tutmak için hiç güç kullanmam bile gerekmez.

"Yalan söylemeyeceğim, mücadele etmediklerinde biraz sıkıcı oluyor," arkamda duran Achilles'e itiraf ediyorum. "Uyuşturmak pek iyi bir fikir değildi."

"Sen hastasın dostum." Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Ve yargılayacak durumda değilsin."

Avuç içleri bana dönük olarak ellerini önüne kaldırır. "Tamamen kontrolüm altında. Ne yaptığımın tamamen farkındayım."

"Ben de."

"Sen kafan güzel ve yarın bunu hatırlamayacaksın."

Anladığını sanıyor ve çok yaklaştığını, ama tam olarak öyle değil

"Bak, yanıyorsun," diye açıklıyorum, Caleb'i sıkıca tutarak. kafa. "Buraya kadar hatırlayacağım. Her şeyin mükemmel olduğu anları."

Serbest elimi cebime sokup orada bulunan üç Scrabble taşını sayarken arkadaşımın arkamda hareket ettiğini hissediyorum. Her şey yolunda.

"Sen çok korkutucusun," diyor sesinde ilgiyle. Hatta tutkuyla. Ve Caleb'in ne halt ettiğimi bilmediği halde onu bırakmamı isteyen boşuna protestolarından daha net duyuyorum onu.

Achilles her zaman farklı ve tuhaf şeylere ilgi duymuştur. Psikopatları, gerçek suçları ve kendisini canlı hissettiren tüm sadist şeyleri sever. Biz en iyi arkadaşız, ama ben aynı zamanda onun hastalıklı takıntılarının harika bir örneğiyim. Lanet olası tuhaf herif.

"Gerçekten her şeyi hatırlayacağımı düşünüyorum, ta ki..." Caleb'i yeniden tutarak onu ağacın önüne yerleştirdim.

Neden bu gece bir ağaç seçtiğimi bilmiyorum. Yapmak için en sevdiğim bir yöntem yok ve insanları ortadan kaldırmak için kullandığım gizli bir yöntem de yok. Sadece o anda doğru hissettiğim şeyi yapıyorum.

"Şimdiye kadar," diye son olarak söylüyorum.

Boynumu kırıştırıyorum, içimde bir güç dalgası hissediyorum. Kulaklarım çınlıyor, kanım pompalanırken daha kalın hissediyorum ve tuttuğum adamla konuşurken sesim alçalıyor.

"Caleb," diye mırıldanıyorum. "Peach hakkında az önce söylediğin şeyi tekrar söyle." "Dostum, sesin gerçekten çok tuhaf geliyor. Bırak beni."

"Söyle," diye tekrar ediyorum, yüzümde bir gülümseme yayılıyor. Yanaklarım uyuşmuş gibi, sanki dışçıye gitmişim gibi, ve artık ifadelerimi kontrol edemiyorum.

"Bilmiyorum. Onun bir baş belası olduğunu kabul ettim."
Derin bir nefes alıyorum, neredeyse yayılan paniğin kokusunu
O. alabiliyorum.

"Ve?"

"Ve... ve o bir baş belası. Ama sen de aynı fikirde değil misin?"
Omuzlarımı silkiyorum, içimdeki enerjiyi kontrol edemiyorum. "Peach
kime ait?"

"Ne?"

Yıldırım hızında bir hareketle, yanağını ağacın kabuğuna
bastırıyorum.

"Bu gerçekten kolay bir soru. Bu kelime birkaç yıldır dolaşıyor.
Peach kime ait?" diyorum.

"S-sana, kardeşim," diye kekeledi. "Ne
halt..." "Tam cümle kur, Caleb."

"O sana ait!" diye ciyakladı, ben de ağzını gövdeye bastırdım.

"Güzel." Başımı sallarım. "Güzel." Onu geri çekip kulağına
fısıldarım. "O zaman neden bana ait olan kadın hakkında böyle
konuşuyorsun? Saygı nedir hiç öğrenmedin mi?"

"Ben... ben..."

"Ben. Ben." Sızlanan bir sesle tekrar ediyorum. "O kime ait?"

"Sen... Dur!"

Yüzünü ağaca o kadar sert vuruyorum ki, her iki kaşından da kan
fışkırıyor. "O kime ait?" Onu geri çekerken tıslıyorum.

"Sana," diye bağırır. "Siktir, Wren... lütfen."

"Tekrar."

"O... sana ait..."

Kafasını tekrar vuruyorum. Kan her yere sıçrıyor, giysilerime bile.

"Tekrar, Caleb. Artık hiçbir şey söyleyemeyecek hale gelene kadar
bu sözleri söyleyeceksin. Son nefesini, Peach'in bana ait olduğunu
çaresizce haykırmaya çalışarak vermek istiyorum. Onu küçük
düşürdüğün, üzdüğün ve senin yüzünden onunla yatakta olmak yerine
burada senin hayatını sonlandırmak zorunda kaldığım için öldüğünü
bilerek ölmeni istiyorum."

Onun kafasını ağaç gövdesine vurmaya devam ederken kalbim sevinçle patlıyor ve o da özür dilediğini ve Peach'in benim olduğunu mırıldanmaya devam ediyor. Uzun süre dayanamıyor. Kulaklarımda çınlayan kendi nabzımın sesi, onun nabzının durduğunu daha da belirginleştiriyor.

Onu bıraktığımda orman zeminine düşer, kanı yosunları kaplar, altındaki toprakla karışır. Onu sırt üstü çevirip yüzünün yanına çömelirim. Ağzını açıp cebimden plastik parçaları çıkarırım.

"Bu çok iğrenç." Parçaları boğazına sokarken Achilles arkamda kıkırdıyor. Fazla ileri gitmek iğrenç olduğu için sadece bir tanesi boğazına giriyor, ikincisi boğazının arkasına, üçüncüsü ise ağzında kalıyor.

Başımı yana eğerek yüzünü, ya da ondan geriye kalanları gözlemliyorum.

"Ne dediğini duydun mu?" Omzumun üzerinden arkadaşşıma bakıp parlak bir gülümsemeye "Peach bana ait" diyorum.

Achilles elini saçlarının arasından geçirir.

"Wren... kardeşim, sen hayalperest bir pisliksin."

Omuz silkiyorum ve ayağa kalkıyorum. "Sadece, benimle aynı fikirde olduğunu söylüyorum."

Ceketimin içinden kelebek bıçağını çıkarıp arkadaşşıma veriyorum. "Bana bir iyilik yap, onu Circle'a koy. Polisin çok fazla soru sormasını istemeyiz."

Yürümeye başlarken soğuktan titriyorum. "Seni arabada bekleyeceğim. Çok soğuk."

Sürücü koltuğuna yerleşip, gözlerimi kapatarak başımı yaslarım.

Peach'i mutsuz eden bir adamın daha azaldığını bilmek dünyayı çok daha iyi bir yer haline getirmiyor mu?

On Birinci Bölüm

Peach

Adımı Bağır – Thomas LaRosa

En sevdiğim koku, yağmur yağdıktan sonra ağaçların kokusudur. Birdenbire çok saf, çok canlı olurlar. Okulumuzun arkasındaki kırmızı sedir ağaçları, Stoneview ormanının kapısıdır ve fırtınadan sonra oraya gidip ağaçlara tırmanmayı çok severim. Yeterince yükseğe çıkabilirsem, koku toprak ve gökyüzünün mükemmel bir karışımı olur. Özgürlük gibi.

"Penny, lütfen. Korkuyorum."

"Bir şeyin yok," diye arkadaşım Alexandra'ya cevap veriyorum. "Düşeceksin."

Ona bakıyorum. Parmaklarını ısıırıyor, iri gözleriyle etrafımıza bakınıyor.

Bazen Alex hiç eğlenceli olmuyor. Her şeyden korkuyor. Ağaçlara tırmanmaktan bile.

"Babam küçük kızların çamurda oynamaması gerektiğini söylüyor." Şimdi çamurla kaplı parlak siyah ayakkabılarına bakıyor. Ona, yılan gibi görünen büyük dala ilk ulaşan kazanır dedim. Ama o hayır dedi.

Ayağımı iterek, gövdeden çıkıntı yapan kalın bir parçayı tutuyorum. Alt dala ulaşabilirsem, bir süre orada oturup ağacın kokusunu içime çekeceğim.

"O zaman babana bundan bahsetme!"

"Ama babam yalan söylemememi söyler." Tekrar ona bakıyorum, üniformasının eteğini bükerek dudakları titriyor. Ağlamadan önce hep böyle yapar. Alex çok ağlar.

"Alex, artık anaokulunda değiliz. Artık ikinci sınıftayız. Bebek değiliz ve babalarımıza her şeyi anlatmak zorunda değiliz. Değil mi, Ella?"

Diğer en iyi arkadaşım cevap vermediğinde, tekrar aşağıya baktım. "Ella?"

Tam dala tutunmak üzereyken Alex, "Oğlanları almaya gitti" diyor.

"Hayır!" diye bağıyorum. "Onlar berbat!"

"O kelimeyi söyleyemezsin," diye bağıır Alex. "Lütfen, aşağı in. Korkuyorum."

"Neredeyse geldim..." Ayağım gövdede kayar ve düşerken bacağım kabuğu sıyrır. Her şey bir saniyede olur, ağızımdan bir çığlık çıkar.

Alex çığlık atarken, çarpışmaya hazırlıklı olmak için gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Ama tuhaf bir şey var. O kadar da acıtmıyor. Babamın beni havaya atıp yakaladığı zamanlardaki gibi yumuşak bir iniş. Ama bu sefer, büyük bir homurtu ve ardından bir düşüş daha var.

"Ah," diye inlerim, sırt üstü çamurun içine yuvarlanıp yukarıya bakarım. Gökyüzünde bulutlar vardır, ama çoğu ağaç dalları tarafından gizlenmiştir.

"İyi misin?" Bu Ella.

"Yaralandı." Alex ağlıyor. "Kanıyor! Oh, hayır, Penelope..."

Yanımda bir şey hareket etti ve sonra arkadaşım Wren'in yüzü üstümde belirdi. Ben kötü bir şey yaptığımda babalarımın yaptığı gibi kaşlarını çatmıştı.

Ben kötü bir şey yapmadım.

Ama bileğim ve dizim

ağrıyor.

"Bizi öldürmeye mi çalışıyorsun?" diyor. "Bizi mi?"

"Seni kim yakaladı sanıyorsun?"

Ancak şimdi onun yanımda yerde oturduğunu ve üniformasının çamurlu olduğunu fark ettim. Beni o yakaladı.

"Sen hep başını belaya sokuyorsun." Çok huysuz. "Ve şimdi de çamur içinde kalmışsın." Erkekler berbat.

Yanımdaki yapışkan toprağı yumruğumla sıkıştırıp, sırt üstü yatarken yüzüne çamur atıyorum.

"Şimdi sen de çamurla kaplandın." Kıkırdayarak gülüyorum.

"Penelope, dur!" Wren, yanağından çamuru silerek inliyor. "Seni az önce kurtardım."

"Evet." Otururken yüzüme düşen saç tellerini üflerim. "Bu yüzden sürekli başım belaya giriyor. Sen her zaman beni kurtarmak için buradasın."

Bana kalkmama yardım eder ve dizimdeki ve bacağımdaki kanı siler. "Babaların mutlu olmayacak."

Ama çamur ve dizim umurumda değil. Şu anda, bileğimdeki zonklayan ağrı umurumda.

"Acıyor," diye sızlanarak, Wren'e gevşek elimi gösterdim. "Bileğim... gerçekten acıyor." Arkadaşlarımla beni ağlarken görmesini istemediğim için gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Ama...

Siktir. Bileğim gerçekten çok acıyor. İlk hatırladığım şey, yine bayılmış olduğum.

Gözlerimi kapalı tutarak, korkunç baş ağrıyla mücadele ederken geceyi bir araya getirmeye çalışıyorum. Elijah ile içtiğim içkiden sonrasını hatırlayamıyorum. Bir ara parlak bir ışık vardı. Bir tür flaş gibi. Sanırım uzandım da? Kahretsin, eve nasıl geldiğimi bile bilmiyorum.

Yatakta dönünce bir şey burnuma çarptı. Sedir ağacı ve toprak kokulu narenciye gibi güzel kokuyordu. Wren gibi kokuyordu. Birkaç saniye boyunca kendimi bu kokunun tadını çıkarmaya bıraktım. Onun kokusu bu dünyada beni en çok rahatlatan şey ve etrafımda bu kokuyu hissetmeyi seviyorum. Yan dönüp yanağımı çarşafa sürttüm. Ve o anda biraz daha netleşti...

Wren gibi kokuyor.

Otururken gözlerim birden açılır. Bu odaya uzun zamandır girmedim, ama Wren'in odasını asla unutmam. Çok kişisel olmayan bir oda. Duvarlar kum rengi, mobilyalar ise zengin, toprak rengi kahverengi. Büyük ama sade bir oda. Çok geniş ama pek canlı değil, çünkü Wren bu evi evi olarak kabul etmeyi hep reddetmiştir.

İki kapının siyah mermer banyoya ve giyinme odasına açıldığını biliyorum. Üçüncüsü ise buradan çıkışı sağlıyor ve ben de

ciddi olarak kullanmayı düşünmeliyim.

Kıyafetlerime bakıyorum ve arkadaşımın tişörtlerinden birini giydiğimi fark ediyorum. Buraya nasıl geldiğimi ya da nasıl giyindiğimi nasıl hatırlamıyorum? Wren'i görmüyorum ama banyoda akan su sesinden duşta olduğunu tahmin ediyorum. Battaniyeyi bir kenara atıp, olabildiğince çabuk yataktan kalkıyorum. Kahretsin, kontakt lenslerimle uyumuşum. Bu çok kötü.

Bileğim dün öğleden sonraya göre çok daha kötü hissediyor. Hareketimi kısıtlayan atelle parmaklarımı olabildiğince hareket ettirmeye çalışıyorum, ancak koluma yayılan ağrı tekrar denememi engelliyor.

Saati kontrol etmem gerekiyor. Bugün Cumartesi ve saat 10'dan önce Silver Falls'un kuzey kıyısındaki kadın sığınma evinde olmam gerekiyor. Odanın diğer ucunda yerde duran elbise ve çantamı görüyorum ve eşyalarımı almaya hazırlanırken bir şey dikkatimi çekiyor. Wren'in kıyafetleri bir köşede yığılmış ve smokininin gömleğinde kırmızı lekeler var. Bu kan olamaz, değil mi?

Merakım galip geliyor. Köşeye gitme konusundaki ilk hedefimden vazgeçip, dün bembeyaz olan gömleği elime alıp gözlerimi kısarak inceliyorum. Artık o kadar temiz görünmüyor, üzerinde *kesinlikle* kan olduğu *belli* olan lekeler var.

"Ne yapıyorsun?"

Wren'e dönünce kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu.

Onun geldiğini
duymamıştım. "Beni
korkuttun," diye
homurdanıyorum.

Açık kahverengi saçlarından su damlaları damlıyor, alnından aşağı yuvarlanıyor ve koyu renk kaşlarında kayboluyor. Gözlerim aşağıya doğru kayarken, beline sadece bir havlu sardığını fark ediyorum ve nemli karın kasları vücuduma izin vermemem gereken şeyler yapıyor. Tıpkı onun Adonis kemerine bakarken dilimin dudaklarımı yalamak için dışarı çıkmasına izin vermemem gerektiği gibi.

"Peach." Şaşkınlıkla gözlerine bakıyorum. "Gömleğim."

Bekleyen eli, ona gömleğini vermemi işaret ediyor ve sonunda gerçekliği geri dönüyorum.

"Üzerinde kan mı var?" Ama o çoktan gömleği bir kenara atmıştır.

"Bileğin nasıl?" diye sorar ve bandajı kontrol etmek için kolumu nazikçe tutar.

"O kan mı?" Dişlerimi sıkarak tekrar ediyorum. Beni aptal mı sanıyor?

"Tabii ki kan var. Şimdi soruma cevap ver."

"Kimin kanı, Wren?" Şimdi yavaş konuşuyorum, sorduğum şeyi anlamamış gibi davranamayacağından emin olmak için.

Arkadaşım her zaman özel bir insan olmuştur, ailesi, çocukluğu veya bu evde olan bitenler hakkında pek fazla şey paylaşan biri değildir. Ama son zamanlarda, her zamankinden daha gizemli hissediyorum ve birkaç hafta önce yüzünde bulduğum kan damlasını hatırlıyorum. O ve Achilles'in bütün gece nerede olduklarını bana söylemeyi reddettikleri şekli.

Bir an durdu, başparmağı bilinçsizce kolumun iç kısmında yumuşak daireler çiziyordu. Muhteşem mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzü yumuşadı.

"Muhtemelen benim. Caleb'in kafasına attığın cam parçalarını toplarken kendimi kestim."

Bu cümle dün geceyi hatırlamamı sağladı ve baş ağrımın on katına çıktığını hissettim.

"Bekle..." Geri adım atarak kolumu bırakmasını sağladım. "Caleb... o bir pislikti."

"Endişelenme. Onu yerine koydun. Her zamanki gibi seni o durumdan kurtardım. Her şey bitti."

Parmak uçlarımla şakaklarımı ovuşturuyorum. "Siktir." Evet, şimdi hatırladım. "Yemin ederim o kadar içmedim. Ve sadece bir çizgi çektim..."

"Kes şunu,
Peach." "Ama
doğru!"

"Eminim bir adamın yüzüne yumruk attığını hatırlamıyorsundur, çünkü tamamen ayıkydın, evet."

Bu yüzden bileğim dün olduğundan çok daha kötü durumda. Caleb'e yumruk attım. Wren'e gözlerimi kısarak kollarımı kavuşturmaya çalışıyorum, ama acı yine başlıyor. "Ayık değildim, ama bayılana kadar içmedim."

Bana inanmadığını anlayabiliyorum. Zaten ben de kendime inanmıyorum.

Elini önüme koyup avucunu yukarı çevirerek kaşlarını kaldırdı. Birkaç saniye tereddüt ettim. Beni önemsiyor, iyi olduğumdan emin olmak istiyor ve muhtemelen dün onu zor bir duruma soktum. Bazen inatçılığımı ne zaman bırakmam gerektiğini bilirim. Bu yüzden elimi eline koydum ve kol bandajını çıkarmasına izin verdim.

"Cheer'den ara vermek istemediğinden şikayet ediyordun, ama yine de kendini yaralayacağın bir duruma soktun. Mantıklı bir açıklama yap."

Gözlerimi deviriyorum, aynı zamanda gömleksiz halini dik dik bakmamaya çalışıyorum. Sola bakıyorum ve masasındaki Scrabble parçalarına bakıyorum. Sol elimle birkaç harfi bir araya getiriyorum. Orada yırtık bir kağıt parçası olduğunu fark ediyorum, üzerinde *Caleb Mitchel* yazıyor, ama harfleri hizalamayı bitirmek için onu görmezden geliyorum.

"Şu anda hayat dersi almaya ihtiyacım yok," derim ve masayı işaret ederim.

Bakışları masayı takip ediyor ve birleştirdiğim plastik kareleri okuduğunda gülmemeye çalıştığını hissediyorum.

FUK U

Dudaklarını yaladıktan sonra tekrar ciddi bir ifadeye büründü. "Senin her zaman hayat dersine ihtiyacın var, Peach."

Bileğimi kontrol ediyor, hareket ettirip nasıl ağrıdığını soruyor, sonra kendi kendine başını sallayıp ateli tekrar takıyor. Elleri kalçalarımın konuyor ve beni döndürüp masaya, sırtım göğsüne gelecek şekilde bastırıldığında nefesim kesiliyor. Ben bir şey söyleyemeden derin sesi kulağımda yankılanıyor.

"Dünkü öpücüğümüz hoşuna gitti mi?"

Nefesim boğazımda takılır, kaslarım arzuyla gerilir. Yalan söylemeye hazırım ama kendimi buna ikna edemem. Gerçeği de ağızımdan çıkaramam. Bu yüzden sessiz kalırım.

"Söyle bana, Penelope." Dudakları kulağımın altındaki deriyi okşadı ve nabzıma bir öpücük kondurdu. "Sen gerçekten teslim olana kadar bu oyunu kaç kez oynayacağız?"

Titreyerek nefes alıyorum, başım yana düşüyor.

"Sen ve ben... Bu olmayacak, Wren. Pes etmek benim doğamda yok."

Bir eli saçlarıma uzanırken, diğer eli giydiğim tişörtün içinden kayarak avucunu uyluğuma doladı.

"Tamam," der, tenime dokunarak. "Senin dilini konuşacağım. Dün öpüşmemizi *sevmedin* mi?"

Saçımı çekip, cildini benimkine değdirerek beni çılgına çevirdiği için düzgün düşünemiyorum ve başımı sallıyorum.

"Hayır. Öyle düşünmüyorum," diye mırıldanır. "Peki, senin yaptığın pislikleri temizlemek için orada olduğumda bundan nefret ediyor musun?"

Kafam tekrar hareket ediyor, ona sessizce "hayır" diyor.

"Sence bu ne, ha?" Saçımı çekerek başımı geriye doğru zorluyor ve benden sert bir nefes almamı sağlıyor. "Senin yardımına her ihtiyacın olduğunda emrinde olan küçük köpeğin olduğumu mu? *İyi* bir *adam* olduğum için her zaman seninle ilgilendiğimi mi?" Son kelimeleri homurdanarak, elini uyluğumdan bacaklarımın arasına getiriyor.

Parmakları oradaki ıslaklığı kontrol ediyor ve ben inlememek için dudağımı ısırıyorum.

"Ben iyi bir adam değilim. Bunu biliyorsun. *Sana karşı* iyiyim. Sadece sen, Peach, benim zayıflığım ve gücüm olabilirsin. On altı yıldır, yüzüme en büyük gülümsemeleri sen getirdin ve döktüğüm küçük gözyaşlarının sebebi de sendin. Bunu yapmaktan zevk alıyor musun? Bana umut verip, onu avucunun içinde ezmekten?"

Parmaklarından biri içime giriyor ve dudaklarımdan çıkan iniltiyi kontrol edemiyorum. Kahretsin, çok iyi hissettiriyor.

"Cevap ver."

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyorum. Çünkü bu doğru. Onu parmağımda oynatmayı *seviyorum*. Bu bana güç hissi veriyor ve ben gücü seviyorum.

Ta ki Wren bunu elimden alana kadar.

"Benim için özel olmayı seviyorsun, değil mi?" diye mırıldanıyor, parmağını içime sokup çıkarıyor. "Diğer kadınları reddettiğimi izlemeyi seviyorsun, bunun senin sayende olduğunu bilerek." İkinci parmağını içime soktuğunda dizlerim titriyor.

"*Evet*," diye inledim. "Siktir."

"Masaya eğil."

"Ne?" diye nefes nefese soruyorum, kalçalarımı parmaklarının ritmine göre hareket ettiriyorum. Ta ki parmakları içimden çıkana kadar.

"Eğil. Masaya. Eğil."

Arkamı dönmeye çalışıyorum, sertleşmiş penisini belimin altına bastırduğında, bunu daha önce hiç yapmadığımız kadar ileri götürdüğünü anlıyorum.

"Wren..."

Saçımı çekmesi mümkün olan en iyi şekilde acıtıyor.

"Benden sürekli alıp durdun. Artık geri verme zamanı." Beni öne doğru itiyor ve ben de ön kollarımı masaya dayıyorum, böylece masanın yüzeyine çarpmam.

"Bacaklarını aç."

Ben yapmayınca, beni ağlatacak kadar güçlü bir şekilde amımı tokatlıyor.

"Siktir!" Acıyı nefes alarak aynı anda bacaklarımı açıyorum.

"Bunu istemediğini söyle," diye fısıldıyor, havlunun düştüğünü duyuyorum. "Birlikte geçirdiğimiz tüm zamanın sadece arkadaşlık olduğunu söyle." Tişörtümü sırtımın ortasına kadar çekiyor. "Gece dışarı çıktıktan sonra her sabah benim yatağında uyandığında bunun bir hata olduğunu söyle. Bana dokunmama izin verdiğin zamanların benimle dalga geçmek için olduğunu söyle."

Islak girişime dokunduğunu hissediyorum ve ona karşı direnmek için çabalıyorum.

"Benim sadece fazla umutlu, aptal bir en iyi arkadaşın olduğumu söyle, Penelope. Bunu senin dudaklarından duymak istiyorum."

"Yapamam," diye inlerim, arzuyla titreyerek.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye homurdanır.

O ilerlerken, ben donakalırm, sisin içinden bir anlık netlik geçer.

"Prezervatif!"

Kalkmaya çalıştığımda, başımı masaya sertçe bastırıyor ve ben de arkamdaki vücuduna körü körüne tokat atıyorum.

"Peach, bebeğim, başka kimseyle yatmadığım bir sır değil." Gururla gülüyor ve ekliyor: "Ve senin de kimseyle yatmadığını biliyorum çünkü SFU'da benim sözüm kanundur. Ve kanun, Wren Hunter'a ait olanlardan uzak durmayı emrediyor."

Cevap verecek halim bile yok, zihnimi bulanıklaştıran arzuyla çok kaybolmuş durumdayım. Biraz daha içeri giriyor ve bu hareket gözlerimi

gözlerim geriye doğru yuvarlanıyor.

"Hareketsiz kalmanı ve seni tam olarak istediğim gibi kullanmama izin vermeni istiyorum.

Anladın mı?"

İçimde bunu yapmamamı söyleyen tek bir şey var, o da beynimdeki küçük bir ses ve ben onu hemen susturuyorum.

Keyfini çıkarmak istiyorum. Kendimi bırakmak istiyorum. Ve Wren Hunter'ın beni deli gibi sikmesini istiyorum.

"Evet."

Bu kelime ağızımdan çıkar çıkmaz, o içime derinlemesine giriyor. Ağızım açık kalıyor ve nefesim kesiliyor, ta ki o geri çekilip tekrar içeri girene kadar.

"Siktir," diye nefes nefese, onu sıkıca kavrarım. "Siktir, çok büyüksün ve... şu anda çok derinsin."

Beni yerinde tutmak için başımın arkasına daha sert bastırır.

"Ve sen de her zaman söylediğin gibi güçlü bir kız gibi bunu kabul edeceksin."

O tekrar içeri girdiğinde kendimi tamamen kaybettim, nefes nefese kalırken kalçalarım masanın kenarına çarptı. Parmak uçlarımda yükselerek, onun her hareketine ayak uydurmaya çalıştım, her bir dalga dalga zevk beni sardı.

O yavaşlayıp, "Sikimi yala. Bunu benim kadar istediğini göster bana" diye boğuk bir sesle söylediğinde, tek bir düşünce bile kuramıyorum.

Tüm gücümle geri itiyorum, ama bu, bir saniye önce beni mahvedişine kıyasla hiçbir şey. Bu fark beni muhtaç hale getiriyor ve her şeyimi ortaya koymama rağmen, umutsuz bir inilti kaçıyor ağızımdan.

"Daha fazla," diye inleyerek kalçalarımı kıvırıyorum. "Wren..."

"Sikim içindeyken benden istediğini alamazsın, Trouble. Sana verilenleri alırsın."

"Siktir git," diye inledim. "Siktir..."

Üzerime eğilir, omzumu öper ve tam ısırırken, tekrar içime girer.

Her hareket, onun ne kadar büyük olduğunu ve sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi onun penisinin her santimetresine nasıl uyum sağladığımı gösteriyor.

"Küçük amın bana çaresizce ihtiyaç duyuyor. Neredeyse benim sana çaresizce ihtiyaç duyduğum kadar."

O kadar güçlü bir şekilde hızlanır ki, masa duvara tekrar tekrar vurarak ses çıkarır. Zevkin artması beni terletir ve kenara yaklaşırken kaslarımın gerildiğini hissedirim.

"Wren..." diye inliyorum.

"İşte böyle, Trouble. Boşaldığında adımı söyle. Ve buna alış, lanet olsun."

"Siktir, *Wren!*" diye bağıyorum, onun etrafında patlarken, tüm vücudum tatlı bir rahatlama ile titrerken yıldızlar görüşümü bulanıklaştırıyor. Parmakları, sert vuruşlarının aksine klitorisimi yavaşça okşamaya başlayınca bana bir mola vermiyor.

"B-bekle," diye inledim, hisler çok fazlaydı, çok iyiydi.

Sanki vücudumu ezbere biliyormuş gibi, beni tekrar nazikçe okşadı ve içime daha derine girdi.

"Tanrım... Tanrım..."

"Beni tanrın olarak adlandırmadan önce tekrar boşalmanı bekle. Bekle" — tüm vücudunu benimkine bastırıyor ve masanın kenarı alt karnıma baskı yapıyor — "sana gösterene kadar" — biraz daha bastırıyor, klitorisimi aynı yavaş tempoda okşuyor — "vücudunu benim için neler yapabileceğini."

Sikini içime derinlemesine sokmuş ve tam doğru açıyla, ön tarafıma bastırarak, parmakları daha önce hiç yaşamadığım bir zevk veriyor. Ve o anda kontrolsüz bir şekilde içimden sızdığını hissediyorum.

"Siktir," diye inledim. "Durduramıyorum..."

"Biliyorum, bebeğim. Devam et. Benim için her yerine fışkırt. İyi bir kız gibi sikimi ıslat."

Sesi titriyor ve itişlerini kısaltırken içimde doruğa ulaştığını hissediyorum.

O içimden çıktığında artık hiçbir şey gerçek gelmiyor. Hemen, spermi uyluklarımdan aşağı akıyor ve ben bunu umursamıyor gibiyim.

"Kıpırdama," diyor yumuşak bir sesle. "Sana bir şey getireceğim."

"Sanki hareket edebilirmişim gibi," diye fısıldıyorum, gözlerim kapalıyken o uzaklaşıyor.

Geri geldiğinde neredeyse uyanık değilim ve girişimde sıcak, ıslak bir bez hissediyorum.

"Bana bırak" diyerek onu yakalamaya çalışıyorum, ama o elimi nazikçe itip belimi okşuyor.

"Kıpırdama."

"Bu tuhaf bir şekilde... samimi," diye mırıldanıyorum, yanağım hala masasına yaslanmış halde. Sanırım birkaç Scrabble taşının üzerinde duruyorum.

"Az önce üstüme sıçradın, ama evet, sana bakmamın sınırını çizmen gerek."

"Ah. Ha," diye söylüyorum, o işini bitirip titrek bacaklarımla ayağa kalkmama nazikçe yardım ederken.

Karşılıklı duruyoruz, tişörtü hala üzerimde ve şimdi yerine oturmuş, havlusu da beline sarılmış. Gözlerimiz kesişiyor ve kalbim ayaklarıma düşüyor.

Oh. Tanrım. İşte burada samimiyet konusunda sınırimi çiziyorum. Gözlerindeki bakış, bunun sadece başlangıç olduğunu söylüyor ve bu beni korkutuyor. Yanağındaki gamze, sonunda beni elde ettiği için duyduğu gururu zar zor gizliyor. Ve alt dudağını ısırması, daha fazlasını istediğini ilan ediyor.

"Şey..." Boğazımı kaşıyorum.

Buna hazır değilim. Wren'in bana karşı tüm gücünü ortaya çıkardığında nasıl olacağını bilmek için hazır değilim.

"Burada duş almak ister misin?"

Kafamı sallıyorum. "Saçıma uygun şampuanın yoktur."

Bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Senin şampuanın bende. Çay ağacı ve nane kokulu olan. Tabii ki bende."

"Tamam, şey, garip," diye itiraf ettim. "Ve geçen yıl şampuanımı değiştirdim. Artık saçlarım eskisinden daha uzun olduğu için hindistancevizi yağı içeren bir şampuan kullanıyorum."

"Oh... değiştirdin mi? Bana söylemedin." Sanki kullandığım şampuanı ona söylemeyerek yanlış bir şey yapmışım gibi suçlayıcı bir ses tonuyla konuşuyor. Masasındaki telefonunu eline alıyor ve yazmaya başlıyor.

"Sana söylemedim çünkü şampuanımı senin evinde tutmamalısın. Sen burada yaşıyorsun bile."

"Her ihtimale karşı her yerde bulunduruyorum," diye mırıldanıyor ve yazmaya devam ediyor. "Saçların çok güzel ve onlara iyi bakmayı sevdiğini biliyorum. Senin için önemli. O yüzden benim için de önemli."

Bir dakika önce içime giren penisinin titreşimleri hala içimdeyken, bu benim için çok tuhaf bir durum. Telefonuna ne yazdığını sormak üzereyim ki, koridordan gelen bir ses ikimizi de irkiltir. Bir kapı açılır ve kapanır. Onda bir değişiklik olur. Aniden, yüzüne bir maske takılmış gibi, yüz hatları sertleşir.

"Seni eve götürelim."

Konuyu değiştirmek için bu fırsatı hemen değerlendiriyorum.

"Beni neden buraya getirdin?" diye soruyorum, o da elbisemi alıp bana uzatıyor. "Bu yeri sevmiyorsun." Neden ona bunu hatırlatma ihtiyacı duyduğumu bilmiyorum. Wren zaten nadiren buraya geldiği için ben de uzun zamandır buraya gelmemiştim.

"Sadece halletmem gereken bazı işler vardı. Giyin. Bir an önce gitmek istiyorum."

Dünkü kıyafetlerimle Wren'in evinde dolaşmak sinir bozucu. Sanki bir gecelik ilişki için eve getirdiği ve şimdi kovduğu bir kızmışım gibi. Birdenbire çok ciddi oldu ve ona, bu kadar soğuk davranacaksan beni buraya getirmemeliydin diye bağırarak istiyorum. Beni o şekilde sikmemeliydi. İçimde oluşan bu savunmasızlık hissinden nefret ediyorum. Kendimi çıplak ve açık hissediyorum ve yakınlıktan ne kadar korkarsam da, beklenmedik soğukluğu da kaldıramıyorum.

"Hadi ama Peach. Saat ondan önce North Shore'da olman gerekmiyor mu?"

Onun sözleri, mermer merdivenlerin son basamağında durduğumu fark etmemi sağladı.

"Evet." Kafamı sallıyorum. "Saat kaç?"

"Yedi." Elini belime koyup beni ileri doğru iterek etrafına bakınıyor.

"Yedi mi?" Ona bakıyorum, boynumda tatlı bir öfke dalgası hissediyorum. "Sabahın yedisinde beni evinden kovuyorsun"

beni evinden mi kovuyorsun? Ben neyim, Stoneview balosunda tanıştığın rastgele bir Wren Hunter hayranı mı?"

Yutkunur, adem elması sallanır ve sonra dolgun dudaklarını birbirine bastırır. Yine de, bu, ağzının köşesindeki kendini beğenmiş gülümsemeyi engellemez.

"Sadece kimse uyanmadan buradan çıkmaya çalışıyorum. Ama beni şımartıyorsun, Trouble." Boğuk sesi omurgamdan aşağı elektrik akımı geçiriyor. "Önce benim yatağında uyuyorsun. Sonra sonunda sikimi içine sokmama izin veriyorsun. Ve şimdi bana muhtaç mı oluyorsun?"

Eli saçlarımın arasından kayarak boynumun arkasındaki kasları sıkıştırır. Tanrım, eli bir kızın aklını kaçırmayacak kadar güçlü.

"Bir sonraki adım günün geri kalanında bana yapışmaksa, bunun benim için mükemmel bir gün olacağını bil."

Başımın üstüne bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi ve ben nihayet nefes alabildim. Omzuna bir şaplak atarak tekrar yürümeye başladım.

"Ben mi? Sana yapışkan mı? Hayal kurmaya devam et." Kahretsin, yapışkan olmak istiyorum.

"Elbette hayal edeceğim." O gülüyor.

Uşakları bize kapıyı açmak üzereyken, bir ses bizi durdurur.

"Ne oluyor lan?"

Wren başını geriye atar ve ben de aynı anda dönerek homurdanırım.

Elijah tam arkamızda duruyor, siyah ipek pijamalarının üzerine siyah bir bornoz giymiş ve elinde buharlı bir kahve fincanı tutuyor. "Oh, merhaba," diyorum, doğal davranmaya çalışarak. Hunter malikanesinde Hunter malikanesinde kalmak haftalık bir olaymış gibi. "Gecenin geri kalanı nasıldı?"

Elijah cevap vermez. Monty Hunter, benim hiç geçmediğim bir koridordan çıkarak sözünü keser. Monty, koyu gri bir takım elbise giymiş, beyaz gömleğinin yakasına bolo kravat takmıştır. Gümüş tokenin üzerinde bir dağa çarpan şimşek işlenmiştir ve bu amblemi daha önce bir yerde gördüğüme yemin edebilirim.

"Penelope, bu... zevki neye borçluyuz?" Zevk kelimesini "istenmeyen varlık" ile değiştirirseniz, tam olarak ne demek istediğini anlarsınız.

Monty'nin yüzündeki sürekli somurtkan ifade değişmiyor ve onun hoş karşılanmayan enerjisi, onun davranışından rahatsız olmadığımı göstermek için dik durmamı sağlıyor.

Elimde değil. Erkekler var ve benimle aynı havayı soludukları için onlara meydan okumak istiyorum.

"Günaydın, Bay Hunter." Yüzüme sahte bir gülümseme takınıyorum. "Oh, bilirsiniz, başka bir öğrencinin yüzüne yumruk attıktan sonra oğlunuzun yatağında uyuyorum. Her zamanki gibi."

Elijah'ın ölümcül bakışı o kadar öldürücü ki, ona bakmadan önce bile hissediyorum. Hiçbir şey söylemiyor, beni görmüyor bile. Ağabeyine çok odaklanmış durumda.

"Ya sen? Nasılsın?" Monty'ye dönüyorum. "Son zamanlarda şirketin çevreye zarar verdi mi?"

Benim cesaretime biraz şaşıarak başını hafifçe geriye atıyor. "Sen her zaman çok ilginç bir karakter oldun, Penelope. Bunu kabul ediyorum." Çenesini Wren'e doğru uzatıyor. "Elinden geldiğince onun tadını çıkar."

Ne demek istediğini sormak için ağzımı açtım ama Monty, hala garip bir şekilde sessiz olan Elijah'ın yanına yürüyerek beni görmezden geldi. "Gel, bugün yapacak çok işimiz var."

Çalışmak mı? Ne zamandan beri babasıyla çalışıyor?

"Çevresel felaket mi?" Wren, evin dışına çıkar çıkmaz öfkeyle sorar. "Cidden mi, Peach?"

"Ne?" Omuz silkiyorum. "Bu gerçek bir soru. Onun işi benim işimi etkiliyor."

Arkadaşım etkilenmemiş bir şekilde başını salladı ve beni arabasına götürdü. Bugün şoförlerini kullanmıyoruz, Wren'in birçok oyuncağından birini kullanıyoruz.

"Kırmızı. Sanırım bu bir Ferrari?" diye soruyorum yolcu koltuğuna otururken. Bu arabalar çok alçak. Can sıkıcı.

"Bu bir Ferrari 12Cilindri. Üç saniyeden daha kısa sürede saatte 62 mil hıza ulaşabilir."

Burun kıvırıyorum. "Eminim gezegen bunun için sana minnettar olacaktır."

O garajından hızla çıkarken koltuğa yapıştım ve aklımdan çıkmayan bir şeyi sormadan önce otoyola çıkmıştık.

"Wren?"

O, rahat sessizliği "Evet?" diyerek bozar.

Onun da benimle aynı Őeyi dűŕűndűđűnű anlamam iđin bu kadarı yeterli.

"Baban ne demek istedi?"

Bu seferki sessizliği çok belirgin ve sahte bilgisizliği beni rahatsız ediyor.

"Baban *'fırsatın varken ondan zevk al'* derken ne demek istedi?"

"Babam bir aptal, Peach. Bunu biliyorsun." Gűzleri yolda kalıyor ve ben ona bana bakmasını sađlamak iđin can atıyorum.

"Kim aptal deđil biliyor musun? Ben. Őimdi bana ne demek istediđini sűyle."

O beni izlemezken ben onu izliyorum ve bu alıŕılmadık bir durum. Nerede olursak olalım, Wren'in gűzleri her zaman űzerimde olduđunu biliyorum. Ama yola odaklanması, gűzlerime bakmaktan kađınması iđin iyi bir bahane.

"Wren," diye ısrar ediyorum. "Ne oluyor? Benden bir Őeyler saklıyorsun. Ve bugűne kadar bunların *benimle* ilgili Őeyler olduđunu dűŕűnmemiŕtim."

"Ben..."

"Bana saygısızlık etme," diye bađırırım. "Sen ve Achilles geçen yıldan beri garip davranıyorsunuz, ama durum gittikçe kűtűleŕiyor. Ne saklıyorsan, itiraf et, űnkű en yakın arkadaŕımın son zamanlardaki davranıŕlarını anlamakta zorlanıyorum."

"En iyi arkadaŕın." Burun kıvrıyor. "En iyi arkadaŕın olmak lanet bir Şey, biliyor musun?"

"Senin iđin mi? Yoksa benim iđin mi? űnkű ben deđiŕmedim. Ama sen... űzerinde, kıyafetlerinde kan buluyorum. Benden ve kızlardan bir Őeyler saklıyorsun."

Diŕlerini gıcırdatarak, gerçeği ne olursa olsun yutuyor. Ama sonra, sanki bunu kendine saklayamayacakmıŕ gibi, devam ediyor.

"Babamın demek istediđi, yakında her zamanki gibi seni diđerlerinden tercih etme ŕansım olmayacak." Sol tarafa, pencerenin diŕına bakar, ifadesini benden saklar. Sűylemek istediđi baŕka bir Őey olduđunu biliyorum. "Tabii..."

İkimizin telefonu da aynı anda çalar ve onu keser. Bu, çok iyi tanıdığımız o belirli sestir ve garip sohbetimize son verir

garip sohbetimize son veriyor. Cevaplara ihtiyacım olması önemli değil. Hermes haberleri her zaman her şeyin önüne geçer.

"Kontrol edeceğim." Gözleri orta konsoldaki telefonuna bakmaya devam edince sinirlenerek söylüyorum.

SFU uygulamasının kilidini açtım, kalbim kulaklarımda çarpıyordu. Hermes söz konusu olduğunda içimde o rahatsız edici bir korku var. Özellikle de Ania hakkında aldığım mesajdan beri.

Benimle ilgili değil... ama kötü bir şey.

Aranızdan biri çok gizli bilgilere erişebiliyor... ve bunun için teşekkür ederim.

Biri Stoneview balo brunch'ına yetişemeyecek... Huzur içinde yat.

#katilserbest #buradanilkduydunuz

Yayınlanan resim, henüz yayınlanmaması gereken bir polis raporu. El yazısıyla yazılmış ve onu nasıl buldukları dışında pek bir şey söylemiyor. En tuhaf kısmı ise, tüm metnin orijinalinde kullanılan kalemde farklı bir kalemle çizili olması ve bunun yerine sayfanın altına küçük bir daire çizilip yanına S.C. harflerinin yazılması. Yine de birkaç satırı okuyabiliyorum. Bu sabah saat dörtte, Silver Falls ile Stoneview'u ayıran büyük ormanda bir ceset bulundu.

Yüzünde hematomlar. Kafatası ezilmiş.

Göğsünde kesikler.

Trakeasında ve ağzında kare şeklinde plastik parçalar (muhtemelen Scrabble masa oyunundan) bulundu.

Erkek cesedi şu anda Caleb Mitchel olarak tanımlandı (üzerinde kimliği bulundu).

Raporu üç kez okudum, ancak sonunda kelimeleri sindirebildim. Göğsüm o kadar sıkışmış ki, hayatta kalmak için yeterli havayı zar zor soluyabiliyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor Wren, SFU kampüsünün kapısından geçerken. Kampüsün geri kalanına giden virajlı yoldan yukarı çıkarken, kırmızı tuğlalı kale görünmeye başlıyor.

Plastik parçalarla ilgili satırı tekrar okudum. *Muhtemelen Scrabble masa oyunundan*. Onlar ağzında ve boğazında bulunmuş. Onlarla boğulmuş olabilir mi?

Dün gece biri Caleb'i öldürdü. Biri kafasını ezdi ve Scrabble oyunundaki harfleri boğazına soktu.

Wren durur, bazı öğrencilerin yolu geçmesine izin verir ve bana bakar. "Ne oldu?"

"Caleb." Yutkunuyorum. "O öldü."

Yüzünde bir şey bulmaya çalışıyorum. Çünkü içgüdülerim bana bir şey söylüyor, ama beynim bunun imkansız olduğunu söylüyor. Wren, *benim* Wren'im, on altı yıldır tanıdığım en iyi arkadaşım, şiddetli bir katil değil. İnatçı ve otoriter, ve kazanmak için yaşıyor. Ama başka bir insanı *öldürecek* biri değil.

Onun yüz hatlarına odaklandığımda, midem bir şey tarafından delinir gibi olur, içimden bir ses bana bağırır.

Hiçbir şey yok. Hiçbir sürpriz, hiçbir şeyi haklı çıkarma çabası, hiçbir masumiyet ama suçluluğun da hiçbir kanıtı yok.

Gözlerini bile kırpmıyor.

Tekrar ilerlediğinde, onun yanında hiç hissetmediğim bir şey hissediyorum. Korku.

Onun odasında daha önce hissettiğim şeyi hala içimde hissedebiliyorum ve şimdi hayatımda hiç korkmadığım kadar ondan korkuyorum.

"Ne söylemek istiyorsun, Trouble?" Deli saçması düşüncelerimi söylemem için beni zorluyor. Ama kanıtlar telefonumun ekranında dururken, bu düşünceler *o kadar da* delice mi?

Sesimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum. "Boğazında Scrabble harfleri buldular."

Kuru bir kahkaha atarak, sonunda ikimizin evinin önüne park ediyor. Bana dönünce tüm vücudum geriliyor.

"Bu çok çılgınca değil mi?" diye yavaşça soruyor, sanki benim kadar şaşırılmış gibi. "Bir adam seni üzdü diye yaptığım şeyler?"

"Bu komik değil." Şu anda ondan fışkıran çılgın enerjiyle savaşılabirmişim gibi güçlü görünmeye çalışıyorum. Ama sesim titriyor ve ağzım kurumuş.

"Hayır, komik değil. Bir adam öldü." Bana uzanıyor, saçımın bir tutamını çimdiklemeye çalışıyor, ama ben içgüdüsel olarak elini itiyorum.

"Bana dokunma," diye nefes nefese söylüyorum. "Wren." Gözlerimi sıkıca kapatıp tekrar açıyorum. "Lütfen, lütfen bana yapmadığını söyle..."

O sadece bakıyor. Gözlerinde ölümle bana bakarak, "Senden gerçek kimliğimi saklamaktan bıktım" diyor.

Bunu anlamaya çalışmıyorum. Hayatta kalma içgüdüüm devreye giriyor. Arabanın kapısını çekip, o beni yakalayamadan dışarı atlıyorum.

Arkamı dönmeden eve koşuyorum. Çok fazla düşünürsem her şey orantısız görünüyor, ama düşünmek hayatımı kurtarmayacak. Ön kapıyı çarpıp kilitliyorum ve birkaç adım geri çekiliyorum.

Beni takip etmedi. Kapının diğer tarafında, kapıyı kırmaya çalışmıyor. Nefes nefeseyim, nefes almaya çalışıyorum, mantıklı düşünmek bir yana. Birkaç saniye burada kalıyorum... ve bu saniyeler dakikaya dönüşüyor.

Hiçbir şey olmuyor.

Ve işte geliyor... tam bir aptallık hissi. En iyi arkadaşımın bunu yapabileceğini bir saniye bile nasıl düşünebilirim? Neyim var benim?

Omuzlarım çöküyor ve ellerimle yüzümü ovuyorum. "Ne halt ediyorsun, Wren," diye kendime söyleniyorum.

Bu şimdiye kadarki en kötü şakaydı. Ve ona çok kızgıyım, geri dönemeyecek kadar. Yukarı çıkıp en iyi arkadaşlarımdan yatak odalarına bakıyorum. Muhtemelen ikisi de erkek arkadaşlarının evindedir. Ve ben buradayım, deliye dönmüş, Wren'in beni üzdükleri için birini öldüreceğini düşünüyorum.

Xi ve Chris, Alex ve Ella için böyle şeyler yaparlardı. Onların romantik buldukları ve hiç anlamadıkları bu tür davranışlar, aslında tamamen delice. Bu konularda onlara her zaman gerçekçi olmalarını söylemeye çalıştım. Erkekler, erkek arkadaşları kadar sahiplenici ve takıntılı olmamalı. Sizi korumak için bile olsa, sizin için cinayet işlememeliler. Tanrım, normal bir hayat yaşayın ve bu tür davranışların zararlı olduğunu anlayın.

Derin bir nefes alarak, odama girerken kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Barınağa gitmek için hazırlanmam gerekiyor.

Wren'in hayalarını o aptal şaka yüzünden toz haline getireceğim...

Arkadan bir el ağzımı kapatıyor, kalbim duruyor ve beni sert bir vücuda çekiyor. Bir an donup kalıyorum, sonra karşı koymaya çalışıyorum, arkasında çığlık atmaya ve beni bırakması için avucunu ısırmaya çalışıyorum.

"Peach, bebeğim. Neden benden kaçıyorsun? Sana asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun."

Onikinci Bölüm

Peach

Beni sevebilir misin? Croixx

Kulağımda Wren'in sesini duymak kafamı karıştırıyor. Onu duymak ve kolonyasının kokusunu almak kendimi güvende hissetmemi sağlıyor. Vücudum neredeyse bu güvenlik yanılsamasına inanıyor. Ama sonra her şey yeniden başlıyor ve ben tüm gücümle çığlık atmaya çalışıyorum.

"Sakin ol. Şşş. Sakin ol, Peach."

Sakinleşemiyorum lan.

Dirseklerimi geriye doğru çekip karnına vuruyorum, ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Adam çelikten yapılmış gibi. Ağırlığımı aşağıya verip deli bir kadın gibi bir yandan diğer yana sallanıyorum, ama o beni bırakmıyor.

İki elimi yüzümü saran koluna getirip ona sıkıca tutunuyorum, kaslarını ve beni ne kadar güçlü tuttuğunu hissediyorum ve bacağımı kaldırıp ayağımı onun ayak parmaklarına bastırıyorum.

"Siktir! Peach!" diye tıslar. Bu anı onu biraz daha dengesiz hale getirmek için kullanırım.

Onu arkamızdaki duvara çarpıştırmak umuduyla, ona doğru itiyorum. Hiçbir şey işe yaramıyor. Bir santim bile kıpırdamıyor. Ayak parmaklarını umursamıyor bile ve ben hala sırtım ona dönük, eli ağzımda sıkışmış durumdayım.

Ve çok çabuk yoruluyorum.

Ben tamamen pes edip boğazımda bir inilti kalmadan önce, o bir dakika daha hareketsiz kalır. Wren'in güçlü olduğunu biliyordum. Ona bakan herkes bunu bilir, ama ben de öyle olduğumu sanıyordum. O kadar iradeliydim ki, onun gibi bir adamla karşı karşıya kaldığımda bile kendimi yenilmez sanıyordum.

Daha önce oyun oynayarak dövüşmüştük, ama bugünkü kadar güçlü olduğunu hiç hissetmemiştim.

"Bitti mi?" diye arkamdan mırıldanıyor.

Duyulmayacak şekilde "siktir git" diye mırıldanıyorum, ama gülümsediğine göre anladığını düşünüyorum.

"Sana zarar vermek istemiyorum, ama ne kadar uzun süre direnirsen, bu o kadar olası hale geliyor. Seni bırakırsam çığlık atmayacağına söz verir misin?" Bunu nasıl bu kadar rahat sorabilir, sanki yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğimi soruyormuş gibi.

Hareket etmiyorum. Hiçbir şey söylemiyorum. Bu ne biçim bir söz? Beni yatak odamda rehin tutuyor.

Bir adamı öldürdü. Bir adamı öldürdü. Bir adamı öldürdü.

"Lütfen, Peach. Seni gerçekten bırakmak istiyorum. Ama iyi bir kız olacağına söz vermen gerekiyor."

Cevap vermemem onda bir şeyleri tetikliyor. Diğer elini başımın arkasına getirip saçımı çekiyor, başımı o kadar geriye doğru eğiyorum ki, onun başını benimkinin üzerinde görebiliyorum.

Sesi, "Seni bırakacağım ve uslu durmazsan ne olacağını öğrenmek istemiyorsan sessiz kalacaksın. Şimdi, başını sallama." derken aynı güven verici tonda değil.

Yine aynı şey. Gözlerinde hiçbir şeyin olmaması. Bunu daha önce nasıl fark etmedim? Kafatasımdaki ağrı dayanılmaz hale gelir ve beynime direnmesini söylemeden önce başımı sallarım. İçinde bir şey gevşer ve beni tamamen bırakır.

İlk yaptığım şey, ona dönüp yüzüne bakmak.

"Teşekkür ederim," diye iç geçirir, gerginliğini gidermek istercesine elini yüzünde gezdirir. "Teşekkür ederim," diye tekrarlar. Ve gerçekten minnettar gibi geliyor.

"Ne oluyor, Wren?" diye soruyorum, birkaç adım geri çekilerek. "Ne oluyor..."

"Özür dilerim. Hiç böyle olmasını istemedim, tamam mı?" O bir adım öne çıktığında ben bir adım geri çekiliyorum.

"Lütfen... benden korkma." Bu yalvarış, kalbinin derinliklerinden geliyor.

Cevabım refleks gibi otomatik olarak gelir. "Senden korkmuyorum." Bunun doğru olmadığını bilsem de. Böyle söylemek benim doğamda var.

Dudaklarını sıkıştırıp yavaşça başını sallar. "Dinle, Hermes o polis raporunu yayınladı, ben bunu beklemiyordum. Senin bunu bu şekilde öğrenmeni istemedim."

"Neyi öğrenmemi?" diye bağıryorum, istemeden sesimi yükseltiyorum. "Bir *katil* olduğunu mu?"

Kafasını sallar. "Ben değilim... Yani, evet, muhtemelen Caleb'i ben öldürdüm." Şimdi kendi kendine konuşuyor.

"*Muhtemelen* mi? Öldürdün mü?"

"Sanırım onu ortadan kaldırdım, evet. Sanırım bendim. Ama o seni üzdü, bu yüzden..." Bana bakarak, işaret parmağının ucuyla başının yan tarafına dokunuyor. "Mantıklı."

Gözlerimin yuvarlaklaştığını hissediyorum ve ona bunun hiç mantıklı olmadığını söylemek için ağzımı açıyorum. Ama ağzımdan hiçbir kelime çıkmıyor.

Gözlerindeki çılgın bakış, yüzündeki sırıtış beni çok korkutuyor. "Şimdi anladın mı?"

Kafamı sallıyorum, ama bir adım geri attığımda bir şeye takılıp düşünüyorum ve popom yere çarpıyor. O ise ilerlemeye devam ediyor, ben de geriye doğru sürünüyorum.

"Anlıyor musun, Peach? Senin için yapabileceklerimi?"

Kendi kendine gülüyor. "Denedim, biliyor musun? Sana sadece iyi yanıma göstermeye çalıştım. *Yıllarca* senin iyi arkadaşınmışım gibi davrandım. Sen diğer erkeklerle flört ederken öfkemi yuttum, onların suratlarına yumruk atmak istediğimde duvarlara yumruk attım. Onları incittiğimde, bunu senin arkan arkada yaptım. İyi bir insan gibi."

Oh. Siktir.

"Üniversite, arkadaşlarımız, partiler, spor gibi şeyleri umursuyormuş gibi davrandım. Arkasında hiçbir şey olmadığını görmemen için mükemmel bir insan maskesi taktım. Bütün bunları, zamanı geldiğinde sonunda benim olacağını umarak yaptım." Burun kıvrıldı. "*Yıllarca deli gibi* takıntılı değilmiş gibi davrandım, böylece seni yavaş yavaş bu tarihe getirebilecektim ve sen de beni seçeceğini söyleyecektin. Bu sabah her şey yolunda gidiyordu, değil mi? Sonunda

bir adım daha ileri gittik. Peki ne oldu? Hermes her şeyi mahvedecek mi?"

Benim içim titrerken, her iki ayağını da kalçalarımın üzerine koyarak üstümde durdu.

Başını yana eğerek, daha önce hiç fark etmediği bir şeyi keşfeder. "Benim altımda çok çekici görünüyorsun."

Kalbim kulaklarımda o kadar hızlı atıyor ki, onu zar zor duyabiliyorum. Biraz daha geriye doğru çekilmeye çalıştığımda, duvara dayandığımı fark ediyorum.

"Wren, ne diyorsun sen?" Nefes nefese soruyorum. "Bugün seni seçmek mi? Hem de bugün? Ne demek istiyorsun?"

"Davet almadın, değil mi?"

"Neye davet?" diye terslerim. "Ne diyorsun sen?"

Kafasını sallar. "Yani kimse sana ilgi duymuyor. Sadece ben. Gerçekten, tüm şans benim tarafımdaydı. Tek eksik olan şey senin istekliliğin." Elini saçlarında gezdirir. "Achilles haklıydı. Yapmalıydım."

"Ne yaptın?" Duvara dayanarak ayağa kalkmaya çalışıyorum, ama o yaklaşıyor ve ben dizlerimin üzerine çökmüşken beni oraya sıkıştırıyor. "Geri çekil, lanet olsun!" diye bağıriyorum.

"Aslında istemem. Seni orada seviyorum. Yapabildiğim sürece tadını çıkarmama izin ver, olur mu?"

Elini çenemin altına koyarak, bana bakmaya devam etmem için sıkıca tutuyor. "Bana bir şey söyle."

Dudaklarını yaladı, gözleri parladı. "Bu gece sana, sonsuza kadar benim olabileceğini söylersen, ne dersin? Aramıza hiçbir şey giremez, ama beni terk etme şansın da asla olmaz. Ve eğer reddedersen, *bir daha asla* birlikte olma şansımız olmaz. Sen ve ben, ya şimdi ya da asla, Trouble."

Gerçeklik duygusunu tamamen yitirip yitirmediğini merak ederek, ona bakıp gözlerimi kırptırırım. Ama içimde uyandırdığı endişe çok gerçektir.

"Bunu istememen için tüm nedenleri biliyorum. Bana defalarca söylediğini duydum. Bunları defalarca düşündüm. Şu anda senden istediğim, bunu istemen için nedenleri düşünmen. Birbirimize karşı hislerimiz olduğunu biliyorsun. Kişilik çatışmalarımızı

, hakimiyet kurma ihtiyacımız, lütfen bunları bir kenara bırak. Sadece birbirimiz için ne ifade ettiğimizi *hisset*."

Kalbim göğsümden fırlayıp kaçacakmış gibi. Korku, kafa karışıklığı... Bahsettiği duygular, hepsi çok fazla.

"Sen kafayı yedin," diyorum boğuk bir sesle. "Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum, bırak beni."

Bunu yapmak yerine, elini daha da sıkılaştırıyor. "Seçimini yap, Penelope. Biz, bu gece ve sonsuza kadar. Kaçış yok, güvenli kelime yok.

Ya da hiçbir şey. Asla." Bir an için, Wren'e karşı gerçekte ne hissettiğimi düşünüyorum. Onun diğerlerinden nasıl farklı olduğunu. Ona en yakın hissettiğim. Çocukken okula girdiğim anda onu arardım, ve hala partilere ya da ortak derslerimize girdiğimde onu arıyorum. Gözlerim lacrosse sahasında onun yedi numarasını arıyor. İyi ya da kötü haberler, tavsiye ve güven için ilk gittiğim kişi o. Benimle konuştuğunda kalbim ısınıyor.

ve bana dokunduğunda midem sıkışıyor.

Wren ve benim aramda özel ve inkar edilemez bir şey var, ama ben her zaman dostluğumuzu ön planda tuttum. Onunla ilgili konularda her zaman mantığı tutkuya tercih ettim, çünkü o benim için çok önemli ve onu kaybetmeyi göze alamam.

O ve ben mi? Bir gün. Belki. Ama, açıklamadığı nedenlerden dolayı, bu gece ve sonsuza kadar onu seçmek mi? Kaçış yok mu? Ben öyle biri değilim. Bir erkeğe karşı hiç böyle davranmadım. Ona benim üzerimde böyle bir güç vermek söz konusu olamaz. Birinin beni ne kadar tamamlayabileceğini hissetmek için kendimi ikinci plana atmam. Parlak zırhlı bir şövalye ya da karanlık pelerinli bir kötü adamın beni kaçırıp bana dünyayı sunmasını asla ummayacağım. Kendi dünyamı kurmak ve başarıyı gururla tatmak istiyorum. Başardığım her şeyin tadını çıkarmak ve bir erkek için hiçbir şey feda etmek zorunda olmadığımı bilmek istiyorum. Özellikle de, onun yapabileceğini hiç düşünmediğim şeyleri yapabileceğini öğrendiğim bir erkek için.

"Bu gece ve sonsuza kadar, yoksa hiçbir şey?" Sunduğu seçeneği tekrar ederken sesi zihnimin her köşesinde yankılanıyor.

Onun gözlerinin içine bakıyorum ve o beni yeterince tanıyor ki, ben söylemeden önce cevabımı biliyor.

"Hiçbir şey."

Çenesi sıkılır ve gözleri kapanır. Onun acısını içimde o kadar derinden hissediyorum ki, neredeyse fikrimi değiştirebilirdi. Ama değiştirmede.

Gözlerini açtığında midem bulanıyor ve serbest elini başımın arkasına getiriyor. Başımı öne doğru çekip kasıklarına bastırırken yüzündeki ifade değişiyor. Panik beni ele geçiriyor ve uyluklarına karşı direnmeye çalışırken inliyorum. Bu, en saf haliyle korkuyu getiriyor. Eğer cinayet işleyebilecek biri ise, beni bağışlayacak kadar özel biri değilim.

"Wren, dur..."

O daha fazla bastırıyor ve benim tek yapabildiğim, başımı hareket ettirip yanağımı ağzım yerine onun kot pantolonunun sert kumaşına dayamak. Boy ve güç farkımız o kadar bariz ki, canımı yakıyor. Aslında, bu beni çok korkutuyor. Çünkü şu anda tek sahip olduğum şey, arkadaşımın aptalca bir şey yapmayacağı umudu. Eğer yapmak isterse onu durduramam. Sadece yapmamasını rica edebilir ve yapmayacağına güvenebilirim.

Onun sertleştiğini fark ettiğimde dünyam başıma yıkılıyor. Bunu çok net hissedebiliyorum. Beni boyun eğdirmek onu tahrik ediyor.

"Dur," diye homurdanıyorum ve biraz daha direniyorum, kan damarlarımdaki kan donuyor.

O beni öyle ani bir şekilde bırakıyor ki, duvara yaslanıyorum ve o birkaç adım geri çekilirken, dağınık hareketlerle ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Gözlerinde keder, yüzünde öfkeyle bana bakıyor.

"Sana seçim şansını verdiğim için pişmanım."

Yatak odamdan fırlayarak çıkmadan önce tek söylediği bu.

Her zaman güvenli liman olarak gördüğüm en iyi arkadaşım, her zaman çelişkili duygular beslediğim ve benim için *cinayet işleyen* adam... bana bir seçim şansını verdiği için pişman.

Ve yatak odamın kapısına bakarak nefesimi tutarken, Wren Hunter'ın tam olarak ne kadar tehlikeli olduğunu merak ediyorum. Bunu gerçekten yapabilir mi? Seçim hakkımı elimden alabilir mi?

On Üçüncü Bölüm

Peach

In The Woods Somewhere - Hozier

Yıkık binadan çıkarken, Cathy'ye eve sağ salim gitmem için bağıırken el sallıyorum.

"Her zaman!" diye karşılık veriyorum ve cam kapıyı dikkatlice kapatıyorum.

Kapıdaki pencere, biri üflesin
. Bunu önlemek için koruyucu bir film ekledik, ama bu, eski karısının şiddet içeren bir ilişkiden kaçmasına yardım ettiğimiz için bir adamın sığınağı tahrip ettiği ilk sefer değil.

Pahalı arabama biniyorum, burada park etmiş diğer arabalara bakmaktan her zaman kaçınıyorum. Bu, onlar ile benim aramdaki farkı çok belirgin hale getiriyor ve bundan nefret ediyorum. Heyecanla gerginleşirken, direksiyona oturur oturmaz mesajlarımı kontrol ediyorum. Alex, Ella, farklı gruplar. Elijah'dan üç cevapsız arama.

Wren'den hiçbir şey yok.

Midem ağrıyor ve bunun stresten mi, ondan haber almak istememden mi, yoksa bu sabah olanların sadece benim uydurduğum bir kabus olmasını dilememden mi kaynaklandığından emin değilim.

Bir şeyler değişti ve içimde bir boşluk var. O kadar özel bir yeri vardı ki, onu özlüyorum. Onu kaybetmek istemiyorum, ama polisin raporunu düşündüğümde beni saran korkuyu engelleyemiyorum.

Caleb'in kafatası ezilmişti. Bunun olması için birinin ne kadar şiddetli olması gerekir?

Barınaktan uzaklaşmaya başlarken Elijah'ı arıyorum ve bunu yaptığım için kendimden nefret ediyorum. Onun söyleyecekleri umurumda değil ve onunla konuşmak istemiyorum. Ama Wren hakkında konuşup konuşmadığını görmek istiyorum.

"Bugün senden haber almadım," diyor merhaba yerine.

"Bugün Cumartesi. Kadın sığınma evinde gönüllü olarak çalışıyordum."

Silver Falls'un kuzey kıyısındaki ana caddeye dönüyorum ve arabanın kilitli olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum. Bu tarafta her şey olabilir ve arabamın *"Yeterince param var, lütfen gelin beni soyun"* diye bağırdığını biliyorum.

"Tabii ki. Sadece... bilirsin... Bu sabah Wren'le birlikteydin, onun odasında uyudun falan. Günü onunla geçirdin mi emin olamadım."

Sadece adını duymak bile tüm vücudumu endişeyle gerginleştiriyor. Yine de ondan başka bir şey duymak istemiyorum.

"Evet, dün gece çok sarhoştum. O bana baktı."

"Partide ya da başka bir yerde kendini iyi hissetmezsen her zaman bana gelebileceğini biliyorsun."

Evet. Ama onun da kardeşi gibi vücudumu tahrip etmesini istemiyorum.

"Caleb'le ne oldu? Tartıştınız mı?"

Tanrım, bu hiç iyiye işaret değil.

"Ve şimdi o öldü. Sorun bu mu?"

"Peach, Caleb'i senin öldürmediğini biliyorum. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Tabii ki onu ben öldürmedim... kardeşin öldürdü.

"Bugün Wren'den haber aldın mı?" diye soruyorum, kendimi tutamadan.

"Seninle gördüğümden beri yok. Bak, uzun süre konuşamam, sadece seni kontrol etmek istedim."

Beni göremese de başımı sallıyorum. *"Teşekkürler. İyiyim."* Bir an tereddüt ediyorum, sonra kafamı boşaltmam gerektiğine karar veriyorum. *"Bu akşam bir planın var mı? Akşam yemeği yiyip benim evde film falan izleyebiliriz?"*

"Aslında yapamam. Bu akşam meşgulüm."

"Elijah Hunter," şakayla karışık nefes nefese kalırım. "Sonunda bu kampüste benden başka arkadaşlar mı ediniyorsun?"

O garip bir şekilde güldü. *"Hayır. Ailevi bir işim var. Muhtemelen telefonuma da bakamayacağım, haber veremem de haberin olsun."*

"Oh... tamam."

Wren'in orada olup olmayacağını sormak için can atıyorum, ama o bir şeylerin ters gittiğini anlar. O ve ben kardeşi hakkında hiç konuşmayız ve ben konuşma sırasında onu bir kez bahsetmiştim bile.

"Peki, ailenle iyi eğlenceler. Yarın falan görüşürüz."

Silver Falls'un güney yakasına geri dönmek için köprüyü geçerken telefonu kapatıyorum. Burada her şey daha yeni görünüyor, şehrin yoksul kesimiyle arasındaki kontrast çok çarpıcı, görmezden gelinemeyecek kadar. Yine de, zengin kesimde büyüyen kimseyi bu durum rahatsız etmiyor gibi görünüyor, buradan yarım saat uzaklıktaki milyarder kasabasında büyüyen biz çocuklar ise hiç rahatsız olmuyoruz.

Arabamdan iner inmez, verandada bir paket fark ettim. Bu, kızların bugün hala eve gelmediklerinin iyi bir göstergesiydi. Üzerinde benim adım yazdığını görünce şaşırdım ve siyah kutuyu ve zarfı aldım. Dün mühendislik dergisi için hazırladığım makaleyi babalarım anlattığımdan, bana bir hediye göndermiş olabileceklerini düşündüm.

İçeri girerken, burada olmaları ihtimaline karşı Ella ve Alex'in isimlerini haykırmaya devam ettim, ama yatak odama vardığımda kimse cevap vermediğinden, muhtemelen bu gece veya yarın kadar onları göremeyeceğimi anladım.

Kutuyu yatağıma, çantamı yere bırakıp ayakkabılarımı çıkarırken zarfı açıyorum.

Penelope Sanderson-Menacci,

Dikkatli bir değerlendirmeden sonra, sizi Dionysos Gizemleri'ne şahsen davet etmeye karar verdim.

Benim emrimle, bu akşam güneş batmadan önce Daedalus tarafından tasarlanan yapıya gelmelisin.

Circe'nin şarabını içecek ve gerçek kimliğine kavuşacaksın.

*Bir koca bulursan, yasal evliliğin koruyucu tanrıçası olacaksın.
Bir tanrı tarafından yakalanırsan, bize şehvet tanrıçası olarak hizmet
edeceksin.*

*Geç kalmayınız.
Saygılarımla,
Hyperion*

"Ne oluyor lan?" diye mırıldanıyorum.

Mektubun fotoğrafını çekip sadece kızların olduğu grup sohbetine gönderiyorum.

Peach: Bence Xi Ep felç geçiriyor.

Fazla düşünmeden, telefonumu bir kenara koyup kıyafetlerimi çıkarıp duşa girdim. O mektup ve paket sadece Xi Ep'den gelmiş olabilir, benim üye olduğum kız öğrenci kulübünden. Artık neredeyse hiçbir şeye katılmıyorum, özellikle de Ella ve Alex ayrıldığından beri. Orada hala konuştuğum birkaç cheerleader kız var ve ara sıra onların partilerine gidiyorum, ama başka bir şey yapmıyorum. Yıl sonuna kadar beni kovacaklarından hiç şüphem yok. Özellikle de onların yeni başlattıkları bu lanet olası şeye katılmayı düşünmediğim için.

Havluyla sarınmış, saçlarımdan su damlarken yatağımın önünde duruyorum ve kutuyu açmaya karar veriyorum. İçinde bir tür giysi olduğu belli. Tam da ona uygun bir paket.

Şeffaf bir elbise çıkardığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Lanet olsun" diye homurdandım.

Elbise, eski Yunanistan'da kadınların giydiği elbiselere benziyor. Heykel ve vazolarda gördüğümüz, Yunan mitolojisindeki tanrıçaları temsil eden türden.

Arkadaşlarıma haber vermek için tekrar telefonumu aldım, ama Ella'dan birkaç cevapsız arama olduğunu fark ettim. Hemen onu aradım.

"Peach." Nefes nefese, koşuyormuş gibi sesiyle konuşuyor. "Ne olursa olsun. Gitme."

"Ne?"

"Eve gelir gelmez her şeyi açıklayacağım. Bir dakika içinde orada olacağım."

Telefonumu kulağıma dayamadan önce saatine bakıyorum.

"Cumartesi günleri bu saatte dans dersleri vermiyor musun?"

"Chris arıyor. Cevap vereceğim. Bir dakika sonra görüşürüz. Bu gece inisiyasyonlara gitmeyeceksin. Bana söz ver."

"Ne inisiyasyonu? Mektup bununla mı ilgili?"

"Söz ver bana."

"Ne oluyor lan? Söz veriyorum."

Telefonu kapattı ve ben mektuba tekrar baktım. *Dionysos Gizemleri*. Bu da ne böyle?

Ella geldiğinde giyinmiş olduğum için mutluyum çünkü yalnız gelmemiş. Erkek arkadaşı Chris de onunla birlikte ve 193 cm boyuyla ikimizin de üzerinde duruyor.

Ella onu sebepsiz yere getirmezdi ve bu, beklerken kendimi soktuğum endişe durumuna hiç yardımcı olmuyor. Ciddi bir şey oluyor ve ne olduğunu bilmem gerekiyor.

"Peach, bunu ne zaman aldın?" diye soruyor, yatağıma yaklaşırken.

Cevap verirken, stresimi ele veren bir şekilde parmak eklemlerimi tek tek kırdığımı fark ettim. "Barınaktan eve geldiğimde verandada duruyordu. Ne bu?"

Birbirlerine bakıyorlar ve Ella yatağıma oturup yanıma dokunuyor. "Oturmalısın."

Evet, Chris'in odada endişeyle dolaşıp boynunun arkasını ovuşturmasını izliyorum.

"Babaların sana hiç Sessiz Çember diye bir şeyden bahsetti mi?" diye soruyor, sonunda tam önümde durduğunda.

Kafamı sallıyorum, bu durum her geçen dakika daha da kafa karıştırıcı hale geliyor. "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor. "Bildiğim kadarıyla, onlar bunun bir parçası değiller. Başka biri var mı? Bir aile üyesi? Bir arkadaş?"

"Neden bahsediyorsun? Ailemin sadece ben ve babalarım olduğunu biliyorsun. Başka kim bana bu... şeyden bahsedebilir ki? Bu ne ki?" "Bu gizli bir topluluk," Ella yanımda sakın bir şekilde açıklıyor, ama sesindeki hafif titremeyi gizleyemiyor. "Ve bugün aldığın

bugün aldığın şey, üye olmak için bir davettir."

"Ancak," diye araya girer Chris. "Onlar çok gizlidirler. Sadece üyeler ve aileleri bunu bilir. Ve davet almak genellikle birinin size yeterince güvendiği ve sizinle bu konuyu konuşup sizi aralarına davet ettiği anlamına gelir. Ayrıca yönetim kurulunun da onayını almaları gerekir. Bu yüzden, üzgünüm ama size tekrar sormak zorundayım; hiç *kimse* size Sessiz Çember'den bahsetti mi? Belki bir erkek arkadaşınız? Genellikle böyle olur."

Gözlerimi devirdim. "Evet, çünkü bu civarda gizli bir topluluğun üyesi olan erkek arkadaşımın uzun süreli ilişkimle tanıyorum. Saçmalama. Sana söylüyorum, kimse bana bundan bahsetmedi. Bir hata olmalı."

"Senin adının yazılı olduğu bir hata," diyor Ella, elini uyluğuma koyarak. "Bu senin için. Biri senin inisiyasyonunu istiyor ve sen gitmemelisin."

"Tamam, seni burada durduracağım. Ella Baker, senin gizli bir topluluğun üyesi olduğunu şimdi öğrendim." Elini itiyorum. "Bunu benden ne zamandır saklıyordun? Alex biliyor mu?"

Kafasını sallar. "Bilmiyor. Ve sen ona söyleyemezsin. Onlar tehlikelidir, Peach. Onları bilmesi gerekmeyen herkes ortadan kaldırılır."

"Hesaplaşılır." Burun kıvrırım. Bununla dalga geçmek, kanımı donduran korkuyu kabul etmekten daha kolaydır. "Ne, insanları öldürüyorlar mı? Bir tür Illuminati falan mı bunlar? Beyoncé de üyesi mi?"

Ella'nın yüzü endişeyle buruşur. Elini köprücük kemiğine götürüp, stresle cildini kaşıyarak kızarttığında, durumun ciddiyeti bana çarpar.

"Els," daha sakın bir ses tonuyla söylüyorum. "Kaşımayın. Şaka yapıyorum." "Bu şaka değil," diye boğuk bir sesle, zar zor duyulur bir şekilde söylüyor.

Chris nazikçe elini tutar ve cildinden uzaklaştırır. Zarar çoktan verilmiştir; kendini o kadar kaşımıştır ki, kızarık cildinde küçük kan damlacıkları belirir.

"Bunu senden sakladığım için özür dilerim. Ben..." Gözleri Chris'e kaydı. "...Başka seçeneğim yoktu. Sana seçenek sunmuyorlar."

Ve bu sözlerle her şey kafama dank etti.

Sana bir seçenek verdiğim için pişmanım.

"Bekle." Wren'in sözlerini ve bu sabahki davranışını bir araya getirdim. "Bekle," diye tekrarlardım. "Wren... o mu?"

Kafasını salladı, hayır demek yerine cevap vermeyi reddetti.
hayır demek yerine cevap vermeyi reddetti.

"Bu sabah bana bir şey söyledi, seçim yapmakla ilgili...
Bu gece ve sonsuza kadar onu? Garipti ve o..."

Kendimi durduruyorum. Caleb'in cinayetiyle ilgili bir şey söylemeli miyim? Ella en iyi arkadaşım, sırdaşım. Ondan hiçbir şey saklamadım. Ama Chris'e güvenmiyorum. Şimdi daha da az güveniyorum.

"Wren, sana Silent Circle adlı bir topluluğa katılmanı istediğini söyledi mi?"

"Tabii ki hayır," diye terslerim. "Çünkü bu çok saçma ve eğer söyleseydi, bu kadar bilgisiz olmazdım. Ama davet aldığımı sordu. O sadece... Beni davet etmedi."

"O zaman kimlerin üye olup olmadığı konusunda sana hiçbir şey söyleyemeyiz," diye bitirir Chris, Wren'in üye olduğu apaçık ortada olmasına rağmen sırrı kendine saklayarak.

Ella yatağımdan mektubu alır ve Chris'e verir. "Hyperion kim?"

"Benim önümde bunu söylemez, değil mi?" diye Chris'e meydan okurcasına sorarım.

Yeniden okurken kaşlarını çatıyor. "Hiçbir fikrim yok. Ama Yunan mitolojisinde Hyperion bir titandı. Önemli biri olduğunu tahmin ediyorum, muhtemelen bir yönetim kurulu üyesi." Bir süre duruyor. "Bu gerçekten hiç mantıklı değil."

"Hiçbiri mantıklı değil, Christopher." Sinirli bir nefes veriyorum. "Ama lütfen, gizli bir topluluğun bu *devasa* yönetim kurulu üyesinin beni davet etmesinin neden daha da mantıksız olduğunu söyle."

"Çünkü davetiyeler genellikle üye olmak üzere olan üyeler tarafından gönderilir. Kız arkadaşlarına veya üye olmak istedikleri kişilere gönderirler. Üyeliğe kabul törenine bir kadın getirmek zorundadırlar. Tanınmış bir Gölge birini davet ediyorsa, bunun arkasında her zaman kötü niyet vardır."

Ona bakarak göz kırptığımda, daha ayrıntılı bir açıklama yaptı. "Giriş yapmak isteyen bir erkek..."

"Tabii ki, sadece erkekler bu tür saçmalıklara kabul edilir. Biz sadece ödöl olarak getiriliyoruz, değil mi?"

Ella, bacağıma koyduğu elimi tutar ve bana yalvaran gözlerle bakar. "Lütfen, bir dakikadan fazla sakın olmaya çalış."

"O da beni kızdırmamaya çalışsa nasıl olur?" İç yanakımı ısırıp, geri kalan sözlerimi yutuyorum. "Peki."

Chris'e dönerek geri kalanını bekliyorum. "Konuşabilirsin."

O başını sallar. "Sessiz Çember'e katılmak isteyen bir erkek, yanında bir kadın getirmelidir. Kadın, onun Hera'sı ya da gelecekteki eşi olarak topluluğun bir parçası olmak için kabul töreninde başarılı olmalıdır. Başarısız olursa, Afrodit olur. Zaten üye olan erkekler, ya da bizim deyimimizle Gölgeler, zaten bir Hera'ya sahiptir. Bir kadını inisiyasyona davet ederlerse, o kadının bir Afrodit olması çok muhtemeldir."

Her şeyi anlıyorum. Aptal değilim; teknik olarak söyledikleri mantıklı, ama tüm bu hikaye tamamen uydurma gibi geliyor. Farkında olmadan ağzıma götürdüğüm bir saç telini ısırığımı fark ediyorum, sonra onu çıkarıp saçımı at kuyruğu yapıyorum.

"Bütün bu olayın bir komplo teorisi alt Reddit'inden çıkmış gibi görünmediğini varsayacağım ve buna uyacağım." Diye homurdanıyorum. "Hera bir Gölge'nin karısıysa, Afrodit nedir?"

Tereddütlü bakışları Ella'ya kayar. "Afrodit nedir?" diye ısrar ediyorum.

"Basitçe söylemek gerekirse, Çember'den herhangi bir erkek istediği zaman ona ulaşabilir ve o da her zaman onların emrinde olmak zorundadır," diye mırıldanır.

"Ne diyorsun sen?" diye bağırırım ve ayağa fırlarım. Gözlerim ateşle dolmuş halde en iyi arkadaşıma dönerim. "*Erişim* derken, onun onlar için bir seks oyuncağı olduğunu mu kastediyorsun?"

"Evet," diye fısıldadı Ella, utançtan yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Garip bir şekilde, artık uydurma gibi gelmiyor. Çünkü o iğrenç piçler kadınların bedenlerini kullanmak için herhangi bir fırsat bulduklarında, bunu yapacaklarını biliyorum. Gerçeklik, eğer hiç görmüşsem.

Chris'e dönüyorum. "Sen de bu işin içindesin, değil mi? Onu bu işe sen soktun, değil mi?"

Ella onun savunmasına atlar. "Kızma. Durum bundan daha karmaşık."

"Bunun olmasına izin mi veriyorsun?"

diye ona tıslıyorum. "Başka seçeneğim yok."

"Sen nesen?" diye arkadaşşıma soruyorum. Kafam ondan ona, ondan ona dönüp duruyor ve boynum inciniyor. "Onun sadık karısı mısın, yoksa her erkeğin fahişesi mi?"

"Peach." Chris'in sert sesi öfkemi keser, ama azarlamanın beni durduracağını düşünüyorsa, başka biriyle konuştuğunu sanıyor olmalı.

"Ella." Kolunu tutup, onu uyandırmak istercesine hafifçe sallıyorum. "Lütfen, *lütfe*, bu adamı, rızanı büyük ölçüde ortadan kaldıracak gizli bir topluluğa kadar takip etmediğini söyle."

"Yeter." Bileğimi tutarak, onu bırakmam için beni zorladı. "Durum karmaşıktı."

Onu omuzlarımdan iterek, suçlayıcı bir şekilde parmağımı ona doğrultuyorum. "Oh, lütfen. Senin gibi bir manipülatörün '*karmaşık*' demesi, onu tuzağa düşürmenin biraz zaman aldığını, ama sonunda başardığını gösterir. Ona senin hayatı için zehir olduğunu söyledim. Ama işte buradayız. Sen hala buradasın ve o şimdi seninle kalmak zorunda. Öyle değil mi?"

"Peach, lütfen," diye yalvarır Ella. "Öyle değil. Artık değil."

Birinin özgürlüğünü kaybetmesini izlemenin getirdiği öfke içimi kaynatıyor.

"*Artık* öyle değil mi? Beynin yıkanmış mı? Bu işin içinde başka kim var? Wren bu sabah bunu mu kastetmişti? Benim başlatmamı istedi ve şimdi bana bu lanet olası... lanet olası saçma sapan davetiyeği gönderiyor."

Chris başını sallar. "Üyelerle ilgili herhangi bir bilgiyi paylaşma yetkim yok. Seni kim davet ettiyse ya da sana Çember'in üyesi olduğunu söyleyen kişi kimse, o zaman daha fazla ayrıntı paylaşmam."

"Siktir git Chris. Cidden, *siktir git*."

"Bu konuda kimsenin seçme şansı yoktu, Peach," diye sakın bir şekilde ekler. "Kızgın olduğunu biliyorum. Ben de kızgındım. Ama seninle bizim aramızdaki fark, kimse seni katılmaya zorlamıyor. Bir üyenin

gözüne çarptın. O sana ulaşmak istiyor. Gitmek zorunda değilsin. Aslında, gitmemeni söylüyorum. En iyi arkadaşın gitmemek için yalvarıyor."

Başımı yana eğip ona gülümsüyorum. "Küçümseyen ses tonun sinir bozucu. Öyle ki, neredeyse gitmek istememe neden oluyor."

"Tanrım, Peach," Ella öfkeyle söylüyor.

"Ben sinir bozucu olabilirim, ama senin inatçılığın seni öldürebilir. Bunu iyice kafana sok."

Chris her zaman sakindir. Bağırıp kavga eden türden bir adam değildir. Tehlikeli biridir, ama uzak durman gerektiğini düşündüğün türden bir tehlike değildir. Ella'yı da bu şekilde ele geçirdi. Zihin oyunları, entrikalar, manipülasyon. Bu konuda çok iyidir ve asla sinirlenmemesi, benim ancak hayal edebileceğim bir kontrol gücüne sahip olduğunu gösterir.

Ama bugün anlıyorum. Sessiz Çember adlı gizli topluluktan bahsederken çenesinin sıkıştığını görüyorum. *Gölgeler* hakkında konuşurken gözlerinde parlayan öfkeyi görüyorum. Ve bana başlangıç yapmamamı söylerken sesinde hissettiğim korkuyu görüyorum.

"Gitmem gerek," diye mırıldanıyor saatine bakarken. "Bu gece eve gelemeyeceğim, Sweets. Belki burada kalmalısın."

Evinin burada, en iyi arkadaşlarıyla paylaştığı evde olduğunu haykırmak istiyorum. Ama bunun doğru olmadığını biliyorum. İlk önce Alex, eşyalarının yarısını kampüsten ve bizim korunaklı hayatımızdan uzak, Silver Falls'un kuzey kıyısındaki erkek arkadaşının evine taşıdı. Zamanını burada ve orada geçiriyor. Sonra sıra Ella'ya geldi.

Chris manipülatif bir pislik olabilir, ama yaptığı her şey onun için. Onu sevdiği her şeyi yapmaya teşvik ediyor, bir profesörle yattığı için okuldan atıldıktan sonra onu SFU'ya geri döndürdü, onu felç eden kaygısı ve yeme bozukluğuyla başa çıkmasına yardım etti, neredeyse pes etmişken onu tekrar bir terapistle götürdü. Ailesi gözden düşüp her şeyini kaybettiği için şimdi her şeyi o ödüyor. Annesine bakıyor, herkes onun artık bunu karşılayamayacağını bilirken onu Stoneview'da tutuyor. Ve yazın, Ella'ya Stoneview Gölü'nün kıyısında hayalindeki evi satın aldı. Ella istemek zorunda bile kalmadı çünkü Chris onun hayalinin bu olduğunu *biliyordu*. Burası huzurlu, dinlendirici ve Ella her zaman su kenarında yaşamak istemişti. Ve böylece, Ella da gecelerini burada ve orada geçiriyor.

Bazen, bu devasa SFU malikanesinde tek başıma kalıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum, ama bunu onlara söylersem nasıl bir arkadaş olurum ki? Onlar mutluluğu buldular ve ben bunun önüne geçmem için hiçbir şans yok. Erkek arkadaşları takıntılı, sahiplenici, dengesiz insanlar olsa bile. Erkeklerden nefret ediyorum, ama arkadaşlarımı seviyorum.

Ella parmak uçlarına yükselir ve kollarını Chris'in boynuna dolandır. Onun büyük elleri belini kavrar, onu neredeyse ikiye böler. "Ben burada kalacağım."

O başını sallayarak uzaklaşır. "Akşam yemeğinde ne yediğini bana fotoğrafla gönder, çünkü eminim çok güzel görünecektir." Yumuşak bir gülümsemeyle, saçlarını kulağının arkasına doğru tarar.

Bir anlık kıskançlık hissediyorum. Chris'i istediğim için değil. Ama onun ilgisi çok güzel ve incelikli. Ona yemek yemesini, kendine enerji vermesi gerektiğini söylemiyor. Onun sorunlarını biliyor, ama bunları açıkça belirtmiyor ya da ona hatırlatmıyor. Bu konuda akıllı davranıyor ve bunun Ella gibi bir kıza ne kadar yardımcı olduğunu biliyorum.

Siktir, kendime bakmak zorunda olmayanların nasıl hissettiğini merak ettiğim anlardan nefret ediyorum.

O benim yatak odamın kapısını kapattığı anda, en iyi arkadaşım bana dönüyor.

ban

a "Chris'i hiç sevmediğini biliyorum..."

"Ve şimdi daha da az," diye onu kesiyorum, kendimi kontrol edemedim.

Derin bir nefes aldı. "*Biliyorum*, Peach. Senden bunu istemiyorum. Onu sevmek ya da ona güvenmek bile. Ama senden bana güvenmeni istiyorum. Başka seçeneğim yoktu. Ailem Çember'e borçluydu. Onlara yardım etmenin tek yolu Çember'e katılmaktı. Chris'in de başka seçeneği yoktu.

"Komik ama, onun senden çok daha fazla seçeneği olduğunu hissediyorum. Çünkü o bir erkek. Çünkü dünya böyle işliyor ve o gizli topluluk da aynı şekilde işliyor."

"İşte bu yüzden sana katılmamanı söylüyorum." Sert sesi beni şaşırttı, ama şaşırmamalıydım. Ella, kendini korumaktan çok arkadaşlarını korumak söz konusu olduğunda her zaman çok daha güçlü olur.

"Tabii ki katılmayacağım, Els," diyorum ona daha sakın bir sesle. "*Neden... neden* katılayım ki?"

Bebek mavisi gözlerini benim yeşil gözlerime diker. "Çünkü onlar iyidir. Ve Sessiz Çember'den biri seni isterse, seni elde etmek için ellerinden gelen her şeyi yaparlar. Ve onların çok büyük bir gücü var, Peach. Senin hayal edebileceğinden çok daha büyük. Ailenin sahip olduğu parayı, polislerin sana sağlayabileceği yardımı, babanın yerel bir politikacı olarak sahip olduğunu düşündüğün gücü unut. Bir insan olarak ne kadar güçlü olduğunu düşündüğünü unut. Onlar *her şeyi* kontrol ediyorlar."

"Beni korkutuyorsun." En iyi arkadaşşıma bunu itiraf etmekten utanmıyorum.

"İyi. Başka bir şey olursa bana söylemelisin, tamam mı? Çünkü sana yardım edebilecek tek kişi içeriden biri. O da Chris."

Başımı sallıyorum, gözlerim onun gözleri arasında gidip geliyor. "O kabul törenlerine gitmeyeceğim. Ne olursa olsun. Söz veriyorum."

Onu sıkıca kucakladığımda, kalbinin göğsüme çarptığını hissedebiliyorum. "Seni seviyorum, Els," diye fısıldıyorum kulağına.

O uzaklaşıyor. "Ben de seni seviyorum."

Gitmek üzereydi, ama bir adım geri attıktan sonra durdu.

Alt dudağı titreyerek, "Onlar onun babasını öldürdüler," diyor.

"Chris'in mi?"

O olmalı. Babası geçen yıl Kasım ayında öldü.

Başını sallar, sessiz kalır ve sonunda olanları itiraf eder. "O Çember'in bir üyesiydi ve onlara ihanet etti. Chris onu kurtarmak için Çember'e katıldı ama başaramadı. Hayatının her günü, nefret ettiği bir şeyin parçası. Her gün intikamdan bahsediyor. Ama tek başına, şimdiye kadar var olmuş en güçlü topluma karşı koymak pek mümkün değil, değil mi? Biz sıkışıp kaldık, ama sen kalmak zorunda değilsin."

Az önce Chris'e sert çıktığım için aniden suçluluk hissederek yutkunuyorum. "Olmayacağım."

O gülümser. "Banyo yapacağım. Rahatlamam lazım."

"Tabii ki. Ve Els... uyarı için teşekkürler."

Elini sallayarak çıkar. "En iyi arkadaşlar bunun için vardır

."

Ne boktan bir durum. Hala bana söylediklerine inanmakta zorlanıyorum

ama gerçeklik genellikle kurgudan daha garip gelir, değil mi? Ve

Şimdi her şey daha mantıklı gelmeye başladı. Wren'in bu sabah Sessiz Çember'den bahsettiğine inanıyorum. Bunu kanıtlayacak hiçbir şeyim yok, ama başka ne hakkında konuşmuş olabilir ki?

Ella'nın söylediklerini sindirecek vaktim yokken telefonum çaldı. Hemen açtım. Mesajı görünce bacaklarım beni zorlukla taşıyordu.

Mayıs ayında çekilmiş bir fotoğraf.

Silver Snake Nehri kıyısında Ania'nın yanında dururken güldüğüm bir fotoğraf. Tam da onun öldüğü yerde.

Mesaj beni yere çökertir.

Hermes: Davetiyeni aldın mı, küçük katil? İnisiyasyonlara katılacaksın, yoksa fotoğrafı yayınlarım. Ve küçük arkadaşlarına tek kelime bile etme.

On Dördüncü Bölüm

Şeftali

Zehir – David Kushner

Elbise hiçbir şeyi gizlemiyor. Kesinlikle hiçbir şeyi. İç çamaşırımı elbisenin altında tutmuştum, ama buraya girip diğer kadınların nasıl giyindiğini gördüğüm anda, onları çıkarmam gerektiğini anladım.

Nereye gideceğimi bulmak zor olmadı. Daedalus bir labirent inşa etti ve Stoneview Country Club'ın logosu bir labirent, ama ben orada bir labirent olduğunu sanmıyorum. Davetiyem ve trençkotumun altında elbiseyle geldiğimde, ana kulüpten ayrı olan bu binaya götürüldüm. Yunan tapınağına benzemesi, doğru yerde olduğumu gösterdi ve Dorik sütunları geçer geçmez biri bana kapıyı açtı. Buraya hiç gelmemiştim, hiç görmemiştim ve en önemlisi, burada ne tür şeyler olduğunu hiç bilmiyordum.

Yarım saat sonra, benimle aynı giyinmiş, davetiyeleri ellerinde tutan, çoğu ayakkabı bile giymemiş birkaç düzine kadınla çevriliyim. Havada, kıkırdamalar, gergin nefesler ve garip gülümsemelerle dolu bir heyecan ve endişe karışımı var. Bazılarımızın burada olmaktan başka bir şey istemediği açık, bazıları ise bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değil ve kaç tanesinin benim gibi, katılmaya zorlandığını merak ediyorum...

İlyada ve *Odysseia'dan* farklı sahnelerin resimleri bordo renkli duvarları kaplıyor ve her resmin arasında bir Yunan tanrısı veya tanrıçasının heykeli var. Sanki onları sonsuza kadar izlemişim gibi hissediyorum ki, biri bizi başka bir odaya götürüyor.

oda geçirdiğimizde, sanki onları sonsuza kadar izliyormuşum gibi hissediyorum. Kapıda duran bir adam davetiyelerimizi istiyor ve benimkine bir an daha uzun süre bakıyor.

Bana tekrar bakarak, "Hyperion, ha? Hızlı koşsan iyi olur, kızım" diyor. Sesinde duyduğum şey acıma mı? Ayaklarıma kadar bakıyor ve "Ayakkabılarını çıkar" diye mırıldanıyor. Sonra sağ eliyle beni içeriye davet etmeden önce, bunu daha da gizlemek için öksürüyor.

İlerlerken, uzun bir odayı geçmeden önce ayakkabılarımı çıkartıyorum ve diğer kadınları takip ederek bahçeye açılan çift kapıdan geçiyorum.

Önümüzde, kesilmiş çimler grebildiğimden daha uzağa uzanıyor, geri kalanı ise gecenin karanlığında gizlenmiş durumda. Herkes boşluk gibi hissettiren karanlığa doğru ilerlerken, siyah takım elbiseli adamlar aramızda yürüyor. Ayakkabılarını çıkarmamış bir kadın gördüklerinde, ona ayakkabılarını çıkarmasını emrediyorlar ve onu cenaze alayının arkasına sürüklüyorlar. im yumuşak, sanki bir yastığın üzerinde yürüyor gibiyim, ama endişe tüm vücudumu gerginleştiriyor ve dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyor.

Sıkışıp kaldım. Sıkışıp kaldım ve korkuyorum.

Evden çıkmadan önce Hermes'e cevap yazdım. Onlara ne istediklerini sordum. Öfkeyle, kim olduklarını bulup tüm niversiteye ifşa edeceğimi yazdım. Ama cevap alamadım. Bu onların oyunu ve istedikleri zaman kendi kurallarına göre oynuyorlar. Cevap vermemeleri, tehdidin başımın üzerinde asılı kaldığı anlamına geliyordu.

Küçük katil.

Saati izlerken her şeyi tarttım. Birisi o fotoğrafı bulursa gerçekten başım belaya girer mi? Hermes o kadar ileri gidebilir mi? En yakın arkadaşım hiçbir koşulda inisiyasyonlara katılmamamı söylediği halde, hayatımı gerçekten Sessiz ember'in ellerine teslim etmeye hazır mıyım? Ama başka ne yapabilirim? Hapishane mi? En azından bu topluluk Ella'nın söylediği kadar güçlü ise, beni kanundan, Hermes'ten koruyabilirler.

Bir labirentin duvarlarının önünde durduk. Duvarlar o kadar devasa ki, girişi Wonderland'ın kapısı kadar küçük gösteriyordu. Gözlerim, siyah takım elbiseler giymiş, sıraya dizilmiş birçok adamı izledi.

ellerinde kadehler var ve merak ediyorum... onların koruması neye mal oluyor?

Ve Hermes neden beni buraya bu kadar çok istiyor?

Ağzımda çiğnediğimi fark ettiğim saç tellerini çıkarıp etrafa bakınıyorum. İşte bu kadar. Geri dönüş yok, değil mi?

Bu gece, zengin erkeklerin seks oyuncağı olacağım ya da zorla evlendirileceğim ya da flört ettirileceğim gece olabilir diye kendime söylemeye çalışıyorum. Bilmiyorum ve bu bilgisizlik en kötüsü. Buradaki kaç kadına ne olacağı ve sonuçları hakkında gerçek söylendi?

Tek istediğim tanıdık bir yüz görmek, bana bir şeyler açıklayabilecek, ama en önemlisi tüm bunların büyük, ciddi olmayan bir şaka olduğunu bana temin edecek biri.

Gözlerim Chris'inkilerle buluştuğunda tam olarak istediğim şeyi elde ediyorum. İçimde bir güç dalgası hissediyorum ve bir adım atmak üzereyim ki, o hafifçe başını sallıyor. Tamamen siyah bir takım elbise giymiş, yüzü somurtkan ve elinde bir kadeh tutuyor. Buradaki diğer tüm erkekler gibi, o da küçük parmağında bir mühür yüzüğü takıyor ve bunun nedeninin hepsinin inisiyasyon geçirdikleri olduğunu anlıyorum.

Bu da şu soruyu akla getiriyor... İnisiyasyona giren erkekler nerede? Etrafımdaki kadınların buraya gelme sebebi olan erkekler.

Wren gibi erkekler. Çünkü onun daha önce bundan bahsettiğini biliyorum ve onu burada görürsem, bana bir açıklama yapsa iyi olur.

Chris'in sessizce bana olduğum yerde kalmamı söyleyen uyarısını dinlemek zor geliyor, ama küçük bir kızken tanıdığım bir adam öne çıktığında başka seçeneğim yok.

Eugene Duval. Achilles'in babası.

İhanet içimi parçalıyor. Hepsi biliyor, hepsi bu işin içinde. Eugene buradaysa, Achilles'in bu topluluktan haberi olduğuna şüphem yok. Chris bir üye.

Ve Wren... Wren nerede *lan*?

Saatte yüz mil hızla giden düşüncelerimin ortasında keskin bir kesik atan tek şey Eugene'in sakin sesi.

"Bayanlar." Onun hoş geldiniz gülümsemesi korkutucu bir şey barındırıyor, kendimi kesime hazırlanan bir kuzu gibi hissediyorum. "Sizi topluluğumuzun yıllık kabul törenine davet etmekten onur duyuyorum.

Bu ember içinde, başkanınız olduğu için bana Zeus diyebilirsiniz. Benden daha yüksek bir otorite yoktur."

Kalın bir yutkunma ile, bu kadar gururla kullanabileceği ne tür bir güce sahip olduğunu merak ettim. Eğer bu topluluk gerçekten bu kadar güçlüyse... bu, Achilles'in babasını bir tanrı yapar mı? Duvallar, zellikle Eugene'in eyalet savcısı olması nedeniyle, topluluğumuzda her zaman güce sahipti.

Onlar çok saygın bir ailedir, o kadar eskiye dayanır ki, Stoneview'u onların kurduğuna eminim. Bu tür ayrıcalıklara zaten karşıydım, ama gizli bir topluluğun başkanı olmak? Bu kesinlikle çok fazla.

"Bu gece," diye devam ediyor Eugene, "bazılarınız Heras, bazılarınız da Afrodit olacak." Bu cümle kalabalığın arasında bir mırıldanma dalgası yaratıyor. "Bize gerçekten ne istediğinizi ve kim olduğunuzu gösterin, biz de istediğiniz kişi olmanıza izin verelim."

Elini kaldırarak, kupaları tutan Gölgeler'i gösterir. "şimdi hepiniz Circe'nin zehriyle dolu bir kadeh alacaksınız, ardından Daedalus'un labirentine gireceksiniz. Gölgeler olarak inisiye edilecek bekarlar merkezde sizi bekliyor. Bir Gölge'nin karısı olma arzunuz, labirentin karanlığında parlamalı. Merkeze ulaşın, bir Gölge'nin elini ilk tutan siz olun ve onun Hera'sı olun. Çember'de çok saygı duyulan bir tanrıça olacaksınız. Çocuklarımızı doğuracak ve mirasımızı srdreceksiniz."

Bu daha da kaba dönüşebilir mi? Midem bulanıyor.

Duval, konuşmasının geri kalanını beklememizi isterken, gülümseme yırtıcı bir hal alıyor.

"Labirente girdikten beş dakika sonra, Sessiz ember'in yerleşik yeleri olan Gölgeler sizi kovalamaya başlayacak. Eğer biri sizi Hera olmadan yakalayıp labirentin merkezine getirirse, şehvet tanrıçası, ihtiyaçlarımızın hizmetçisi... bir Afrodit olacaksınız. Vücudunuz bizim olacak ve onu sonsuza kadar seveceğiz."

Ellerini, neredeyse dua eder gibi birleştirir. "Bayanlar, zamanı geldi."

Yaşlı adam, genç kadınları kovalayıp sikmeyi düşünerek sertleşiyor. Günlük hayattan pek de farklı değil, değil mi?

Erkekler bize yaklaşır, her biri kadehini vereceği bir kadın seçer. Her şey çok hızlı olur, Chris yavaş ama yoğun adımlarla bana doğru gelir. Benim durduğum yerde durmaz, kolumu tutarak beni kalabalığın içine doğru geri adım atmaya zorlar.

"Devam et," diye mırıldanıyor, sanırım kimseye çarpmadığımdan emin olmak için başımın üstüne bakıyor.

Girişten yeterince uzaklaştığımızda, kadınların arasında kaybolup meraklı kulaklardan uzaklaştığımızda, bana kadehi veriyor.

"İçme. İçinde uyuşturucu var." Sesi o kadar kısık ki, bir şey duyduğumdan emin olamıyorum. O da sesini yükselterek, "Doğru duydun," diye ekliyor.

Gözlerimin büyüdüğünü hissediyorum ve sonunda bana bakıyor.

"Ella ve ben gelmemeni söyledik, neden buradasın diye soracak vaktim yok. Buradasın ve geri dönmek için çok geç. Tek tavsiyem, canını kurtarmak için koş, merkeze git ve Wren'i al."

"Wren mi?" diye boğuk bir sesle soruyorum.

"İçiyormuş gibi yap. Hemen. Şarabı dök."

Etrafıma bakıyorum, diğer kızların hepsi içkilerini neredeyse bitirmiş. Kadehime bakıyorum ve dudaklarıma götürüyormuş gibi yapıp, yan tarafa döküyorum.

"Demek Wren'di, değil mi? Daveti o mu gönderdi?"

Gözleri yine etrafta dolaşıyor, etrafımızdaki her şeyi algılıyor, ben ise sadece ona odaklanıyorum. Hiçbiri gerçek gibi gelmiyor.

"Eğer sorduğun buysa, o Hyperion değil, ama seni davet edip etmediğini *bilmiyorum*. Birinin sahte isimle bir kadını davet etmesi ilk kez olan bir şey değil."

Duraksıyor, elini omzuma koyuyor ve ilk refleksim yana bir adım atmak oluyor. Başını sallayarak geri çekiliyor.

"Başlamak üzere. Koş. Wren'e git. Sonra konuşuruz."

"Wren'e gitmeyeceğim. Gidemem. Beni bu işe o soktu." Bu sözleri söyleyecek gücüm bile yok, ona gerçekte hissettiğim öfkeyi göstermek bir yana. Ama öfkem var.

Wren bir katil. Beni, dostluğumuzu ve güvenimizi ihanet etti. Bu gece koştığım son kişi o. Onun yanında

Onun yanında her zaman hissettiğim bir şeyi kaybettim. Güvenliği.

"Peach." Chris boynunun arkasını ovuşturuyor. "Bunun için vaktimiz yok. Seni güvenli bir yere götürmezsem Ella *beni öldürür*. Wren'e güveniyorum."

"Ve ikinize de güvenmiyorum."

Kafasını sallayarak, tamamen çaresiz kalır. Karşısında bu kadar inatçı birinin olmasına alışık değildir.

Kalabalığın önünde Eugene Duval, "Yerlerinize..." diye bağırır.

Her şey bir anda telaşlanır. Kadınlar labirente ilk giren olmak için sıraya girer, kalabalık sıkışır ve Chris beni öne doğru çeker.

"Hazır olun..." Eugene devam eder.

Chris'in sözleri de hızlanır.

"Lütfen. Bana güvenmiyorsun, ama Ella'ya güveniyorsun. Ella beni seçti çünkü güvenli olduğumu biliyor. Ben de senin için aynısını yapmaya çalışıyorum. Wren'e git Peach, sana yalvarıyorum."

Ön sırada durur ve beni bırakır. "Dionysos
Gizemleri *başlasın!*"

Bir silah sesi yankılanır, beni korkutur ve kalbimin deli gibi atmasına neden olur. Farkına varamadan, kadınlar labirentin küçük girişine ulaşmak için beni itip kakmaya başlarlar.

Chris beni ileri iterek, alçak sesle "*Koş*" diye fısıldadı. Ben de koştum.

On Beşinci Bölüm

Peach

.Goetia. – Peter Gundry

Çıglıklar etrafımda yankılanıyor, ama yardıma ihtiyacı olan kadına ulaşmanın bir yolu yok. Daedalus'un labirentindeki koridorlarda kaybolmuş, nerede olduğunu bilmiyorum ve tek yapabileceğim, merkeze ulaşmak için koşmaya devam etmek. Bir dakika kadar önce, peşimize Gölgeler'i gönderdiler ve biri beni yakalamaya çalışırken elbisenin bir parçasını yırttı.

Minotaur heykelinin önünde ağlayan başka bir kadına yardım etmeye çalıştım. Hepsi uyuşturucu katılmış şaraptan sarhoş olmuşlardı ve kadın onun gerçek olduğunu sanıyordu. Ama ona bunun sadece taştan yapıldığını söylemek için omzuna dokunduğumda, bana tokat attı ve kaçtı. Herkes hayatından korkuyor ve hayatta kalma içgüdüleriyle hareket ediyor.

Ben de aynısını yapmalıyım, özellikle de arkamdan gelen ayak seslerini duyduğumda. Ama merkeze giden yolum kesin bir çözüm ve panikleyip etrafta koşuşturmamalıyım.

"Penelope," diye şarkı söyler gibi bir ses duyuldu.

Dönüp baktığımda Josh Addington'ın köşeyi dönüp bana doğru geldiğini görüyorum. Gözlerime inanamıyorum. Bu çocuk benim çoğu dersimde var. Benimle aynı yaşta. Onun gizli bir topluluğun üyesi olduğunu nasıl tahmin edemezdim ki? SFU'daki herkes sır saklıyor mu?

"Peach, Wren'e katılacağını biliyordum," diyor bana yaklaşırken bilmiş bir şekilde.

"Bana yaklaşma," diye patladım.

"Hayır mı? Ama seni bir Afrodit yapmak için can atıyorum." Önümde durur ve eli saçlarıma uzanır.

"Çekil üstümden!" diye bağıyorum, o beni şiddetle sürüklerken. Çamurlu zemine topuklarımı saplayarak, onu durdurmaya çalışırken iki elimle onun ön kolunu tutuyorum, ama bileğimde atel olduğu için onu kontrol etmek zor.

"O küstah ağzına sikimi sokmak için sabırsızlanıyorum." Kıkırdar. "Artık kampüste erkekleri susturan ateşli Peach yok. Sen bizim küçük oyuncağımız olacaksın, değil mi?"

Sanki devam edemeyecek kadar heyecanlanmış gibi, yürümeyi bırakır ve beni labirentin çitlerine doğru iter. "Şimdi seni alacağım."

İğrenç dudaklarını benim dudaklarıma bastırıyor, kanayana kadar ısıyor. Ona karşı çığlık atıyorum, ulaşabildiğim her yerine vuruyorum ve bu sırada kendimi de incitiyorum.

Bir anlığına uzaklaştığında, yüzüne kan tükürdüm. "Siktir git," diye bağırdım.

Bu onu durdurmaz, bir eli boğazımı sarar ve nefesimi keserken, diğer eli elbisemin altına girer.

Ona tokat atıyorum, tırnaklarım yüzünü çiziyor, ama görüşüm de her saniye daralıyor. Eli uyluklarımdan üstünde iken, arkasında bir ses duyuluyor.

"Addington, git buradan."

Josh geri çekilip Monty Hunter önümde belirene kadar kim olduğunu anlayamıyorum. Adrenalin yüzünden başım dönüyor, ikisinden uzaklaşıyorum, ikisinin de bana saldırmadığından emin olmak için onlara dönük duruyorum. Nefes almaya çalışırken, Josh'un Monty'nin emrine itiraz etmediğini görüyorum. Bana sert bir bakış atıyor, yüzündeki kanımı siliyor ve köşeyi dönüp kayboluyor.

Monty bana yaklaşıncaya, hızla çarpan kalbim hiç sakinleşmiyor.

Vücudumdaki her hücre bana kaçmamı söylüyor. Ama başka bir şey, daha güçlü bir şey, onunla yüzleşmemi sağlıyor. Belki de intihar eğilimi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, Monty'ye bakışlarımı daraltıyorum.

yerimde duruyorum. O, köpek gibi sırtarak yavaşça yaklaşıyor.

Bunda tanıdık bir şey var, ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum. Sadece bu da değil, gözlerinde daha önce gördüğüm bir şey var.

"Seni yakalayıp labirentin ortasına götürürsem başına ne geleceğini biliyorsun, değil mi?" diye tehdit ediyor, sırf onu gördüğüm için korkudan titremememden açıkça hoşnut değil.

Attığı her adımda sanki yer titriyor gibi hissediyorum. O, Minotaur, yarı insan yarı boğa, kemiklerimi toza çevirecek olan kişi. Hala kıpırdamayınca, tam önümde duruyor.

"Sessiz Çember için bir fahişe olacaksın." Beni baştan aşağı süzer. "Her üyeye açık. Her zaman." Elini omzuma koyar ve saçlarımı nazikçe arkaya iter.

Josh'un ısırtısından dolayı dudağım hala zonkluyor, ama sesim sabit kalıyor.

"İnanın bana Bay Hunter, sizi ve arkadaşlarınızı için bir fahişeye dönüştürmenize izin vermektense yüz kez ölmeyi tercih ederim."

Sözlerime rağmen, sanki beni sevdiği bir meydan okuma gibi, parmak eklemlerini yüzüme doğru uzatarak tekrar dener. Bu sefer elini iteklerim ve o da sanki köpeğini ezmişim gibi bana bakar.

"Az önce söylemedim mi?" diyorum, sesim tehlikeli bir tona iniyor. "Bana dokunma. Bu bir rica değil, bir uyarı."

"Seni Addington'dan kurtardığım için bana böyle mi teşekkür ediyorsun?" "*Onu benden* kurtardın," diye hırlıyorum.

Etkilenmemiş gibi, devam ediyor. "Seni arkadaşlarım ve benim için bir fahişeye dönüştürmek için çok büyük bir istek duyuyorum, Penelope. Ama senin için planım bu değil. Şimdi, fikrimi değiştirmeden kaç."

Planlar mı? Benim için mi?

Onun oyununu oynamak istemiyorum ve bana söylediğinde kaçmak da istemiyorum. Ama savaşlarını seçmek zorundasın, değil mi? Ve bu gece Afrodite olmayacağım.

Birkaç adım geri çekilirken gözlerim hala onun üzerinde ve "Bir daha bana yaklaşma" diye tıslarım, sonra dönüp bir sonraki köşeye doğru koşarım.

Merkeze giden yolu bulmak kolay bir iş değil. Labirentteki uğursuz müzik beni delirtiyor ve sonsuza kadar sürüyor. Kaybolduğum için değil, içeri girdiğim andan itibaren sol el kuralını kullanmaya karar verdiğim için. Zihinsel olarak sol elimi

sol duvara koyuyorum — aslında yapabildiğim ve hayatım için savaşımadığım zamanlarda bunu yapıyorum — içeri girdiğimden beri. Bütün gece sürebilir, ama labirentin sonuna, ya da bu durumda merkeze ulaşmak için kusursuz bir yol.

Başka bir adamla karşılaşmıyorum, ama midemi bulandıran sesler duyuyorum. Bir erkeğin homurtusu eşliğinde bir kadının inlemesi gibi. Ve boğuk bir yardım çağrısı. En zor olan şey burada olmak değil, onları bu işkenceden kurtaramamak.

Sonunda merkezi gördüğümde rahatlamıyorum. Erkekler ateş çukuru etrafında içki içiyorlar, bazıları ateşten biraz uzakta, bazıları ise hepimizin geldiği koridora daha yakın. Sohbet ediyorlar, yüksek sesle gülüyorlar. Bazıları kadınların ellerini tutuyor, bazıları onları teselli ediyor, çok iyi iş çıkardıklarını söylüyor.

Birkaç kadın, yeni inisiye edilmiş bir Gölge tarafından korunacak kadar şanslı değiller. Hayır, dudakları kanıyor, elbiseleri yırtılmış. Titreyen vücutlarını kollarıyla sarıyorlar, onları Afrodit olarak almaktan ne kadar heyecanlandıklarını gülerek anlatan yaşlı erkekler tarafından çevrelenmişler.

Birkaç saniye karanlıkta kalarak Wren'i arıyorum. Onu göremiyorum ama Chris'i görebiliyorum. Diğer Gölgeler yeni oyuncaklarıyla oynarken, o mümkün olduğunca onlardan uzak, bir çitin yanında duruyor. Yalnız başına, ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, belki de beni arıyor.

Etrafta çok fazla insan var, herkesi ayırt etmek çok zor. Daha fazla kadın geliyor, onları davet eden erkek arkadaşlarına koşuyorlar. Bazıları, gördükleri ilk Gölgeye atlıyorlar. O labirentte kalan erkeklerden kaçabildikleri sürece.

İki kişinin sarılmasını izlerken, gözlerim sonunda arkalarında tanıdık birine takılıyor ve bu gece ilk kez göğsümde umut yeşeriyor. Sonunda bir çıkış yolu, bir çözüm görüyorum.

Bana zarar vermeyecek biri.

Daha fazla düşünmeden ayaklarım hareket ediyor.

İşte bu. "Elijah!" diye bağıriyorum, sonunda göğsümde bir rahatlama hissediyorum.

Başını kaldırıyor, yüzünde şaşkınlık beliriyor ve gözleri büyülüyor. Titreyerek erkeklerin arasından koşmaya başlıyorum. Afrodit olmayacağım ve kesinlikle Wren'in kişisel kuklası

ya da daha kötüsü... bir sonraki kurbanı olmayacağım. Beni burada mı istiyordu? Peki, her neredeyse, beni onun psikopat katil yerine kardeşine koşarken izleyebilir. Bugün beni bir kez ihanet etti; ikinci kez olmayacak.

Wren'e olan güvenim ve inancım tamamen yok oldu, Elijah'a olan dostluğum ve sevgim ise tutunabileceğim tek şey. Bana Çember'den bahsetmemiş olabilir, ama beni de katılmaya zorlamadı. O da bana doğru koşmaya başlar, insanları iterek yoluna devam eder.

"Geliyorum!" diye bağıyor. "Kimsenin seni yakalamasına izin verme."

Onun yatıştırıcı sesinden ağlamak istiyorum. Şu anda ihtiyacım olan her şey o. Sakinleştirici bir güvence. Bu kabusta benim tesellim o.

Bana ulaşır, ellerini omuzlarımın ve kollarımın üzerine koyar, sanki beni korumak istercesine.

"Peach," diye nefes nefese sorar. "Burada ne yapıyorsun? Ya seni görmeseydim? Herkes seni..."

Yüzü düşerken, soğuk parmakların bileğimi kavradığını hissediyorum. Tüm vücudum donuyor ve kalbim ayak parmaklarıma kadar düşüyor.

"Onu yakalardı?"

Wren'in sesi, benim tanıdığım adamın sesine hiç benzemiyor. Omurgamdan bir ürperti geçer ve beni tutan eli kaçınılmaz bir pranga haline gelir.

Kurtulmaya çalışıyorum. Bir kez... iki kez.

"Bırak beni," diye homurdanırım. "Ben zaten Elijah'la birlikteydim.

Onu seçtim

"

Eskiden en iyi arkadaşım olan adam bana bakar ve bir şey geri gelir. O yırtıcı gülümseme, gözlerindeki ölüm... Monty'nin bana daha önce hatırlattığı kişi buydu. Oğlu. Birbirlerinden nefret ediyor olabilirler, ama sosyal maskelerini çıkardıklarında aynı korkutucu bakışları var. İstediklerini alırlar ve kimse buna engel olamaz.

Belki de bu yüzden birbirlerine tahammül edemiyorlar. Aynı evde iki psikopatın olması sorunlara yol açar.

"Wren, bırak onu. O açıkça benimle birlikteydi." Ama Elijah'ın emri benimkinden daha zayıf, kardeşine olan korkusu gözlerini donuklaştırıyor.

Beni bırakmak yerine, Wren beni kendine yaklaştırır ve ben onun yanına çarparım. "Kurallar kuraldır, kardeşim. Onu sen tutmuyordun, şimdi ben tutuyorum. Ve inan bana" — Elijah'a yaklaşıp
—"Onu bırakmayacağım."

Notlar

College Peach

- metal punk ile aynı şey DEĞİLDİR.
- Hala kabuklu deniz ürünlerine ve kedi tüylerine alerjisi var.
- Yeşil zeytinleri her zaman ona bırakın.
- Artık metal müziği sevmiyoruz.
- ~~Çay ağacı ve nane şampuanı~~
- Patates kızartmalarının üzerine peri-peri tozu serpmek unutma.
- Her ayın ilk Salı günü pişir ve çalkala.
- Kahvesinde artık şeker yok. Onu hasta ediyor.
- Kızlar gecesi sırasında beni rahatsız etmeyin Wren 🙄
- Pepperoni pizzada baharatlı bal.
- Sağ omzundaki üçgen çilleri sık sık kontrol edin. Dermatolog gözlem altında tutulmasını söyledi.
- Yeni görme sonuçları: Sağ göz -2,75. Sol göz -3,25
- Eğer gelecek Eylül ayında EEAJ'nin yıllık yayınına girerse, duyuru gelecek yıl Ağustos ayında yapılacaktır.
- Bir hafta içinde diş teli çıkarılmalı
- Yeni şampuan: içinde hindistancevizi yağı var

On altıncı bölüm

Wren

Samanlık – Anne Anne

"Titriyorsun, bırak ben yapayım." Ceketimi çıkarıp Peach'in omuzlarına sarmaya çalışıyorum.

"*Yapma*," diye tıslar ve hızlanır. "Üşüyorsun..."

"Üşümüyorum. Aslında, çok kızgınım diyebilirim."

Country kulübünün gizli bahçelerinden geçerken önümde yürümeye devam ediyor. Labirentten çıktık ama Peach konusunda başım hala belada. Bunu biliyorum.

Yeni kabul edilmiş diğer Gölge ve yakında Hera olacaklar tarafından çevriliyim, şu anda konuşabileceğim hiçbir şey yok. Ama Peach, Elijah'ı seçmesine asla izin vermeyeceğimi biliyor. Ne bu hayatta ne de yaşamak istediği başka bir hayatta. Hala kendim için bir Hera seçmek zorunda olduğumu kabullenememiştım. Hayatımın geri kalanını ondan başka biriyle geçirmek zorunda kalacağım gerçeğini kabullenememiştım, bu yüzden, elbette, *elbette*, onu burada gördüğümde başka bir Gölge'nin onu burnumun dibinden kapmasını izin vermeme kimse beklemiyordu, değil mi?

O, inisiyasyon törenlerinde ne yapıyordu ki?

"Yavaşlayabilir misin?" diye sesleniyorum, o ise neredeyse önümde koşar adımlarla ilerliyor. "Yaralanmışsın. Kim yaptı bunu?"

Donup kalır, beni de hemen arkasında durmaya zorlar. Arkasını döndüğünde gözlerindeki öfke, daha zayıf bir erkeği çökertmeye yeter.

"Kimdi?" diye sordu. "Josh Addington, artık benim için her şeyin mümkün olduğunu düşünüyor. Bu yüzden, sakıncası yoksa, aceleyle

hayatıma, evime, *güvenli bir yere dönmem* gerekiyor. Bilirsin, beni kişisel fahişeleri yapmak için peşime düşen erkeklerin olmadığı bir yere."

"Eve gitmiyorsun. İnisiyasyon gecesi henüz bitmedi. Ve inan bana, Trouble, hayatına geri dönmeyi unutabilirsin. Güvenlik mi? Evet. Artık senin güvenliğın benim. Normale dönmek mi? Bir daha dene. Josh'la ben ilgilenirim. Merak etme."

"Sen kafayı mı yedin, Wren Hunter? Bütün bu olay... *Siktir et bütün bu olayı.*"

Birkaç saniye duraksıyorum çünkü kızginken ne kadar güzel göründüğünü görünce eriyip gidebilirim. Beni tam adımla çağırdığında ve alnında küçük bir damarın şiştiğini gördüğümde odaklanmak zor oluyor. Kahretsin, eğilip onu öpmek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Dudaklarımla onun atışını hissetmek için can atıyorum.

Gözlerim kanayan dudağına kayıyor. Josh öldü; umarım son gecesinin tadını çıkarır. Onu davet edenin o olup olmadığını merak ediyorum, ama Peach'e bunu sormak istemiyorum. Zaten yeterince zor bir dönemden geçiyor, ben de doğrudan Çember'e soracağım.

Ben tepki vermekte geciktiğimde, o inanamıyormuş gibi başını sallar. *Bu* bile sevimli. Bunu bilerek mi yapıyor acaba? Ne hakkında konuştuğumuzu bile unutuyorum, çünkü ona baktığımda beynim tek düşünebildiği şey, onu kollarıma alıp kendime saklamak istediğimdir.

"...bu daha önce hiç görmediğim bir ihanet, Wren. Çok fazla. Çok derin. İlişkimiz asla eskisi gibi olmayacak. Sen... Artık senin yanında kendimi güvende hissetmiyorum."

Bu sözler beni bir kova buzlu su gibi kendine getiriyor.

Kendi kendine homurdanıyor ve gözlerinde yaşlar parıldadığında kalbim sıkışıyor.

"Hayır, hayır, hayır," diye panikleyerek avuçlarımı yanaklarına koyuyorum. "Lütfen ağlama. Ben buradayım. Yapma..."

Ellerini göğsüme koyarak sertçe iter, ama beni itmek yerine sadece kendini geriye doğru çekmeyi başarır. Önemli değil. Sonuç aynı. Birbirimizden daha da uzaklaştık.

"Bana dokunma!" diye başırır. "Ağlamıyorum. Davranışlarından tiksiniyorum. Kim olduğunu bilmiyorum. Sen..." Etrafına bakınarak kimsenin onu duymadığından emin olur. "Sen bir adamı öldürdün."

Ona göz kırparak, öfkeden nefes nefese kalışını izlerim. Bütün gün onun tepkilerini gözlemleyebilirim. Dürt, tetikle, öğren, tekrarla. En sevdiğim eğlencem budur.

Bir şey aklıma geliyor. Bir dakika önce aklıma gelmemiştir. Artık bunu yapabilirim. İstediğim zaman. Sonsuza kadar. Onu gözlemleyebilir, onun hakkında daha fazla şey öğrenebilirim.

Bir gülümseme göğsümü gıdıklıyor, boğazıma kadar çıkıyor ve ne kadar bastırmaya çalışsam da dudaklarımın köşesini yukarı kaldırıyor.

"Gülümsüyorsun." Ölüm sesini karartıyor. "*Gülümsüyor musun?*"

Tanrım, dünyadaki herhangi bir erkek, Penelope'nin ölümcül bakışıyla öldürüldüğünü bilerek mutlu bir şekilde ölebilir.

"Sonunda benimsin, Peach. Neden gülümsemeyeyim ki?"

Bu çok acımasızca. Bunun farkındayım. Son yirmi dört saat içinde, kadın benim bir kişiyi öldürdüğümü öğrendi — diğerlerini ona anlatmak için henüz çok erken — büyüdüğü kasabada gizli bir topluluk olduğunu, en yakın arkadaşlarının bunu bildiğini ve şimdi muhtemelen korktuğu bir adamla birlikte kaldığını öğrendi. Bu çok fazla ve sonunda onu benim yaptığım için duyduğum kendini beğenmişliği bu listeye eklememeliyim. Ama lanet olsun, bunun için çok uzun süre bekledim; bunun için gerçekten suçlanabilir miyim?

Hayallerimin kadınına göre, cevap evet. "Kimsin sen?" diye soruyor boğuk bir sesle.

Oh, benden nefret edecek.

"Tehlikeli biri, ama korkman gereken biri değil."

Çenesini sıkarak ve davranışımı düzeltmem için bana birkaç saniye daha verir. Eminim bunun olacağını düşünüyordur, çünkü alıştığı şey budur. Ben bunu yapmayınca, bu çılgınlığa bir son verir.

"Hoşça kal, Wren," der, hayal kırıklığı dudaklarından süzülür, doğru olduğuna inandığı sözlerle birlikte.

Bana sırtını döner, ama iki adım atamadan kolundan tutup onu tekrar bana dönmeye zorlarım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" "*Eve!*" diye başırır.

"Sen benim Hera'msın, Peach. Bana sadakatini taahhüt edene kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

"Siktir git," diye bağıırır, yeşil gözleri beni yakarır. "Derinden. En iyi arkadaşım olarak sadakatimi kazanmıştın. Artık *hiçbir şeyin* yok."

Öfke ve korku arasında gidip geliyor. Bu iyi bir şey. Bu, beyninin benim korkulması gereken bir katil olduğumu ne kadar iyi bilse de, vücudunun beni güvenle azarlayabileceği biri olarak gördüğü anlamına geliyor. Onu tamamen kaybetmedim.

"Peki," diyorum ve kaşları havaya kalkıyor. "İnatçı tavrını sürdür."

Kendimi eğip kolumu bacaklarının etrafına doladığımda ve omzumu kalçasına dayadığımda ne yaptığımı anlamıyor. Ben doğrulup onu omzumun üzerinden çevirdiğimde ancak o zaman anlıyor.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye bağıırır ve kollarımdan kurtulmaya çalışır. "Wren!"

"Seni bir şey yapmaya zorlamaktan gerçekten nefret ediyorum, Trouble. Yoksa çoktan seninle seks yapardım."

Beni susturmak için "Beni indir" diye bağııması beni pek rahatsız etmiyor.

"Ama Silent Circle'a sonsuza kadar birleşeceğimize söz vermek üzereyiz, bu yüzden sakıncası yoksa biraz sert davranmam gerek."

Ayaklarını tekmeledi ve yumrukları belimin alt kısmına çarptı. "Takıyorum! Çok takıyorum, pislik!"

Birkaç dakika önce vaktimiz vardı, ama şimdi inisiyasyonun geri kalanına geç kalıyoruz ve en son ihtiyacım olan şey dikkatleri üzerime çekmek. Özellikle de babam her hareketimi izlerken.

O beni bırakmam için çabalamaktan vazgeçtiğinde, binaya neredeyse varmıştık. Onun vazgeçtiğini düşünerek aptallık ettim, çünkü onu kapının önüne bıraktığımda, attığı tokat yüzüme yediğim bazı yumruklardan daha sertti.

Başım yana doğru savruldu ve ona baktığımda yanağımı ovuşturdum.

"Bunu hak ettim, ama bu sana burada başını belaya sokabilir, bu yüzden bir kez olsun şiddetini azaltmaya çalışmanı öneririm

bir kez olsun"

"Oraya girmeyeceğim," diyor kendinden emin bir şekilde. Sanki az önce güçlü adamlar tarafından kovalanarak bir labirentten kaçmamış gibi. Sanki az önce onun fikrini umursamadan onu buraya taşımamışım gibi.

Sanki başka seçeneği varmış gibi.

"Dinle, daha fazla vaktimiz olduğunda sana kuralları anlatacağım. Bunları özümsemem biraz zaman alacak gibi hissediyorum." Kendini beğenmiş gülümsemem muhtemelen onu daha da sinirlendiriyordur, ama elimde değil. "Şimdilik, tek endişelenmen gereken şey, orada sana söylenenleri aynen yapmak."

Ağzını açıyor, ama ben daha hızlı davranıp elimi çenesine koyarak onu hareketsiz kalmaya zorluyorum.

"Seni korumaya çalışıyorum. O yüzden ağzını kapalı tut ve kulaklarını açık tut."

Tek yapabileceği gözlerini kısmak ve elini bileğimin etrafına dolamak, ama istediğim kadar onu bırakmayacağımı biliyor.

"Oradaki adamlar tehlikeli, Peach. Bu gece eve gitmek ister misin? Yaralanmadan? O zaman beni dinle, sana söyleneni yap, farkına bile varmadan eve varmış olursun." Bunun ne kadar önemli olduğunu anlaması için sesimi alçaltıyorum. "Ama küstah bir velet gibi davranırsan, sadece Çember'in adamlarının senin üzerinde ne kadar güç sahibi olduğunu değil, benim de ne kadar acımasız olabileceğimi öğrenirsin." Yüzümü ona yaklaştırarak, "Sana bile," diyorum.

Tamamen hareketsiz kalması, sonunda bu işi ciddiye aldığıının tek göstergesi. Onun cinayetleri öğrenmesini hiç istemedim. Ama belki de bu o kadar da kötü bir şey değildir. Belki de benim neler yapabileceğimi bilmesi, onu bir kez olsun kontrol altında tutacaktır.

O benim.

Tanrım, onu ele geçirdim ve asla bırakmayacağım.

Mecazi olarak konuşuyorum. Çünkü elini tutmak için çenesini bırakmam gerekiyor.

"Bazı Gölgeler," diye açıklıyorum, biri bize ana kapıyı açarken ve içeri girerken, "tapınağa girdiklerinde Hera'nın tamamen konuşmasını yasaklarlar. Bu arada, burası tapınak. Antik Yunan tapınaklarından esinlenerek yapılmış, burada..."

"Erkekçe açıklamaların şimdiden sinirlerimi bozuyor," diye mırıldanır. "Uysal *davranabilirim*, ama zekamı aşağılamayın."

Dudaklarımı yalarım, içimden kendime lanet okurum, çünkü kanımın penise aktığını hissederim. Onun küstahlığında bir şey var.

"Dediğim gibi," onu balo salonuna götüren koridorlarda yürürken devam ediyorum. "Bazı erkekler Heras'larının konuşmasına izin vermez. Ama sen bana sorun çıkarmayacaksın, değil mi? İlk gününde herkesin önünde sana ders vermek zorunda kalmak istemem."

Elini elimden çekmeye çalışıyor, ama onu bırakmamın imkânı yok.

"Komik, çünkü tam da bunu yapmak istiyormuşsun gibi konuşuyorsun gibi konuşuyorsun."

Gülerek, balo salonuna açılan kapının önünde duruyorum.

"O zaman beni daha fazla kışkırtma, tamam mı?"

Ağzımı açmak üzereyken kendimi durdurdum. "Oh, bu arada. Normalde duş alıp balo elbisesi giyme şansın olurdu. Ama dışarıda ikimizin de zamanını boşa harcadığın için, törende şeffaf elbisenle idare etmek zorunda kalacaksın."

"Ne..."

Daha fazla soru sorma şansı bulamıyor. Odaya giriyoruz ve ben buna hazırlıklı olmama rağmen, sindirmek için çok fazla şey var, bu yüzden yirmi dört saat önce bu toplumun varlığından haberi olmayan biri için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Elini elimde tutuyorum ve gölgelerin başlangıç sırasına doğru yürürken beni takip ettiğinden emin oluyorum. Duvara yaslanıp onu önümde durması için yönlendiriyorum.

Heras için törenin uzun sürmesi gerekmiyor. Bütün gece tanımadıkları erkeklerle seks yapmak için odalara incek olan Afroditlerin aksine, Heraslar Gölgelerine sadakat yemini ederler, parmaklarımıza mühür yüzüğü takarlar, boyunlarına kolye takarlar ve sonra kısa bir dans ederiz. Kalıp parti yapmak istemiyorlarsa, bundan sonra hemen gidebilirler.

Ama Peach'e bir şey yaptırmak söz konusu olduğunda hiçbir şey basit değildir. Özellikle de istemediği zaman. Zaten, ona söylenen bir şeyi yapmak onun için yeterince zordur, bunu yapmak *istemesi* durumunda bile.

Sırada sondan üçüncü sıradayız ve diğer Heras'ların diz çöküp Gölgelerine sadakat yemini ettiklerini izledikçe gözlerinin büyüdüğünü hissediyorum. Heyecanı hissedilir derecede ve sıra bize gelmeden kaçacağından endişeleniyorum. Çünkü her bir kadının Duval'ın sorularına tüm inançlarıyla cevap vermesi, onun hazırlıklı olmadığı bir şey. Diğerlerini izleyerek, benim önümde diz çökmesi, başı ayağıma değecek kadar eğilmesi ve bana Hera'm olarak kabul etmemi istemeden önce sadakatini yemini etmesi gerektiğini artık biliyor.

Bu iş iyi gitmeyecek, değil mi?

Duval aramıza girer ve Peach'e soğuk bir gülümsemeyle bakar.

"Penelope, burada olman büyük bir zevk." Gözleri, şeffaf elbisesine ve altında belirginleşen meme uçlarına kayıyor.

Boğazımı kaşıyarak, devam etmesi için ona başımı salladım. Duval beni tanıyor, neler yapabileceğimi biliyor, umarım bakışlarımdaki tehdidi anlar. Ona ait olmayan şeylere bakmamasını sessizce söyleyen tehdidi.

Omzuma hafifçe vurur ve tekrar Peach'e bakar.

"Sessiz Çember'e kabul edilmen için, aşağıdaki sorulara 'evet' cevabı vermelisin."

"Bunu dizlerimin üzerinde yapmam gerektiğini belirtmeyi unutmuşsun." Çenesi o kadar sıkı ki, kelimeleri zar zor telaffuz edebiliyor.

"Diğer kadınları gördün," diye Duval rahatça cevaplar. "Diz çok."

Küçük bedeni, gözlerini kırpmadan yeşil gözleriyle ona bakıyor ve Peach'in bize zor anlar yaşatmadan inisiyasyonunu tamamlayacağını düşünmüşsem, gerçekten aptal olduğumu şimdi anlıyorum.

O hareket etmeden önce onda bir değişiklik hissediyorum, ama hiçbirimiz tepki veremeden odadan dışarı koşuyor. Onun peşinden koşarken sadece babamın hayal kırıklığına uğramış bakışını yakalıyorum. Ama tek kişi ben değilim. Güvenlik görevlileri onu takip ederek koridora çıkıyorlar.

Onlar yakalamadan önce onu yakalamam gerek.

On Yedinci Bölüm

Peach

Burn – Davis Kushner

Ayaklarım mermere çarpmaktan ağrıyor. Ayakkabılarımı geri vermediler ve bu durumun dezavantajı çok büyük. Çok uzağa gitmeden biri beni kenara itip duvara çarptı.

İkisi var. Siktir.

Güvenlik görevlisi olarak işe alınacak kadar iri iki adamın, sizi duvara sıkıştırdıklarında ölümcül bir tehdit oluşturabileceğini hiç fark etmemiş olmam çok garip. Hayatta kalma içgüdümün beni korkutup yenilgiyi kabul etmeye ittiğini söylemek isterdim. Ama aslında yaptığım şey, bacağımı kaldırıp içlerinden birinin hayalarına tekme atmak. Ve başarırım, bu da diğerinin yüzüme o kadar sert bir tokat atmasına neden olur ki, yüzüm duvara çarpar.

Çarpma sesi kafamda yankılanıyor ve tekrar öne bakmaya çalışırken bacaklarım titriyor. Birkaç saniye boyunca, başım dönüyor ve dördünü görüyorum, birkaç kez gözlerimi kırpiyorum ve tekrar düzgün görebiliyorum. Ama düşünemiyorum ve hareket edemiyorum.

"Bana hala kaçmak istiyor gibi görünüyor." İçlerinden biri kıkırdar.

Kafamı sallamaya çalışıyorum, ama acı hala yankılanıyor, kulaklarımda çınlıyor ve boynum tutuluyor.

"Hayır," diye mırıldanıyorum, bu gece ikinci kez ağzımda kanın tadını alıyorum. "Kaçmıyorum..."

İkinci darbe beni yere serdi, dudaklarım yine kesilirken ağzımdan bir inilti çıktı.

"İşte oldu. Artık hiçbir yere gidemez."

İkisi birlikte gülüyor, bir adım daha yaklaşıyor ve ayağa kalkmamı, kendimi savunmamı, hatta kaçma düşüncesinin aklımdan geçmesini engelliyorlar.

Adım sesleri duyuyorum. Arkalarından gelen insanlar. Neredeyse hiçbir şey giymediğim gerçeğini bir kenara bırakırsak, savunmasız durumum midemi bulandırıyor.

Daha fazlası var. Muhafızlar, Gölgeler — yeni ve eski olanlar — ama aradığım tek bir yüz var.

Hepsi onun için kenara çekiliyor ve o ortaya çıktığında kalbim duruyor. Bir tanrı kadar uzun, bir canavar kadar geniş ve gözlerinde kötülük var.

"Bir fıkra biliyorum," diyorum, dilimde kanın tadını açıkça hissederek. "Şeytan bir odaya girer..."

"Ayağa kalk," diyor Wren sert bir sesle.

"...ve çok yakışıklıdır. Anladın mı? Çünkü cehennemdeyiz. Ve çünkü sen bu gezegende yürüyen en yakışıklı adamsın."

Kahretsin, düzgün düşünemiyorum. Bunu yüksek sesle mi söyledim?

Nefes almakta zorlanıyorum. En iyi arkadaşım hakkında tüm bu yeni gerçekleri öğrenmek bir şey, ama ihanetin fiziksel acısını hissetmek bambaşka bir şey. Çenemdeki zonklama, yanağımdaki batma hissi, iç yanağımdaki ve dudağımdaki kesik.

Wren buz gibi bir sesle "Ayağa kalk, Penelope" diye tekrar ettiğinde acı daha da artıyor.

Ben zayıf değilim. Gücüm zihinsel mücadelede yatıyor. Çünkü erkekler bize karşı koyamayacak kadar zayıflar.

Bu yüzden, bu erkeklere olan tüm nefretimi bakışlarıma yansıtıp, duvara dayanarak ayağa kalkarken Wren'e yöneltiyorum.

Sonunda tekrar ayağa kalktığımda, gardiyanlar uzaklaşarak onun bana yaklaşmasını sağlarlar. Hiçbir şey. Onda bana güven verecek hiçbir şey bulamıyorum. Belki de o adamların önünde bir maske takıyordur?

Hayır. Gerçek şu ki, yıllarca kandırılan bendim. Takmış olduğu maske, şefkatli bir arkadaşın maskesi idi. Artık o maske düştü. Bu, en saf haliyle Wren Hunter. Bu, gün gibi açık.

Elini boynumun arkasına doladığında hareketlerinde hiç şiddet yoktu, bu da omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Boğazımdaki düğüm

boğazımdaki düğüm yutkunmamı gittikçe zorlaştırıyor, ama yüzümü kontrol altına alıp dik duruyorum.

"Kırılmaz küçük şey," diye mırıldanıyor, sadece benim duyabileceğim şekilde, yürümeye başlarken, kaçınılmaz olarak beni de peşinden sürükleyerek.

Beni köşeye sıkıştıran adamlardan uzaklaşınca kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Ama bu his uzun sürmüyor. Wren beni başka bir koridora götürüp, içinde kimse olmayan bir odanın kapısını açınca nasıl iyi hissedebilirim ki?

Oda basit, içinde birkaç kırmızı kadife kanepeler, koridorlardaki soğuk mermer yerine ahşap zemin ve antik Yunan sahnelerinin resimleriyle kaplı koyu yeşil duvarlar var. Ah, bir de içinde bir katil var.

Oturmuyorum. Wren beni zorlamıyor ve o da ayakta kalıyor

Bir saniye boyunca yüzümü inceliyor, yüzünde hiç kimselerde görmediğim kadar ifadesiz bir ifade var
tek hareketi saçımı omuzlarıma üzerine itmek. Tek eliyle, önce bir omzuma, sonra diğerine.

"Dersini aldın mı?" diye soruyor, dayanamayacağım kadar soğuk bir sesle.

Konuşmak istemiyorum. Nefes almak bile istemiyorum, göğsüm çok sıkışık, tam nefes alamıyorum.

"Çemberden kaçış yok, Peach. Ne benim için, ne senin için. Kimse için yok. İnisiyasyonlara geldin, onların varlığından haberdarsın ve konuşma riski olan kimseyi kaçırmazlar. Onlara inatçı olduğunu, uygulamalarına karşı olduğunu ve onları dış dünyaya ifşa edebileceğini kanıtladın."

Sadece sesinde bir parça duygu duymak istiyorum. Herhangi bir duygu. Gerekirse öfke bile olur, ama bana bir şey vermesi gerekiyor.

Ama vermiyor.

"Artık bunu anladığınıza göre, o inatçı kafanıza, benim Hera'm olduğunuzu ve bana itaat etmeniz gerektiğini sokmanızı istiyorum."

Titrek ellerimi yumruk yapıyorum, ya da atelimle yapabildiğim kadar, sonra derin bir nefes alıp, "Yapamam" diyorum.

O hiç tereddüt etmez. "Seni zorlayabilirim. Şimdi bana itaat edeceğini söyle."

O ısrar ettikçe gücümün geri geldiğini hissederek başımı sallıyorum. "Şiddeti kabul ederim. Dayak yemeyi kabul ederim. Bana işkence yapın. Ama kadınları nesne olarak kullanan gizli bir topluluğa itaat etmeyeceğim."

Çenesi titrer, ama gözlerindeki hayranlık dolu parıltıyı kaçırmam.

"Sana asla vurmam. Bir daha böyle bir şey ima etme." Bir adım geri çekilir ve bundan sonra olacakların bir yumruktan daha kötü olduğunu bilirim. "Ama yine de sana bunu yaptırabilirim, Peach. Sana kötü davranmak istemiyorum. Hayatımın çoğunu peşinde koştuğum kadına şantaj yapmak istemiyorum."

"Ne kadar da naziksin," diye hırlıyorum.

"Vazgeç. Artık sen de bunun bir parçasısın. Duval ofisinde bizi bekliyor. İnisiyasyonunu tamamlayacaksın ve en kötüsü bitecek. Lütfen, son kozumu kullanmak zorunda bırakma beni. İlişkimiz için vermek istediğim örnek bu değil."

"O zaman yapma!"

"Bana seçenek bırakmıyorsun. Sana söyleneni yapmıyorsun." Başını sallar. "Peach, gururunu bir kenara bırakıp bunu kabul etmelisin."

Titriyorum. Öfke ve korkuyla titriyorum. Bundan daha sert karşılık verme ihtiyacıyla titriyorum. Ama acı çekiyorum ve çıkmaza girmiş durumdayım. Bu yüzden tek bir kelimeye sadık kalıyorum. "Hayır."

O kadar uzun süre duraksıyor ki, sanki fikrimi değiştirmemi bekliyor gibi. Sanki içten içe benim gerçekte kim olduğumu bilmiyormuş gibi.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle vazgeçiyor. "Eğer sen başlarsan... senin biyolojik anne babanı bulurum."

Kalbim durur. Beynim durur. *Bütün dünya durur.*

Daha önce hiç yaşamadığım bir mide bulantısı midemi kavrar ve duyularımı sarar. Birkaç adım geriye sendelerim ve kığım kanepelerden birine düşer.

"Ben... ben..." Hiçbir şey çıkmıyor. Kalbim ağızımdan dışarı fırlayacakmış gibi hissediyorum ve bu his beni sürekli kesintiye uğratıyor. Boğazımda takılıp kalıyor ve nefes almamı engelliyor.

Oda dönüyor ve Wren'in hareket ettiğini bile göremiyorum. Birdenbire önümde çömelmiş durumda.

"İyisin. Nefes al."

"Sana bunu güvenerek anlattım. Çünkü sana güveniyordum," diye nefes nefese söylüyorum. "Sen... yapamazsın, değil mi? Onları bulamazsın... değil mi? Sadece kafamı karıştırıyorsun."

Elini yanağıma koyup, başparmağıyla alnımı okşuyor.

"Sadece geçen gün acil serviste bana anlattıkların değil, Peach. Ben zaten biliyordum."

"Nasıl?" Bu kelime boğazıma bıçak gibi saplanıyor.

"Senin hakkında pek çok şey biliyorum. Kuzey Kıyısı'ndaki kadın sığınma evinde yardım ettiğini biliyorum, çünkü bir şekilde oranın seni yetimhaneye gönderilmeden önce bırakıldığın yer olduğunu öğrendin. Ama onlara anne babanı sorduğunda, sana herhangi bir bilgi vermeleri yasaklandığını biliyorum. Ve o zamandan beri onları bulma konusunda hiçbir ilerleme kaydetmediğini de biliyorum."

"Nasıl?" diye tekrar ettiğimi duyuyorum, ama artık hiçbir şey gerçek gelmiyor. Odanın renkleri solmuş, başım dönüyor, sanki sonsuz bir kuyuya düşüyormuşum gibi. "Wren, bunları nereden biliyorsun?"

"Çünkü zaman zaman seni barınağa kadar takip edebilirim. İnsanlara seni sorabilirim ve onlar alarmı çalmazlar çünkü ben sadece senin çekici en iyi arkadaşınım." Bu sözleri söylerken nasıl gözlerimin içine bakabilir? "Belki... belki bazen odana gizlice girip onlara yazdığın mektupları gördüğüm içindir."

"Aman Tanrım," diye nefes nefese, başımı kanepenin arkasına yasladım. "Hayır. Hayır, hayır, olamaz." Gözlerimi sıkıca kapattım.

O mektuplar benim en hassas düşüncelerim.

"Bak, bunları nasıl öğrendiğimin önemi yok. Önemli olan, eğer benimle başlarsan, Çember'in kaynaklarını kullanarak biyolojik ailenizi bulacağım. Söz veriyorum."

"Onların yardımıyla onları bulabilirim, Peach. Evet, benim en bencil yanımda hayatım boyunca bu fırsatı bekledi, ama bu sana da bir fayda sağlayacaksa, o zaman yapalım. Ama ilk adımı sen atmalısın. Yoksa ben Gölge olmayacağım."

"Gerçeklik." Boğazımı yutan acı, boğazımı yakıyor. "Gerçeklik acı verici."

O da tamamen aynı fikirde olduğunu belirtir. "Öyle, ama dünyada cevapları bulmaktan daha çok istediğin bir şey olmadığını biliyorum. Ve benim de senin benim olmandan daha çok istediğim bir şey yok. Sana teklif ettiğim anlaşma bu."

Yüzü tekrar sertleşir. "Öyleyse bana itaat edeceğini söyle."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Gözyaşlarımın akmasını engellemek için yapabileceğim tek şey bu.

"Çocukluğumuzdan beri tanışıyoruz," diyorum boğuk bir sesle. "Biliyorum."

"Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Öyleyim."

"Lütfen," diye yalvararak gözlerimi tekrar açıp onun gözlerine bakıyorum. "Wren, lütfen bana bunu yapma. Geçmişimi... benim... zayıflıklarımı bana karşı kullanma." Başımı öne eğiyorum, başka yapabileceğim bir şey olmadığını biliyorum.

Parmaklarını çenemde hissediyorum ve başımı yukarı kaldırıyor. "Bana itaat edeceğini söyle."

Titreyerek nefes alıyorum ve ağlayarak nefes veriyorum. "Senden nefret ediyorum."

"Nedenini anlıyorum. Şimdi söyle." "Söz veriyor musun? Ailemi bulacağına?"

Hareket eder, beni bırakıp cebinden kalemi çıkarır. Sanki bizim arkadaşlığımızı gerçekten önemsiyormuş gibi onu her zaman yanında taşıdığı için ondan nefret ediyorum. Açıkça önemsemiyor.

Kalemin kapağını açar ve kendi koluna yazar. *Söz veriyorum.*

Kalemi cebine geri koyarak, "Şimdi söyle" der.

Yüzümden akan gözyaşları için, ağızımdan çıkan sözlerden daha çok kendimden nefret ediyorum.

"İtaat edeceğim."

Bu kabul, ruhum kadar ölü. Ama sonunda bazı cevaplar bulma, sonunda neden beni istemediklerini öğrenme umudu. Onlara ne oldu? Ben ne yaptım? Bu, kendimi tam hissetmek için istediğim her şey. Bir sonuca varmak.

"Bu saçmalığı bitirelim," diyorum sonunda. "Ben anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğim, sana da kendine düşeni yerine getirmekten başka seçeneğin yok."

"Hadi." Sesi şimdi farklı. Sonunda bana bir şey veriyor. Sesinde zar zor bastırdığı bir heyecan var. "Diz çok." Ve emir o kadar yumuşak bir sesle söyleniyor ki, emir gibi gelmiyor bile.

"Şaka yapıyorsun herhalde." Yüzümdeki gözyaşlarını silerken burnumu çekiyorum.

O tekrarlar, "Diz çok. Başkaları önünde, inisiyasyonunu tamamlamak için yapman gerektiği gibi."

"Bir şeyi unutma," dedim, kalbim hızla atıyordu. "Diz çökmeye zorlanan kimse gerçekten sadık olamaz."

"Ah, Peach, bebeğim." O gülüyor. "Bu sadakatle ilgili değil. Bu itaatle ilgili. Şimdi bana dizlerinin üzerinde bana bakarken ne kadar güzel olduğunu göster. Ve bu pozisyona alış."

Kanepeden kayarak dizlerim ahşap zemine değene kadar titriyorum.

"Aferin kızım," diye fısıldadı, elini saçlarıma geçirip nazikçe tuttu. "Yukarı bak."

Kontrol edemediğim öfkeden titreyerek, dediğini yapıyorum. Hayatımda hiç bu kadar sıkışmış hissetmemiştim. Bana karşı elinde hiçbir şey yok, ama sunabileceği bir şey var ve bu, şimdiye kadar duyduğum hiçbir tehditten daha cazip.

O, sevgiyle gülümser ve o anın tadını çıkarır, ta ki kaşlarının arasında bir çizgi belirene kadar.

"Şimdi bu konu halloldu. Söylesene, hangisiydi?"

Dudaklarımı yalarım, boynumu geriye doğru uzatarak yutkunmaya çalışırım. "N-ne?"

"Koridorda seni köşeye sıkıştıran iki adamdan hangisi sana vurdu? Hudson at kuyruklu olan. Lane ise kısa saçlı esmer olan."

Gözlerim yaşlardan şişmiş gibi hissederek gözlerimi kırıştıtırırım. Yanağımdaki ve ağzımdaki acı, kanın tadı ile birlikte aniden net bir şekilde geri gelir. Yüzümde belli mi? Nasıl fark etti? Çünkü onlar bana vurduğunda orada değildi.

"İkisi de mi?" diye ısrar etti.

"Hayır. O... ben... emin değilim. Çok hızlı oldu."

"Huh," diye kendi kendine söylüyor. "Bu, içlerinden biri için oldukça talihsiz bir durum."

Ne demek istediğini sormak istiyorum, ama bu gece çok fazla darbe aldım. Beynim daha fazla bilgiyi işleyemiyor.

Wren eğilip dudaklarını alnıma bastırıyor ve ben aptalca tepkisi yüzünden kendi kalbimi söküp parçalamak istiyorum. Nasıl birdenbire sakın bir ritimle atmaya başlayabilir? Alnımı öpen adam az önce bana diz çökmem için şantaj yaparken vücudum nasıl rahatlayabilir?

Bana yardım ederek ayağa kaldırır, ellerini belime koyar ve bana bakar. Güzel mavi gözleri benim gözlerimde bir şey arar ve ben bu anı kısa keserim.

"Bulamayacaksın," diyorum, onun beklemediği bir güçle. "O kadar çok istediğin itaat."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor.

"Bunu nasıl gerçekleştirebileceğimi sana göstermek için beni kışkırtma. Sen benim sadece iyi yanımı biliyorsun, Penelope bebeğim."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Bu anlaşma," diyorum, "hayatında verdiğin en kötü karar. Hayatını cehenneme çevireceğim ve bunu yapabileceğimi biliyorsun."

Ağzının köşesinde bir gülümseme belirir, o kadar hafif ki, bu kadar yakın olmasaydık fark edemeyebilirdim. Elleri hala belimdeyken beni döndürür ve bir dizini kullanarak bacaklarımın arkasını iter, ta ki kanepede diz çökene kadar, sırtım ona dönük.

Elini omuzlarımın arasına koyar ve kollarım kanepenin arkasına kadar uzanana kadar iter. Tekrar doğrulmadığımdan emin olmak için elini orada tutar.

"Yapma..."

Serbest eliyle elbiseyi yukarı çekmeye başlamıştı bile.

"Hayatımı cehenneme çevirebileceğinden hiç şüphem yok, Peach. On altı yıldır bunu yaptığınıza inanıyorum, ama ben aşk acısıyla bunu fark edemedim."

Bir an durduktan sonra, eliyle dizlerimi ayırıyor. "Mm, ne kadar güzel."

"Yaptıklarından sonra seninle seks yapacağımı sanıyorsan... bir daha düşün." Ama ben çoktan azmış durumdayım, kalbim göğsümde

ve içim eriyor.

"Düşündüğüm şey," diye yavaşça açıklıyor, "az önce bir anlaşma imzaladık ve senin itaat etmenin anlaşmanın senin için geçerli olan kısmı olduğunu düşünüyorum. Örnek olarak başlamak ne kadar talihsiz olurdu?"

Elinin yaklaştığını hissettiğimde uyluklarım titriyor.

"Bak, ilk hatan benimle yatmak oldu. Çünkü artık birbirimize ne kadar uygun olduğumuzu biliyorsun. Vücudun hatırlıyor. Vücudun" — kalın bir parmak dikişimi okşayarak, çoktan ısladığımı fark etmemi sağladı — kime ait olduğunu tanıyor.

"Biri girebilir," diye panikleyerek gerildim.

"İyi, umarım seni eğilmiş ve benim sikimde boşalırken görürler."

"Senin sikiinde boşalmayacağım... Aah..."

Adam merhamet göstermiyor, iki parmağını içime sokuyor. Ve vücudum beni ihanet etmekten başka bir şey yapmıyor, onu kolayca kabul ediyor.

Göz kapaklarım düşüyor, zevk damarlarıma yayılırken kalbim batıyor. Beni koyduğu pozisyonda kalmaya çalışırken kollarım güçsüzleşiyor.

"Bundan sonra, bana hiçbir şeyi reddedemezsin. Anladın mı?" Hızlıca içeri girip çıkıyor, ben yetişmeye çalışırken nefesimi kesiyor. "Senin üzerinde tam kontrolüm var. Ve sen, anlaşmamızın benim tarafımı yerine getirmemi istiyorsan, uslu duracağını bilecek kadar akıllısın."

İnlemelerim tek cevabım olduğunda, parmaklarını çekip klitorisime tokat attı. "Cevap ver. Anladın mı?"

"Evet," diye ciyakladım. "Siktir... evet."

Arkamda fermuarını açtığını duyuyorum ve girişime bastırıyor, beni gererken inlememe neden oluyor.

"Bu, hayatının geri kalanında tapınacağın sik.

Şimdi, kanepenin arkasına sıkıca tutun, Penelope bebeğim."

O kadar sert itiyor ki, parmaklarım mecburiyetten kanepenin yumuşak kumaşını sıkıca kavırıyor. Bileğim ağrımali, dudaklarım yanmalı, ama tek hissettiğim ayak parmaklarıma yayılan zevk. İçimdeki sıcaklık. Beni aydınlatan kıvılcım.

Kalçalarımı morartacak kadar sıkı tutuyor, gücüyle beni inlemeye zorluyor.

"Senin korumak için bu kadar uğraştığın o dostluğu yok etmekten büyük zevk alacağım." *İtme*. "Seni o kadar sert becereceğim, beni merhametine bırakacağım, seni o kadar sıkı tutacağım ki, beni düşündüğünde aklına bir daha asla *dost* kelimesi gelmeyecek."

Ve bununla, sözlerinin doğruluğunu kanıtlamak için beni o kadar şiddetle sikiyor ki, acı dolu bir çığlık atarak orgazm olduğumda başım dönüyor. O içimde boşalırken ve çekilirken saçlarımı okşarken, bu gece olan her şeyi unutuyorum.

Bana bir dakika bile vermeden belimden tutup ayağa kaldırır.

"Nefes al, bebeğim. Yüzün kızarmış."

Öyle mi, pislik herif?

Ona karşılık verecek gücüm bile yok.

Dudaklarıma masum bir öpücük kondurduktan sonra elbiseme baktı.

Başım hala dönüyordu ve onun "Gidelim. Resmi olarak benim Hera'm olduğunda, bacaklarından aşağı akan spermimi hissetmeni istiyorum" dediğini duydum.

Notlar

Üniversite Peach

- Metal punk ile aynı şey DEĞİLDİR.
- Hala kabuklu deniz ürünlerine ve kedi tüylerine alerjisi var.
- Yeşil zeytinleri her zaman ona bırakın.
- Artık metal sevmiyoruz.
- ~~Çay ağacı ve nane şampuanı~~
- Patates kızartmalarının üzerine peri-peri tozu eklemeyi unutma
- Her ayın ilk Salı günü pişir ve çalkala.
- Kahvesine artık şeker koyma. Midesini bulandırıyor
- Kızlar gecesi sırasında beni rahatsız etmeyin Wren 😞
- Pepperoni pizzaya baharatlı bal ekleyin
- Sağ omzundaki üçgen çilleri sık sık kontrol edin. Dermatolog gözlem altında tutulmasını söyledi.
- Yeni görme sonuçları: Sağ göz -2,75. Sol göz -3,25
- Eğer gelecek Eylül ayında EEAJ'nin yıllık yayınına girerse, duyuru gelecek yıl Ağustos ayında yapılacak.
- Bir hafta içinde diş teli çıkarılmalı.
- Yeni şampuan: içinde hindistancevizi yağı var

On sekizinci bölüm

Wren

Angel - Camylio

Zeus'un ofisine girmek için beklerken o kadar hareketsiz ki, hala hayatta olduğundan emin olmak için başparmağımı bileğinin iç kısmına bastırıyorum. Kalbi hızlı atıyor, ama soğuk görünüşünden bunu anlamak mümkün değil. Yine de solgun yanakları orgazmdan dolayı hala pembe.

"Bu gece neredeyse bitti, söz veriyorum," diye fısıldıyorum, tam da kapı açılırken. "Bundan sonra seni eve götüreceğim."

Bunu, sanki bu benim için en zor kısım olmayacakmış gibi, rahat bir şekilde söylüyorum.

Eugene Duval'ın kişisel koruması bizi içeri alır ve babamın odada olduğunu görünce hiç şaşımam.

babamı odada onunla birlikte görmek beni şaşırtmadı. Stetson şapkası masanın üzerinde duruyor, kendisi ise Duval'ın yanındaki sandalyede oturuyor.

"Penelope," diyor babam. "Gelmişsin."

Gözleri dudakındaki kesiklere kayıyor ve o, sanki orada olduğunu unutmuş gibi, kesikleri yalıyor.

Yaraya baktığımda gerçekliğe zar zor tutunabiliyorum. Göğsüme vuruyor, acı verme ihtiyacı. Kavradığım kemiklerin kırıldığını hissetmek istiyorum. Onların yalvarışlarını duymak istiyorum. Bana merhamet dilemelerini, ona affetmesini dilemelerini.

Boynumu kırarak, Peach'in elimdeki eline odaklanıyorum. Onun cildinin benim cildime dokunması beni sakinleştiriyor. O bu konuda sihirli.

"Bize aşağıda epey bir gösteri sundun," diyor Duval sonunda. "Nasıl gitti?"

Cevap vermeyi reddediyor, ben de devralıp kısa kesiyorum. "O burada. Hadi şunu bitirelim."

"Oturun. İkiniz de."

Masadaki sandalyeler birbirinden çok uzak, onu tutmaya devam edemem. O hemen oturur, ama ben onu bırakmak için birkaç saniye beklerim. Bu, şimdiki anda kalmamı daha da zorlaştırır ve babam bunu fark eder.

"O patlayacak." Kendinden o kadar emin ki, beni çok iyi tanıdığını düşünüyor, bu da damarlarıma daha fazla öfke pompalıyor.

"Öyle mi?" Duval merakla sorar.

Herkesin dikkati bana yönelirken, elimi reddedici bir şekilde sallıyorum. Oturarak Duval'a hafif bir gülümseme atıyorum.

"Hayır," yalan söylüyorum. "Ben iyiyim."

Peach'e dönüp onun sorgulayan, öfkeli gözlerine bakıyorum, ama o, gözlerinde dönen yüzlerce soruyu dile getirmiyor.

"Biraz zamana ihtiyacın var mı?" diye soruyor babam. Bu, ilgisinden kaynaklanmıyor ve hiç de öyle gelmiyor. Kendi tarzında benimle alay ediyor, bana zayıf diyor.

"Ben gayet iyiyim," diye tekrarlıyorum, kulaklarımda yüksek tiz bir ses çınlıyor.

Bu, ölümcül olduğunu bildiğim bir sakinlik getirir ve tekrar gülümserim.

Duval hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Babamın ona söz verdiği ucube gösterisini bekliyordu, ama ben ona bu eğlenceyi sunamıyorum.

"Neyse." İşe geri dönerek, sandalyesine yaslanıp bana baktı. "Ofisimde özel olarak inisiyasyon yapmana izin verilmemeliydi. Hera'n herkesin önünde yemin etmeliydi. Ve kesinlikle senden kaçmamalıydı. Ama şanslısın, çünkü sana acil bir görevim var. Sadece tam olarak inisiye olmuş Gölgeler'den seçildikleri görevi yerine getirmelerini isteyebiliriz, o yüzden hadi bunu halledelim."

Penelope'ye bakar, üst dudağı tiksinti ile kıvrılır. "Seni hiç sevmedim."

Artık kendimin patlamasından korkmuyorum, Peach'in tepkisinden korkuyorum.

Ama o hiçbir şey söylemiyor.

"Achilles arkadaşlarını evimize her davet ettiğinde, Penelope Sanderson-Menacci'nin çok konuştuğunu düşünürdüm. O,

çok şey başarmaya çalışıyor. Ve sen her zaman oğluma karşı dik duruyordun, sanki senin fikrin bir önemi varmış gibi tartışıyordun."

Avuçlarını masanın üzerine koyarak öne doğru eğildi. O ise heykel gibi hareketsiz kaldı.

"Senin fikrin önemli değil, Penelope. Şimdi her zamankinden daha fazla. Sen Çember'e, Gölgen'e aitsin ve umarım koridorlarda yaptığın küçük kovalamaca sana iyi bir ders vermiştir."

Ayağa kalkar, masanın etrafından dolanır ve işaret parmağının eklemi, kızın yanağıyla ağzının birleştiği yerde belirmeye başlayan morluğu okşadığında ben irkilirim. Vücudumdaki rahatsızlığı, uzuvlarımda hissettiğim gıdıklanmayı bastırmak için boynumu tekrar çıtlatırım.

Peach, Duval'ı görmezden gelerek önüne bakmaya devam eder ve Duval'ın eli tekrar yanına düşer.

"Göreceksin. Kadınların yeri bizim korumamız ve bakımımız altındadır. Onlar bizim irademiz altında gelişirler ve tasma ne kadar sıkı olursa o kadar mutlu olurlar. Sen de bunu seveceksin. Lanet olsun..." Kendi kendine gülüyor. "Karımı emir verdiğimde ne kadar ıslandığını görmelisin. En basit şeylerde bile. Bana yemek pişirirken o kadar tahrik oluyor ki, mutfak personelimi kovmak zorunda kaldım."

Şimdi daha yüksek sesle gülüyor, babama dönüyor ve tekrar Peach'e dönüyor. "Bana servis yapmaktan hoşlanıyor ve ben onun açlığını gidermek için sikimi amının derinliklerine sokmadan yemek yiyemiyor."

Acı dolu bir nefes veriyorum ve başımı geriye atıyorum, terin omurgamdan aşağı aktığını hissediyorum. Babam haklı; patlayacağım ve Duval ilk hedefim olacak.

"Bir kadının ne istediğini bilmeme şaşırmamış görünüyorsun," diye ısrar ediyor Eugene, parmaklarıyla Peach'in gür saçlarını okşayarak. "Senin gibi öfkeli bir feminist olarak bu konuda bir şeyler söyleyeceğini düşünürdüm."

Parlak, kibar bir sesle cevap veriyor: "Oh, Bay Duval, kadınlar konusunda her şeyi bildiğini düşünmene hiç şaşırmadım. Sonuçta, ne dediğini bilmeyen bir erkekten daha kendine güvenen bir insan yoktur."

Duval'ın yüzü düşerken, dudaklarımdan bir kahkaha patlar. Elimi ağzımın önüne koyup, öksürerek bunu gizlemeye çalışırım. En iyi arkadaşımın bu esprili

esprili sözüyle içimdeki tuhaf his kaybolur. Gerginlik gider, omuzlarım gevşer ve babamın ölümcül bakışları beni etkilemez.

"Diz çok." Duval'ın soğuk emriyle Peach'in başı bana doğru çevrilir.

Güvenmediği erkeklerle dolu bir odada, ben onun dayanağıyım ve bu düşünce kalbimin atışını hızlandırıyor. Onun nefret ettiği insanların bir parçası olsam bile.

Ayağa kalkıyorum, Duval'a bakarken elimi omzuna koyuyorum. Onunla konuşma şekli, daha önce birçok erkeğin, Peach onların gururunu incittiğinde kullandığı şekilde. Onu bir meydan okuma olarak görüyor ve bu lanet olası kabul törenini nihayet bitirebilmemiz için ona diz çökmesini istemiyor. Ona karşı gücü olduğunu kanıtlamak istiyor.

"Ona senin için diz çökmesini istemiyorsun, değil mi?" diye alçak sesle soruyorum. Sabrımı zorlamaması için birine bağırمام gerekmiyor. "Hera'mı kullanamazsın Zeus. Benim iznim olmadan olmaz. Yanmış egonu yatıştırmak için kuralları çiğneme."

Öfkeli gözleri benimkilerle ping pong oynuyor ve babamdan hikayeler duymuş olmalı - kendim olmadığım zamanlarda yaptığım şeyler - çünkü başını sallıyor, dudaklarında zoraki bir gülümseme yayılıyor. İçimde korkulacak bir şey olduğunu biliyor. *Ben* de ondan korkuyorum.

"Ona, inisiyasyonu tamamlamak için diz çökmesini söylüyorum." Yalanı çok açık ve ona gerçekte ne yapmak istediğini bilmek istemiyorum.

Peach'in omzunu güven verici bir şekilde sıkıyorum, ama sesim soğuk. "Söyleneni yap. Uzun bir gece oldu, eve gidip dinlenmen gerek."

Yeşil gözleri benimkilere bakıyor ve zar zor duyulur bir sesle, "Söz veriyor musun? Onları bulacak mısın?" diyor.

"Söz veriyorum," diye mırıldanıyorum.

Ve işte orada, her zaman takıntılı olduğum kadın, sonunda önümde diz çökmüş. Bunu mahveden tek şey, Duval'ın Hera'yı Shadow'a bağlamak için her zamanki konuşmasına başlaması.

O, Circle'ı korursak Circle'ın da bizi koruyacağını söylüyor, gizlilik yemini ettiğimizi hatırlatıyor ve Peach'in, Hera'nın Circle'ın kutsallığı içinde üreyebilmem için gerekli olduğunu açıkladığında gerginleştiğini görüyorum.

İçgüdüsel bir ihtiyaç tüm varlığımı kaplıyor. O benim olacak. Hayatım boyunca bunu bekledim. Penelope bana bağlanacak, hiçbir yere gidemeyecek ve sonunda benimle evlenmekten ve benimle hayalini kurduğum aileyi kurmaktan başka seçeneği kalmayacak.

Ve ben sandığımdan daha kötü bir pislik olmalıyım, çünkü pişmanlık duymakta zorlanıyorum.

"Penelope Sanderson-Menacci," diyor Duval. "Sessiz Çember'e bağlılık yemini ediyor musun?"

Gözleri yaşlarla parlayarak, boğazını temizledi. Aşağıda olanları görmüştü. Tekrar söylenmesine gerek yoktu. "Evet."

"Gölgene sadakat yemini ediyor musun?"

"Ederim."

"Ve Gölgenize sadakatle ve onun uygun gördüğü her şekilde hizmet edeceğinizi kabul ediyor musunuz?"

Göğsü titriyor ve ben onun ciğerlerine hava üfleme istiyorum. Her şeyin yoluna gireceğini haykırmak istiyorum, ama sessiz kalmak her şeyin daha çabuk biteceği anlamına geliyor.

"Evet," diyor zayıf bir sesle.

Duval, onun gevşek kolunu tutar ve Sessiz Çember mührünü avucuna sıkıştırır. Ona elimi uzatırım ve o da onu benim küçük parmağıma takar.

Duval büyük bir memnuniyetle, "Gölgene bağlılığını göster" diye mırıldanır.

"Sana sözleri söylememi ister misin?" diye fısıldarım.

Kafasını sallar, gözleri cıltlı ayakkabılarının üzerine düşer. Derin bir nefes alır ve ben tüm gücümle gururunun onu ele geçirmesine izin vermemesi için dua ederim.

Ama o zeki bir kadın. Bunun son olduğunu biliyor ve ne zaman savaşmanın anlamsız olduğunu biliyor. Avuç içlerini benim iki yanımda yere koyarak, derin bir reverans yapar ve alnını ayakkabımın ucuna dayar.

"Shadow," diyor. "Sana sadakat ve bağlılığımı göstermek için eğiliyorum. Bu andan itibaren ben seninim ve ben... ve ben..." Yalan boğazından çıkarken cızırtılı bir ses çıkarıyor. "Senin gerekli gördüğün her şekilde, isteyerek sana boyun eğiyorum." Son kısmı aceleyle söylüyor. "Beni Hera'n olarak kabul ediyor musun?"

Onun acısını bu kadar çok zevkle izlediğim için kendimden nefret ediyorum. Bencilim, bunun farkındayım. Ama hayatım boyunca hiç bu kadar heyecanlanmamıştım.

Lotus çiçeği kolyesini boynuna taktım. Afroditlere verilen deniz kabuğu kolyenin aksine, tüm Heralar'ın taktığı kolye.

"Evet. Kalk. Hadi. Eve gidelim," diyorum aceleyle.

O denemeden önce, onu kaldırıp beline kollarımı doladım. Onu kapıya doğru taşıdım ve şaşırtıcı bir şekilde, bacaklarını belime dolayarak bana izin verdi.

"Wren," diye seslenir Duval.

Ona döndüğümde bana bir kitap uzattı. "Ödevin." Başımı sallayarak kitabı aldım. Bu önemli değil. Sonra hallederim.

Şu anda Peach'i güvenli bir şekilde eve götürmem gerekiyor. Kafasını boynuma gömdüğünde sabırsızlığını hissediyorum.

Kalbim hızlanır ve dudaklarımı saçlarına bastırırım. Sen benimsin, Trouble. Sonunda. Tamamen. Benimsin.

On Dokuzuncu Bölüm

Peach

Derin Mavi Denizin Dibi - MISSIO

"Arkadaşın, onun bir pislik olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Achilles en kötüsü," diyorum üzgün bir yüzle. "Kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyor. Sen iyi misin? Sana zarar verdi mi?"

Kız, benim tepkime şaşkınlıkla başını sallar. "Wren'den bahsediyorum."

"Wren mi?" diye tekrar ediyorum. "O sadece havlayan bir köpek, ısırmaz. Bazen biraz itici gelebilir çünkü inatçıdır. Anlıyorum. Ben de onun dominant tarafını sevmiyorum. Ama bir sineği bile incitmez."

O tek ayak üzerinde zıplarken botunu baldırına çekiyor, ben de kanepede oturuyorum. O parti biraz çılgınca geçmişti. Bu kanepenin sahibi kim bilmiyorum ama onun kanepesinde uyuyakalmışım, ama görünüşe göre geceyi burada geçiren tek kişi ben değilmişim.

"Dominant erkeklerden hoşlanırım," diyor, kızıl saçlarını omzunun üzerinden atarak. Onunki benimkinden biraz daha açık renkli. "Saçımı istediğin kadar çek, nefes alamayana kadar başımı yastığa bastır. Sorun değil."

Gözlerim hafifçe büyüdü, ama o fark etmemiş gibi görünüyor. Wren ile yatmış.

O da biriyle yatmış.

"Ama seni arkadan sikerken sana başka bir isim söyleyen erkeklerden hoşlanmıyorum. Ve Peach'in kim olduğunu görmek istemediği için yastıktan çekilmeme izin vermediğinde de hoşlanmıyorum."

Kalbim durdu.

O biriyle yattı ve ona benim adımı söyledi.

"Ve neyi umursadığımı biliyor musun?" Saçlarını at kuyruğu yaparken ve kendini yelpazelerken öfkeyle sorar. Evet, ben de akşamdan kalma sıcağını hissediyorum. "Onu düzelttiğimde beni yataktan attı. O yatak onun bile değil!"

Dudaklarımı ısıyorum, mutluluk dalgasını durduramıyorum.

Neden umursuyorum ki? Wren'i istemiyorum. Wren'le seks yapmaktan nefret ederim.

Değil mi?

...

*Değil
mi?*

Yerimde kıpırdanarak, Wren'in saçımı çekip başımı yastığa bastırmasının nasıl bir his olacağını düşünüyorum. En azından doğru ismi söylerdi...

Hayır

Bu iş bana göre değil. Ve bu kızın onunla geçirdiği geceden iki cümle anlatmasıyla ıslanmıyorum.

"Tuvalete gitmem lazım," diye mırıldanıyorum.

Biz sadece bir üniversite partisine gelen lise son sınıf öğrencileriyiz, ama o kızın kızdığı Peach olduğumu fark etmeden gitmeliyim.

Aslında, karnımın altından göğsüme kadar uzanan o ürpertiği hissetmemek için gitmem gerekiyor.

Hâlâ ıslaktım. Uyandığım anda bunu hissedebiliyordum. Wren'in seks yapmayı nasıl sevdiğini ilk kez duyduğum anı hayal ettiğim için ıslaktım.

Gözlerimi açıp yatak odamın tavanına bakıyorum. Ya da belki dün hayatımı mahvedip aynı zamanda orgazm olmama neden olduğu, ama yine de eve dönerken beni sakinleştirmenin bir yolunu bulduğu için ıslakım. Çünkü beynimle oynayarak içimdeki bir şeyi değiştirdi.

O benim ailemi bulacak.

Bana, kendimi tam hissetmek için istediğim tüm cevapları verecek. Karşılığında tek yapmam gereken, ona kendimi tamamen vermek.

Adam beni ayaklarının dibine diz çöktürdü ama beni en değerli varlığımıymışım gibi arabaya taşıdı.

Artık hiçbir şey için endişelenmene gerek yok, Peach. Ben buradayım.

Sözümü tutacağım. Sözüm her şey demektir.

Onlara can simidi gibi sarıldım.

Oturarak bileğimi kucağıma getiriyorum. Ağrıyor ama atel gerekli gelmiyor ve onu çıkarmak için can atıyorum ama en kötüsü yaralanmayı daha da kötüleştirmek olur. Bacaklarımı yatağın üzerine sallayarak derin bir nefes alıyorum. En azından Wren etrafta olmadığı için tekrar düzgün düşünebiliyorum. Onu öldürmek istemekle, önünde diz çökmek istemek arasında bir mücadele yaşamak zorunda değilim... sadece şu anda sahip olduğu tüm güçle başka neler yapabileceğini görmek için.

O kadar uzun süre bizim ilişkimizle beni alay etti ki, ben de o kadar uzun süre direndim ki, sonunda pes etmek zorunda kalınca direncim kırıldı. Onunla asla seks yapmamalıydım. O haklı. Bu benim ilk hatamdı.

Ayağa kalkıyorum, yatağın etrafından dolaşıyorum ve gözüm yerde bir şekil gördüğünde geri atlıyorum.

"Ne oluyor lan?" diye haykırıyorum, elim göğsüme gidiyor.

Wren yatağımın önünde uyuyor. Üstü çıplak, karnı üstüne yatmış, sırt kasları gergin, sanki uyuyor olmasına rağmen tam olarak rahatlamamış gibi. Nefesi yavaş ve dünkü siyah düğmeli gömleğini yastık olarak kullanmış. Yanağını bir koluna dayadığı için omuzu gergin. Omuzları bu kadar büyük olmak zorunda mı? Kasları bu kadar belirgin olmak zorunda mı? O kadar pislik olduktan sonra bu kadar seksi olmaya hakkı yok.

Diğer eli yanındadır ve bir kağıt parçası gibi görünen şeyi yumruklamaktadır. Merakım galip gelir ve sessizce yanına yaklaşırım. Parmaklarımı kestane rengi saçlarının arasında gezdirmek için can atıyorum. Onun diğer özelliklerine kıyasla çok yumuşak görünüyor. Bunun yerine, eline nazikçe dokunurum ve onu uyandırmadığını görünce, uykulu parmaklarından yırtık kağıt parçasını çıkarırım.

Ağzım açık kalıyor. Üzerinde kan lekeleri var ve siyah kalemle iki isim yazılmış.

Hudson Lane

Dün sabah masasında bulduğum kağıtta *Caleb Mitchel*'in adı ile tamamen aynı şekilde yazılmış.

Ve Caleb'i öldürdüğünü itiraf etti.

Yavaşça Wren'in uyuyan bedeninden uzaklaşıyorum, gözlerim şimdi onun elinde. *Kanlı* eli. Parmak eklemleri yarılmış. Birini dövmüş. İki kişiyi, sanırım.

Yutkunarak, bir şeyi düşünürken sakın kalmaya çalışıyorum. Bir katil olan bir adamla mahsur kaldım. Bu odada mahsur kalmadım, birkaç günlüğüne mahsur kalmadım. Onunla ömür boyu mahsur kaldım.

Bir adım daha geri çekilip, sakın bir şekilde adını sesleniyorum. Hemen uyanıyor. Sanki fısıldasaydım bile, uykusunda sesimi duyabilirdi.

Odamı etrafıma bakarken, benim kadar şaşkın görünüyor. Demek o da burada uyanmayı beklemiyordu.

"Peach," diyor, uykudan boğuk sesiyle ayağa kalkarken. Bana doğru bir adım atıyor, ama ben elimi kaldırıyorum.

"Yaklaşma. Neden benim odamda yatıyorsun?"

Kollarını başının üzerine uzatır, karın kasları gerilir. Kahretsin. Ben de gözlerim var, ben de insanım ve Wren Hunter'ı üstsüz izlerken aklı başında kalmak imkansız.

"Yatağında yatmamı istemediğini söyledin," diye basitçe açıklıyor.

Ona bakarım, etkilenmemiş bir şekilde. "Seni evden attım. Sen gittin."

Ağzını açıyor ama onu kesiyorum. "Biliyor musun? Buraya nasıl geri döndüğünü bilmek istemiyorum. Neden kanlar içinde olduğunu bilmek istemiyorum. Neden... neden o adamlardan hangisinin bana vurduğunu sorduğunu ve şimdi onların bu kağıtta yazdığını bilmek istemiyorum."

"Onlardan biri sana vurdu, ama hangisi olduğunu bilemedim," diye açıkça cevap veriyor.

Elimi daha yükseğe kaldırıp başparmağımın ucunu diğer parmaklarıma bastırarak ona susmasını işaret ettim.

"*Bilmek istemiyorum* dedim." Kağıdı yere atıyorum. "Tek istediğim, bunu alıp evimden gitmen. Ben derse gideceğim ve hayatım normalmiş gibi davranacağım."

Kafası, kafası karışmış bir köpek yavrusu gibi yana eğilir. "Ama hayatın artık normal değil."

"Umurumda değil!" diye tıslıyorum. "Öyleymiş gibi *davranmak* istiyorum. Yavaş mısın?"

Omuzlarını silkiyor, kırıksık gömleğini giyip düğmelerini ilikliyor. "İstedığın kadar öyle davranabilirsin. Gerçekler gerçektir. Derslerde üniforma eteğinin altına kırmızı kalplerle süslenmiş o çok sevimli pembe dantelli iç çamaşırını giymeni istiyorum."

"Hayal kurmaya devam et." diye homurdanırım. "Bekle... Onları nereden biliyorsun?"

Küçük gülümsemesi yeterince açıklayıcı. Eşyalarımı karıştırmış. Tabii ki karıştırmış. Aileme yazdığım mektupları biliyor.

"Bak, buna alışman gerekecek, Trouble. Artık benim sözüm kanundur. Yani sana benim için bir şey giymeni söylediğimde, giyersin."

Boynumu uzatmam gerekecek kadar yaklaştığında bir adım geri çekiliyorum, ama birkaç adım sonra kendimi duvara sıkışmış buluyorum. Ve bu pislik geri çekilmiyor.

"Anlaşmamız var, hatırladın mı? Ama sana bir seçeneğin varmış gibi gösterebilirim. Tekrar denemeli miyiz?" Avucunu yanağıma koyuyor, cildi benimkine yumuşak geliyor, ama eli kanın bakır kokusuyla dolu.

"Penelope bebeğim, benim için o güzel iç çamaşırını giyer misin?" diye soruyor ve ses tonu onu Beyaz Atlı Prens gibi gösteriyor.

Yutkunuyorum, çenem gerilirken gözlerim onun gözlerine saplanıyor. "N..."

Elini saçlarıma geçirerek reddimi engelliyor; o kadar sıkı ki, beni sertçe duvara bastırırken inliyorum.

"Peach, böyle davranma. Çünkü sen yaramazlık yaptığında, seni sikmek istiyorum. Ve sana uyum sağlaman için gereken zamanı vermek için gerçekten çok uğraşıyorum." Vücudunu benimkine yapııştırıyor ve sertleşmiş penisini karnımın alt kısmında hissediyorum. "Ama güzelce oynamayı beceremiyorsan

, onları giy, ben de giyip giymediğini kontrol edeceğim. Bir daha 'hayır' dersen, günün geri kalanında iç çamaşırı giymen yasaklanacak."

Birkaç saniye nefes alamıyorum. Ve bu sefer, bunun nedeni öfke değil. Beni tutuşunda, sesindeki tutkuda, ciğerlerimde oksijeni tutan bir şey var. Daha da kötüsü, karnımın alt kısmında bir şey çözülüyor.

Diğer elini yüzüme getiriyor, başparmağının ucunu dudaklarıma değdiriyor ama ağzıma girmeye çalışmıyor.

"Dün geceyi daha yeni atlattığın halde sana 'evet efendim' dedirtmek için o kadar da pislik değilim. Ama bir tür onay çok makbule geçer. Peki, onları giyecek misin?"

Yüksek sesle yutkunuyorum, sonunda bir ses çıkarmayı başardığımda dudaklarım sadece hafifçe açılıyor.

"E-evet," diye onun başparmağına karşı boğuk bir sesle söylüyorum.

"Aferin kızım. Bugün çok fazla çalışma lütfen. Zaten yorgunsun."

Alnımı öper ve uzaklaşır.

O kağıdı cebine koyup yatak odamın kapısından çıkarken hala nefes alamıyorum. *Sonunda*, alt katta ön kapının kapandığını duyduğumda ancak tekrar hareket edebiliyorum.

Bana ne oluyor böyle?

Yirminci Bölüm

Peach

Make Me Wanna Die - The Pretty Reckless

Kalemimi defterime tekrar tekrar vuruyorum. Odaklanamıyorum. Odaklanamıyorum. Odaklanamıyorum. Tek odaklanabildiğim şey, odaklanamadığım gerçeği.

İki gün. Başladığımdan bu yana iki gün geçti ve şu ana kadar olan tek şey, Wren'in üniformamın altına ne giyeceğimi söyleyerek hayatının en güzel günlerini geçiriyor olması. Tapınak ve kampüs arasında gidip gelmekle meşgul olduğu için, ikimiz de odamdayken onu görmedim bile.

Bu sabah hazırlanırken ondan bir mesaj aldım.

■

Wren: Dün gece uyurken seni izledim, bir bacağın battaniyenin etrafına dolanmıştı. Giydiğin o şortlar sana dokunmamayı zorlaştırıyor. Siyah sana çok yakışıyor. Bugün bugün o siyah dantelli tangayı giy.

Okurken sesindeki şehvetli kısıklığı duyabiliyordum, ama bunun ne kadar ürkütücü olduğunu fark edemiyordum.

Senin odana giriyor, Penelope. Seni uyurken izliyor.

Kesinlikle ürkütücü.

"Peach."

Ella ve Alex'e bakarak irkildim.

"Yapabilir misin?" Ella, gözleri kalemime kayarken sert bir şekilde sorar. "Hepimiz burada çalışmaya çalışıyoruz."

Bana kızgın. Onun da konsantre olmasını engellediğim için değil, erkek arkadaşının ona benim

Çünkü yanağımda, ağzımın köşesinde bir çürük ve alt dudağımda bir kesik var. İkisini de Alex'e açıklayamayız. İkisi de onu çok endişelendirdi.

Onu rahatlatan tek şey, Wren'in benim Gölge olmaması. *Wren*. Ne komik.

Ona cinayetlerden bahsetmedim. Fazla konuşursam, daha fazla soru soracaktır. Hala ona neden inisiyasyonlara gittiğimi söylemedim. Hermes'in bende ne gibi bir koz olduğunu. Bu yüzden bu kadar kızgın. Ondan bir şeyler sakladığımı biliyor.

Alex beni sessizce izliyor. "Hala o kadar sarhoş olup duvara çarptığına inanmıyorum."

Ona elimden gelen en iyi şekilde yarım bir gülümseme sunuyorum. "Evet. Akşamdan kalma halim, görünüşüm kadar kötüydü."

Kaşlarını çatıyor ve defterine bakarak başını sallıyor. "Tabii."

Alex de ona yalan söylediğimi biliyor. Neden bilmesin ki? Üçümüz anaokulundan beri en iyi arkadaşız. İlk önce Wren vardı. Sonra Alex. Babalarım beni yetimhaneden eve getirdiğinde tanıştığım ilk kişiler onlardı. Altı yaşına basmadan hemen önceydi ve üç ay boyunca sadece babalarımın kaldıktan sonra, anaokulunun ilk gününde Wren ve Alex ile tanıştım. Ella bir yaş büyüktü, bu yüzden onunla daha sonra yakınlaştık.

Onları uzak tutmak kalbimi kırıyor, ama olan biten her şeyi paylaşmak da çok zor geliyor. Bu yüzden, bu belirsizlik içinde kalıyorum ve bu süreçte kendimden nefret ediyorum.

Ella'nın gözleri boynumdaki lotus çiçeği kolyesine takılı kalıyor. O da aynı kolyeyi takıyor ve Alex bunu fark ettiğinde ikimiz de şaşırır gibi davrandık. Benimkini üniformamın gömleğinin altına saklayıp tekrar defterime bakıyorum.

Ona milyonlarca soru sormak için can atıyorum, Wren'den değil ondan öğrenmek istediğim bilgiler var, ama o yardımcı olmuyor. Heras'a günlük olarak neler olduğunu sorduğum anda omuz silkti.

Bilemem. Chris bana öyle davranmıyor ve Circle ile ilgili hiçbir şeye beni dahil etmiyor. Bu, ilişkimizde hiçbir şeyi değiştirmede; birlikte olmak istiyorsak, beni onun Hera'sı olarak kabul etmekten başka seçeneğimiz yoktu.

Profesör Lopez'in geri bildirimlerini dikkate alarak üzerinde çalıştığım notlara bakıyorum. Bugün en azından üçte birini bitirmem gerekiyor, ama telefonlarımız titrediğinde herkesin konsantrasyonu yine bozuluyor.

"Olamaz," diye mırıldanır Ella.

"Kim bakmak ister?" diye soruyor Alex.

"Ben bakarım," diyorum aceleyle. Hermes'in ne yayınlayabileceğinden çok korkuyorum. Dinledim, bu yüzden kirli çamaşırlarımı ortaya çıkarmak için hiçbir mazeretleri yok, ama yine de gerginim.

Benimle ilgili değil. Ama yine de bir şekilde benimle bağlantılı. Fotoğrafta kütüphane binasının yanında park etmiş polis arabaları var. Başlığı okuyunca, bunun dün gece olduğunu varsayıyorum.

Kampüste bir ceset daha bulundu...

Aranızdan biri kana susamış ve iz bırakmaktan korkmuyor.

Josh Addington'ın cesedi dün gece kütüphanenin arkasında bulundu ve kampüs güvenliği bunu sizden saklarsa... BEN SAKLAMAYACAĞIM.

Acaba ödünç aldığı kitabı geri getirmeyi mi unuttu? Bayan Davis'in ne kadar katı olduğunu hepimiz biliyoruz.

#byebyeJosh #katilserbest #SFU sizden bir şeyler saklıyor

"Ne oluyor?" diyor Alex. "Bu korkunç. Peach, o senin birçok dersine girmiyor muydu?"

"Evet," diyorum boğuk bir sesle.

Ayrıca, kabul törenleri sırasında bana da saldırmıştı. Ve bunun için iki kişi daha öldü. Sadece kimse bunu bilmiyor.

"SFU'dan ölen ikinci öğrenci," diye mırıldanır Ella.

Kalbim çarpıyor. Bu haberde, boğazında Scrabble taşları bulunduğu yazmıyor ama ben biliyorum. Sonuçta Caleb beni üzdüğü için öldü. Josh *bana zarar verdi*.

Başımı kaldırdığımda, Achilles ve Wren Ella'nın hemen arkasında duruyorlar, ellerinde kitaplar var ve bize katılmaya hazır oldukları belli.

"Ne olduğunu gördünüz mü?" diye soruyor Ella.

Wren'in anlamlı bakışları benden ayrılmıyor. Yanında duran Achilles bana gülümsüyor ve Wren'in ona olanları anlattığını anlamam için daha fazlasına gerek yok.

Bu düşünce yüzümü kızartıyor. Achilles'in, bağlılığımı kanıtlamak için Wren'in ayaklarına diz çöktüğüm bir imajına sahip olması hoşuma gitmiyor. En iyi arkadaşının canı ne zaman isterse insanları öldürdüğünü bilmesi de hoşuma gitmiyor.

Achilles masanın ucuna oturur. "Kampüs ve polis bu noktada bir şeyler söylemek zorunda kalacak. İki öğrenci öldü."

"Ben de tam olarak öyle düşünüyordum," diye onayladı Ella. "En azından SFU'dan haber alacağız."

Yüzümün solduğunu hissediyorum. Polis devreye girerse, bu ne anlama gelir? Wren ve ben Çember'in bir parçası olduğumuz için ne kadar güvendedeyiz?

Wren yanıma oturur ve ilk yaptığı şey, dudaklarını yanağıma bastırmak ve sonra da boynuma sahiplenici bir şekilde elini koymaktır. Alex'in gözleri büyürken ben kaskatı kesilirim.

"Ne oluyor?" diye ciyaklıyor, heyecanını zar zor bastırarak. "Gerçekten mi? Siz... birlikte misiniz?"

Addington'ı çabucak unuttu.

Gözleri mutlulukla parlıyor ve ben o kadar şiddetle ayağa kalkıyorum ki sandalyem geriye düşüyor ve daha fazla kişinin dikkatini çekiyoruz. Kahretsin. Sinirlerim gergin.

Kafamı sallarım. "Değiliz."

"Değil miyiz?" Wren kıkırdar. "Tekrar denemek ister misin?"

Ona bakışımı daraltıp, dişlerimi sıkarak sözleri ağzımdan çıkardım. "Değiliz."

Ella şokla yüzünü gevşeterek beni izler ve Achilles kendi kendine mırıldanır. "Biri başını belaya sokacak."

"Kapa çeneni, Achilles." Alex'in şaşkın yüzünü görmezden gelerek kitaplarımı kapatıyorum. "Başım ağrıyor. Eve gidiyorum."

Kitaplarımı göğsüme sıkıca sarıp, insanların bakışlarını, daha doğrusu kütüphanecimiz Bayan Davis'in bakışlarını görmezden gelerek kütüphaneden çıkıyorum. Kütüphane binasının loş koridorunda yürürken Wren'in beni takip ettiğini fark ediyorum. Arkama bakmadan yürümeye devam ediyorum. Yüksek topuklu Mary Jane ayakkabılar giyiyorum ve taş zeminde çıkardıkları sesi hiç sevmiyorum. Daha da çok, sanki ondan korkuyorum.

"Peach, bunu kendine daha da zor hale getireceksin," diye sakın bir sesle bağırdığını duydum.

Ondan korkmuyorum. Bu bina genel olarak ürkütücü ve arkamda bir katil var. Ayrıca ona kızgınlığım ve bir kez olsun onunla yüzleşmek istemiyorum. Sadece beni rahat bırakmasını istiyorum.

Ama onun beni yakalamadan buradan çıkabileceğimi düşünüyorsam, gerçekten aptal olmalıyım. Beni dirseğimden yakaladığında, binadan dışarı çıkan eski ahşap çift kapıyı görebiliyorum. Beni o kadar sertçe geri çekiyor ki, tüm eşyalarımı düşürüyorum ve nefesimi bile alamadan onunla soğuk taş duvar arasında kalıyorum.

Buradaki duvarlar o kadar eski ki, o kolunu başımın üzerine koyduğunda saçlarıma taş tozu düştüğünü hissediyorum. Diğer eli hala kolumu tutuyor ve kendimi savunmak için tek yapabileceğim ona dik dik bakmak.

Bu şekilde gülümsemek en sevdiği oyunmuş gibi, başını eğiyor. "Hadi ama. Seni kovalamak artık geçmişte kaldı sanıyordum."

"Biri bizi bu halde bulmadan önce bırak beni."

"Biri seni dizlerinin üzerinde, boğazına kadar soktuğum sikimle nefes alamaz halde bulmadan önce bana karşı ses tonunu değiştir."

Ağzım açık kalıyor, sözleri midemde bir şeyleri harekete geçiriyor. Aslında, daha aşağıda. Çok daha aşağıda.

Boğazımı yutkunarak, o da kaşlarını kaldırarak, bir cevap verecek miyim diye bekliyor. Tehdidini eyleme geçirebilecek mi diye bekliyor. Wren'i sevmediği insanlarla gördüm. Bana davrandığı gibi davranmadığı insanlarla. O sadece bir kez uyarır.

"Ben..." Derin bir nefes alıp sesimi yumuşatıyorum. "İnsanların bizim birlikte olduğumuzu düşünmesini istemiyorum."

O burun kıvrır. "Bana boyun eğdin ve sadakat ve itaat sözü verdin, Trouble. 'Birlikte olmak' aşamasını geçtik. Sen tam anlamıyla bana aitsin."

"Çemberin gözünde," diye düzeltiyorum. "Gerçekte değil."

Yüzü düşüyor. "*Gerçekte mi?*"

Başımı yana çeviriyorum, Sessiz Çember'in gerçek hayat olmadığı yanılısamasına umutsuzca tutunuyorum.

"Hey, hey." Eli kolumdan yüzüme doğru kayıyor, çenemi tutup beni ona dönmeye zorluyor. "Çemberden daha gerçek bir şey yok, anlıyor musun? Bunu bizim için söylemiyorum, hayat için söylüyorum. Onlardan üstünde hiçbir şey yok. Ne yasa, ne politikacı, *ne de tanrı*. Kendi iyiliğin için bunu asla unutma."

"Peki," diye hırıliyorum. "Birlikteyiz. Mutlu mu oldun? Seni yatıştırmak için istediğin her şeyi söyleyebilirim. Ama Tanrı biliyor ki, bu gezegende yaşamış en hayal kırıklığına uğramış erkek arkadaş olacaksın. Sikinin çok yalnız hissedecek, Wren."

"Bunu söylemen ilginç," diyor gururla. "Çünkü sen onun etrafında sertleşirken benim sikim o kadar da yalnız hissetmiyor."

Gözleri sevinçle parlıyor ve onun penisi konusuna devam edeceksek, benim söyleyecek hiçbir şeyim yok. Onunla iki kez seks yaptım.

"Sana söylüyorum, bu kampüste kimse bizim hakkımızda bir şey bilmemeli. O yüzden geri çekil."

"Sen komik birisin, Peach. SFU'da senin yerinde olmak için canını verecek düzinelerce kadın var. Sen bile karşılıklı çekiciliği kabul ettin. Ama sen sadece bağımsızlık fikrine bağlı kalmak istiyorsun, değil mi?"

Kalbim durur ve gözlerinin içine bakarım. "Elimde kalan tek şey bu." Nefes alış, hala benimle birlikte olduğunun tek göstergesidir. Göğsü benimkine o kadar yakın ki neredeyse birbirine değiyor.

"Bu yerde, sahip olduğum tek şey bu. Bizim kasabada insanlar sana bir etiket yapıştırmak ister. Herkes diğerlerini birkaç kelimeyle özetliyor, böylece hepimiz onların dar zihinlerindeki kalıplara sığabiliyoruz. Alex iyi çocuk, Ella kraliçe arı olarak özetleniyor. Achilles şeytan. Sen her şeyde en iyisin." Titreyerek nefes alıyorum. "Ve ben, bu yerde tek başına hayatta kalabileceğini iddia eden bağımsız, inatçı bir kıyım."

O sadece gözlerimi aramaya devam ettiğinde, kendimden nefret ediyorum, ama ısrar ediyorum, "Lütfen. Sahip olduğum tek şey özgürlüğüm."

"Yani, herkesin hatırladığı kadarıyla beni uzun süredir uzak tutan kız olmak, sahip olduğun tek şey. Beni reddettiğin şöhretin, elde edemediğim tek şeyin sen olduğuna dair söylentiler, işte sevdiğin şey bu. Sen buna özgürlük diyorsun."

O haklı. Bir noktada, ona boyun eğmeyi reddetmeyi tüm kişiliğimle özdeşleştirdim. Wren'i sevip sevmediğimi bile unuttum, çünkü her fırsatta onu reddetmeye odaklanmışım. Çünkü herkese kararlı olduğumu göstermek, boyun eğen kız olmak için daha önemliydi benim için. Bu, benim için özel olan tek erkekle birlikte olmak anlamına gelse bile.

Bence haklı. Sanırım tanıdığım en inatçı kadın benim.

"Evet." İtirafım onu şaşırtır. "Belki de öyledir. Yine de, bu benim hakkım. İnisiyasyonlarda olanlardan sonra, tek istediğim bu. Tüm üniversiteye... hatta Stoneview'in tamamına, çünkü haber yayılacak ve bunu biliyorsun, *pes ettiğimi* itiraf etmemek. Çünkü o zaman artık güçlü kız Peach olmayacağım. Wren Hunter'ın kız arkadaşı olacağım. İstediyin her şeyi elde edebileceğinin bir kanıtı daha."

Çenemi sıkıca kavrar ve bir an için, asla vazgeçmeyeceğini düşünürüm. Bir an için, bir zamanlar tanıdığım Wren'den, benim için her şeyi yapabilecek olan arkadaşımın geriye hiçbir şey kalmadığını ve karşımda sadece Gölge Wren'in durduğunu düşünürüm. Ama sonra elini gevşetir ve yine aynı şeyi yapar. Alnımı öper. Tartıştığımızda bunu yaptığını fark ettim.

Son birkaç gündür bunu çok yaptı.

"Kendini bu kadar tek boyutlu görmek kalbimi kırıyor," diyor boğuk sesiyle. "Sen bir itibardan veya etiketten daha fazlasısın. Sen bir insansın, Peach. Hem de en sevdiğim insan. Kendine bunu yapma."

Kalbim göğsümde eriyormuş gibi hissetsem de, bu beyanın kafamdan uçup gittiğini varsayıyorum.

Önemli değil.

Bu duymak istediğim şey değil ve o da bunu anlıyor, çünkü "Kimseye söylemeyeceğim ve kampüste farklı davranmayacağım" diyor. Bakışları sertleşiyor ve ekliyor: "Ama tek bir yanlış hareket, bağımsızlığına veda etmen anlamına gelir."

Başımı sallıyorum. Gerçek özgürlüğümü geri kazanana kadar sahte özgürlük de işimi görür. Bununla başa çıkabilirim.

"Wren," diyorum titrek bir sesle. "Sen... Josh?" Kalbim, cevabını beklerken daha hızlı atıyor.

Omuzlarını silkiyor. "Muhtemelen."

Biliyordum. Ne zaman olduğunu hatırlamıyor. Caleb'i öldürdüğünü *düşündüğünü* ilk kez itiraf ettiğinde anlamıştım.

"Hatırlamıyorsun, değil mi?" diye ısrar ediyorum. "Bunu öğrenmenin bir yolunu bulurum."

"O küçük kağıt parçaları bunun için var. Hatırlayabilmen için."

Bana gülümseyerek, başımın üstüne öpücük kondurur. "Ne akıllı, ne güzel bir kız."

Her şeyi mahvetmemiş olmam beni sakinleştirir, ama o konuyu kapatmıştır. Beni ters çevirir, yanağım şimdi duvara yapışır.

"Eteğini kaldır. Dinlediğini görmek istiyorum," diye homurdanır.

Aramızda küçük bir boşluk bırakıyor, eminim ki aşağıya bakabilmek için, ve eteğimi kendisi kaldırmıyor. Hayır, bana söyleneni yapabileceğimi göstermemi istiyor. Ve şimdi isteğimi kabul ettiğine göre, bunu yapmam gerekiyor, değil mi?

Herkesin bizi yakalayabileceğini bilmek midemi sıkıştırıyor. Kütüphaneden biri çıkarsa, Wren Hunter'a siyah dantel iç çamaşırımı gösterdiğimi görecek.

Eteğimin kenarını bir elimle kavrayıp, belimin altına kadar çekiyorum.

"Ne iyi bir kızsın," diye kulağıma fısıldadı. "Mm, o kıyafet içindeki popon hayal edebileceğimden daha güzel görünüyor. Eteğini yukarıda tut ve diğer elini bacaklarının arasına getir."

Birkaç saniye boyunca beynim onu doğru duymadığımı ikna etmeye çalışır. Çok uzun süre tereddüt edince, kalçalarımı sımsıkı kavrar.

"Beni duydun. Ben sana bir iyilik yapıyorum, sen de bana bir iyilik yap. Elini güzel tangana sok ve benim için ıslandığını hisset."

Kalbim çarpıyor, düşüncelerim herhangi bir an herhangi birinin geçebileceği gerçeğine takılıp kalmış durumda.

"Bana her gün, bütün gün emir veremezsin, Wren," diye fısıldıyorum, mantıklı davranmasını umarak.

"Görünüşe göre tam da bunu yapıyorum. Bu ilişkide birimiz kontrolü elinde tutmalı. Beni tanırsın, kontrolü asla bırakmam. Sen... şey." Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Zaten bıraktın, bebeğim. Şimdi, zaman geçiyor."

Teknik olarak, biri yanımızdan geçse bile, sadece duvara yaslanmış beni görür, ne yaptığımı değil...

Elimi iç çamaşırlarımın altına kaydırıyorum ve ne kadar ıslak olduğumu hissedince neredeyse irkiliyorum. Beni sertçe tuttuğu için mi? Kontrolü ele geçirdiği için mi? Bunların karışımı ve alnıma kondurduğu yumuşak öpücük yüzünden mi? Artık kendimi anlamıyorum galiba.

"Kendini tatmanı istiyorum," diye fısıldadı.

Yanağım, soğuk taş duvara bastırılmış olmasına rağmen yanıyor. Ciddi olamaz, değil mi? Ama öte yandan, ciddi olmasaydı bir parçam hayal kırıklığına uğrardı.

"Parmaklarını ağzına götür, sana hissettirdiklerimi tat, sonra seni bırakayım."

Yavaşça elimi kaldırıyorum ve düşünmeden, titreyen parmaklarım aralık dudaklarımın önünden geçiyor. Ağzımı kapatıp dilimi orta ve işaret parmaklarımın etrafında döndürüyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, tadı alışık olmadığım bir şey ama Wren'in kalçamı okşayan başparmağı beni rahatlatıyor.

Özellikle de şunu eklediğinde: "Sende beni çılgına çeviren bir şey var, Penelope. Yıllardır bunun ne olduğunu bulmaya çalışıyorum, ama bugüne kadar hala başaramadım. Tek bildiğim, beni aklımı kaçırtan *sensin*, bebeğim."

Beni içine çekiyor ve sonunda bırakıyor. İlk yaptığım şey parmaklarımı ağzımdan çıkarmak. Eteğimi yerine indiriyorum ve o da yavaşça dönmeme yardım ediyor.

Böylece, gitmekte özgürüm. Yere düşen kitaplarımı yerden alır ve bana geri verir.

"Bir hafta seyahate çıkmam gerekiyor. Çember beni gönderiyor. Ben kampüste olmamam, istediğin her şeyi yapabileceğin anlamına gelmez. Uslu durursan, döndüğümde başın belaya girmez."

Şaşkınlığımı gizleyemiyorum. Gidiyor mu? Bir haftalığına mı? Hayatımı altüst ettikten sonra bu çok uzun bir süre. Artık kimse

artık neler yaşadığımı anlayamaz ve bu onun suçu. Beni nasıl terk edebilir?

Hayal kırıklığımı içime atıp başka bir şey soruyorum. "Ne için?"

"Neden hayal kırıklığına uğramış gibisin? Benden biraz uzaklaşmak hoşuna gider diye düşünmüştüm."

Boş ver, hayal kırıklığımı pek iyi saklayamadım. Bu adam beni açık bir kitap gibi okuyor.

Kafamı sallıyorum. "Hoşuma gitti," diye yalan söylüyorum.

Dudaklarını yalıyor, bakışları ağzıma düşüyor. Sanki beni de tadabilir miyim diye merak ediyor gibi. Beni öpecek. Bunu o kadar çok istiyor ki, kendini zorlukla tutabildiğini görebiliyorum.

Kalbim yeniden hızlanıyor, panik ve beklenti arasında sıkışmış gibi hissediyorum. Nefes alamıyorum.

Ve sonra geri çekiliyor.

"Geri döndüğümde, seni bir randevuya çıkaracağım, böylece birlikte kaliteli zaman geçirebiliriz. Bu arada, uslu dur," diyor ve kütüphaneye doğru yürümeye başlıyor. Sesinde bir keder var. Sanki istediğini alamamış gibi. Ama ben kıpırdamadım, onu durdurmadım. Beni öpebilirdi.

Siktir. Sanırım onun beni öpmesini istedim. O adam beni sefalete sürükledi ve sonra şimdiye kadar duyduğum en dürüst sözleri söyledi. Benim onun *en sevdiği insan* olduğumu söyledi. Ben de birinin en sevdiği kişi olmak istiyorum.

Wren'in en sevdiği kişi olmak istiyorum.

Binadan dışarı çıktığımda beynim aşırı hızda çalışıyor. Birkaç uzun basamağı hızla inip çimleri keserek geçiyorum. Mümkün olduğunca çabuk eve gidip herkesten uzaklaşmak istiyorum.

Birine sertçe çarpıp geriye doğru sendeleyince, bir ses adımı çağırıyor.

"Peach, iyi misin?"

Elijah'ın sesi beni kendime getiriyor. Başımı kaldırıyorum ve olanların ağırlığı dayanılmaz hale geliyor. Onun da bir kısmını üstlenmesini istiyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor, boğazım düğümleniyor.

"Ben..." Boğazıma takılan hıçkırık sözlerimi keser.

Kalbimi dökmek üzereyken, yanındaki kadını fark ettim. Camila Diaz onun elini tutuyordu. Bizden birkaç yaş büyük ve o da Stoneview Prep'e gitmişti. Annesi ünlü bir ünlülerin avukatıydı, ama esas olarak zengin suçluları savunmasıyla tanınıyordu. Babası ise Doğu Kıyısı'nın en büyük müteahhidi idi. Şu anda yüksek lisans yapıyor ve eskiden Xi Epsilon'un başkanıydı, ben hiçbir etkinliğe katılmamama rağmen hala üyesi olduğum kız öğrenci kulübü. Mimarlık alanında yüksek lisans yapmaya başladığında kulüpten ayrıldı.

"Bütün gün seni aramaya çalıştım," diye ısrar ediyor Elijah.

Kafamı sallayıp Camila'ya göz kırpyorum. "Uh... siz ikiniz..." O anda boynundaki lotus çiçeği kolyeyi fark ediyorum. Gözlerim otomatik olarak Elijah'ın eline gidiyor. O da mühür yüzüğü takıyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum. "Her yerdesin," diye mırıldanıyorum ve yüzüne bakıyorum.

Camila gömleğimin altından kolyemi çıkarır. "Her *yerdeyiz*, tatlım."

"Peach," diye tekrarlar Elijah. Kulaklarım çınlamaya başladığında, beni şimdiki zamanda tutmaya çalıştığı belli. "Seni aramaya çalıştım. Birçok kez. Neden cevap vermiyorsun?"

"Aramadın," diye mırıldanıyorum, ruhum bu durumdan kopmaya başlıyor gibi hissediyorum.

Şu anda gerçeklik çok acımasız.

Telefonumun kilidini açıp ona telefon kayıtlarımı gösteriyorum. Onun adı hiçbir yerde görünmüyor.

"Ne oluyor lan?" der ve telefonu alır. "Biliyordum lan." Ekrana dokunur ve bana gösterir. "Gölgen numaramı engellemiş."

Telefonumu geri alıp Elijah'ın numarasının engellemesini hemen kaldırıyorum. "Orospu çocuğu..." Kısa bir çığlık atıyorum, aklımı kaybediyorum ve kendimi tutamıyorum

"O benim şifremi bile bilmiyor!" "O takıntılı, Peach. Kolayca tahmin edebilir."

"Ben aptal değilim. Tahmin etmesi zor," diye savunuyorum.

Elijah kaşlarını kaldırarak benim saflığımı ima ediyor. "O seni çok iyi tanıyor. Bu adamın tek hobisi seni incelemek. Şifren ne?"

"Babamın beni yetimhaneden aldığı tarih... Evet, tamam, anladım."

"Lanet olası psikopat," Elijah kendi kendine mırıldanıyor, ama hepimiz duyuyoruz.

"Gitmem gerek." Bir adım geri çekiliyorum, Wren veya Çember ile bağlantılı herkesten uzaklaşıp nefes almam gerekiyor.

"Bekle, bekle. Her şeyi konuşmamız lazım. Yüzün. Sana zarar verdi mi? İyi olduğunu bilmem lazım."

"İyi *değilim*," diye tükürürcesine söylerim ve uzaklaşıyorum. Bunu yapamam.

Eve koşarım, eşyalarımı yere atarım ve yatağıma dalıp yorganın altına girerim. Elijah'dan birkaç mesaj gelmiştir bile, konuşmamız gerektiğini, onunla vakit geçirmemi, benim için burada olduğunu söyler. Sadece sonuncusu bana umut verir.

Elijah: Camila bu akşam evinde bir parti veriyor. Senin evinden birkaç kapı ileride

. Bir sürü insan olacak. Gel de konuşalım. O kadar insanın önünde sana bir şey olamaz.

Wren bile bu riski almaz.

Güvendiğim biriyle vakit geçirmem lazım. Tüm bunlar hakkında açıklama istiyorsam, beni inisiyasyonlara katılmam için kandırmayan adama gitmem gerekmez mi? Beni Hera'sı olmam için şantaj yapmayan adama? O gece bana yardım etmek isteyen, *zorlamayan* adama.

O partiye gideceğim. Çünkü Elijah haklı. Wren'in yapabileceği en kötü şey ne olabilir ki?

Yirmi Birinci Bölüm

Peach

SEX LOVE DRUGS - Dutch Melrose, Lost Boy

"Henüz değil," Elijah, bana aldığı içkiyi uzatırken mırıldanıyor. Tanrım, sabırsızlığım yüzümden okunuyor olmalı. "İnsanlar, kimsenin duymaması gereken konulardan bahsetmeye başlayacak kadar sarhoş değiller."

Gözlerimi deviriyorum. "O zaman başka bir yerde konuşalım."

O sessizce başını sallayarak beni reddeder. "Parti sırasında konuşuruz, merak etme."

Saat daha sekizi biraz geçiyor ama insanlar şimdiden ön kapıdan içeri akın etmeye başladı. Ve ben sarhoşum. Sadece o da değil, bir hap da aldım. Gerginliğimi atmak için bir şeye ihtiyacım vardı. Çılgınca bir şey değil, sadece ecstasy, ve tek hissettiğim biraz daha hafif olmak. İçimde yeni bir enerji dolaşıyor ve bu fare, kedi yokken oynamak istiyor.

Elijah'ın gözleri ağzımın köşesindeki çürüğe kayıyor. "Wren yapmadı," diye açıklıyorum, yerinde durmakta zorlanarak.

"Bu onu daha az tehlikeli yapmaz. Bunu biliyorsun, değil mi?

Onun son derece tehlikeli olduğunu."

Cinayetlerden haberi olduğu belli ve benim de bildiğimi kontrol ediyor. "Biliyorum."

"Gördün mü? Patladığında?" diye ısrar ediyor.

Tereddüt ediyorum, iç yanağımı ısıriyorum. Onun etrafında sürekli bu kelimeyi duyuyorum. *Çıldırma*. Sanki o, öldürme dürtülerini kontrol edemeyen bir tür canavar gibi.

Tabii ki bu anlamda Wren'den korkuyorum, ama içten içe onun bana asla zarar vermeyeceğini de biliyorum. Hayatımdan endişe duymuyorum; *özgürce* yaşamaktan endişe duyuyorum.

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Sanmıyorum. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmek istiyorum ama..."

"Bu yüzden ailemiz onunla sorunlar yaşıyor. Kontrol edilemez biri. Tehlikeli."

Alt dudağımı biraz fazla sertçe ısıriyorum, neden bu eleştiriye birdenbire sinirlendiğimi merak ediyorum. O bir sirk ucubesi değil.

"Evet, *tehlikeli*. Bunu üçüncü kez söylüyorsun. Anladım." Etrafıma bakarak ekliyorum, "Şu anda konuşmanın sırası değil demiştin. Ama eğer öyleyse, Wren hakkında konuşmaktansa Çember'den nasıl çıkılacağını bilmek isterim."

Ev etrafımızdaki insanlarla doluyor, müzik ses seviyesi yükseliyor. Elijah her şeyi anladığında gözleri parlıyor. "Demek SFU partileri böyleymiş?"

"Hayır, çok daha kötüdür. Daha kalabalık, daha gürültülü ve insanlar her yerde sevişmeye başlar. Yeni sosyal hayatına hoş geldin. Camila'ya sonra teşekkür edersin."

O gülüyor ve onunla rahatlatıcı, samimi bir an geçirmek çok hoş. İlaç muhtemelen yardımcı oluyor.

"Güzel mi?" diye soruyorum. "Birinin olması? Onu seviyor musun ki?"

Omuzlarını silkiyor ve elini omzuma koyuyor. "Seni Wren'den kurtarmayı tercih ederdim."

Gözlerimi indiriyorum ve bir an için bunu ister miydim diye düşünüyorum. Wren yerine Elijah'la birlikte kalmayı.

Elijah nazik, iyi bir arkadaş. Hiçbir zaman sınırı aşmaz, bela aramaz. İnsanlar onunla takılmazlar çünkü onun ağabeyini bir kral gibi görürler ve Wren onu krallığından sürmüştür. Bundan hep nefret etmişimdir.

Elijah'ı seviyorum.

Sadece Wren'i sevdiğim gibi sevmiyorum. Ellerinin beni okşamasını istemiyorum. Belki de gerçek dostluk ile Wren ve benim aramdaki şey arasındaki fark budur.

Hayır, Elijah'ın Hera'sı olmak istemezdim. Gerçek şu ki, o beni

Wren ve benim aramdaki bağı anlayamadı. Ama bu, Wren'in Hera'sı olmak istediğim anlamına gelmez. Ona karşı ne hissedersen hissedeyim, benim seçim hakkımı elimden aldı ve bunu affedemem.

"Teşekkür ederim," diyorum sonunda. "En azından denediğin için."

O utangaç bir şekilde gülümserken, telefonum kot pantolonumun arka cebinde titremeye başlar. Görüşüm biraz bulanıklaşır ve bir an için aldığım mesaja inanamıyorum.

■

Wren: Bunu genel bir kural olarak kabul et. Artık kardeşimle takılmak yok.

Gözlerimi kırptırıyorum. Benim nerede olduğumu nereden biliyor? Bir haftalığına ayrılacağını söylemişti.

■

Wren: Bu, omzuna koyduğu lanet eli de dahil.

"Ne oluyor?" diye mırıldanarak odaya bakıyorum.

Ya bu hap düşündüğümde daha güçlü etki ediyor, ya da Wren gitmedi. Bir adım geri çekilip Elijah'ın beni bırakmasını sağlıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor.

Achilles'in gözleriyle karşılaşana kadar ne diyeceğimi bilemiyorum. Arkadaşım, sanki birine mesaj yazmak üzereymiş gibi telefonunu tutuyor.

"Orospu çocuğu," diye tısılıyorum.

Achilles'e doğru büyük adımlarla yürüdüm, telefonunu elinden aldım ve bana gülümsediğinde ona tokat atmamak için kendimi zor tuttum.

Aşağıya baktım ve hiç de şaşırmadan, benim ve Elijah'ın fotoğrafını Wren'e gönderdiğini gördüm.

"Bu seni ilgilendirmez," diyorum ona. "Karışma."

Arama tuşuna basıyorum ve Wren telefonu açar açmaz ona bağırlıyorum. "Sen kendini ne sanıyorsun?"

"*Senin sahibin,*" diye cevaplar, sanki hava durumundan bahseder gibi, Achilles'in telefonundan benim sesimin gelmesine hiç şaşırmamış gibi.

Eminim beni çok tahmin edilebilir buluyordur.

"*Şimdi dinle, kalıp partinin tadını çıkarabilirsin. Ya da uslu bir kız olup eve gidebilirsin. Ama şunu bilmeni istiyorum. Elijah'la bir daha konuşursan, Silver Falls'a*

Silver Falls'a döner dönmez, kafası yumruğumla o kadar çok karşılaşacak ki, konuşacak ağzı kalmayacak."

Burun deliklerimden nefes alıyorum, tüm gücümle sakinliğimi korumaya çalışıyorum.

"Anlaşıldı mı, Penelope bebeğim?"

"Çok açık," dişlerimi sıkarak cevap veriyorum. "Aferin kızım. Yarın konuşuruz."

Telefonu kapattığımda Achilles hala gülümsüyor. "Seni eve bırakmamı ister misin?"

"Siktir git."

Elijah'ın yanından tekrar geçerken onu görmezden gelmek zorunda kalıyorum, ama incinmiş ifadesini kaçırmıyorum. Omuzları çöküyor, ama ben yürümeye devam ediyorum. Onunla konuşamayabilirim, ama güneş doğana kadar bu partide kalacağım, bunu sana söz veriyorum.

Kötü bir akşamdan kalma ile uyanıyorum, bir partide yine bayıldığımı biliyorum ve bazen gördüğüm garip anıların hatıraları var.

Tabii, bir de Wren'den bir mesaj.

Wren: Artık uyuşturucu yok. Bu tek ve son uyarı.

Yüzüme bir yastık koyup, cevap vermeden önce içine bağıırıyorum. Bundan sonra hayatım böyle mi olacak? O bana sebepsiz yere emirler verecek ve ben de onun dediklerini yapmak zorunda kalacağım?

Peach: Bunu listeye ekleyeceğim. Adı: Wren Hunter'da nefret ettiğim her şey.

Wren: Adını "İyi Kız Listesi" olarak değiştirmelisin.

Peach: Siktir git.

Wren: Komik, çünkü tek düşünebildiğim şey seni sikmek. Benim sikimin içinde olduğunu düşünüyor musun, Trouble? Çünkü senin hissettiklerini unutamıyorum.

Peach: Senden nefret ediyorum.

Wren: Beni nefret etsen bile benim için geldiğini bilmek, bunu daha da tatlı hale getiriyor.

Onu görmezden gelmeyi seçiyorum. Ancak görmezden gelemediğim şey, bacaklarımın arasındaki o his. Ve bu his bütün hafta boyunca devam ediyor. Ne yapmam ya da yapmamam gerektiğini söyleyen yeni bir mesaj aldığımda, daha da sinirleniyor ve daha da azgınlaşıyorum. Her gün yeni kurallar koyuyor. Bazen şefkatli, bazen ise deli gibi davranıyor. Tek bildiğim, onun kontrolü beni çıldırtıyor.

Yine öğle yemeğini

atlama. Günün nasıl

geçti?

Dün gece kütüphanede çok geç kaldın. Seni

özledim.

Camila ile konuşma. O Elijah'ın Hera'sı.

Yanında uyumak istiyorum.

Asla. Kolyeyi. Çıkarma.

Eve gelir gelmez onu tekrar taktım, bu da dündü. Şimdi Achilles'in arabasıyla hastaneden dönüyorum, çünkü bugün atelimi çıkardılar. Her yere peşimden geliyor ve ben de klostrofobi olmaya başladım.

"Şimdi ne istiyorsun Achilles?" diye homurdanıyorum, o da beni evin içine kadar takip ediyor. Wren'den bir mesaj daha aldım. Bu seferki, kendi gözleriyle iyileştigimi görene kadar cheerleading antrenmanlarına dönmememi söylüyor. Aklımı kaçıracağım.

"Neden bana kızgınsın? Ben sadece iyi bir arkadaşlık yapıyorum."

"Ona," diye ters bir şekilde dönerek söylüyorum. "Artık yüzünü görmeye dayanamıyorum, hep etrafta dolaşıp ona fotoğraflar gönderiyor, ona ispiyon yapıyorsun, ne yediğimi, ne kadar geç yattığımı, nerede olduğumu söylüyorsun. *Geri çekil.*"

"Ona neyi söylemediğimi biliyor musun? Kütüphanenin arka bölümünde Elijah ile yaptığın gizli buluşmalarını."

Donup kalırım, gözlerimi ona dikerim. "Ağzını kapalı tutarsan, ben de kapatmak zorunda kalmam," diye tehdit ederim.

"Orada öpüşüyor musun? Wren'in nasıl tepki vereceğini biliyor musun? Wren senin için bir köpek yavrusu olduğu için umursamıyorsun, ama Elijah'ın hayatını kesinlikle tehlikeye atıyorsun."

"Biz sadece arkadaşız," diye savunuyorum. "Ve Wren benim kiminle arkadaş olacağıma karar veremez. Wren *seninle* takılamayacağımı söyleseydi nasıl hissederdin?"

Bir saniye düşünür ve kendi kendine gülümser. "Hayatımda bir tane daha dayanılmaz insan eksilirdi?"

Ona cevap bile vermiyorum ve o da beni takip ederek oturma odasına doğru gidiyor.

"Cheer kıyafetimi giyerken fotoğrafımı çekmek ister misin?" diye hırlıyorum.

Oturma odasına girerken hâlâ ona bakıyorum. "Wren yapma dedi..."

"Umurumda değil! O doktor değil. Gerçek bir doktorun, antrenman yapabileceğimi söyleyen onayı var. Yani, bu konuda biraz cadalozluk yapmak istiyorsa, bunu yüzüme söyleyebilir. Geri gelip, bu konuda *Shadow* gibi davranabilir." Wren'in sert sesini taklit ediyorum. "*Penelope bebeğim, eğer cheer antrenmanına gidersen, seni dizlerinin üzerine çöktürüp af dilemeni sağlayacağım...*"

"Penelope bebeğim, sana gitme dedim ama sen yine de ponpon kız antrenmanına gidersen, seni dizlerinin üzerine çöktürüp af dilemeni sağlayacağım."

Wren'in sesinin arkamdan gelmesiyle şaşkınlıkla sıçradım.

Orada, oturma odamda duruyor, bir eli siyah takım elbisesinin cebinde, diğerinde bir dosya tutuyor. 195 cm boyunda. Kare omuzları, belirgin kolları siyah gömleğini gerginleştiriyor. Mükemmel bir şekilde taranmış ve jölelenmiş kestane rengi saçları ve sinir bozucu derecede büyüleyici gözleri. Evet. Her şeyi geri geldi.

"Siktir," diye fısıldıyorum, sesimde hiç güç bulamıyorum. Elijah hakkındaki konuşmayı duymamış olması imkansız. "Beni korkuttun."

Başını yana eğerek, "Bence bana karşı yeterince korkmuyorsun," diye mırıldanır. Gözleri Achilles'e kayar. "Ona baktığın için teşekkürler. Sana borçluyum."

"Bana bakmadı," diye acı bir şekilde mırıldanıyorum. "Sadece *bana* baktı

. Altı gün boyunca bana baktı ve bu çok ürkütücüydü."

Achilles arkamda kıkırdıyor ve yine delilerle çevrili olduğumu hissediyorum.

"Sana bakmakla görevlendirilen kimse şikayet edemez bence. Erken dönmüşsün," diyor Wren'e.

Wren'in gözleri beni delip geçer, yukarıdan aşağıya, tüm vücudumu analiz eder ve beni ateşe verir. "Evet," der sonunda. "Evimi özledim."

"Dur tahmin edeyim," diyor Achilles burun kıvrarak. "Evim Peach."

Wren'in dili alt dudağına kayar, güzel gözleri benimkilerden ayrılmaz ve beni tamamen eritir.

"Evim Peach," diye onaylar.

"Öyleyse, özlediğin şey evin değil, seks yapmaktır." Birden dönüp, "Defol buradan!" diyorum.

Giderken kendi kendine güldü ve son olarak "*yanılıyorsun*" diye mırıldandı. Ve ben, düşüncelerimi takıntılı bir şekilde meşgul eden adamla baş başa kaldım.

Bir dakika boyunca kıpırdamadan, uzaktan beni izliyor. Gözleri vücudumda dolaşırken her hareketi kalbimin atışını hızlandırıyor. Neden onun yanında nefes almak bu kadar zor? Ve neden hep kendimi şu düşüncede kaybediyorum — hayır, şu *gerçeklikte* Wren'in sadece bana ilgi duyduğu fikrine kendimi kaptırıyorum? Bu çok... özel bir şey.

Bana öyle hissettiriyor. *Özel hissettiriyor*. Sanki onun en sevdiği, her şeyiymişim gibi. Kim böyle hissetmek istemez ki? Keşke bana böyle hissettiren adamın, en azından biraz ahlakı ya da uyabileceği kuralları olsaydı. Mesela, *bir kızı seninle ilişkiye girmeye zorlama* gibi.

Bana yaklaşırken dizlerim neredeyse titriyor. Tam önüme gelene kadar tek kelime etmiyor ve konuşurken nane kokulu nefesi tenimde hissediyorum.

"Seni özledim." Alçak sesinde gerçeklik var. Özlemin yankıları sesinde duyuluyor.

Beni gerçekten zlemiş.

Elini cebinden çıkarır ve boğazıma getirir, işaret parmağının eklemiyle cildimi okşar. Yutkunurum ve bunu hissettiğini anlarım çünkü ağızının köşesi en seksi ama aynı zamanda en sinir bozucu şekilde yukarı kalkar.

"Beni zledin mi, Trouble?" diye devam ediyor.

Gerçek şu ki, o benim her hareketimi basit bir *mesajla* kontrol ederken, tüm düşüncelerim ona odaklanmıştı. Bunu kasten yaptığına hiç şüphem yok. Hayatımı alt üst etti ve beni altı gün boyunca yalnız bıraktı, onu düşünmeye ve hiçbir yardım almadan, uyum sağlamanın hiçbir yolu olmadan yeni dinamiklerimizi nasıl yöneteceğini düşünmeye zorladı. Onu özledim mi? Beni Hera'sı yapabilmek için zayıflıklarımın yararlanan adamı özledim mi, bilmiyorum. Ama Wren'i özledim mi? Benim Wren'imi? Elbette. O yokken onu her zaman özlüyorum, ama bunu itiraf edemem. Bu onun için çok kolay olur. Bu yüzden, anlaşmanın onun kısmına odaklanıyorum.

"Biyolojik ailemi buldun mu?"

Kaşları yükseldi. "Beni özlediğini itiraf edersen, işleri benim için çok kolaylaştıracağından mı korkuyorsun? Bana gerçeği söyleyerek beni cezalandırdığını mı düşünüyorsun?"

Sıra bana geldi. "Ah, Wren, tatlım. Seni cezalandırdığımı *biliyorum*. Peki, ailemi buldun mu?"

O bir adım geri çekilir, ben de kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum, öfkeyle ayağını yere vurmak isterim.

"*Ailenizi öylece bulamam*. Durum biraz daha karmaşık."

"Peki, bir ilerleme var mı? Çünkü ben burada uysal küçük Hera'yı oynayıp, bana verdiğin her emre itaat ediyorum, o yüzden sen de lanet olası anlaşmanın kendi kısmını yerine getirsen iyi olur, bir şey bul, *ne olursa olsun*, yoksa Sessiz ember bile seni benden koruyamayacak."

Kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Bir şey buldum." Dosyayı yüzüme doğru salladı. "Onları bulamadım, ama bazı bilgilerim var."

Bir şey beni ele geçiriyor ve artık kendimi kontrol edemiyorum. Elim hızla klasöre uzanıyor, çaresizlik içimden taşıyor

ama o çok hızlıdır ve klasörü başının üstüne kaldırır. Ulaşamayacağım bir yere.

"Bu komik değil," diye bağıyorum, bakışlarım yakıcı. "Ver onu bana!"

"Neden sakinleşip önce oturmuyorsun?" Dikkatini oturma odasındaki üç kanepeden birine çevirir. Dev ekrana bakan kanepede.

Endişe titremeleri belimi titretir. Bu büyük bir şey. Neye sahip olursa olsun, onu istiyorum. Biyolojik ailemi her düşündüğümde büyüyen midemdeki boşluk kasılır, bükülür ve beni her zamankinden daha boş hissettirir.

"Wren, onu bana ver," diye hırıltıyla söylüyorum.

"Otur." Onun sert talebi benim savunmasızlığımı daha da artırıyor ve kendimi sakinliğimi kaybediyormuş gibi hissediyorum.

Yavaşça kanepenin etrafından dolaşıyorum, kalbimin kontrolsüz atışları göğüs kafesimi incitmiş gibi hissediyorum. Oturduğumda, o arkamda kalıyor ve ben, o klasörü yanıma bırakana kadar önüme bakmaya devam ediyorum. Elim uzanıyor ama o bileğimi yakalıyor, hemen ardından enseme tutup beni öne doğru itiyor, burnum neredeyse dizime değecek kadar.

"Sorun şu, Trouble." Diğer elimi de yakalayıp arkama çeker. "Anlaşmanın senin tarafına düşen kısmını yerine getirmedi, değil mi?"

Bileklerimin arasında bir şey hissediyorum, dokusu cildime sert geliyor.

"Yaptım," diye panik içinde ciyaklarım. "O ne?"

"Halat."

İpi sıkılaştırır ve bileklerim birbirine çarpar.

"Bak..." Devam ederek, artık bağlı olan bileklerime daha fazlasını sarıyor. "İtaatkar bir Hera, Elijah'tan uzak durmanı söylediğimde, kütüphanenin arkasında onu görmemeli, kimsenin seni yakalamamasını ummamalıydı. O senin gizli, yasak aşkın mı? Çünkü onunla olan ilişkin, sadece bana ulaşmaya çalışan zavallı bir çocuk olmasıdır. Anlıyor musun?"

"O benim arkadaşım," diyorum, o beni tekrar oturur pozisyona getirirken. Gözlerim yine klasöre kayıyor. Orada, çok yakın ama çok uzak, ve Wren yaptığım şey için bana acı çektirecek.

"O, benim karar verdiğim şeydir. Ve o da *hiçbir* şeydir."

Kanepenin etrafından dolaşıp önümde dikilir. "Şimdi seni cezalandırmam gerek. Ne yazık, değil mi?" Bu cezayı sabırsızlıkla bekleyen birinin sesiyle mırıldanır.

"Klasörün içinde ne olduğunu bilmek istiyorum. Bana göster." Klostrofobik bir şekilde bileklerimi çekerim. "Bana göster, Wren. Lanet olsun, bana göster!"

Başını sallayarak elini yanağıma koyar. "Henüz değil. Önce acı çekeceksin, sonra ödülünü alacaksın."

Derin bir inilti çıkarırım, boğazımda bir yumru oluşur ve sesim titrer. "Bana bunu nasıl yaparsın? En çok istediğim şeyi, sanki senin için hiçbir anlamı yokmuş gibi başımın üzerinde tutarsın."

"Sana ceza vermekten hoşlandığımı mı sanıyorsun?" diye ciddi bir şekilde soruyor. "Senin, sana yapmanı istediğim şeyi düşünmeme bile gerek kalmayacak kadar itaatkar olmanı istiyorum. Bu, cezadan zevk almanın tam tersi." Çenemi, köprücük kemiğimi okşuyor ve sonunda parmaklarıyla üniformamın üst düğmelerini açıyor.

"Bana seçenek bırakmıyorsun, Peach. Seni eğitmezsem nasıl itaatkar, mükemmel bir versiyonunu elde edebilirim? Eğitim her zaman zordur. Ne kadar çabuk alışırsan, o kadar kolaylaşır."

Titreyerek nefes alıyorum. "Senden nefret ediyorum," diyorum. "Benimle bir anlaşma yaptın. Büyü artık."

Onun klasörü alıp kanepenin uzak ucuna koymasını izlerken üst dudağım kıvrılır.

"Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum." Yanıma oturarak televizyonun kumandasını aldı. "Sadece bir film izleyeceğiz."

O bir yayın platformuna girip en sevdiğim film olan *Death Proof'u* seçerken ben düzgün düşünemiyorum.

"Film izlemek istemiyorum," diyorum sessizce. "Ben..."

"Ne istediğini biliyorum," diyor, kolunu omuzlarıma dolayarak ve oynat düğmesine basıyor.

Bu çok ürkütücü. Kendi evimde bir psikopat tarafından rehin tutulduğum gibi korkunç bir hisse kapılıyorum. O yanımda rahatça otururken, ben tahta gibi kaskatı kesilmişim, bileklerim iplerden yanıyor.

"Ah, neredeyse unutuyordum."

Cebinden benim göremediğim bir şey çıkarıyor ve eteğimi yukarı kaldırıyor. İç çamaşırlarımın bel kısmını çekince gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Çıkarmak için değil, sanki altına bakacakmış gibi.

Ancak bakmıyor, sadece diğer eliyle nesneyi yaklaştırıyor.

"Nedir bu?" Kaçmaya çalışıyorum.

"Kıpırdama."

Onun emirlerinden nefret ediyorum. Onlardan nefret ediyorum ve onları seviyorum, bana güneşin altında hissedilebilecek her türlü duygu ve hissi yaşıyorlar. Çünkü bu emirler, ilişkimizdeki bu değişimden önce bana hiç kullanmadığı o özel tonda. Bu beni korkutuyor ve tahrik ediyor. Beni öfkeliendiriyor ve uysallaştırıyor. İçimdeki her şeyi eritiyor, ama aynı zamanda beni ateşe veriyor.

O, şimdi bir mermi vibratör olduğunu anladığım şeyi külotuma sokarken ben tamamen hareketsiz kalıyorum. Onu klitorisime bastırıyor, bel bandını yerine koyuyor ve bacaklarımı kapatıyor. Birdenbire oyuncak titremeye başlıyor ve beni korkutuyor.

"Siktir," diye nefes nefese kalıyorum, film devam ederken nefesim hızlanıyor. Elindeki uzaktan kumandayı fark ediyorum. Tekrar basıyor ve titreşimler yavaşlıyor ama durmuyor.

Yanağımı öperken, "Tek bir kural var. Film bitmeden boşalamazsın," diyor.

Yirmi İkinci Bölüm

Peach

YOLCULUK - Omido, Kae

"Wren," diye inliyorum, kanepede kıvranırken ter boynumun arkasını kaplıyor. "Lütfen..."

Son yarım saattir tek yaptığı şey, oyuncağı açıp kapatmak, açıp kapatmak. Bazen titreşimler beni doruğa ulaştıracak kadar hızlı, bazen ise beni tamamen umutsuzluğa sürükleyen, yavaş ve dayanılmaz bir birikim.

İpleri çekiyorum, ama nafile, ve onun kocaman eli uyluklarımın üst kısmını kavradığında inliyorum. Onun cildinin benimkine dokunması, vücudumun her hücresini ateşe veriyor.

"Kendini harika bir şekilde telafi ediyorsun, Trouble. Benim için iyi olmaya devam et."

"Yapamıyorum," diye inlerim. "Siktir, boşalmam lazım, lütfen."

"Biliyorum, bebeğim. Ama şunu anlamam gerekiyor ki, artık senin vücudunu kontrol eden benim ve ne zaman boşalacağını ya da boşalmayacağını ben karar veriyorum. O yüzden kendini tut."

"Lütfen. Lütfen, lütfen... Yapamıyorum."

Titreşimler durur ve ben inleyerek kendimi katlarım.

"Kendini kontrol edemiyorsan, sana nasıl yapılacağını öğretirim."

O uzaktan kumandaya basar ve içimi kaplayan arzudan sırtım kavislenir.

"Bacaklarını aç."

Hızla açılıyorum, içimdeki her şeyi yakıp kül eden bir ihtiyaçla. Bir kukla oldum ve Wren Hunter iplerimi elinde tutuyor.

"Aferin kızım," diye mırıldanır. "Çok iyi gidiyorsun."

Gözlerim ekrana odaklanmış durumda ve bu filmi, sonuna yaklaşmadığımı bilecek kadar çok izledim.

Gömleğimin geri kalan düğmelerini yavaşça açarken, eli karnıma kadar okşuyor ve sıcak tenimde tüylerimi diken diken eden bir iz bırakıyor. Eteğimi sıyrıp elini iç çamaşırlarımın altına kaydırıyor.

O oyuncakçı çıkarıp kenara atana kadar umut doluyum.

"Tanrım, hayır. Wren," diye inledim.

"Sanırım şimdi itaatsizliğim için özür dilemenin zamanı geldi."

"Özür dilerim!" Bu sözler ağızımdan çıkıverir, kendimi kontrol edemediğimi gösterir. Her şey gitti. O çaldı. "Özür dilerim, yapmadığım için..." Kalçalarım öne doğru kayar, doldurulma ve dokunulma ihtiyacı o kadar güçlüdür ki ölmek isterim. "Dinlemediğim için özür dilerim. Lütfen."

"Sana inanıyorum, Penelope bebeğim. Ama ceza aynı kalacak."

Parmakları şimdi klitorisimde ve o yavaşça okşarken başımı geriye atıyorum.

Başımı sallıyorum, boğazıma yükselen duyguların saldırısını hissediyorum. "A-ama... yapamam."

O okşamaya devam ediyor. "Boşalma."

Artık ne olduğunu bilmiyorum ve gözlerimden yaşlar akmaya başlıyor. Göğsüm inip kalkıyor ve tek odaklanabildiğim şey, klitorisimi okşadığı, sonra kaybolduğu, sonra geri geldiği milisaniyeler... ve tekrar... ve tekrar... Tüm vücudumda baskı oluşuyor ve bacaklarım titremeye başlıyor.

"Yapamam."

Duruyor.

Ve elini külotumdan çıkarır.

"Nefes al, bebeğim." Nefes almaya çalışırken diğer eli saçlarımı okşuyor. "Seni tahrik etmemi seviyor musun?"

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı sallıyorum.

"Belki bir dahaki sefere emirlerimi daha ciddiye almalısın, ha? Çünkü sen sonsuza kadar benimsin, Penelope. Ve uslu durmaya başlamazsan hayatın böyle olabilir. Kontrolün kimde olduğunu anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum, yüzümden daha fazla gözyaşı akarken burnumu çekiyorum. "Evet. Sen."

"Güzel. Dizlerinin üzerine çök, bacaklarımın arasına, televizyona dönük." "Lütfen, gelmeme izin ver."

"Film bitmedi." Parmaklarını şıklatıp yere işaret eder. "Beni tekrar ettirme."

Titrek bacaklarımla hareket etmek zaten yeterince zor, ama kollarımın arkada bağlı olması da işleri zorlaştırıyor. Mücadele ediyorum ve sonunda onun bacaklarının arasına, sırtım ona ve kanepeye dönük olarak ulaşıyorum. İpi çözüyor ve saçımı yumrukluyor, başımı kanepenin üzerinde bacaklarının arasına yaslanana kadar geri çekiyor ve eğilip bana bakıyor.

"Ellerini arkada tut. Dinleyebildiğini göster bana."

Yine ileriye bakıyorum ve ip beni zorlamadan, filmin geri kalanını o kanepede otururken, ben ellerim arkamda yerde geçiriyorum. Saçımı okşayan eli dışında bana dokunmuyor ve klitorisimde artık sürtünme yok, ama tek düşünebildiğim bacaklarımın arasındaki zonklayan ihtiyaç.

"Bilerek bildiğim bir film seçtin," diye fısıldıyorum. "Böylece ne kadar acı çekeceğimi anlayabileyim diye."

"Tabii ki öyle yaptım," diye mırıldanıyor. "Seni ezberlemek avantajları var."

Filmin bitmesine on dakika kalmış olmalı ki, yumuşak bir sesle, "Ellerini başının üzerine koy ve kanepeye uzan," diyor.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, dizlerim ve ayak bileklerim bulunduğum pozisyondan dolayı ağrıyor. Onun emrettiği gibi uzanıyorum ve o bacaklarımın arasına yerleşiyor.

"Senin ateşini seviyorum, Peach," diyor ve külotumu bacaklarımdan aşağı çekiyor. "Ama itiraf etmeliyim ki, onu evcilleştirmek daha önce hiç yaşamadığım bir his."

Kendini aşağı indirir ve ağzı amıma dokunacak kadar yaklaşır, ben inlerim.

"Film bitmedi. Ekranda jeneriği görene kadar boşalma." Nefesinin erimiş çekirdeğime bu kadar yakın olması, benden bir inilti koparır, kalçalarım öne doğru itilir.

Ve sonra beni yalamaya başlıyor. Klitorisimi bilerek es geçiyor, işkencesinden kaynaklanan pıslığı temizliyor, beni tahrik edebilecek hiçbir yere dokunmuyor.

"Ne ıslak bir küçük sürtük," diye homurdanıyor, parmakları dış dudaklarımı ayırırken.

Dilini girişime bastırıyor ve içeri girerken vücudum titriyor.

İçinde bir şey tıklıyor çünkü takıntılı bir adam haline geliyor. Her zamankinden daha kötü. Dilini içime gömüp geri çekerek klitorisime kadar yalarken ne olduğunu artık anlamıyorum.

"*Siktir*," diye homurdanıyor. Elleriyle uyluklarımın arkasını kavırıyor ve dizlerimi omuzlarıma kadar açarak bacaklarımı genişçe açıyor. "Sakin kıpırdama."

Dili klitorisimle oynamaya başladığında onu tanıyamıyorum bile. Kontrol edemediği bir güçle tekrar tekrar okşuyor.

Nefes nefeseyim, ezici zevkten gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. "Lütfen, Wren. Lanet olsun, boşalmam lazım."

Hızlanır, yavaşlar, nefes alır ve "Televizyona bak. Jenerik bitene kadar bekle" der.

Gözlerim zar zor açık kalıyor, nefes alamayacak kadar boşalmaya yakinken, halsizce inliyorum.

Artık cevap vermiyor, ağzıyla beni mahvetmekle meşgul.

Ekran kararıyor, odada benim nefes nefese solumum ve ne kadar ıslak olduğumun utanç verici sesi dışında sessizlik hakim.

Müzik başlar.

Kredilerin ilk adı ekrana geliyor. Ve ben daha önce hiç olmadığı kadar patlıyorum.

Orgazm beni şiddetle titretir, bacaklarım içimden parçalanırken onun tutuşuna karşı direnir.

O beni bırakıp otururken, çığlık attığım için sesim kısılır. Titremem durup nefesim normale döndüğünde, o da bana yardım eder ve terli alnımdan saçlarımı çekip uzaklaştırır.

"Cezanı bu kadar iyi çektiğin için sana bir dl verdiğimde ne dersin?"

Ağzım açık kalır ve o bana kaşlarını kaldırır. "Ne dersin, Penelope?"

"Teşekkür

ederim?" "Aferin

kızım."

Gözlerim onun kasıklarına kayıyor ve sertleşmiş penisi görmek neredeyse acı verici. "Yardım edeyim," diyerek elimi kemerine götürüyorum, ama o elimi tutup itiyor.

"Oh hayır." Yumuşak bir şekilde kıkırdar. "Benim sikimi alamazsın."

Omurgamdan soğuk terler aktığını hissediyorum. "Ne?"

"Yaramazlık yapmadığın zaman ödül olarak sikimi alacaksın. Hak ettiğini düşünüyor musun?"

Aniden ne kadar boş hissettiğimin acı verici bir şekilde farkına vardım. Bir orgazm mutluluktı, ama benim doldurulmaya ve sertçe sikilmeye ihtiyacım var, ve Wren'in beni tutarken içime girmesine ihtiyacım var.

Ona göz

kıptım.

"Cevap ver."

"Evet... Hayır. Bilmiyorum," diyorum uysalca. *Bana ne yapıyor bu adam?*

"Beni yanlış anlama, Trouble. Uzakta olduğum süre boyunca tek düşündüğüm, sen benim adımları haykırıncaya kadar sikimi sana sokmak istediğimdi. Tek istediğim, sana ihtiyacın olanı verirken senin parçalandığını hissetmek. Ama cevap hayır. Bunu hak etmiyorsun. Ve ben sabırlı olabilirim." Gülümsüyor. "Sonuçta, seni elde etmek için tüm hayatım boyunca beklemedim mi?"

Eli yanına gider ve klasör bir sonraki adımda kucağıma düşer. Kalbim bir an durur. İstediğim şeyin bu olduğunu unutmuşum. Wren tüm zihnimi ele geçirmişti ve şimdi bu adamın, bunun benim nihai hedefim olduğunu unutmamı sağladığını düşününce göğsüm sıkışır.

"Açabilirsin."

Bağırarak istiyorum, *senin iznine ihtiyacım yok!*

Ama gerçek şu ki, şu anda yaptığım her şey Wren'in izin verip vermediğine bağlı, değil mi? O etrafta olup bana ne yapmam gerektiğini söylemediğinde nefes almak bile zor geliyor.

"Baktın mı?" diye soruyorum.

"Evet. Ve bilmeni isterim ki, bu önemli bir şey, ama her şey değil. Nedenini açıklayayım."

Tanrım, bir saat kadar önce tek istediğim buradaki her şeyi okumaktı. İnce, hafif, muhtemelen sadece bir kağıt parçası. Bunun kolayca açılabilen bir klasör değil, kahverengi bir ip zarf olduğunu fark ediyorum.

İpi yavaşça çözüyorum, her turda göğsüm daha da boşalıyor. Artık göğüs kafesim içinde bir kalbim var mı? Tek yapabildiğim kulaklarımda hissetmek.

Kağıdı çıkarırken zaman yavaşlar. Bu bir doğum belgesi.

Gözlerim hızlıca tarıyor.

"Bu benim," diyorum boğuk bir sesle. "Bu benim doğum belgem." Kendi sesimi tanıyamıyorum, o kadar zayıf ve umut dolu ki.

Saoirse Anderson, evlenmeden önceki soyadı O'Malley ve Keith Anderson

"Aman Tanrım. Wren... Bunlar benim ailem." Bir hıçkırık patlar içimden ve kanepenin arkasında bıraktığım çantama doğru koşarım. İçinden telefonumu çıkarırım ve hemen arama motoruna girerim.

"Peach, bekle."

Annemle başlıyorum.

"Saoirse Anderson" diye mırıldanarak yazıyorum.

Hemen bir sonuç çıkmıyor, bu yüzden biraz daha aşağı kaydırıyorum. Hızla ilerleyerek, bunun yerine Saoirse O'Malley yazıyorum.

"Saoirse O'Malley. Bu İrlandaca, değil mi? Ben İrlandalı mıyım?" Wren'e bakıp sonra tekrar telefonuma bakarak kıkırdayarak gülüyorum. "Bu çok çılgınca!"

Bir kadının sosyal medya sayfası dışında pek bir şey yok, ama kadın yirmili yaşlarında görünüyor.

Neyse, buna sonra tekrar bakarım. Keith Anderson yazıyorum. Ama çıkan tek şey Anderson soyadının açıklaması. Görünüşe göre bu İskoçça bir soyadı.

Aşağı kaydırıyorum, birinci sayfa, ikinci sayfa. Hiçbir şey yok.

Hayal kırıklığının gölgesi üzerime çöküyor. Bu kadar mı?

"Anlamıyorum," diyorum, bir saniye önce sahip olduğum umudu korumaya çalışarak. "Başka bir şey buldun mu? İnternette bulamıyorum."

Wren şimdi yanımda duruyor, ben ise yerde bağdaş kurmuş oturuyorum. "Sorun da bu," diyor. "Hiçbir şey yok."

"Ne demek istiyorsun? Sertifikayı nereden buldun?"

"Çember'de güvendiğim birinin Maryland Nüfus Dairesi'nde çalışan bir akrabası var. O benim için buldu."

Yanımda oturuyor, bacak bacak üstüne atmış, şimdi çok çocukça görünüyor. Çocukluğumuzda, babalarımın birinin bize getirdiği şekerleri ve çikolataları yerken en büyük hayallerimizden bahsettiğimiz yatak odama geri dönmüşüm gibi hissediyorum. O zamanlar çok mutluyduk ve benimle vakit geçirirken yüzünden gülümseme hiç eksik olmazdı. Neden şimdi bu kadar acıma dolu? Tanıdığım güven verici Wren nerede?

"Onlar hakkında başka bir şey yok, Trouble."

"Yarım yamalak iş yaptığın için teşekkürler. Burada tam anlamıyla bir adres var. Orada yaşayanların kayıtlarını ve nereye gitmiş olabileceklerini kontrol ettin mi? Lanet olsun, hala orada olabilirler."

Başını sallayarak elini dizime koydu. "Artık orada yaşamıyorlar ve orada yaşadıklarına dair hiçbir kayıt yok." Dizimi sıkarken, tam olarak ne tür bir desteğe ihtiyacım olduğunu bildiğini hissedebiliyordum. Aşırıya kaçmayan, *fazla* ya da sahte hissettirmeyen bir destek. Sadece onun burada olduğunu hissettirecek kadar. Ama yine de, bu seferlik, bu yeterli değildi.

"O insanlar senin biyolojik ailen, bebeğim. Ama nedense, bulunmak istemiyorlar. Aslında, kendilerini tamamen izlenemez hale getirmişler."

"Ama..." Sertifikaya tekrar bakıyorum.

Penelope Anderson.

Bana kendi adlarını verdiler. Beni battaniyeye sarıp, yeni doğmuş bir bebek olarak yetimhanenin önüne bırakmadılar. Beni kendilerinin olarak ilan ettiler. Ne zamana kadar? Beni artık istemediklerini ne zaman fark ettiler?

"Sadece bulunmak istemiyorlar mı?" diye soruyorum, umutsuzluk dalgaları içimi kaplıyor. Kalbimde bir çuval taş var ve hayatımda biyolojik ailemi her düşündüğümde, ona bir taş daha ekleniyor. Şimdi yirmi iki yaşındayım. Bir ömür boyu biriken taşlar ağırlaşıyor. O kadar ağır ki nefes alamıyorum.

Wren başını sallar. "Bulunmamak için çok uğraşmışlar gibi görünüyor."

"Ama neden?" diye soruyorum, gözlerine bakarak. Gözyaşlarımla akmaya başladığını hissediyorum. Tanrım, boğazım çok sıkışıyor.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı ve yanağımdaki gözyaşını sildi.

"Ben miydim? Ben mi... Ben miydim... Onların istediği gibi olmadığım için mi?"

Yüzü düşer. "Hayır, tabii ki değil. Lütfen öyle düşünme." Beni kollarına alır ve başım omzuna düşer. "Bir daha asla öyle düşünme."

"Kalbim," diye ağlıyorum, boğazımdaki hıçkırık daha da derinleşiyor, beni boğuyor ve nefes alamıyorum. "Acıyor."

"Buradayım, bebeğim." Saçlarımı okşadı, beni daha sıkı kucakladı ve bir şekilde kucaklamasının sıkılığı içimdeki baskıyı serbest bıraktı. "Her zaman burada olacağım."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Peach

EKSTRA EKSTRA – Chandler Leighton

Üç gün üst üste, şişmiş gözlerle ve sonsuza kadar uyumak isteğiyle Wren'in yatağında uyanıyorum. Başım ağır, beynim bulanık. Vücudum artık hiçbir şey hissetmiyor. Tamamen kopuk durumdayım ve tek bir kelime bile söylemeyi reddediyorum. Wren bana yemek yedirmeye çalışıyor ama ben sadece su ve tost kabul ediyorum.

Patates kızartması ve dondurma dolu tabağı görünce başımı salladığımda, "Lütfen" diye mırıldanıyor.

Yorganın altına daha da girip, başımın üstüne çekiyorum.

"Patates kızartmasına peri-peri tozu serptim," diye duyuyorum battaniyenin diğer tarafından. Yatağın güvenli tarafı olmayan taraftan. Orada, ailem kendilerini bulmamam için izlerini sakladılar. Beni o kadar istemiyorlardı *ki*.

Yorgan kayboluyor. "Lütfen, Trouble. Hiçbir şey yememen sana yakışmıyor. Özellikle de hem tatlı hem tuzlu bir şey söz konusuysa."

"Artık patates kızartmasına peri-peri koyup dondurmamın içine atmayı sevmiyorum."

"Tamam, o zaman sana başka bir şey getireyim."

Yorganın altından gizlice bakıyorum. Tepsiyi komodinin üzerine koyup yanıma oturuyor. Üniformasını giymiş ve üşüdüğünü fark ediyorum. Sonbahar kokuyor. Dışarıda olmuş.

"Dışarıda mıydın?" diye soruyorum. "Evet, derslere gittim."

Gözlerimin büyüdüğünü hissediyorum ve telefonumdaki saate bakıyorum. Saat 13:03. Bütün sabah uyumuşum.

"Lopez'in dersini kaçırdın," diye devam ediyor. "Seni sordu. Birkaç gün sonra onunla randevun yok mu?"

Başımı sallıyorum. Bazen, tek bir kötü haber, uğruna çok çalıştığın her şeyi mahvedebilir. Bu haksızlık.

Reddedildiğim için tüm hayallerimin hiçbir anlamı kalmaması haksızlık. Ben böyleyim ve bu her zaman benim tedavi edilemez lanetim olmuştur. Hayata bakış açım, reddedildiğim noktaları ortaya çıkarmak için sürekli değişir. Bu, ruh halimin ve hayatımın farklı alanlarına koyduğum "*sevilme*" etiketinin bir takvimini takip eder. Liseye gittiğimiz zamanları hatırlıyorum, tüm fen derslerinde mümkün olan en iyi notları alırdım. Kafamda, *sevildiğimi hissetme* etiketi SFU'ya girip Nobel Ödülü'ne giden yolculuğuma başlayabilmek üzerine odaklanmıştı. O zaman sevildiğimi hissedeceğimi düşünüyordum. Ama sonra Ella tüm erkeklerin ilgisini çekiyordu ve *sevildiğimi hissetme* etiketim çalışmalarımından sökülüp *güzel hissetme* kutusuna yapıştırılıyordu.

Şimdi yıllar geçti, fikirlerim değişti, kişiliğim değişti, ama yine buradayım, reddedilmeyi sanki birinin parmağını şıklatmasıyla uyanmış kötü bir parçamış gibi hissediyorum. Ve bunu çok derinden hissediyorum. Boşum, sadece birinin bana ihtiyacı olduğunda yaşıyorum. Biyolojik ailemin beni istemelerini istiyorum. *Sevildiğimi hissetmemin* kaynağı bu. Bana bunun bir hata olduğunu söylemelerini istiyorum. Ama gerçek şu ki, yaptıkları tek hata... bendim.

"Lopez'in işini istediğim zaman yapabilirim," diye mırıldanıyorum, göz kapaklarım ağırlaşıyor.

"Makalen için notları ne olacak?"

"Hala yorgun hissediyorum. Dinlendikten sonra bunu da kolayca telafi edebilirim." Ondan uzaklaşmak için dönüyorum, ama eli omzumda, beni durduruyor.

"Telafi etmekten kastın, Adderall çekip üç gece üst üste uyumadan çalışmaksa, o fikri unutabilirsin."

Cevap vermediğimde, saç çizgimi okşadı ve yanıma uzandı. "Trouble, bu senin normal halin olsaydı, uzanıp seninle yatakta günlerimi geçirirdim. Ama sen kendin değilsin ve bunu yapmana izin veremem."

"Belki de bu benim gibidir. Yeni ben. Sen bilemezsin."

Bir an sessiz kalır ve ben onu anlamaya çalışırım.
Bazen, o açık bir kitaptır. Son zamanlarda, her şey farklı geliyor.

"Lopez ders sırasında bize birkaç soru sordu. Çok hoşuna giderdi. Özellikle de cevaplayamadığım sorular."

Şimdi dikkatimi çekti.

Ona doğru dönerek kaşlarımı kaldırdım. "Lopez'in haftalık hızlı sorularını cevaplayamadın mı? İyi misin, ezik? Çok kolay sorular. Ne sordu?"

Challenge dudaklarını sıkarken, benim kalp atışlarım hızlandı.

"Tamam," dedi. "Madem bu kadar iyisin, neden benim için cevaplamıyorsun?"

"Devam et. Birisi sana cevapları öğretmeli." "EPA tarafından düzenlenen yaygın bir hava kirleticiyi söyle."

Burun kıvırdım. "Kolay. PM2.5. Sıradaki?"

"Tamam," der, etkilenmiş bir şekilde. "Anaerobik çürütücü ne üretir?"

Vücuduma enerji geri dönerken, biraz doğrulurum. "Biyogaz. Bunu zorlaştırmayı mı planlıyorsun, ne?"

Kaşlarını çatarak daha fazla düşünür. "Baca gazındaki NOx için tipik bir giderme yöntemi nedir?"

"Seçici Katalitik İndirgeme. Vay canına, Wren. Bunların hiçbirini bilmiyorsan, gerçekten kendini toparlaman lazım."

Artık başlığa tamamen yaslanmış durumdayım, örtülerim aşağıda ve en sevdiğim dersle ilgili heyecan içimi kaplıyor.

"Profesör Lopez'i seviyorum," diyorum. "O her zaman sana benden ne kadar akıllı olduğumu göstermeme izin veriyor." Ona göz kırpıyorum ve bu onu güzelce güldürüyor.

"O zaman dersine geri dönmek için sabırsızlanıyorsun, değil mi?"

"Evet." Gülümsüyorum. "Ama üzülme. Sonuçta çevre mühendisliği benim ana dalım, senin değil..." Sözümü kesiyorum. "Bekle."

"Ha?" diye soruyor, ama masum rolü beni kandırmıyor.

"Sen çevre mühendisliğini seviyorsun. Sınıfta bana aptal gibi meydan okumak için çok çalışıyorsun."

Kaşlarını kaldırır. "Öyle mi?"

"Wren," diyorum, sert bir ses tonuyla. "Bu soruların cevaplarını biliyordun. Beni sınıfa geri döndürmek için bunu yaptın. Sence ben

aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Tam tersi, bebeğim. Güven bana."

"Derslere gitmek istemiyorum," diye sertçe karşılık veriyorum. "Burada kalmak istiyorum. Dinlenmek istiyorum."

Yine sırtımı ona dönüyorum, ama bu sefer onun hareket ettiğini duyuyorum. Bir şeyle kaburgalarım dokunduğunu hissedene kadar kıpırdamıyorum. Dönüp bakıyorum, elinde bir kalem tutuyor.

"Bugün derslere gideceğine söz verirsen, onları bulacağıma söz veririm. Onlar hakkında bulabileceğim bilgileri bulmakla kalmayacağım. Onları bulacağım ve sen de onlarla tanışıp konuşacaksın."

Göğsüm sıkışır ve otururum, farkında olmadan tekrar akan gözyaşlarımı silerim. "Ama onları bulmak imkansız."

"Onları bulacağım," diye ısrar ediyor. "Ama artık derslerin seni heyecanlandırıldığını hatırladığınıza göre, yataktan kalkıp derse gitmenizi ve dergi için makalenizi yazmanızı istiyorum."

Kalemi kapıp ön koluma "*Söz veriyorum*" yazıyorum, sonra ona veriyorum.

"Yap şunu," diyorum aceleyle.

"Peach, bebeğim." O, kaleminin ucunu cildinin üzerinde durdurarak homurdandı. "Yapacağım, ama lütfen, bunu anlamamı istiyorum, bu seni tanımlamıyor. Sen... Kahretsin, sen tanıdığım en zeki, en güzel ve dayanılmaz derecede, mükemmel bir şekilde inatçı kadınsın. Her ne sebeple olursa olsun, ailen seni tutamadı, ama bu sebep sen *değilsin*. Sen sadece bir çocuktun."

"Üç yaşında bir çocuk. Beni tanımak için zamanları vardı. Ben hiçbir şey hatırlamıyor olabilirim, ama onların bana bağlanmak için zamanları olması gerektiğini biliyorum."

"Bebeğim, lütfen," diye ısrar ediyor. Dudaklarını alnıma bastırıyor. "Akıllı başında hiç kimse seni bırakmaz. Asla. Kanıtı, babalarının seni sevmesi ve seni *seçmiş olmaları*."

"*Yaz şunu, Wren,*" diye tıslıyorum. "Yaz."

O koluna yazarken gözlerim ucuna takılı kalıyor.

Söz veriyorum.

Ve sonunda omuzlarımdan bir yük kalkıyor.

Wren'in üstesinden gelmekte zorlandığım kusurları var, ama bir kişi beni daha iyi hissettirmek için elinden gelen her şeyi yapacaksa, o da odur.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye soruyorum, garip bir umut midemi ısıtıyor.

"Neyi?"

"*Bunu. Bütün* bunları. Bana bakıyorsun ve derslere geri dönmem için beni cesaretlendiriyorsun. Beni tanıyorsun ve kendimi daha iyi hissetmem için beni kandırıyorsun. Bu... Nasıl ve neden?"

"Nasıl?"

"Beni nasıl bu kadar iyi tanıyorsun?"

Gururla gülümsüyor. Dişleri ve gamzeleriyle gülümsüyor.

"Hesaplamalarıma göre," diye cevaplar, şakacı bir ses tonuyla. "On altı yıl boyunca yüzde yirmi gözlem. Yüzde bir, zaman zaman açılman. Ve yüzde yetmiş dokuz" —tereddüt eder, dudaklarını yalar— "bu sadece seninle birlikteykenki halim. Bu doğal bir şey. Sanki kaderimde varmış gibi."

Kucağıma bakıyorum, kapak parmağımın etrafında dönüyor. "Ama... bunun olması gerektiği nereden biliyorsun?"

Durakladığına göre, bunu kelimelere dökmekte zorlanıyor gibi görünüyor. Ve sonra, ikimizin karmaşık beyinlerinden hiç beklemediğim bir basitlikle cevap geliyor.

"Sen benim evimsin."

Sanki kalbim aniden titreyip hızlanmamış gibi devam ediyor. Sanki oda etrafımda dönmüyor gibi.

"Evim ve ailem hiçbir zaman bana bir yuva gibi gelmedi. Sanırım birçok farklı nedenden dolayı bunu çok erken yaşlarda hissetmeye başladım. Sonra tanıştık. Birlikte büyüdük. Duygularım beni hep karıştırıyordu, ama her zaman sana geri dönmek istedim. Stoneview'da kocaman bir malikanede yaşıyordum, ama tek istediğim senin yanında olmaktı. Yatak odandaki küçük kalede. Stoneview tepelerinde öğle yemeği yerken arabamın arkasında. Sınıfta senin yanındaki koltukta. *Orada* kendimi evimde hissediyordum."

Boğazım düğümlenir, ona dokunma isteği ile cildim titrer.

"Ve o zaman anladım." Bana bakıyor, şimdi utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Ev küçük bir yer. En küçük yer. Kalbime sığar. O sensin. Umarım bir gün senin için de öyle olabilirim."

Bu anda kelimeler kullanabileceğim bir şey değil. Onun beyanına kıyasla çok yetersiz kalırlar.

Bu yüzden, elimi yanağına koyuyorum ve bu yakınlığa teslim oluyorum.

Cildinin sıcaklığı beni yüzlerce dans eden kelebekle dolduruyor.

Wren Hunter. Bana ne yapıyorsun?

Neyse ki konuşmama gerek yok. Elimi tutuyor, bileğimin içini öpüyor ve söylediği her şeyin artık kalbimin özel bir köşesinde saklı olduğunu anladığını biliyorum.

"Şimdi lütfen duş al. Sana nemlendirici ve güneş kremi aldım. Banyoda duruyor."

Ona yarım bir gülümseme verip yataktan atlıyorum. "SPF50 mi?"

"50," diye onaylıyor.

"Beni çok iyi tanıyorsun." Banyoya girmeden önce omzumun üzerinden ona bakıyorum ve sessiz bakışları bana şunu söylüyor: *Ne kadar iyi tanıdığımı bilemezsin.*

Ve kalbim bir an durur. Duşu açarken, düşüncelerimi serbest bırakırım ve bir his kemiklerime işler. Bu adamın benim için her şeyi yapacağına gerçekten inanıyorum. Ve içimdeki boşluğu doldurabilecek biri varsa, o da odur.

Bilim binasına girmek üzereyken, eli elimi tutmaya çalışır.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum ve ondan bir adım uzaklaşıyorum. Kalbim sanki bir şey tarafından çekiliyor, fiziksel olarak ayrılmak, bizi tekrar bir araya getirmeye çalışan görünmez mıknatısları hatırlatıyor sanki.

Birlikte yürümeye devam ediyoruz, ama şimdi aramıza biri girebilir.

"Elini tutmak mı?" diye soruyor, sanki aklını kaçıran benmişim gibi.

"Kampüsteyiz. Söz vermiştin, hatırladın mı? Kampüste birlikte değiliz."

Birisi onu reddettiğinde her zaman yaptığı gibi çenesini sıkıyor.

"Bana zaman vereceğini söylemiştin, Wren," diye hatırlatıyorum ona, o da beni bir sonraki dersimin olduğu yere kadar takip ediyor. Onun dersi bu binanın bu kısmına yakın değil.

"Bir haftadan fazla zamanın vardı," diye cevaplar kayıtsızca. "Üç gündür benim yatağımdasın. Kahretsin, dilim senin içindeyken geldin."

"Kapa çeneni." Etrafıma bakınıp, kimse bizi duyacak kadar yakın olmadığından emin oluyorum. "Ben bunu anlamaya çalışırken beni günlerce yalnız bıraktın. Zamana ihtiyacım var."

Dişlerini diliyle gezdirir, başka yere bakar, sonra tekrar bana döner. "Peki."

"Güzel. Ve bir hafta boyunca nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Çok fazla emir veriyorsun gibi görünüyor."

Gülümserim. "Tabii ki öyle. Beni buna sen zorladın, unuttun mu?"

Elini yanağıma koyarak dudaklarını yalar. "Hala hiçbir şeyden pişman değilim."

Elini itiyorum. "Beni Hera'nı yaptın, bir hafta boyunca beni yalnız bıraktın ve korkunç haberlerle geri döndün. Bazı sorularımı cevaplamaya başlamazsan, çok pişman olacaksın."

"Bu akşam seni yemeğe çıkaracağım. Günlerdir düzgün yemek yemedin. Karnını doyur, sonra tüm sorularını cevaplayacağım."

"Herhangi bir sorum var mı?"

"Her soruyu, Trouble."

Onun yanağını küçümseyerek okşuyorum. "Aferin oğlum."

O gülümser ama ben ona sırtımı döndüğümde arkamdan seslenir.

"Bunu sana pişman edeceğim."

"Deneyin," diye karşılık veriyorum, vücudum garip bir şekilde heyecanla titriyor.

Sınıftan çıktığımda kendimi canlanmış hissediyorum. İlerlemek her zaman benim için bir şeyleri atlatmanın yolu olduğunu bildiğim halde, nasıl bu kadar uzun süre kendimi kötü hissedebildim bilmiyorum. Ve Wren biyolojik ailemi bulacak. O her şeyi yapabilir. Bunu biliyorum.

Duyuru panosuna yapıştırılmış bir kağıdın önünde duruyorum. Derse gittiğimde orada değildi. Kampüs güvenliği ve yerel polis, Josh Addinton cinayetinin tanığını bulmak için birlikte çalışıyor. Tarih ve saati yazıp kısa notlar eklemişler, başka bir bilgi vermemişler.

Yukarıdaki tarih ve saatte kütüphanede veya kampüsün o bölgesindeydiniz ve bir şey duyduysanız veya gördüyseniz, lütfen aşağıdaki numarayı arayarak bilgi verin.

Kahretsin, cinayet için özel bir hat açmışlar. Bu ve daha önce dekanın, katil yakalanmadığı için dikkatli olmamızı isteyen e-postası, tüylerimi diken diken etti. Bu hiç iyi değil.

Erkekler tuvaletinin önünden geçiyordum ki biri kolumdan çekti. Kapı kapandı ve ben karşı koyamadan bir kabine sürüklendim. Karşı koyduğumda, tokat yüzünden kontrolümü kaybettim.

"Ah! Peach!"

"Elijah, ne yapıyorsun lan?"

Karşımda duruyor, eliyle yanağını ovuşturuyor. "Sen söyle lan ne oluyor. Üç gün ortadan kayboldun. Wren kütüphanede konuştuğumuzu öğrenip sana zarar verdi falan sandım."

Kafamı sallıyorum. "O bana asla zarar vermez."

Uzun bir sessizlik olur ve Elijah'ın bakışları bana tam tersini söyler. Kardeşini benden daha iyi tanıdığını ve onunla güvende olmadığımı.

Sorun şu ki, onun yanında kendimi güvende *hissediyorum*. Bu, bana verebileceği herhangi bir uyarıdan daha ağır basıyor.

"Çok endişelendim," diyor.

"Wren bana baktı. Kendimi... kötü hissediyordum."

Gözlerimi indiriyorum ve birdenbire ayakkabılarımdaki siyah fiyonklar bana inanılmaz ilginç geliyor.

"Hey, iyi misin?" Eli koluma uzanır ve şefkatle sıkar.

Elijah'tan bir şey saklamak garip geliyor. Sonuçta, benim evlatlık olduğum bir sır değil. Herkes biliyor. Ve ona her konuda güveniyorum.

"Dürüst olmak gerekirse," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum, başımı kaldırıp ona bakarken, "Wren biyolojik ailemi arıyor. Ve, şey, yolunda oldukça büyük bir engelle karşılaştı."

Başını yana eğdi, kaşlarını çatarak. "Ne tür bir engel?"

"Onlar bulunmak istemiyorlar," diye itiraf ediyorum, utanç boynuma kadar yükselirken.

Yüzündeki şaşkınlık inkar edilemez ve beni bırakıp kollarını göğsünde kavuşturur.

Benden gözlerini ayırarak, "O sana asla zarar vermez, değil mi?" diyor.

"Ne?" Kalbim çarpıyor, sanki dünyam yine parçalanacakmış gibi hissediyorum.

"Söyle bana, Peach." Tekrar bana bakar. "Ailenizi bulamaması seni üzdü mü?"

"Tabii ki."

Yüzü gerilir, burun delikleri genişler. "O zaman Wren'in sana kasten acı çektiğini söyleyebilirim."

"Hayır." Panik içinde başımı sallarım, tekrar denemeden önce sesim boğazımda kalır. "Hayır, denedi. Doğum belgemi buldu, ama *onları* bulamadı. Denemeye devam edeceğini söyledi."

Burun kıvrır, ama gözleri bana ne kadar acınası olduğumu söyler. "O bir yalancı ve ona asla güvenmemelisin. Çember'deki herkes izi sürülemez birini bulabilir. Biz bu lanet gezegendeki en güçlü gizli topluluğuz. Gerçekten kimsenin bizden saklanabileceğini mi sanıyorsun?"

"Bilmiyorum... Onları bulamadığını söyledi. Aramaya devam edeceğine söz verdi."

"Ve eminim yolunda başka sürpriz engeller de çıkacaktır..." O gülümsedi ve midem düğümlendi. "Peach, beni dinle. Wren Çemberi kullandıysa ve ailenizi bulamadıysa, bunun sebebi onun yoluna çıkmasıdır."

"Yanılıyorsun. Neden böyle bir şey yapsın ki? Bundan ne kazanacak?" Bunu o kadar kesin bir şekilde söylüyorum ki, gözlerinde meydan okuma ışığı parıldadığını görebiliyorum.

"Sana gerçeği söylersem ne kazanırım ki?"

Duraksıyoruz, çıkmaza girmişiz. Düşüncelerim saatte bin kilometre hızla koşuyor ve bu yüzden neredeyse başım dönüyor.

"Tamam. Peki. Biliyor musun? Ben de neden böyle bir şey yaptığını anlamıyorum," diyor sakın bir şekilde. "Bu yüzden, Wren'in yıllardır hepinizin önünde maske takan bir yalancı olduğuna körü körüne inanmanı bekleyemem." Dudaklarını sıkıştırıyor, burnundan sertçe nefes alıyor. "Ama sana bir teklifim var. Onları arayacağım. Bana iki hafta verin. Eğer ondan daha fazla bir şey bulamazsam, o zaman size zarar vermek istemiyor demektir. Bulursam... o zaman onun hakkındaki gerçeği nihayet öğreneceksiniz."

Boğazım düğümlenir. "O bana bunu yapmaz. Ama peki. Belki de Çember'in yardımıyla bile onları bulmanın gerçekten zor olduğunu fark edersen, ona karşı duyduğun paranoyanın bir kısmı ortadan kalkar."

"Tamam," diyor ve beni kucaklıyor. "Sadece güvende olmanı istiyorum."

"Biliyorum."

"Ve ona hiçbir şey söyleme. Sadece yoluma çıkmaya çalışır."

Kalbim bir an durur, ama Elijah'ın omzuna başımı yaslayarak onaylarım. Wren yıllarca Çember'i benden sakladı. Katil olduğunu da kendine sakladı. Ben de bunu birkaç hafta ondan saklayabilirim.

Notlar

College Peach

- Metal punk ile aynı şey DEĞİLDİR.
- Hala kabuklu deniz ürünlerine ve kedi tüylerine alerjisi var.
- Yeşil zeytinleri hep ona bırakın.
- Artık metal müziği sevmiyoruz.
- ~~Çay ağacı ve nane şampuanı~~
- ~~Patates kızartmalarının üzerine peri-peri tozu serpmek unutmama.~~
- Her ayın ilk Salı günü pişir ve çalkala.
- Kahvesinde artık şeker yok. Onu hasta ediyor.
- Kızlar gecesi sırasında beni rahatsız etmeyin. Wren 😞
- Pepperoni pizzada baharatlı bal.
- Sağ omzundaki üçgen çilleri sık sık kontrol edin. Dermatolog gözlem altında tutulmasını söyledi.
- Yeni görme sonuçları: Sağ göz -2,75. Sol göz -3,25
- Eğer gelecek Eylül ayında EEAJ'nin yıllık yayınına girerse, duyuru gelecek yıl Ağustos ayında yapılacak.
- ~~Bir hafta içinde diş teli çıkarılmalı~~
- Yeni şampuan: içinde hindistancevizi yağı var
- Patates kızartmalarında artık peri-peri yok

Yirmi Dördüncü Bölüm

Wren

Hava Ne Kadar Karanlık Olursa // Adam O Kadar İyi Olur -
MISSIO

Azrail. Çember bana ısrarla böyle sesleniyor. Bu bir lakap değil, bir iş unvanı. Ve Sessiz Çember sana bir iş verdiğinde, onu kabul edersin.

Stoneview parkındaki bir bankta otururken, bir kadının bana doğru koşarak geldiğini izliyorum. Çok uzak olmayan bir yerde durup, bir ağacın gövdesini kullanarak esneme hareketleri yapıyor. Eğilip bana bakıyor ve gülümsüyor. Ben karşılık vermiyorum. Veremem, dişleri çok düzgün. Peach'in alt köpek dişleri biraz eğri. Çok güzel, nasıl Mükemmel Dişli Bayana gülümsemeyle karşılık verebilirim ki?

Bunun yerine, kucağımdaki kitaba bakıyorum. Eugene Duval'ın seyahatten döndüğüm anda bana verdiği kitap. Ben inisiye olduğumdan beri hiç vakit kaybetmedi. Önce, Çemberi tehlikeye atan iki üyeyi bulmam için beni gönderdi. Onlar gitti. Şimdi de bu.

Kitabı köşesi kıvrılmış sayfayı açtım ve dünden bu yana onuncu kez, kurşun kalemle altı çizilmiş kelimelere ve harflere baktım.

Akşam.

J.

Ford.

St.

Park.

Pazar.

Bundan sonra böyle olacağını biliyordum. Çemberi ben seçmedim. O beni seçti ve bana başka seçenek bırakmadı. Gençken onlardan bir kez iyilik istemiştim. O zamanlar Gölge değildim ve iyilik bir borçtur. Çember her zaman borçlarını tahsil eder. Şimdi onların küçük ayrıcalıklı kulübünün bir parçasıyım ve bana verdikleri rolü üstlendim.

Bana hiçbir açıklama yapılmadı, sormam gereken hiçbir soru yok. Jared Ford'un -babam için çalıştığı için iyi tanıdığım- bu acımasız kaderi hak etmek için Circle'a ne yaptığını kim bilir? Onları ihanet eden bir üye mi? Yanlış zamanda yanlış yerde bulunan rastgele bir adam mı? Çok fazla şey gören eski bir çalışan mı?

Zavallı adam ölü bir adam, tek bildiğim bu. Kadın koşusuna devam ederken bana son bir kez bakar ve ben kucağımda kitabımla beklerim. Onu nihayet gördüğümde güneş batmak üzeredir. Jared. Köpeğini gezdiriyor, tasmaını çıkarmak için çömeliyor ve uzun tüylü dachshund bana doğru koşmaya başlıyor.

Neredeyse çok kolay.

Küçük sosis, kucağıma atlamaya çalışırken bana havlıyor. Bu şey köpek olmayı gerçekten beceremiyor, biraz komik. Jared onu benden uzaklaştırırken özür dileyerek onu takip ediyor. Yanıma oturuyor ve onu kucağına alıyor, ama o şey bana geri dönmeye çalışmaya devam ediyor.

"Sen Monty'nin oğlu, değil mi? Elijah?"

"Wren," diye düzeltiyorum, biraz fazla sertçe.

"Doğru, doğru. En büyüğü. Süperstar."

"Doğru." En masum yüzümü göstererek parlak bir gülümsemeye cevap veriyorum. Keşke babamın benim hakkımda gerçekte ne düşündüğünü bilseydi. Aslında tüm ailem.

Sosis yine havlıyor, kucağıma atlamaya çalışıyor ve Jared biraz daha mücadele ediyor. Muhtemelen kırklı yaşların ortalarında, ama hayatın zorluklarını gerçekten yaşamış gibi görünüyor.

"Oğlumun köpeğiydi," diye açıklıyor, köpeğin kafasını okşayarak. "Ama sonra karım daha genç bir adamla tanıştı, bizi terk etti, çocuğumuzu da alıp Chicago'ya gitti ve görünüşe göre yeni kocası köpeği pek sevmiyordu. Böylece kızım ona kaldı. Bana da... o kaldı."

Yine köpeğinin kafasını okşadı.

Kafamı sallıyorum. Bu, düşündüğümde çok daha zor olacak. Çember, beni insanları ortadan kaldırmak gibi kirli işlerini yapmak için kullanabilecekleri biri olarak görüyor. Kahretsin, kendi babam bile benden o kadar korkuyor ki, hayatının çoğunu bana dayak atarak geçirdi, böylece ona zarar veremeyeceğimden emin olmak için.

Çember, benim empati veya pişmanlık duygusundan tamamen yoksun olduğumu düşünüyor. Ve gerçekten de öyle. Ama kendim gibi hissettiğimde değil. Sadece kendimi *kaybettiğim*de oluyor.

Sorun şu ki, kendimi hiç de çıldırmak üzere hissetmiyorum ve bu benim kontrol edebileceğim bir şey değil. Genellikle, birini öldürdüğümde, bütün bir süreç vardır ve çoğu zaman ne olduğunu hatırlamam. Geçen hafta Hudson ve Lane'i öldürdüğümü hatırlamıyorum. Sadece Peach'e yaptıklarına kızdığımı hatırlıyorum. Peach uykuya daldığında odasından çıkıp tapınağa geri döndüğümü hatırlıyorum. Ama ondan sonrası tamamen karanlık. Addington mu? Lanet olsun, *hiçbir şey* hatırlamıyorum. Onu nasıl bulduğumu bile hatırlamıyorum. Ona ne yaptığımı bile hatırlamıyorum. Ama dikkatsiz davranmışım çünkü görünüşe göre cesedi kampüste bırakmışım. Onu bırakmak için daha kötü bir yer olamazdı.

Hafızanın eksikliği tehlikelidir ve bu yüzden benim tekniğim işe yarıyor. Onların boğazına üç Scrabble harfi tikiyorum. Her zaman bir I, bir L ve bir U. Çünkü gerçek şu ki, insanlar benim Peach'e olan aşkımdan yüzünden ölmeye meyillidirler. Bu üzücü bir gerçeklik. Onlar için. Bu yüzden ona bir mesaj bırakıyorum. Seni seviyorum. Tabii ki o bunu bilmiyor.

Sonra, bir kağıda isimlerini yazıp yumruğumda tutuyorum, çünkü kendime geldiğimde ne yaptığımı bilmek isteyeceğimi biliyorum.

Circle'ın bana verdiği bu işler işe yaramıyor. İşleri daha da karmaşık hale getiriyor. Sorun şu ki, başka seçeneğim yok.

Boynumun arkasını kaşıyorum ve homurdanıyorum. Beni çileden çıkarmanın tek bir kanıtlanmış yolu var.

"Penelope Sanderson-Menacci'yi tanıyor musun?"

Bana bakar, inanamayan yüzü beni onun için üzüyor.

"Onu duydum, birkaç kez uzaktan gördüm. Sanderson'ın kızı, değil mi? Sanderson belediye başkanlığına aday."

"Evet."

Uzun sessizliğim ona benim tamamen deli olduğumu düşündürmüş olmalı, ama hiçbir şey sormuyor, hala köpeğini okşuyor.

"Peki, onun hakkında ne biliyorsun? Ne düşünüyorsun?"

Omuz silkiyor. "Tek duyduğum, ağzını kapatamayan bir kadın olduğu. Çoğu erkek, babasının arkasından country kulübünde ondan şikayet ediyor."

"Bu sadece onun çoğundan daha akıllı olduğu ve onları yerlerine koyduğu için," diye açıklıyorum.

"Muhtemelen." O gülümser. "O senin kız arkadaşın mı?"

Artık yüzümdeki gülümsemeyi gerçekten durduramıyorum. "Öyle," diyorum gururla. "Tamamen benim."

"Tebrikler. Eminim harika bir çift olursunuz."

Kafamı sallıyorum, çünkü öyleyiz. Onun isteği dışında olsa da, yine de harika bir çiftiz.

"Onun hakkında sevmediğin *bir* şey var mı? Bana söyleyebilirsin," diye onu cesaretlendiriyorum.

O bana bana bana tamamen şaşkın.

"Şey... onun hakkında sevmediğin ve paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

Yüzümün düştüğünü hissediyorum.

"Peach'in her şeyini seviyorum." Cevabım hızlı ve sert olur, o da biraz geri çekilir, ben de tekrar gülümser ve daha sakin bir şekilde konuşurum. "Ama bilirsin, tartışmayı kaybettiğinde ve söyleyecek başka bir şeyi kalmadığında o şeyi yapar. Saçlarını savurur ve '*Kapa çenenî, Wren*' der." Biraz gülerim. "Sanki bu onu beladan kurtaracakmış gibi, anlarsın ya?"

"Doğru..."

"Yani, eminim bu *seni* çok rahatsız ediyordur?" "Onunla hiç konuşmadım."

"Evet, ama prensip olarak." Bana göz kırpar.

"Tabii."

Lanet olsun, bu hiç işe yaramıyor. Uzun bir sessizlik olur, köpek kucağından atlar ve ayak bileklerimin etrafında koşmaya başlar, sonunda tekrar konuşur.

"Bir keresinde, country kulübü sahibinin kışına yorum yaptığı için ona tokat attığını duydum." Bana döndü. "Yani, bu biraz fazla değil mi?"

"Aslında hayır. Ben oradaydım ve o konuda gerçekten kaba bir yorum yaptı."

O geceyi hatırlıyorum. Lisedeydik. Adam altmış yaşındaydı ve on yedi yaşındaki bir kızın kıcına yorum yapıyordu. Neredeyse ölecekti, ama şanslıydı çünkü eve gittiğimde babam benim sinirlenmek üzere olduğumu gördü ve nedenini öğrendi. Arkadaşının ölmesini istemiyordu, bu yüzden beni kum torbası olarak kullandı ve o adamı öldürmek için geri dönmememi sağladı.

"Eğer kimse kıcına yorum yapmasını istemiyorsa, belki de herkesin ona Peach demesine izin vermemelidir."

Başımı yana eğiyorum. İşe yarıyor. Kanım kaynamaya başlıyor. kaynamaya başladı.

"Onun takma adı, en yakın arkadaşları arasındaki bir şakaydı. Onun Bunu kabul etmeye karar vermek, kimseye benim vücudum hakkında yorum yapma hakkı vermez." Söylediğimin farkına vararak birkaç kez göz kırptım. "Onun vücudu demek istedim."

"O popoyu gördüm, Wren, ve inan bana, o kızı neden sevdiğini anlıyorum. Ama tokatlamak, gerçekten mi? Hadi ama, adam sadece önündeki şeyi takdir ediyordu."

Duraklıyorum ve karıncalanma hissinin uzuvlarıma yayılmasına izin veriyorum. Bu his beni ele geçirdiğinde, ruhum bulutların üzerinde süzülüp zıplıyor gibi hissediyorum.

"Harika," diyorum sakın bir şekilde.

"Bu yeterli." "Ne yeterli?"

Katlanır bıçağımı o tepki veremeden çok hızlı bir şekilde çıkarırım ve o çekilmeyi düşünene kadar bıçak çoktan karotis damarına saplanmıştı.

"Bay Ford, benim kadınının kıcından asla bahsetmemelisiniz." Zaman durur, o benim gözlerimin içine derinlemesine bakar, kıpırdamadan, ben de onun gözlerinde farkındalığı görürüm. Bu gece öleceğini biliyor.

Peach hakkında yanlış konuşan bir kişi eksildi. Aslında herkese bir iyilik yapıyorum.

Bıçağı çekince, kan her yere sıçırıyor. Hızlı davranıyorum, ayağa kalkıp uzaklaşıyorum, o ise yere düşüyor, iki eliyle boynuna bastırıyor.

Neredeyse bir şeye basıyordum.

Hav!

"Ah, lanet olsun," diye inledim.

Hav!

"Yemin ederim, sosisli sandviç, işimi zorlaştırma."

O, benim ayaklarımın dibinde hareketsiz duruyor, başını yana eğmiş, ikimiz de sahibinin ölmesini bekliyoruz. Köpek ona acımıyor. Ben de acımıyorum. Neden beni rahat bırakmadığını hatırlıyorum ve cebime koyduğum köpek mamalarını çıkarıyorum.

"Sen bu cinayetin suç ortağısın," diye mırıldanıyorum. "O yüzden çeneni kapalı tut."

Jared Ford'un öldüğünden emin olduğumda, ona tekrar yaklaşip çömeliyorum. Arka cebimden Scrabble taşlarını çıkarıyorum, bunun Duval'la başımı belaya sokacağını biliyorum, ama yine de yapıyorum. Çünkü Peach'e bir mesaj olmadan hiçbir cinayet mükemmel olamaz.

Önce l'yi, sonra L'yi ve son olarak U'yu yerleştiririm. U her zaman dilin üzerinde kalır.

Aklım başıma geldiğinde kendi yatağımdayım. Uyumamıştım, bu yüzden tavana ne kadar süre baktığımı merak ediyorum. Elimde tuttuğum kağıdı o kadar sıkı tutmuşum ki parmaklarım ağrıyor. Gözlerimi kapatıp yutkunuyorum ve oturuyorum.

Pekala, hasarı görelim bakalım.

Lütfen, Peach'i rahatsız eden rastgele bir pislik değil de, öldürmem gereken adam olsun.

Jared Ford'un adını gördüğümde içim rahatlıyor. Birini öldürdüğüm için mutlu değilim, ama yakalanmayacağım için mutluyum. Çember beni koruyacaktır, özellikle de kendilerini koruyorsa. Josh Addington gibi insanları öldürdüğümde ve izlerimi örtbas etmediğimde başım belaya giriyor. Caleb'in durumunda Achilles de işin içindeydi ve ona izini bıraktı. O gece arkadaşımı yanımda getirmenin tek nedeni korunmaktı. Zeus'un oğlu olmak birçok avantaja sahip. Mesela bir cesede izini bırakırsan, baban polisle ilgilenir. Bu yüzden bir daire çizilmişti.

o polis raporunda ve yanında yazan "S.C." harfleri. O polis, Çember'in cebindeydi. Bunun dışarıya sızması asla istenmiyordu ve Hermes'in bunu nasıl bulduğunu bilmiyorum, ama Achilles'in de benim de Caleb yüzünden başımızın belaya gireceğini sanmıyorum, çünkü ben her zaman böyle paçayı kurtarırdım. Ama Josh... Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim?

Saate bakıyorum ve saatin neredeyse 18:00 olduğunu fark ediyorum. Komşumuz Peach'i almaya gitmem gerekiyor. Ona daha önce, Silver Falls'taki en sevdiği tapas restoranında bir masa ayırttığımı mesaj attım. Hangi elbiseyi giyeceğini ve ne zaman hazır olacağını söyledim. Bu gece duyacağım sesin onun sesi olacağını bilmek, diğer her şeyi önemsiz kılıyor.

Duşa girip, basit beyaz bir gömlek ve koyu renk kot pantolon giydikten sonra, kitabı ve kağıdı alıp aşağıya koşuyorum.

Achilles kanepede nota kağıtlarını okuyor, şömineye yaklaştığımı görünce gözleri bana kayıyor. Şömineyi yakmış, bu da tesadüfen bana zaman kazandırıyor.

Kağıdı ve kitabı şömineye atarken "Kimdi?" diye soruyor.

"Önemli değil," diye mırıldanıyorum, alevlerin dansını izlerken. Alevler suçumun kanıtını yutuyor.

"En azından Jared Ford muydu? Yoksa biri yanlışlıkla Peach'in küçük parmağını mı sıyırdı?"

Arkamı ateşe dönerek, "Sen henüz inisiyasyonunu tamamlamadın dostum. Jared Ford'u bilmemelisin," dedim.

Gözleri önündeki nota kağıdına düşer ve kıkırdar. "Tıpkı tapınakta olmamam, inisiyasyonlarda neler olduğunu bilmemem, babamdan hiçbir şey duymamam ve Çember tarafından borçsuz olarak korunmamam gerektiği gibi. Ama Zeus'un oğlu olmanın avantajları da var, değil mi?"

"Evet, hiçbir zaman inisiyasyona zorlanmamak gibi."

Omuzlarını silkiyor. "Eminim sabrı tükenecek ve beni buna zorlamanın bir yolunu bulacaktır. Ama konu bu değil. Dikkatsizleşıyorsun, Wren."

Elimi saçlarımın arasından geçirip başka yere bakıyorum, bir şekilde bir bahane bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum. "Bir daha olmayacak."

"Josh ne yaptı?" diye samimi bir merakla soruyor.

Ağzım bükülür ve inisiyasyonlardan sonra hissettiğim aynı öfke geri gelir. "Daedalus'un labirentinde ona saldırdı. Ne yapmam gerekiyordu?"

O düşünürken, arkadaşımın keskin bakışları üzerimde kalır. "Tamam. Ona zarar verdi ve bunun seninle başını belaya sokacağını biliyoruz. Ama kampüste bir ceset bırakmak? Delirdin mi? Ania'dan sonra, Hermes'in Caleb'in boğazına Scrabble bağları bağlı halde bulunduğunu sızdırmasından *sonra*? Polisler birini aramaya başladı."

Başımın geriye doğru eğildiğini hissediyorum. "Ania'yı ben öldürmedim."

"Tabii, çünkü hatırlardın, değil mi?" dedi, her kelimesinde yoğun bir alaycılık vardı.

"Halk, Josh'un boğazına fayans bıraktığımı bilmiyor."

"*Polisler* biliyor, aptal. Şu anda taktiksel olarak bunu açıklamamaları, cinayetleri birbirine bağlamaya başlamadıkları anlamına gelmez. Beni yanına almadığında ya da *en azından* benim bıraktığım izleri bırakmadığında, Circle seni koruyamaz."

Çenemi sıkarak, onu görmezden gelip girişteki dolaba doğru ilerledim.

"Dinle," diye seslendi. "Circle'ın arkasından iş çevirdiğinde, seni korumazlar. Özellikle de onlardan birini öldürürsen. Beni cinayet partilerine davet etmiyorsan, en azından cesetleri sakla, olur mu?"

"Anladım," diye mırıldanıyorum. "Peach ile akşam yemeğine çıkacağım."

Bu sefer kafası karışmış bir şekilde tekrar bana bakar. "O da haberdar mı? Alex ve Ella az önce uğradılar, Peach'in uyuşturucu bağımlılarıyla Akropolis'e gideceği için çok kızmışlardı."

Ceketimi giymeyi yarıda bırakıyorum. "Ne?"

Achilles'in "uyuşturucu bağımlıları" olarak adlandırdığı kişiler, her duruma uygun bir uyuşturucuya sahip olan Peach'in ponpon kız ve kız öğrenci kulübü arkadaşları. Partiler için ecstasy ve kokain. Kütüphanede geçirdikleri öğleden sonraları için Adderall veya Ritalin. Gece dışarıda çok fazla kokain aldıktan sonra gelen endişeli günler için Xanax. Peach onlarla takıldığında, sonuç her zaman bilinç kaybı oluyor.

"O..."

"Duydum."

"Öyle görünmüyordu," der adam ciddi bir ifadeyle. "Ona artık uyuşturucu kullanmamasını söyledim."

Arkadaşım çenesini ovuşturur. "Wren. *Peach*'e bir şey yapmamasını söyledin." Bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış atar. "Ona bir şey yapmamasını söyleyemezsin. Ya *onu zorlarsın* ya da onun kontrolündeki diğer küçük çocuklar gibi önünde diz çökersin."

Dişlerimi dilimle gezdiriyorum, beynim onun bana tamamen karşı geldiğini kabul etmekte zorlanıyor. Telefonumu çıkarıp SFU uygulamasını açıyorum ve o kızların hikayelerinden bazılarını kontrol ediyorum. İçlerinden biri bulunduğu barı çekiyor ve filme alıyor. Videoda Peach bir masada oturmuş, Camila Diaz ile sohbet ederken gözleri parlıyor. Onun Elijah'ın Hera olduğunu biliyorum. Yani kardeşim de orada olmalı.

"Sorununun ne olduğunu biliyor musun, Wren?" Achilles tekrar araya giriyor. "Ona karşı her zaman çok yumuşak davrandın. O senin takıntın ve zayıflığın. Herkes seni istediğini elde etmek için her şeyi yapabilecek bir adam olarak tanıyor. İnsanlar rekabet başlamadan önce seninle rekabet etmekten vazgeçiyorlar. Ve yine de, en çok istediğin şeyi... asla gerçekten elde edemedin."

"O benim Hera'm," diyorum sıkı bir çeneyle. "Onu *elde* ettim."

"Kardeşim, geçen gün kütüphaneden çıktığında kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi Hera'nın peşinden koştun. Tek yapman gereken, ona ilgi kırıntıları vermesi için yalvaran o acınası halin yerine, kendin olmak."

Yüzümde bir değişiklik görmüş olmalı ki, yüzünde bir gülümseme yayılır. "İşte bu. Şimdi git ve Hera'nı al."

Benimle akşam yemeğine çıkmak yerine uyuşturucu mu kullanmak istiyor? Onu uyarmıştım, değil mi? Tek bir yanlış hareket...

Yirmi Beşinci Bölüm

Peach

Bayıldım -

Croixx

Gülmekten başımı geriye attığımda, Elijah'ın bana aldığı içkiyi yanlışlıkla döküyorum ve barda arkamda duran kişiye çarpıyorum. Arkadaşım hala içkisini bekliyor, bu yüzden onun yanında duruyorum.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum ve arkadaşşıma dönüyorum. Bu bar her zaman çok kalabalık, sadece SFU öğrencileriyle dolu.

"Bana da özür diler misin?" Elijah gülüyor. "Üzerime bira döküldü."

"Oops. Bir dahaki sefere beni bu kadar güldürme."

"Kaçıp benimle geçirebileceğin kısa zamanın, senin için keyifli bir zaman olmasını istiyorum."

Gözlerimi devirip içkimin birkaç büyük yudumunu alıyorum. "Hadi ama, sanki beni kaçırmış gibi konuşuyorsun. *O kadar da* kötü biri değil."

Ağzı bükülür ve omuzlarını silker. "Daha önce de söylediğim gibi, biz onun aynı versiyonunu görmüyoruz. Sorun şu ki, bence sana karşı kullandığı versiyon, seni onun tehlikeli olmadığına inandırmak için manipüle etmek için." Elini omzuma koyar. Onun platonik versiyonundaki koruyucu bir jest.

"Onun tehlikeli olduğunu biliyorum. Sadece benim için tehlikeli olmadığını biliyorum." Telefonuma bakıyorum ve beynim bir saniye donuyor.

"Kahretsin," diye tıslayarak ağzımı sildim. "Saat altı geçti. Wren beni evimden alacaktı."

Bir an için, kardeşinin adının geçmesi onu korkutmuş gibi göründü, ama gözleri büyüdü ve eli düştü, ben de

ne olduğunu anlıyorum.

Çenem gerilir. "İçeri girdi, değil mi..." Cümlemi bitirecek vaktim olmaz.

Burada, herkesin önünde, Wren elini saçlarıma sokar, çeker ve beni zorla döndürür. Şikayet edecek vaktim olmaz çünkü dudakları dudaklarıma çarpar, dili ağzımın içine girer.

Alt dudağımı ısırduğunda inlerim, saçlarımdaki gerginliği azaltmak için parmak uçlarımda yükselirken sırtım kavislenir. Bu sadece ona daha fazla erişim sağlar. Ağzımı tahrip ederken beni yerinde tutar ve ben bu konuda hiçbir şey yapamam.

Daha da kötüsü, bundan zevk alıyorum.

Göğsümde hissediyorum, kaslarım gevşerken ağırlık kalkıyor. Kafatasımdaki gerginlik neredeyse bir rahatlama gibi, beynimde oluşmaya çalışan tüm düşünceleri silip süpürüyor. Beni daha da yaklaştırmak için belimi kavrduğunda, onun ellerinde hamur gibiyim.

Tek hissedebildiğim o. Dilini benimkini okşarken, sert göğsünü vücuduma dayarken, ellerini bana sahip olurken. Tek koklayabildiğim, hayatım boyunca beni takip eden kokusu. Ve işte böyle, ona teslim olurken tüm kararlılığım yok oluyor.

Ona tam olarak istediğini vermek bu kadar iyi hissettirmemeliydi.

Ama aslında hiçbir şey vermiyorum, değil mi? O *alıyor*.

Tüm aklımı alıyor.

O kadar ki, sonunda beni bıraktığında başım dönüyor. Ona göz kırpıyorum, yerinde sallanıyorum ve o, dengemi kaybetmemem için elini belimde tutuyor.

Wren bulutumdan ancak birinin ıslık çaldığını, başka birinin aptal gibi alkışladığını ve lakros takımından tanıdığım bazı adamların bize doğru bağırmaya başladığını duyduğumda geri dönerim.

Sonunda!

Oluyor, çocuklar. Onu

aldı.

"Hayır." Kafamı sallıyorum. Ne olduğunu anladığımda dudaklarım öpücüğün etkisiyle karıncalanıyor. "Yapmayacağını söylemiştin," diye mırıldanıyorum.

"Herkesin önünde değil."

Ağzının köşesi kendini beğenmiş bir şekilde yukarı kalkıyor ve beni kendine çekiyor.

Dudaklarını kulağımın hemen üstüne, başımın yan tarafına bastırır.

"Ayrıca sana söyleneni yapmanı da söyledim. Sen yapmadın. Yaptıklarının sonuçları var."

Beni bırakıyor, ama benim için değil. Bana düşünmem için zaman tanımak için değil. Yanımdan bir adım geçerek, ne yaptığını görmem için beni kendi yönüne dönmeye zorluyor.

"Wren..." diye uyarıyorum, o ise bizim öpüşmemiz sırasında birkaç adım geri çekilmiş gibi görünen titrek kardeşine yaklaşıyor.

Onun üzerinde dikilip, "Onun kime ait olduğunu anlıyor musun?" der.

Elijah sadece çok hafifçe başını sallar.

"Kime?" diye sorar Wren.

"Yeter," diye tıslarım ve onu kolundan tutarım. "Onu rahat bırak."

Onu uzaklaştırmama izin vermek yerine, ona küçümseyici bir şekilde tokat atar. Sert bir tokat değildir. Daha çok onu uyandırmak için sertçe vurmak gibidir. Ama bu aşağılayıcıdır, Elijah'ın daha büyük, daha güçlü ve daha yaşlı ağabeyiyle gerçek bir kavgaya giremediğini gösterir.

"Kim, Elijah?" diye ısrar eder.

Yutkunur, etrafta olan biteni izleyen ve ona gülen insanlara bakar, sonra omuzları çöküp gözleri yere düşer. "Sen."

"Doğru. Öyleyse, ellerini kaybetmek istemiyorsan ondan uzak dur."

Bir saniye bile beklemeden, bileğimi tutup kalabalığın içinden beni çekip çıkarır. İnsanlar hala az önce gördüklerini konuşuyorlar ve benim sert bakışlarım bile onları durdurmuyor.

Herkesin dramından beslenen lanet olası harpiller, tabii kendi dramları olmadığı sürece.

"Sana inanamıyorum." O Akropolis'te uzun adımlarla yürürken, ben nefes nefese kalıyorum, onun uzun bacaklarına yetişmeye çalışıyorum. "Yapamıyorum... Sözünü tutamadın. Tek istediğim bunu gizli tutmandı..."

Aniden duruyor, ben de ona çarpıyorum. Ve yine orada, üzerimde, elleri belimi sarıyor, o kadar sıkı ki düzgün düşünemiyorum.

"Bana bak." Hiç düşünmeden yapıyorum. O beni tutarken vücudum kendiminmiş gibi gelmiyor. "Bitti. Sana karşı yumuşak davranmaktan bıktım. Seni uyardım ama dinlemek istemedin. Bu kadar."

"Ne oldu?" diye soruyorum çekinerek, öfkeli halimden tereddütlü halime dönüşmüş olmaktan nefret ediyorum.

Bu yıl kadar sakladığı o vahşi gülümseme geri dönmüştür. Her an kontrolünü kaybedebilirmiş gibi görünen o tarafı.

"Seni o kadar çok istediğim için ayrıcalıklı bir hayat yaşadın. Çok nazıktım. Çok şefkatliydim. Seni uzaklaştırıp şansımı mahvetmekten çok korkuyordum." Başını yana eğiyor. "Artık sen benimsin. Artık bu kadar nazik olmama gerek yok. *Seni mahvedebilirim.*"

Sesinde içimde bir beklenti uyandıran bir şey var. Bu endişe verici.

Çünkü kontrol edebildiğim ve boyun eğdirebildiğim erkeklerden daha çok zevk aldığım bir şey var. Ve o da bana karşı koyabilen tek erkek.

"Beni seninle bir şey yapmaya zorlarsan," diyorum sert bir sesle, "beni sonsuza kadar kaybedersin."

O başını sallarken, ürpertici gülümsemesi tüylerimi diken diken ediyor. "Oh hayır. Bu benim tarzım değil."

"Senin tarzın nedir?" Düşüncem daha kafamda şekillenmeden kendimi bu soruyu sorarken buluyorum.

"Ne sevdiğimi gördün, Peach. Bunu ilk elden deneyimledin. Nedir o?"

Ellerinden biri yüzüme uzanır, parmak uçları elmacık kemiğimi ve sonra gözümün köşesini okşar, sonra bir tutam saçımı kulağımın arkasına iter.

"Kontrol," diye cevapladım, boğazımı yutarak.

"Çok çabuk öğreniyorsun. Sana hiçbir şeyi zorla yaptırmayacağım, Peach. Bak, seni o kadar kontrol altında tutacağım ki, sana dokunmam için yalvaracaksın. Sana yalvaracaksın

"O kadar çaresiz olacaksın ki, ben zıpla dediğimde sadece ne kadar yükseğe zıplayacağını sormakla kalmayacak, aynı zamanda ne kadar alçak zıplayacağını da soracaksın. Benim ayaklarımın dibinde eğildiğinde eğilmeni istiyorum.

"O kadar çaresiz olacaksın ki, ben zıpla dediğimde sadece ne kadar yükseğe zıplayacağını sormayacaksın, aynı zamanda ayaklarımın dibinde ne kadar alçalmanı istediğimi de soracaksın. Ve inan bana" — yumuşak okşamaları boğazımı saran bir ele dönüşür — "bunca yıldır bana yaşattıklarından sonra, sen beni reddederek eğlenirken ben seni arzuladığımdan sonra, sana her türlü acıyı tattıracağım. Tek bir istisna olmadan. Sana herhangi bir rahatlama vermeden önce."

Eli nefes almamı engellemiyor, ama kafama kan gitmesini engelliyor ve beni bıraktığı anda, baş dönmesi, içimde yarattığı ihtiyaçla karışıyor.

Sessizce, ona bakarak gözlerimi kırıştıyorum, tamamen kaybolmuş durumdayım ve o, sanki bir numara yapmış bir köpek yavrusuymuşum gibi başımın üstüne hafifçe vuruyor.

"Aferin kızım. Hadi şimdi yemeğe gidelim."

Ne oldu?

Onu bu kadar memnun eden şey neydi, ya da ben ne yaptım?

Elbise giyiyorum, ama onun istediği elbise değil ve yan yana yürüdüğümüzde bu detayı kesinlikle gözden kaçırmıyor.

"Renk körü müsün?" diye soruyor, elbiseme bakarak. "Çünkü giydiğin elbisenin, sana mesaj attığım lavanta rengi elbise değil, siyah bir mini elbise olduğuna yemin edebilirim."

"Sen aptal mısın?" Tereddüt etmeden karşılık veriyorum. "Çünkü yemin ederim ki beni evimden değil, bir bardan aldın, bu da sana söylediklerini ne kadar önemsedığimi gösterir."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, soğuk akşam beni titretiyor. Ya da belki öfkemdir. Ya da dudaklarımın onun öpücüğünden hala karıncalandığını hissetmenin heyecanından. Hala boğazımda hissedebildiğim elinden. Belki de hepsinden.

Düşüncemi tamamlamadan ceketini omuzlarıma koydu. Kafamda yalnız değilim; Wren de orada, tüm düşüncelerimi son dakika haberiymiş gibi okuyor, kendi düşüncelerini durdurmaya değermiş gibi.

"Zatürre olmak için böyle bir kıyafetle dışarı çıkmanın bir nedeni var mı?" diye soruyor, kolunu omuzlarıma dolayarak.

"Evet, seni kızdırmak için. Böylece bana paltonu vermek zorunda kalıp donarak öleceksin."

"Biliyordum," diye şakacı bir şekilde fısıldadı.

Bana göz kırparak gülümser ve gamzeleri bana da gülümsemek istememi sağlar. Ağzımı düz tutmak için bilinçli bir çaba sarf ederim. Ta ki nereye gittiğimizi fark edene kadar.

"Bekle... neden Akropolis'ten ayrılmıyoruz?"

Kollarını bana daha sıkı sarar, sanki kaçmayacağımı emin olmak istercesine. "Senin sevdiğin tapas restoranına gidecektik, ama biri rezervasyonumuzu kaçırmamıza neden oldu."

Yavaşlamaya çalışıyorum, ama onun hızı beni yürümeye zorluyor. "Dur, dur. Ben arayacağım. Kampüs restoranına gitmek istemiyorum."

"Öyle mi?" diyor bilmiş bir şekilde.

"Bunu yapma. Diğer öğrencilerin bizi görebileceği bir yerde seninle randevuya çıkmak istemiyorum."

"Bunu, yaramazlık yapmadan önce düşünmeliydin, değil mi?"

"Onları arayacağım," diye yalvarırım. "Babamın adını ver. Bize hemen bir masa vereceklerdir."

Kafasını salladı, önünü bakarak söylediklerimi umursamadığını gösterdi. "Sorun başka bir masa bulamamamız değil. Sorun, birine emirlere itaat etmeyi öğretirken, yaptıklarının sonuçlarına katlanmasını sağlamak zorunda olman. Ancak böyle öğrenebilirsin."

Kanım kaynarken kulaklarım yanıyor. "Ben lanet olası bir köpek yavrusu değilim. Beni eğittiğini söylemeyi kes."

Yürüyüşüne devam ederken, boş eliyle saçımı karıştırmaya başladı. Gözleri kibirle parlıyordu.

"Sen köpek yavrusu değilsin, Trouble. Sen daha çok, kötü huylu, yetişkin bir rottweiler gibisin. Ama sen benim yeni küçük evcil hayvanımsın, değil mi? Bu yüzden, yaramazlık yaptığında seni cezalandırırım. Uslu durduğunda ise küçük bir ödül alırsın." Başımın üstünü okşadı. "Seni böyle *eğitmeyi* planlıyorum."

Abarttığını, ses tonunda alaycı bir ifade olduğunu biliyorum, ama yine de onu öldürmek istiyorum.

"Dikkatli olmalısın. Uykunda seni kolayca öldürebilirim."

"Senin bunu denemeni görmekten başka bir şey istemem." Kolunu omuzlarımdan çekip bileğimi tuttu. "Beni bacaklarının arasına alıp boğazıma bıçak dayayacağını hayal ediyorum. Ama ben tam o anda uyanıp bileğini tutacağım." Tutuşunu sıkılaştırdı. "Sonra seni ters çevirip yatağa yatırıp..."

"Bu küçük fantezide ne zaman ailemi aramaya geri döneceksin?"

Soğuk ses tonum onu sadece gerçek dünyaya geri döndürmekle kalmıyor, aynı zamanda Wren Hunter'ın beni yatağa yatırması hakkında daha fazla hayal kurmadan önce aklımı başımda tutmama da yardımcı oluyor.

Boğazını kaşıyor, ama bileğimi tutan eli gevşemiyor. "Bu konuda ihtiyatlı davranmak istiyorum. Onları aramaya devam etmek zaman alacak."

"Neden?" diye bağıriyorum, Elijah'ın sözlerini hatırlayarak. "Herkesi bu işe dahil et. Eğer Çember bu kadar çok şeye erişebiliyorsa, o zaman herkes bilmeli ve herkes yardım etmeli, böylece onları daha çabuk bulabiliriz. Onlarla konuşmak istiyorum. Onlara soracak *sorularım* var."

Sözlerimi bitirdiğimde yüzüm yanıyor ve Wren'in gözleri üzerimde. "Nefes al."

Bu sakın bir soru değil. Daha çok, katı bir emir. Ama ciğerlerime hava doldurup apne durumunda olduğumu fark ettiğimde nedenini anlıyorum.

Şu anda nefes nefeseyim, nefes almayı bilmediğim aptallığımı telafi etmeye çalışıyorum.

"Bunu sanki Çember bizim müttefikimizmiş gibi görüyorsun. Öyle değil. Onlar bencil ve her şeyi başımızın üzerinde tutacaklar, her an giyotini indirecekler. Bilgi güçtür ve Çember ne kadar az bilir, o kadar iyi."

Bu doğru mu? Yoksa bu bir bahane mi? Elijah, Çember'in yardımıyla ailemi çabucak bulabiliyorsa, Wren bunu neden kendine saklamak istesin ki?

"Peach," diye ısrar ediyor. "Bu işi dikkatli bir şekilde halletmeliyim, doğru kişilere sormalıyım. Kimsenin, en azından babamın veya Duval'ın, gerçekte ne istediğimizi bilmesini istemiyorum."

Ona bakıyorum ve söyleyeceklerim olmalı. Ama aklıma sadece tek bir kelime geliyor. "Biz?"

"Evet, *biz*. Ben buradayım, senin yanında, tek istediğim senin çaresizce aradığın cevapları bulman. Sen ve ben her zaman bir 'biz' olduk, Trouble. Sadece bunun dinamiklerini değiştiriyoruz."

Wren bana ne kadar değer verdiğini gösterdiğinde kalbimin kaç kez takla attığını sayamıyorum. Bu fikri neden bu kadar çok seviyorum? O güvenlik ve tatmin duygusu geri geldi, ama ben onu bastırıyorum.

"Benim rızam olmadan," diye ekliyorum, ona karşı duyduğum kızgınlığı ortaya çıkarmaya çalışarak. Ama bu duygu çok zayıf. Sanki hiç var olmamış gibi ve ben onu içimden zorla çıkarmaya çalışıyorum.

Çünkü gerçek şu ki, o öpücüğü sevdim. Ve bana değer vermesini seviyorum. Ve herkesin onun dudaklarını benden ayıramadığını görmesini *seviyorum*.

Öyleyse neye karşı savaşıyorum ki?

"İşte eğlenceli kısmı da bu." Göz kırparak, sonunda bileğimi değil, elimi tutar. "Geldik."

Yirmi Altıncı Bölüm

Peach

Cennet - Henry Morris

"Çok komik," diyorum restorana girerken. "Çok komik, pislik."

Kampüsteki birçok öğrencinin sevdiği pizzacıda bir masa bulduk. Gerçek İtalyan pizzası servis etmeleri gerekiyordu, ama o kadar Amerikanlaşmışlardı ki, bu konseptin artık geçerli olup olmadığından emin değildim.

Garson bize iki kişilik bir masa gösteriyor. Kırmızı kareli masa örtüsüyle kaplı, iki koyu renkli ahşap sandalyeyle çevrili küçük, kare bir masa. Wren benim için bir sandalye çekiyor, rahat oturduğumdan emin olduktan sonra karşımda yerini alıyor.

Menüyü açmak için uzanıyorum, ama o menüyü benden alıp kendi tarafına koyuyor.

"Ne yapıyorsun?" Geri almaya çalışıyorum ama o menüyü kendine doğru çekiyor.

"Ellerini masanın üzerine koy, Penelope."

Kalbim bir an duruyor. *Uzun* bir an. Beni gerçek adımla çağırdığında, karnımın alt kısmında bir şey hissediyorum ve omurgamdan yukarı doğru bir akım geçiyor.

Tereddüt ettiğimi hissederek ısrar ediyor: "Her dinlemekten kaçındığında sana anlaşmamızı ya da benim Hera'm olmanın ne anlama geldiğini hatırlatmak istemiyorum."

Bu yeterince uyarıcı. Avuç içlerimi masaya bastırıyorum.

"Güzel. Bana neyi sevdiğimi sordun. Sana *her zaman* sevdiğim şeylerin tadını veriyorum. Sadece seks sırasında ya da birkaç gün önce seni cezalandırdığımda değil, ben yokken mesajlaşarak da değil. Her zaman.

Zaman." Derin sesi tüm varlığımda yankılanıyor, hücrelerimi doğru yerlerde hareket ettiriyor.

"Demek öyle bir şey mi? Kontrol mü? Kendi yemeğimi seçmem yasak mı?" Sesime zar zor bir keskinlik katabiliyorum.

"Bu da işin bir parçası. Ben senin için yiyecek seçerken, sen de hareketsiz oturup sana söylediğim pozisyonu aynen koruyorsun."

Yanaklarıma yayılan sıcaklığı inkar ederek, hala kontrol edebildiğim şeylere odaklanıyorum.

"Ben alerjim var..."

"Kabuklu deniz ürünlerine. Ve kedi tüylerine. İkincisinin bu durumda bir önemi yok ama."

Dişlerimi dilimle okşayarak, ona gözlerimi kısarak bakıyorum, ama o beni görmezden geliyor, gözleri menüde.

Garson geri gelir ve Wren onunla konuşurken ben kıpırdamaya cesaret edemem. Not defterini ve kalemmini çıkarırken gözlerinin dekolteme kaydığını fark ederim.

"O pepperoni alacak ve lütfen yanında sıcak bal getirir misiniz? Ben de mortadella pizza alacağım."

Tabii ki neyi sevdiğimi çok iyi biliyor.

Garsonun gözleri, elbisenin göğüslerimle birleştiği noktaya geri dönüyor.

"Gözlerini buraya bak, dostum." Wren'in sesi o kadar soğuk ki, titriyorum. "Gecenin sonunda gözlerinin yuvalarından çıkmasını istemeyiz, değil mi?"

Gözleri not defterine düşüyor ve boğazını kaşıyor. "Uh, herhangi bir... herhangi bir içecek?"

"Su yeter," diyor Wren ve ona menüleri uzatıyor. Bu ona hiç benzemiyor. O gazlı içecekleri sever. Onun için çok zararlı olduğunu bildiği tek şey bu ama yine de içmeye devam ediyor.

Bana tekrar baktığında, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir heyecan var. Ağız köşelerinde memnun bir gülümseme belirliyor.

"Kıpırdamadın."

Söyleyecek bir şeyim yok. Çünkü kıpırdamamak o kadar da zor değildi. Aslında, o benimle tekrar konuşmadan önce kendimi rahatlamaya başlamıştım.

Gözlerini başka yerlere kaydıran bir erkeği yerine oturtmak zorunda kalmadım. Wren benim için yaptı. Ve garip bir şekilde bu gerçekten iyi geldi.

Garson bardaklarla geri gelir ve tekrar azarlanmadan önce onları hızla bırakır. Wren bana bir bardak doldurur ve önüme koyar.

"İç."

Evet, içtim ve içtiğim biralardan sonra çok ferahlatıcı oldu.

"Artık uyuşturucu yok dedim, Peach," diyor sonunda. *Suyu ancak* şimdi anlıyorum.

"Ben..." Boğazımı temizleyip, konuşmaya çalışıyorum.

"Uyuşturucu almadım. Yemin ederim."

"Göz bebeklerin aksini söylüyor."

"Uyuşturucu almadım, Wren. Kendimi iyi hissediyorum. İki bira içtim."

Gözlerimin içine derinlemesine bakar. "Bana yalan söylemesen iyi olur." "Söylemiyorum," diye savunurum. "Ben bağımlı değilim.

Neden uyuşturucu hakkında yalan söyleyeyim ki?

neden yalan söyleyeyim ki?"

Bu soruya cevap vermez ve bunun nedeni benimle aynı fikirde olmadığı açıktır. Benim bir bağımlı olduğuma inanıyor.

"Hoşuna gidiyor mu?" diye soruyor içten bir merakla, muhteşem mavi gözleriyle benim gözlerimden gerçeği çıkarmaya çalışıyor. "Ne yapman gerektiğini söylemek?"

"Nefret ediyorum," diye yalan söylüyorum.

Dudaklarını yalar, içimi okur. "İç çamaşırını çıkar."

Yüzüm o kadar hızlı düşer ki, sanki felç geçiriyormuşum gibi görünürüm. Kesinlikle öyle hissediyorum.

"Aklını mı kaçırdın, Wren Hunter?"

Yüzünde beliren gülümsemeyi silmeye çalışır, ama gülümseme on kat daha güçlü bir şekilde geri gelir. "Komik, çünkü soyadımı nefret ediyorum. Ama bana tam adımı söylediğinde beni tahrik ediyor."

"Kapa çenenin," diye hırlıyorum. "Ben..."

Gülümsemesi kaybolur. "Söyleneni yap."

Ve yine aynı soruna geri döndük. Ben onun Hera'sıyım ve bir anlaşmamız var.

Gözlerimi kısarak ona bakarken etrafa göz gezdiriyorum. Stratejik bir konumdayız, bir tür oyukta. Sırtım duvara dayalı, onun iri vücudu

masamızın çoğunu gizliyor, sırtı ise odanın geri kalanına dönük. Ve masa örtüsü var.

Kimse hiçbir şey görmeyecek.

Ayrıca, zihnimin derinliklerinde bir ses var. Her zamanki yaptıklarımın ötesini keşfetmeye devam etmem için bana haykıran bir istek. Mümkün olduğunca uzun süre, yatakta erkekleri kullandım. Onları diz çöktürdüm ve bana kraliçeleri gibi davranmalarını sağladım. Ama bu her zaman bir gösteri yapıyormuşum gibi hissettirdi.

Wren'in kontrolü ele almasına izin verdiğimde neler olacağını keşfetmenin bir tadı var. Kendimi bırakmak istiyorum ve onunla birlikte bunu yapmak dışında başka seçeneğim yok.

Elimi elbisenin altına sokup, başparmağımı siyah tangamın lastik bandına takıyorum ve aşağı kayana kadar çekiyorum. Koltuğumda pozisyonumu düzelterek, ayak bileklerime gelene kadar daha da aşağı çekiyorum.

Çıkardığımda, masanın altında Wren'in elini hissediyorum. "Ver onu bana."

"Sen bir sapıksın, umarım bunun farkındasındır." "Sadece senin için, ve bunu seviyorum. Arkana yaslan."

Söyleneni yapıyorum. Bu değişim o kadar hızlı oluyor ki, neredeyse hiç fark etmiyorum.

"Güzel. Şimdi peçetenizi alıp üzerine oturun. Açmayın."

O kadar uzun süre duraksıyorum ki, beynimin artık çalışmadığını düşünüyorum.

"Ne?" Sonunda pes ediyorum. "Duydun beni."

Bana kareli kumaş peçeteyi uzattı ve ben birkaç saniye ona bakakaldım.

"Üzerine otur."

Kalın bir yutkunma yapıyorum, kalbim hızla atarken onu yakalıyorum. Kıçımı kaldırıp kumaşı altına koyuyorum ve tekrar üzerine oturuyorum.

"İşte oldu," diye mırıldanır. "Sana söyleneni yaptığında yanaklarının kızarmasını seviyorum. Çok seksi."

Beğendiği veya beğenmediği her şeyi belirtmesi mi gerekiyor? Bu sinir bozucu.

Garson pizzalarımızı getirince, ona cevap veremiyorum. Her şeyi önümüze koyup, bu sefer bana bakmadan tekrar gidiyor.

Wren, kucağına peçeteyi açarken bana bakmaya özen gösteriyor.

"Merak etme. İhtiyacın olursa benimkini paylaşırım."

Hiçbir şey söylemeden, yemeğime odaklanmaya karar veriyorum. Balın içinde olduğu sos kabına uzanıyorum, ama o, ben onu almadan bir saniye önce onu kapıyor.

Kafasını sallayarak, tıslar. "Kontrol, hatırladın mı? Ben sana yiyebilirsin diyene kadar ellerini kucağında tut."

"Ciddi misin?" diye alay ediyorum.

"Benimle birlikteyken beynini kapatmanı istiyorum, Trouble," diye sakın bir şekilde açıklıyor. "Ancak o zaman seninle gerçekten eğlenebilirim."

O pizzama bal dökerken, ağzım sulanır. Tatlı ve tuzlu karışımını çok severim ve biberli pizzaya sıcak bal mükemmel bir kombinasyon oluşturur. Ama ağzımın sulanmasının sebebi bu değil. Sadece onun küçük bardağı tutan kocaman elini izlemek. Parmağına biraz bal damlar. Bardağı masaya koyduktan sonra parmağının kenarını yalar ve ben neredeyse nefesim kesilir.

Bana ne oluyor böyle?

Bana küçük bir gülümsemeyle "Ye" diyor.

Bu sefer sadece bir saniye tereddüt ediyorum ve tek düşünebildiğim şey, her yeni sipariş verdiğinde, bunu yerine getirmem daha az zaman alıyor. Ve ne kadar çabuk yaparsam, o kadar tahrik oluyorum.

Titrek bir nefes alıyorum, pizzamdan zar zor bir ısırık alabiliyorum. Önce tuzlu pepperoni, ardından tatlı ve baharatlı balın tadı damağıma çarpıyor ve çiğnerken neredeyse inliyorum.

"Tamam," diyor ve diliminden büyük bir ısırık alıyor. Yavaşça çiğneyip yutuyor, ağzının köşesini siliyor ve bana başını sallıyor.

"Bu gece, bana 'Çember' hakkında istediğin her şeyi sorabilirsin." Etrafına bakarak kimsenin duyamayacak kadar yakın olmadığından emin oldu. "Ama sadece bu gece. Hiçbir şeye karışmayacaksın. Ne zaman karar verirsem, sana ailenle ilgili gelişmeleri anlatacağım. Ve tapınağa *asla*

, Gölgele'ın Heras'larını getirmelerini gerektiren resmi bir etkinlik olmadığı sürece tapınağa gelmeyeceksin. Bunun dışında, Çember'e, özellikle de Gölgele'e yaklaşmanı istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Yutkunurum, gözlerimi onun gözlerine dikerim ve "Ne halt istersem onu yapacağım, bence" derim.

"Tabii. Umurumda değil. Artık benim Hera'msın ve benden kurtulamazsın. Bunun için seni cezalandıracak olanlar Çember olur ve onların neler yapabileceğini zaten gördün. Yani iyi bir kız olmazsan, sanırım olacak tek şey..." Başını yana eğdi. "...Ah, biliyorum. Artık atalarını aramayacağım."

"Eskiden böyle bir pislik değildin, biliyor musun?"

"Eskiden sana karşı nazik davranmanın kalbini kazanmanın yolu olduğunu düşünürdüm. Sonra senin, aramızdaki çekime asla boyun eğmeyecek kadar inatçı olduğunu fark ettim. Şimdi farklı bir teknik deniyorum. Sen zorlukları seviyorsun, ben de öyle. Bence bu bizim için işe yarayacak."

Bakışma yarışımız, en büyük güvensizliklerimin yeniden su yüzüne çıkması, boğazımı gıdıklaması ve gözlerimin arkasına baskı yapması için yeterli süre kadar sürüyor: terk edildiğimde kalbimde oluşan ve her geçen gün daha da büyüyen boşluk.

"Aynı konuya dönüp duruyoruz, o yüzden sana yardım edeyim." Elini masadaki elime koydu. "Anlaşmamızı tekrar hatırlatmam gerekirse, her şey biter."

Midem o kadar sıkışıyor ki pizza geri çıkacak gibi

.

"Ne?" Tek kelime, ama çaresizliğim çok yüksek sesle.

"Eğer tekrar karşı koyarsan, sana anlaşmamızı ve neden kabul ettiğini hatırlatmam gerekirse

, o zaman anlaşma iptal olur. Beni terk edemezsin, ama aileni de bulamazsın. Şimdi, açıkça söyleyeyim, benim yardımım karşılığında benim Hera'm olmayı kabul ettin. Benim Hera'm olmak, sorgulamadan bana itaat etmeyi de içerir."

"Wren..." diye hırıltıyla söylüyorum. "Zamana ihtiyacım var."

"Sana karşı yumuşak davranacağım. Ama çabalamana ihtiyacım var. Ve şu ana kadar, neredeyse hiç çabalamadın. Elijah'ı görmemeni ve uyuşturucu kullanmamamı söyledim."

"Ben yapmadım..."

"Uslu dur, Peach. Anlaşıldı mı?"

Onun yüzüne bakmıyorum. Yumuşak ses tonunu, tehditkar sözlerini ve gözlerindeki şehveti bir türlü sindiremiyorum. Bunlar birbiriyle uyuşmuyor.

"Anladım," diye fısıldıyorum.

"Emin misin?" diye ısrar ediyor.

"Ben aptal değilim..." Kendimi durduruyorum, dudaklarımı ısıırıp gözlerimi kapatarak sakinleşmeye çalışıyorum. "Eminim."

"Güzel. Göreceksin. Başlangıçta zor olacak ama alışacaksın. Benim sözüm kanundur ilkesinden yola çık. Ondan sonra her şey daha kolay olacak."

Ona göstermeyi reddettiğim gözyaşlarını silerek başımı sallarım.

Elimi masadaki su sürahisini almak için kaldırdığımda, o başını sallar.

"Bana bırak." Konuşmaya devam ederken bana biraz daha su doldurur, güzel gözleri bardağıma odaklanmıştır. "Sen bir şey sormadan önce, sana bir sorum var. Başlangıçtan beri kafamda dolanıp duruyordu, ama uzaklarda olduğum için, sonra da... sen iyi hissetmediğin için, hiç sorma fırsatı bulamadım."

Yine başımı sallıyorum, gözlerim bardağa sabitlenmişken o cevabı kendine saklıyor.

"Seni inisiyasyonlara kim davet etti? Tapınaktaki insanlara sordum ama kimse bana cevap vermedi. Ya bilmiyorlar ya da bana gerçeği söylemek istemiyorlar."

Gözlerim onun gözlerine kilitlenir ve endişem on katına çıkar, kulaklarımda çınlar. "Sen değil miydin?"

Nasıl bu kadar ifadesiz kalabiliyor? Gerçeği nasıl anlayabilirim?

"Ben değildim. Sana sonsuza kadar birlikte olmayı teklif ettim, ama sen reddettin. Seni davet etmeyecektim. Tabii ki, sen oraya gittiğin için sonuç beklediğimden farklı oldu. Ama seni davet eden kişiyle bir sorunumuz var. Yani..." Sesi sakindi, ama çenesinin gerginliğini fark etmeye başlamıştım. "Davetiyede adı ne yazıyordu?"

Bir yanım ona söylemeye korkuyor. Bunu başka türlü ifade etmenin yolu yok; Wren, birini öldürdüğünü bile hatırlamayan tehlikeli bir seri katil. Ona söyleyerek birinin ölüm fermanını mı imzalıyorum?

Ama yine de... o kişi her kimse, hayatımı mahvetti.
Ölüm fermanımı imzaladı.

"Hyperion."

Artık ciddi bir ifade takınamıyor, öfkesi onu ele veren kaşları birbirine yaklaşmış.

"Ne?" diye soruyorum. "O kim?"

Bir eliyle şakağını ovuşturuyor, başının yan tarafına bastırıyor.
"Babam," diyor sonunda.

"Baban mı?" diye ciyakladım. Ve labirentten bir an aklıma geldi.

"Bekle. Benim için planları olduğunu söylemişti. Aman Tanrım."

"Ne yapmış?"

Göğsüm sıkışır ve kendimi sakin tutmaya çalışarak başımı sallarım. "Labirentte beni neredeyse yakalıyordu, ama benim için planları olduğunu söyleyerek beni bırakmıştı."

Wren birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemeyince korkum artıyor.

"Endişelenmeli miyim?" Endişelenmenin ötesindeyim zaten. O başını sallar ama ben şimdi rahatlayamıyorum.

"Hayır mı demek istiyorsun? Nasıl bu kadar emin olabilirsin? Baban benden ne istiyor?"

Derin bir nefes alır, elini yüzüne sürer ve bana yumuşak bir gülümseme atar.

"Senden ne istediğini bilmiyorum. Ama emin olduğum bir şey varsa, o da tecrübelerimden öğrendiğim şu: sana tehdit oluşturan herkesin ömrü önemli ölçüde kısalır. Bu yüzden endişelenmene gerek yok. Babamdan uzak dur. Bu genel bir tavsiye. Ama onun için endişelenme. Ne istediğini öğreneceğim. Benim gözetimimde sana hiçbir şey olmaz, Trouble, o yüzden rahat ol."

Sersemlemiş bir şekilde başımı sallıyorum ve sonunda bana bir bardak su veriyor. Evet, buna ihtiyacım var.

"Peki, soruların."

"Uh..." Bardağı alıp dudaklarıma götürüyorum, boğazımdaki kumları yutabilmek için.

Yeni hayatımın bulmacasına daha fazla parça eklendiği için artık düzgün düşünmek zor. Ama bu benim şansım ve

ondan alabileceğim her şeye odaklanmalıyım.

"Çember. Onlar için bir iş yapman gerektiğini söylemiştin. Ne yapıyorsun..." Dudaklarımın içini ısırarak, zaman kazanmaya ve sinir sistemimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Onlar için ne yapıyorsun?"

Buna cevap vermeden sessiz kalır, bunu kelimelere dökmeyi reddeder, ama aynı zamanda benden sır saklamayı da reddeder. Bunun yerine, parmağının kenarını boynuna sürer. Onun neler yapabileceğini artık bilmeme rağmen, yüzümden kanımın çekildiğini hissederim.

Yine de, refleks olarak sandalyemi geri çekmek istiyorum, ama sert bir ses tonuyla hareketimi kesiyor.

"Sandalyenizi olduğu yerde tutun." Ben hızımı kesince başını sallar. "Aferin. Korkuyor musun?"

"Bilmiyorum." Bu sözler dudaklarımdan hızla dökülür, ama neredeyse duyulmaz. "Bilmen gerekmez. Bu çok zor bir durum.

Ama şunu açıkça belirtmek istiyorum
seni asla incitmeyeceğimi açıkça belirtmek istiyorum. Yemeye devam et. Enerjiye ihtiyacın var."

Yemeğe başlamadan önce soruyorum, "Bu yüzden mi seni gönderdiler? Sadece seyahat edip cinayetler mi işliyorsun?"

O başını sallar.

"Bu ne sıklıkla oluyor?" "Çok sık."

Başım dönüyor. Bu konuda çok sakın, bu da kalbimin atışını o kadar hızlandırıyor ki, masanın altında bacaklarım titriyor. "Başladığından beri kaç kez oldu? En son ne zaman oldu?"

"Üç kez. Ve bu öğleden sonra. Bu soruları bırakalım. Seni paniğe sokuyor. Yemeye devam et."

Tanrım, gerçek suç programlarında hapisneden röportaj yapılan psikopatlar gibi konuşuyor. Bir dilim daha alıyorum ve o da benimle aynı anda, sessizce yiyor, ben düşüncelerimi toparlamaya çalışırken.

Ben durduğumda o da duruyor.

Bir yudum daha su içtim ve geri döndüm.

"Her Gölge'nin Çember için bir görevi var mı?" Bu cevap dinlemesi daha kolay.

"Evet. Çoğumuz mirasçılarız, bu yüzden Çember bizi çocukluğumuzdan beri tanıyor. Güçlü ve zayıf yönlerimizi biliyorlar ve

bizden ne istediklerini önceden belirlerler. Her mirasçı inisiyasyona davet edilmez. Toplumunu olabildiğince güçlü tutmak için ihtiyaç duydukları kişileri seçerler, gereksiz insanlarla kendilerini yük altında bırakmazlar. Davet edilen herkes inisiyasyona katılmak *zorunda değildir*, ama bu şiddetle tavsiye edilir."

"Ve seni seçtiler çünkü sen *çabuk sinirleniyorsun*, değil mi? Bu onlara yararlı."

"Benim hakkımda 'patlama' kelimesini nereden duydun?" Soruyu, cevabı bildiğini belli eden bir şekilde soruyor. Bu, bir soru olmaktan çok, ona gerçeği söylemesi için cesaretlendirici bir ton.

"Sen, bir kez. Ama aynı zamanda, baban da, Duval'ın ofisinde. Sürekli patlayacak mısın diye sorup duruyordu. Ve Elijah, patladığında tehlikeli olduğunu söyledi."

"Huh." Dirseklerini masaya koyar, başparmağının ucunu çenesinin hemen altına koyar ve işaret parmağıyla üst dudağını okşar. Düşüncelerine dalar, beni belirsizlik içinde bırakır, ölüm meleği olmayı kontrol edebiliyor mu diye merak etmeme neden olur.

Sonunda bana dönerek, "*Çıldırıldığında* ne olacağına girmeyeceğim," dedi. Bu kelimeyi derin bir tiksintiyle söyledi ve hemen ardından boynunu çırpı. "Yeterince biliyorsun. Hatırlamakta zorlandığımı ve hatırlamak için isimlerini yazmam gerektiğini..."

"Ve Scrabble taşları. Onlar ne için?"

Gülümsüyor, ama duymak istediğim şeyi söylemiyor. "Daha fazla paylaşmak istemiyorum. Ama Circle'ın beni istediği nedenin bu olduğunu bil. Öldürmek için. Onlar için tek bir şeyde iyiyim."

Ve buna inanıyor. Bunu görebiliyorum.

"Sen pek çok şeyde iyisin," diye onu düzeltiyorum. "Neden Circle'a katılıp kendini bir... katile indirgedin?" Son kelimeyi fısıldıyorum, kimse beni duyma ihtimali olmasa da.

Kendinden emin, omuzları dik, suyundan bir yudum alır ve sadece bana sakladığı yumuşak ses tonunu korur.

"Birçok şeyde iyi olduğum için, Çember'in benden istediğinden daha fazlası olduğuma kendimi ikna etmek istedim. Ama ortaya çıktı ki, Trouble, hiç düşünmeden öldürmekten daha iyi olduğum bir şey yok."

Bu değişim hızlanıyor çünkü ben buna inanmayı reddediyorum. Wren her alanda *mükemmeldir*. O, akılsız bir katilden daha fazlasıdır.

"Ama neden... Neden onlara katıldın? Sen sadece..." "Başka seçeneğim yoktu."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

O içini çeker. "Neden katıldığım, neden çıldırdığım, neden ya da bunu yaptığımda ne olacağı hakkında başka soru sorma."

"Yani, Çember'e zorla katılman, çıldırdığında yaptığın bir şeyle ilgili."

Onu ne kadar iyi okuyabildiğimi fark edince, çenesi gevşer ve susar. Onun düşüncelerini ne kadar çabuk yakaladığımı. Tıpkı onun benimkini yakaladığı gibi. Aramızda, dostluktan daha güçlü, ruhlarımızı her zaman birbirine bağlayan bir şey var.

"Sonraki soru."

"İlişkimiz artık asla adil olmayacak, değil mi? Her şeyi sen karar verirsen, bana verdiğin küçük özgürlükler bile her zaman kontrol altında hissettirecek."

"Bingo."

"Peki. Elijah ne yapıyor?"

"Ah, Penelope." Başını sallar. Çenesi gerilirken burun delikleri genişler ve ben, kardeşinden bahsetmemem gerektiğini anlarım. Wren'in sinirlendiğinde bu kadar yakışıklı olması iğrenç bir şey. Tek istediğim, başparmağımı kaşlarının arasında gezdirmek. "Benden ne istiyorsun? Ne kadar acımasız olabileceğimi görmek mi?"

Kalbim bir an durur ve amım uyanır. Kaltak oynamak istiyor ve Wren Hunter'ın kötü tarafıyla oynamak istiyor. Uyluklarımın arasındaki peçete birdenbire *çok* belirgin hale gelir, ıslandıkça kumaşı cildime yakın hissedilir.

"Bu samimi bir soru," diye savunuyorum, onun bana hissettirdiklerinden ziyade sohbete odaklanmaya çalışarak.

"Bunu paylaşma yetkim yok. Kurallar kuraldır ve sadece bir Gölge rolünü paylaşmak isteyip istemediğine karar verebilir. Sana söyleyeceğim tek şey, bundan sonra ondan uzak durman ve bu konuda bir daha bana karşı gelmemen."

"O ve ben, neredeyse sen ve ben kadar uzun süredir arkadaşız. Arkadaşıktan *vazgeçmek* o kadar kolay değil."

"İlişkiler zamanla değişir. Bize bak. Eskiden en iyi arkadaştık, ama şimdi sen bana aitsin. Eskiden Elijah'ın arkadaşydın. Artık hiçbir şey olmayacaksın."

"Bu adil değil."

Yemeğinden bir ısırık alır, biraz su içer ve sonunda şöyle der: "İleride birçok şeyin adil olmadığını düşüneceğin hissine kapılıyorum. Korkarım ki, düşünmeyi bırakıp sadece sana söylediklerimi yapmaya alışana kadar bu hisle yaşamayı öğrenmen gerekecek."

Yeni bir dilim pizzadan bir ısırık alıyorum. Öfkem hissedilir derecede, ama onu ona değil, yemeğime yöneltiyorum. Başımı belaya sokmamak için tek yol bu. Öfkeyle çiğniyorum ve bu onu sanki bir gösteri izliyormuş gibi güldürüyor.

"Bacaklarını biraz aç. Fazla açma."

Bir lokmayı yutuyorum, pepperoni neredeyse yanlış boruya gidiyor.

Sevdiği şeyi yerken öldü, vücudu öfke ve şehveti aynı anda kaldıramadığı için öldürüldü.

Bacaklarımı açıp hafifçe ayırıyorum ve o da bacaklarımın arasına bir bacağını uzatarak bunu yaptığımı kontrol ediyor. Dizini sağ iç uylukuma, sonra da sol iç uylukuma dokunarak mesafeyi kontrol ediyor.

"Aferin kızım."

"Bunu bana kullanmaya devam edersen kusacağım."

Kaşlarını kaldırarak, rahat bir şekilde cevap veriyor. "Aslında, 'iyi küçük sürtük' demeyi tercih ederim, ama senin için çok hızlı olacağını hissettim."

Bu nefesimi kesiyor. Daha da kötüsü, kaslarım kasılıyor. Alt karnım gerginleşirken bacaklarımın arasında daha fazla ıslaklık hissediyorum. Bacaklarım otomatik olarak kapanmaya çalışıyor, kısmen peçeteyi ıslatmamak için boşuna bir çaba olarak, ama çoğunlukla klitorisimde baskı hissetmek için.

Hareketimi hissediyor ve sandalyesinde arkalarına yaslanarak yüzünde şehvetli bir gülümseme yayılıyor.

"Tsk, tsk." Ayak bileği sağ baldırımın yan tarafına çarpar ve bacaklarımı tekrar açar. "Açık tut."

"Wren." Derin ve ihtiyaç dolu bir nefes veriyorum ve o bunu fark ediyor. Gözlerinin kararmasından bunu anlıyorum. Mavilik, neredeyse tamamen siyah göz bebekleri tarafından yutuluyor.

"Sen yalvarırken bacaklarını benim için genişçe amanı sabırsızlıkla bekliyorum, Trouble. Artık dayanamayacağın için sızlanarak uzanıp avuçlarını dizlerine koyarak bacaklarını benim için açana kadar günleri sayıyorum."

Nefesim hızlanırken başını yana eğiyor. "En sabırlı kız olmadığını biliyorum, ama benim için çok... Çok sabırlı olacaksın. Değil mi?"

O kadar ıslandım ki peçete sıırıslıklam olmalı. Tüm vücudum güneşten daha sıcak ve tekrar düzgün düşünebilmek için üzerime bir kova buzlu su dökülmesi gerekiyor.

Koltuğumda kıpırdanırken, gülümsemesi genişliyor.

"Ellerini masanın üzerine düz bir şekilde koy." Onun sesi sertleşirken, ben bunu zar zor yapıyorum. "*Düz* dedim, Penelope."

Gözlerimi indiriyorum ve yumruklarımın sıkıca kapalı olduğunu fark ediyorum. Tekrar deniyorum, ellerimi dzleştiriyorum.

"Aferin kızım, sırtını düzelt."

Söyleneni yaparken, nefesim aralık dudaklarımdan geçiyor ama boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Her an alev alabilirim. Yeni pozisyon göğsümü öne doğru itiyor ve nefes nefese kalmamı belli ediyor, göğüslerim doğal görünmeyecek kadar hızlı yukarı aşağı hareket ediyor.

Hâlâ glmseyan Wren alt dudağını ısıırıyor ve ağzımdan çıkmak isteyen iniltiyi zar zor tutuyorum. O *karşı konulmaz* görünüyor. şeytanla bir anlaşma imzaladım ve o yeni oyuncağıyla oynamayı çok seviyor.

"Tekrar soracağım," diyor kendi şehvetini yansıtan daha derin, kısık bir sesle. "Ne yapman gerektiğini söylemek hoşuna gidiyor mu? Kontrol edilmek hoşuna gidiyor mu, Peach?"

Konuşamıyorum, kendi sesime güvenemiyorum. Tüm vücuduma güvenmiyorum. Tek yaptığım, başımı sallamak ve onun her zaman beni olmakla suçladığı inatçı kız gibi utanmadan yalan söylemek.

"Anlıyorum." O başını sallıyor ve benim cevabımı kabul etmesine şaşırıyorum. Onda bir sorun mu var? "Tuvalete gitmelisin.

Tuvalete git. Hesabı ben öderim."

Hiçbir şey sormuyorum. İç bacaklarımı kaplayan ıslaklıkla ilgilenmek için tuvalete koşmam *gerekiyor*.

Ayağa kalkmaya çalıştığımda yüzümü buruşturuyorum, o kadar ıslanmışım ki peçetenin kumaşı cildime yapışıyor, ağlayacakmışım gibi hissediyorum. Koltuğumun üzerinde garip bir şekilde duruyorum, elimi bacaklarımın arasına dikkatlice sokup peçeteyi çıkarıyorum.

Wren'in gözleri benden ayrılmıyor, her hareketimi bilerek takip ediyor. Banyoya vardığımda kulaklarım yanıyor ve çok ihtiyacım olan bir nefes veriyorum. İki kabini kontrol ediyorum. Kimse yok ve saçımı düzelterip aynada kendime bakarken derin bir nefes veriyorum. Sonra avuç içlerimi lavabonun iki yanına bastırıyorum. Gözlerim parlıyor, yanaklarım porselen tenime karşı kırmızılaşıyor, ama kapı açıldığında ve Wren arkamda belirdiğinde tek bir düşünceyi bile işleyemiyorum.

Aynada kendi gözlerimin büyüdüğünü görüyorum ve dönmek için hareket ediyorum, ama o benden daha hızlı.

"Kıpırdama. Ellerini olduğu yerde tut." "Bana bir şans ver,"

diye yalvarıyorum. "Senden bir dakika istiyorum."

"Alacaksın. Bana yalan söylememeyi öğrendiğin anda."

"Ne..."

"Ağzını aç, Penelope bebeğim."

Gözlerim sağ elinde tuttuğu şeye kayarken uzun bir sessizlik oldu.

Peçete.

Dudaklarım sadece nefes almak için açıldı.

"Wren..."

"Sana söyleneni yapmaya devam et."

Aynadan gözlerimi ondan ayırmadan ağzımı yavaşça açtım. Sanki saatler sürmüş gibi geldi, bunu yaparken vücudum dalgalar halinde ısıya maruz kalıyordu. Ağzımı açabildiğim kadar açtığımda, "Yeterli." dedi.

Arkamda oturur, tek eliyle saçlarımı toplar ve yumruğuna iki kez sarar. Başım geriye doğru çekilir ve gözlerimi ona dikmek için başımı eğiyorum.

Yavaşça, hiç şiddet kullanmadan, peçeteyi ağzıma götürür. Gözlerimi kapatırım, olacakların utancına dayanamıyorum.

Nemli kumaşı ağızıma sokar, çok fazla değil, ama kendi tadımın dilimde yayılması için yeterli kadar.

"Isır," diye kulağıma homurdanır ve geri dönemeyecek kadar ileri gitmişimdir, bu yüzden tam da öyle yaparım. "Gözlerini aç."

Karşımda duran insanları tanımıyorum. Saçlarından tutulan kızarmış yüzlü kadını da, onun arkasında duran, sadece elini ve kendi zevkini kullanarak onu esir tutan sert adamı da tanımıyorum.

"Söylesene, seni kontrol ettiğimde nefret ettiğin gibi mi hissediyorsun?"

Kafamı sallayacak kadar bile hareket edemiyorum, ama ona istediğini veriyorum. Gerçeği. Yine de bu yeterli değil.

"Söyle."

"Hayır," ağızımdaki bezin arkasından mırıldanıyorum.

Elini kalçamdan bacağıma doğru uzatır. Ve çok, çok yavaşça elbisenin altına sokar. Amımı avuçladığında inlerim. Bu narin hareket içimi yakar. Düşüncelerim küle dönüşür ve bedenim kontrolü ele alır. Elini itiyorum ama o elini çekmiyor. Avucunun baskısıyla dudaklarım kapanıyor ve klitorisimde hiçbir sürtünme hissedemiyorum. Parmaklarını ıslattığımı biliyorum ama hiç umursamıyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var ve hemen şimdi.

Elini çekerek, peçeteyle boğulan çaresiz inlememe hafifçe gülüyor.

"Bana bak."

Orta ve yüzük parmaklarını ağızına sokup beni tadarken gözlerim onun gözlerine kilitlenir.

"Siktir," diye homurdanır. "Beni bunca zamandır bundan mahrum bıraktığın için senden biraz nefret ediyorum."

Şu anda başımın arkası tamamen onun göğsüne yaslanmış durumda ve o, başını benimkinin üzerine eğerek bana bakıyor, düşüncesini beynime olabildiğince derinlemesine işleyebilmek için. Sanki uçuyormuşum gibi hissediyorum, gözlerim yarı kapalı ve nefesim yavaş ve düzenli. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Ama burada gurur ya da gösteriş yok, kanıtlamak istediğim bir şey yok. Hayır, bu saf şehvet ve ben onu kontrol edemiyorum. Her hareket ya da kelime ruhumu, beni insan yapan en temel şeyi çekiyor ve tepkilerim tamamen içgüdüsel.

"Şimdi eğil."

Kendimi tamamen kaybettim ve o başımın arkasını ittiğinde, gövdem lavaboya doğru eğildim, ellerim lavabonun iki yanına gitti.

O hızla kot pantolonunu çıkarıyor ve onun penisi girişime bastırıldığı anda inliyorum. Bana çok yavaş giriyor ve bu sırada sinir uçlarımin her birini ateşliyor.

"Dinle," diye mırıldanıyor, beni sesine odaklanmaya zorluyor. "Boşalmak üzere olduğunda bana söylemeni istiyorum. Düşmenin eşiğindeyken ne hissettiğini öğrenmek istiyorum. Anlıyor musun?"

Sert penisinin yavaş yavaş geri çekildiğini hissediyorum, titrek ciğerlerimden bir inilti kopuyor.

Başımı sallıyorum ve o saçımı biraz daha sertçe çekiyor. "Evet, efendim de. Sadece benim için."

Sözleri yeni bir itmeyle birlikte gelir ve bana zevki geri verir.

"E-eyet," kumaşın arkasından nefes nefese söylüyorum. "Evet, efendim."

Ve bu beni daha da ıslatıyor. Beni hiç acele etmeden, derin ve yavaşça beceriyor. Sanki halka açık bir yerde değilmişiz gibi. Sanki bu, şimdiye kadar var olan en tatlı işkence biçimi değilmiş gibi. Geri çekilmeye çalışırsam, saçımı çekip yüzüme tokat atar gibi sert bir "kıpırdama" diyor.

Onun merhametine ihtiyacım var, hem de hemen. Ama benim yaptığım her küçük hareket, daha fazlasını isteyen her inilti, kulak ardı ediliyor.

"Gerçekten çok iyi gidiyorsun, Trouble. Beni almaya devam et." Biraz daha sert bir şekilde itiyor ve tüm vücudum yere yığılmak üzere.

Her geri çekişinde elektrik akımı oluşuyor ve ihtiyacımı keskinleştiriyor.

"Siktir," diye inlerim, onu sıkıca kavrayarak. "Ben... ben boşalacağım..."

"Emin misin?" diye mırıldanıyor. "Yaklaştın mı?"

"Evet!" Hareketsiz kalmak için mücadele ediyorum, vücudum *bana* ihtiyacı olanı vermem için *yalvarıyor*.

O geri çekilir ve onun geri itmediğini hissettiğimde nefesim kesilir. Kalkmaya çalışıyorum ama basit bir "hayır" beni olduğum yerde tutuyor.

"Öyle kal. Bana bak." Gözlerim tam da bunu yapar, aynadan ona bakar.

"Yalvar bana, Penelope."

Nasıl görüldüğüm umurumda değil. Konuşmak için nefes bile almıyorum. "Lütfen."

Sırtışı bu kadar seksi görünmemeli, ama ben çaresizim ve bana verdiği her kırıntıyı yiyorum.

Ağzımdan peçeteyi kapıyor. "Tekrar dene. Bu sefer bacaklarını aç. Bana güzel amını göster. Ne kadar çaresiz olduğunu görmek istiyorum."

Arkama doğru sikini okşadığını fark ettim ve sırtımı kavisledim, bacaklarımı daha da açtım.

"Lütfen, Wren," diye inledim. "Sana ihtiyacım var."

Eli hızlanır ve içim tekrar doldurulmak için ağrıyıp zonklarken panik beni ele geçirir. Kendini boşaltacak.

"Lütfen, lütfen. İçimde olmana ihtiyacım var.

Siktir." "Bu güzel amcık çaresiz mi?"

"Evet... Lütfen, efendim. Lütfen, beni boşaltır mısınız?"

Son sözlerim onu ikna eder.

"Hayır," diye homurdanır.

Başını geriye attığında, onun spermi kıcıma dökülüyor ve benim başım öne düşüyor, ağlamaya hazır.

Elbisemi aşağı çekerek, onu yerine koyarken siktiğimin şaheserini silmemesini sağlar.

Bir an, duyulabilen tek şey benim acınası nefes nefese kalışım. Kafam karışık. Çünkü içimde, onun beni boşaltmamasına daha da tahrik olan boktan bir yan var.

Beni düzeltmeme yardım ediyor, eli hala saçımda ve bir sonraki anda ağzı kulağıma değiyor.

"Bana yalan söylememeyi öğrendin mi, Trouble?"

"Evet," diye nefes veriyorum. Sanki acı çekiyormuşum gibi sesim çıkıyor. Ve çekiyorum da. Çok boşalmam lazım.

"Güzel." Kafamı daha da geriye doğru çeker. "Küçük." Ve yine, içimden bir inilti çıkarır. "Sürtük."

Yavaşça saçımı bırakır ve tekrar dik durduğumda dizlerim titrer, o da beni belimden tutar.

"Derin nefes al. Yavaşça geri gel," kulağıma fısıldadı.

Hâlâ içimi kaplayan bir zevk hissediyorum, ama kafam sanki su altında gibi ve bir cümle kurmakta zorlanıyorum.

"Ne... ne oluyor?" diye mırıldanıyorum.

"Kötü bir şey yok, merak etme." Saçlarımı okşuyor, yüzümün yanına öpücük konduruyor ve yavaş yavaş kendime geliyorum, ama içimdeki derin ihtiyaç tatmin olmuyor. "Sadece biraz sub-drop hissediyorsun."

İki elini başımın yanlarına koyarak dudaklarıma masum bir öpücük konduruyor. Geri çekildiğinde gözleri gözlerime kazınıyor.

"İşte buradasın." Başparmaklarıyla yanaklarımı okşayarak, "Hadi seni eve götürelim. Sanırım bu gece için bu kadar yeter."

Elimi tuttu, ben bir adım atmaya çalıştım ama dizlerim yine büküldü.

"Wren..." Dilim ağzımda ağırlaşıyor. "Bir sorun var. Ben... kendimi iyi hissetmiyorum."

Tek hatırladığım, bana gözlerine bakmamı söylediği ve ben de denediğim, ama vücudum artık bana ait değilmiş gibi hissettiğim. Gerisi tamamen karanlık.

Yirmi Yedinci Bölüm

Peach

Senin - Conan Gray

Başım zonkluyor. Zihnim yavaş çalışıyor. Gözlerim ağırlaşıyor. "Siktir," diye inleyerek yanıma dönüyorum.

Hâlâ kendimi iyi hissetmediğim için kalbim çarpıyor.

En iyi arkadaşımın kokusunu taşıyan çarşaflarda uyandığım bir gün daha. Derin bir nefes alıyorum, çünkü şu anda tek iyi haber bu.

"Uyuşturucu yok, ha?"

Wren'in yanımdan gelen net sesi beni irkiltir. Sonunda gözlerimi açarım ve onu yatağın yanında, SFU üniformasını giymiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş olarak görürüm. Yüzü gergin, çenesi sıkı ve vücudunun geri kalanı tahta gibi sert. Omuzları o kadar sert kasılmış ki, gömleğini nasıl yırtmadıklarını merak ediyorum.

Oturarak, ayaklarımla yere basarak ona dönüp bakıyorum. Başım o kadar çok ağrıyor ki, birkaç saniye boyunca görüşüm bulanıklaşıyor.

"Ben..." diye boğuk bir sesle söylüyorum, ama o çok kızgın olduğu için konuşmama izin vermiyor.

"Eğer kendini bok gibi hissetmeseydin, seni yüzüstü yatırır, ellerini arkadan bağlar ve kışın kızarana kadar şaplak atardım."

Aynı heyecan ve korku duygusu tekrar içimi kapladığında yutkunuyorum. Ama bugün, bu duygu beni hasta ediyor.

"Bana yalan söyledin."

"Sana yalan söylemedim," diye tekrar deniyorum, sinirli bir şekilde. "Hiçbir şey almadım."

Gözleri benimkilerin hemen önüne gelene kadar öne eğildi. "Akşam yemeğinde göz bebeklerinin büyüdüğünü fark ettim. Nedenini bilmiyorum ama

sana inandım."

"Ama..."

"Duş al. Kendini kontrol edemediğin için dersleri kaçırmayacaksın."

Yorganı çekip alır ve ben titrerim. Soğuk ve kötü bir akşamdan kalma hali birleşince, bir başka mide bulantısı dalgası beni sarar. Aceleyle ayağa kalkar, dün akşamki akşam yemeğinden kalanları boşaltmak için banyoya koşarım.

Yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım ve aynaya baktığım anda, Wren'in banyo kapısının çerçevesine yaslandığını fark ettim. Yüzündeki somurtkan ifade hala oradaydı, kolları hala kavuşturulmuş, omuzları gergindi. Tartışmalarımızı her zaman bir meydan okuma olarak görmüştüm, ama bu seferki farklıydı. Benden hayal kırıklığına uğradığı düşüncesi midemi bulandırıyordu.

"Wren," diye homurdanıyorum, durumu düzeltmek için çaresizce. Yüzündeki o ifadeyi, bana yönelik olmasını nefret ediyorum. "Lütfen, en azından beni dinler misin?"

"Böylece biraz daha yalan söyleyebilirsin?" O başını sallar. "Sen benim Hera'msın, Peach. Gölgene yalan söylemek, Çember içinde bazı kadınların ölümüne neden olur."

Kalbim durur ve dün anlaşmamızı iptal edeceği konusunda söylediği sözleri hatırlarım. O kadar hızlı dönerim ki, ayakta kalabilmek için lavaboya elimi dayamak zorunda kalırım.

"Dur, dur," diye panik içinde haykırırım. "Anlaşmamızı bozma. Uyarılarını duydum. Karşı koymayacağım. Koymayacağım."

"Bak, benim sorunum sana karşı çok saf olmam. Körü körüne aşığım, hayatım boyunca özlemini çektiğim harika bir şeye doğru gittiğimizi umut ettiren her şeye inanmak istiyorum. Ama sen..." Elini yüzüne sürerek, söyleyecek doğru kelimeleri arıyor. "Beni uzak tutmak için *her şeyi* yaparsın."

Sessiz kalır, iç yanağını ısırır. Mükemmel cildinde bıraktığı izden bunu anlarım. Kare çenesi hiç bu kadar gergin görünmemişti.

Ona doğru bir adım atıyorum, ama keskin bir baş sallamasıyla donup kalıyorum.

"Bana aşık mısın?" Boğazıma kaçan asit yüzünden ses tellerim ağrıyla, boğuk bir sesle soruyorum.

Bu sefer iki elini de yüzüne götürüyor, anlaşılmaktan umudunu kesmiş bir adam gibi yüzünü ovuşturuyor.

"Tanrım, Peach," diye inledi, sözleri ağzına dayadığı avuç içleriyle boğuldu. Başını kaldırdı. "Nasıl? Bunu nasıl bilmezsin?" "Hiç söylemedin ki," diye fısıldadım, midem bulanırken. "İşte biliyorsun."

"Hayır," diyor sertçe. "Sen hiç *duymadın*, fark bu. Çünkü kendini sevgiye layık görmeyen biri, benim sana ne kadar çaresizce aşık olduğumu nasıl görebilir ki? Tanrı aşkına, hayatım boyunca seni takip ettim. Ben kaybolmuş bir köpek yavrusuyum, her zaman senin ilgini çekmek için can atıyorum."

"Sen benim en iyi arkadaşımsın, tabii ki etrafımdasın," diye savunuyorum. O, sinirlenerek başını geriye atıyor.

"Dur," diye homurdanır. "Siktir. Dur artık. Her zaman orada olan şeyi görmezden gelmeyi bırak. Sen özelsin. Sen benim en sevdiğimisin. *Her zaman* en sevdiğimdin. Bir kez olsun kendi düşüncelerine biraz vakit geçir ve seninle Alex ve Ella arasında her zaman yaptığım ayrımı düşün. Onlara bakmıyorum. Çok fazla uyuşturucu aldıklarında ve çok fazla içtiklerinde yatakta yatmalarına izin vermiyorum. Bir odaya girdiğimde onları aramıyorum. Bir şey hakkında konuşmak için ilk aradığım kişiler onlar değil. İşten kendilerini yormadıklarından emin olmak için onlara mesaj atmıyorum. Lanet olsun, *onları* benim Hera'm olmaya *zorlamadım*."

Bana doğru bir adım atıyor, ama bana dokunmuyor. Ama sözleri... kalbimi delip geçiyor.

"İşaretleri görmezden gelmek mi istiyorsun? Kanıtları? İstersen görmezden gel, ama sana olan aşkıımı inkar etme. *Asla* sana olan aşkıımı inkar etme," dişlerini sıkarak söylüyor.

"Çünkü kalbimde senden başka kimse olmadı, Peach. Tavırların ve küstah ağzınla kalbimin tüm yerini kaplıyorsun. Kimseye şans tanımadın çünkü kimse senin gibi meydan okuyan gözlere, yumuşak saçlara, mükemmel bir cilde sahip değil. Kimse senin gibi iki eğri alt köpek dişine, sağ omzunda eşkenar üçgen oluşturan üç çileğe sahip değil. Kimse kalbimi

atıyor. Ve kalbimin atışını hızlandırdığını ya da kalbimin çarpmasını sağladığını kastetmiyorum. Demek istediğim, senin yanında olmadığımda, lanet olası nabzımı hissetmiyorum, anlıyor musun? Her zaman biraz fazla yüksek ve iddialı olan sesini duyamadığımda, biri seni kızdırdığında alnındaki o küçük damarı göremediğimde, kendimi ölü gibi hissediyorum."

Nefes alamıyorum. Kahretsin. Nefes alamıyorum. Kalbim deli gibi atıyor, oda dönüyor.

"Senin için deliyim. Ama bunu uzun zaman önce kabullendim. Çünkü neden deli olmayayım ki? Bu kadar uzun süre tek taraflı aşk yaşadktan sonra, geceleri onların odasına girip onlar için cinayet işlemeye başlaman hiç de şaşırtıcı değil. Takıntını inciten insanlara Scrabble taşlarını boğazlarına tıkarsın.

I.L.U. Seni seviyorum. Çünkü *lanet olsun*, seni seviyorum."

Nefes al, Penelope. Nefes al. Nefes al. Nefes al.

Nefes nefeseyim, ama o daha kötü durumda. Uzun konuşma yüzünden yüzü kızarmış. Ve o da aynı şeyi yapana kadar nefes alamayacağımı düşünüyorum. "Ve sen," diyor sonunda. "Yalan söylüyorsun. Bana ve kendine.

Çünkü sen bir bağımlısın. İşlevsel bir bağımlı, çok iyi. Ama o lanet haplar, kokain ve alkol, hayatında her zaman herkesten önce gelecek."

Gözlerimi kırptığımda, kirpiklerimden yanaklarıma gözyaşları düşüyor.

"Hayır," demeye çalışıyorum, ama boğazım o kadar sıkışmış ki, sadece bir ciyaklama çıkıyor. "Hayır, Wren, lütfen, yalan söylemek istemedim. Hatırlamıyorum. Bana inanmalısın."

Gözlerindeki güzel mavi renk hiç bu kadar kederli görünmemişti. "Belki ben... bir şey almışımdır. Belki düşündüğümde daha fazla bira içmişimdir

. Bilmiyorum. Lütfen bana kızma."

Elini tutmaya çalışıyorum ama o geri çekiliyor. Wren'in benim için çok şey katlandığını, onu kaybetmenin beni öldüreceğini hayatımdaki her şeyden daha net bir şekilde anlıyorum. Yapamam.

O üzülerek gülümsüyor. "En üzücü olan şey, sana kızgın *olmamam*. Kızgın olamıyorum. Senin kusurlarını bulmaya ve onları beynime kazımaya çalışıyorum. Onları ve seni nefret etmeye çalışıyorum. Bana yeterince zarar verdiğini, seni terk edecek kadar kızgın olmam gerektiğini kendime söylemeye çalışıyorum. Ama yapamıyorum. Ne yaparsan yap, anlaşmamız

bozulmayacak, çünkü ben senin ailenin sana bir şey yapmasını istemiyorum. Bunu yapıyorum çünkü belki, *belki* o zaman sonunda bütün ve mutlu olacağını ve terk edilmenin senin ne kadar sevgiye layık olduğunu belirlemediğini anlayacağını umuyorum. Ve belki... belki sevgiye layık olduğunu öğrendiğinde, benim sevgimi kabul edebileceksin."

Dişlerini diliyle gezdirir. O kadar kederle doludur ki, durdurulamaz dalgalar halinde bana çarpar.

"Hayır, sana kızgın değilim, Peach. Ama çok hayal kırıklığına uğradım ve... ve *üzgünüm*."

Bu kadar basit ve sıradan bir kelimenin gerçeği tüm göğsümü parçalıyor. Bu bir katliam. Acı verici ve ölümcül, içimde kanamaya neden oluyor.

"Çünkü sen benimsin. Sen benim Hera'msın. İster istemez, her zaman benim yanımda olacaksın. Ama ben? Ben senin değilim. Ve belki de asla senin olmayacağım." Boğazını temizler, gözleri yaşlarla parıldarken sözleri zar zor duyulur. "Ve bu acı veriyor."

Haklı. Acıtıyor.

Xi'nin Alex'in yüzünü elleriyle kavrayıp onu öpmek için kendine çektiğini izliyorum ve başımı geriye atıp gözlerimi deviriyorum. Bu sabah Wren'le olanlardan henüz sakinleşemedim ki, bu ikisi bana birinin seni sahiplenerek sarılmasının ne kadar güzel olduğunu hatırlatıyor. Wren'in, ben her şeyi mahvetmeseydim yapacağı bir şey.

Hayatımda ilk kez değil, kendimi soktuğum durumlar yüzünden bana kızdı. Birden fazla kez, kız öğrenci yurdundaki kızlarla takılmamam konusunda bana nutuk attı. Bu, ona her zaman izin verdiğim bir rol. Beni kendi katı kurallarıyla hizada tutuyor ve bu, arkadaşlığımızda işe yarıyor.

Ancak yeni dinamikimizde bu durum akıl sağlığımı tehdit ediyor.

Özellikle de bunu bana olan saf sevgisinden yaptığını bildiğim için.

"Xi," diye inlerim. "Bana mı öyle geliyor, yoksa bu kampüste *çok mu vakit* geçiriyorsun?"

"Peach," Alex hemen beni azarlar. "Böyle şeyler söyleyemezsin. Bu kabalık." Hepimiz Akropolis'in ortasındaki bir bankta oturuyoruz, hava soğuk ama güneşli bir sonbahar gününün tadını çıkararak öğle yemeğimizi yiyoruz.

"Ne? Onu seviyorum," diye ekliyorum. "Sadece, bilirsin, o bir öğrenci değil. Bu temelde izinsiz giriş."

Xi bana dönerek yüzünde hiçbir ifade olmadan "Evet, çünkü ben yasalara uymaya her zaman çok önem vermişimdir" diyor.

"Ooh, çok kötüsün," diye alay ediyorum.

"Bir keresinde biri beni rahatsız ettiği için bir arabayı ateşe verdi," diye mırıldanır Alex.

"Evet, ne olmuş yani? Ben de bir araba yakmıştım. Bildiğim kadarıyla, o olaydan sonra bana aşık olmadın."

"Sen bunu o adam engelli park yerine park ettiği için yaptın," diye açıklıyor. "Benim için değil."

"Evet, neyse ne."

Bankta diğer tarafa dönüp baktığımda, Chris'in kolunu Ella'nın omuzlarına doladığını ve birbirlerinin kulaklarına fısıldayarak, aşk sarhoşu iki genç gibi kıkırdamaya başladıklarını gördüm.

Neden iki çiftin arasına oturdum ki? Bu durum, hayatımda ilk kez güçlü hisler beslediğim tek erkeği kaybetmiş olabileceğimi hatırlatıyor bana.

Lanet olsun, kendi düşüncelerimde bile, Wren söz konusu olduğunda *aşık olmak* terimini kullanmayı reddediyorum. Bunun getireceği kırılmanlık beni paramparça edebilir.

"Tamam," diyerek ayağa kalkıyorum. "Bugünlük bu kadar PDA yeter. Aslında, bu hafta için de yeter." Hamburgerimin olduğu kağıt torbayı atıp, çimlere bıraktığım kitaplarımı alıyorum.

"Bu olay olduğunda PDA'yı umursamıyor gibi görünüyordun." Alex gülerek bana son Hermes gönderisini tekrar gösteriyor.

Bu saçmalığı çok kez gördüm. Biri Wren'in barda beni öperken fotoğrafını çekmiş. Elijah arka planda çok üzgün görünüyor, herkes yorumlarda onu paramparça ederek hayatlarının en güzel anlarını yaşıyor.

Hermes sadece bir cümle yazmış.

Bir Hunter kardeşine teslim oldu. Ama diğeri pes etmiyor.

#üçlögeliyor #Wren1Elijah0

#WrenHuntersonundaPeach'i ısırtıyor

"Alex. Sen benim arkadaşımsın ve şu anda Wren ile konuşmayacağımızı söylüyorum."

Onun için hissettiklerimi belirsiz bir şekilde adlandırmaya başlamış olabilirim, ama herkese birlikte olduğumuzu söyleme sözünü tutmadığı için onu affetmiş gibi davranmayacağım.

Zaten biz birlikte değiliz. Bu *zorla* oldu. Kendi isteğimle onunla birlikte olmayı hiç kabul etmedim.

Ama onunla birlikte olmak istiyorum. Ama bu konumuzun dışında.

"İkiniz de benim arkadaşımsınız ve ben Wren'in arkadaşı olmaya devam edeceğim," diye beni temin ediyor Alex. "Özellikle de onunla konuşmamam için bir neden söylemediğin sürece. Ve o öpücükten rahatsız olmuş gibi görünmüyordun. Sadece söylüyorum."

"Umursadım," diye tersliyorum. "Çok umursadım. Sen *benim* arkadaşımsın," diye tekrar ediyorum, kendimi işaret ederek. "Benim."

"Lanet olsun, çok sahiplenici," diyor Xi.

"Sen mi konuşuyorsun." Onlara sırtımı dönmeden önce ona sert bir bakış atıyorum. "Cheerleading antrenmanına gidiyorum."

"Ama antrenman yarım saat sonra başlıyor," diye bağırır Ella.

"PDA ile işimin bittiğini söylediğim kısmı duymadın mı?

Ve Gomez koçuyla görüşmem lazım, böylece ralli kızlarını seçebiliriz." "Buna katılmadığım için çok mutluyum," diye mırıldanır Ella.

Katılmak ya da katılmamak konusunda bir seçeneği olup olmadığını merak ediyorum. Sonuçta o Chris'in Hera'sı ve aralarındaki dinamik, benim Wren ile olan dinamikime benziyor olmalı.

"Evet, tabii," diyerek spor kompleksine doğru yola çıkıyorum.

Kafamda tam bir felaket olan on dakikalık bir yürüyüş. Wren Hunter'ın bana aşık olduğunu bildiğim halde nasıl tekrar mantıklı düşünebilirim ki?

Neden bana aşık ki? Bu durumdan açıkça acı çekiyor.

Onunla anlaşma yapmak buzdağının görünen kısmıydı. Beni takip ettiğini, geceleri evime girdiğini itiraf etti. Bunu sonsuza kadar beklemiş. İnsanları *öldürmüş*. Ve benim odaklanabildiğim tek şey, dışarıda birinin bana aşık olduğu. En iyi arkadaşım bana aşık.

Koridorlardan geçip, çantamı ve kitaplarımı kadınlar soyunma odasına bırakıp, ponpon kız üniformamı giydim. Telefonumu tekrar kontrol edip, ders sırasında Wren'e gönderdiğim mesajları okudum. Ona nasıl olduğunu sormuştum. Dün gece ne kadar içtiğim konusunda *yanlışlıkla* yalan söylediğim için özür diledim. Kendimi haklı çıkarmak için, akşam yemeğinde kendimi iyi hissettiğimi ve ne kadar sarhoş olduğumu fark etmediğimi söyledim. Ama gerçek şu ki, restoranın tuvaletinden çıkıp eve gittiğimizi bile hatırlamıyorum. Mesajı tekrar okuyunca ne kadar acınası bir durumda olduğumu anlıyorum. Gerçek bir bağımlı gibi. Cevap vermemesine şaşmamalı. Yıllardır kafamdaki düşünceleri uyuşturucu kullanarak görmezden gelmeye çalışıyorum. Böylece kırılganlığım ve beni inciten şeylerle uğraşmak zorunda kalmıyorum. Sigara içiyorum, içki içiyorum, kokain çekiyorum ve biyolojik aileme mektuplar yazıp hepsinin onların suçu olduğunu söylüyorum.

Ben zavallıyım.

Gomez'in ofisine girmek üzereyim ki, Wren ofisten çıkıyor.

Kalbim sıkışıyor, beynim uyuşuyor. Sadece birkaç saat oldu ama onu özledim.

Henüz tam lakros kıyafetini giymemiş, sadece forması ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan gri bir eşofman altı giyiyor. O benim adımları söylediğinde neredeyse salya akıtıyorum.

"Peach, beni ne kadar istediğini saklamaya çalışmalısın.

O kadar belli ki, sana direnmem çok zor oluyor."

Her zamanki gibi şakacı bir tavır takınmaya çalışıyor, ama öfkeli olduğunu anlayabiliyorum. Onu tanıyorum. Bu seferki farklı ve içimi ağırlaştırıyor.

"Mesajlarıma cevap vermedin mi?" Neden bunu soru gibi söylüyorum ki? Bu bir gerçek.

"Dersteydim," diye açıklıyor. Dudaklarını büzüyor ve düşünürken içe doğru kıvrıyor. "Aklımdan çıkman için

seni aklımdan çıkaramadım."

"Wren," diye umutsuzca mırıldanıyorum, ona karşı hissettiğim tüm duygular yüzeye çıkıyor. "Seni kaybetmek istemiyorum çünkü her zaman çok inatçıydım ve senin benim için ne kadar değerli olduğunu göremedim."

Beni dinlemeyi reddeden o, başka yere bakar. "Beni kaybetmeyeceksin. Çemberin önünde birbirimize söz verdik. Sonsuza kadar benimle kalacaksın. Yakın zamana kadar bu gerçeğe oldukça kızgındın."

Sinirlerimi bastırarak, elimi yanağına koyup bana bakmasını sağladım. "Öyle demek istemedim, biliyorsun. *Seni* kaybetmek istemiyorum. Senin Hera'n olarak seninle olmak istemiyorum. Sonunda gözlerimi açıp, aramızdaki ilişkinin gerçekte ne olduğunu anlayan kız olarak seninle olmak istiyorum. İnatçı olduğumu biliyorum, ama beni her zaman güvende hissettiren ve savunmasız olabileceğim tek kişi sensin. Kaybetmek istemediğim adam sensin."

Güzel gözlerini benimkilerden ayırarak burnunu çeker ve bu benim kalbimi kırar.

"Sadece alıştığın adamı kaybetmekten korkuyorsun. *Beni* değil. Benim tüm yönlerimle başa çıkamıyorsun. Bununla birlikte gelen tüm kötü yönlerle. Ben..." O öfkeyle nefes alır. "Şu anda bunu yapamam, Peach."

Yüzüm düşer. "Benden vazgeçiyormuşsun gibi konuşuyorsun," derim, neredeyse duyulmayacak bir sesle.

Her şeyi mahvettim. Ben hep böyle yaparım. Her şeyi mahvederim ve insanlar, açılmadığım için benden vazgeçerler. Çünkü... birinin beni gerçekten sevebileceğine inanamazdım.

"Koçu görmeye mi gidiyordun? Antrenman başlamadan gitmelisin."

"Lütfen benden vazgeçme," diye ciyaklarım.

"Bana aşık mısın, Penelope?" diye patlar.

"Ben..." Kalbim hızla atıyor, ama kelimeler ağızımdan çıkmıyor. Neden söylemesi bu kadar imkansız geliyor?

"Senin her şeyini kontrol edebilirim," der sakın bir sesle, sözleri boş koridorda yankılanır. "Ama kalbini kontrol edemem." Yüzü, kampüsteki herkese gösterdiği maskeye dönüşür. "Şimdi antrenmana başlayalım."

Bir elini eşofmanının cebine sokarken, diğer elini yüzüne getirir, yanaklarımı bir avuç içinde sıkıştırır ve

dudaklarımı büzüyor.

"Ama Koç Gomez ile konuşmadan önce, bu konuşmanın benden kurtulduğun anlamına gelmediğini hatırlamanı istiyorum. Ve kesinlikle istediğin her şeyi yapabileceğin anlamına da gelmiyor."

"Wren," diye inleyerek, sonuçsuz bir şekilde uzaklaşmaya çalışıyorum. Sanırım *gerçekten* denemiyorum. Eskiden bu gidip gelmeler gerçek gibi gelirdi, ama şimdi sadece ön sevişme gibi geliyor.

Onun bileğini tutuyorum, ama o başını sallıyor. "Ellerini yanlarında tut."

"Halka açık bir yerdeyiz," diye onun elinden kurtulmaya çalışırken elimden bırakıyorum.

"Öyleyiz. O zaman dinlesen iyi olur. Benim destekçim olmanı istiyorum. Başka kimseyi kabul etmem, ama en önemlisi, başka bir oyuncu için kurabiye getirip parlak pankartlarla gelmeyeceksin. Başını salla, güzel kız."

Kabul etmediğimde, kaşları çatıldı.

"Bugün beni yeterince kızdırmadın mı? Dün gece restoranda olanlar sana bir şey öğretmedi mi?"

Artık onun ilgisi, hatta kontrolü bile bir hediye gibi geliyor.

"Rastgele seçiyoruz."

Sözlerim pek anlaşılır değil, ama o anlıyor.

"Peach, nasıl yaptığını umursuyormuşum gibi geldiyse özür dilerim.

Sadece yap şunu. Başını sallamayı tekrar dene, olur mu?"

Küçümseyen sesi beni kızdırmıyor bile. Sadece tahrik ediyor. Başımı sallıyorum, aynı zamanda kalp atışlarımı sakinleştirmek için elimden geleni yapıyorum. Çok yakın. Kokusu çok güçlü, her zaman beni çevreliyor. Ve cildi benimkini o kadar heyecanlandırıyor ki, karın altına kadar yayılan karıncalanmayı durduramıyorum.

Beni bırakıyor ve ben etrafa bakınıp kimse bizi görmediğinden emin oluyorum. Beni baştan aşağı süzerken, bir şey söylemekten çekiniyor gibi görünüyor. Sonunda, bunu söylemek ona açıkça acı veriyor, ama ikimizin de bunu duymaya ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.

"İnisiyasyonlara gelmemeliydin," diyor fısıldayarak, derin sesi acıdan çatlıyor. "O zaman ikimiz de bu işkenceden kurtulmuş olurduk."

Gomez'in ofisinden çıktığımda, oyuncuların isimleri ve onlara bağlı ponpon kızların listesi elimdeydi. Tabii ki benim adım Wren'in hemen yanındaydı. Gomez o kadar dikkatsizdi ki, bunu yapmak hiç de zor olmadı.

Antrenmanın sonunda, tüm oyuncular ve ponpon kızlar etrafımda toplanır. Wren arkada durur, kaskı ayaklarının dibinde, kolları göğsünde kavuşturulmuş. Sert bakışları üzerimde ve tek istediğim, beni öpüp yüz hatlarını yumuşatması. Bunun yerine, elimdeki kağıda odaklanırım. Herkese seslenirim, ama içimde, antrenmandan önce söylediği sözler hala kafamda yankılanmaktadır.

Gerçekten böyle mi hissediyor? Bunun bir işkence olduğunu mu düşünüyor?

"Pekala, size her oyuncunun adını ve ona destek olacak kızı söyleyeceğim. Lütfen unutmayın, bu sadece dönem boyunca sizi destekleyecek güzel bir kız bulmak için değil. Silver Falls North Shore Kadın Sığınma Evi için aktif olarak bağış toplama faaliyetlerine katılmalısınız. Bu yüzden, kendinizi ve size destek olacak kızı sosyal medyada paylaşın ve bağış sayfasına ait bağlantıyı her yerde paylaşın. Maçlardan sonra insanlarla konuşun ve benzeri şeyler yapın. Kızlar, sizin için de aynı şey geçerli. Oyuncularınız için yaptıklarınızı paylaşın, insanların görmek istedikleri şeyleri önermelerini isteyin, tüm maçlara gidin, cheerleader olmayanlarınız bile. Ve bağış istemeye devam edin."

Ella ve Wren dışında, tamamen ilgisiz bir grupta karşılaşıyorum. Onlara ıslık çalmak ve azarlamak, aşırı ayrıcalıklı hayatlarını yüzlerine vurmak üzereyim ki, Wren lakros kaptanının kafasına bir tokat atıyor.

"Takımını düzene sok," diyor, sesi alçak.

Wren isteseydi, kaptan olurdu. Jordan, Wren bunun için mücadele etseydi, kendi yerini koruyamayacağını çok iyi biliyor. O sadece istemiyor. Ama hiyerarşi aynı kalıyor

Wren Hunter zincirin en tepesinde ve o bir şey söylediğinde herkes dinler.

Jordan aniden herkesin susmasını sağlamak için acele eder. Ve bir dakikadan az bir süre sonra, herkesin dikkatini çekmişimdir. Küçük konuşmamı tekrarlar ve her ponpon kıza oyuncusunun adını söylerim.

"Sorusu olan var mı?" diye soruyorum, hepsine bakarak.

Cheerleader olmamasına rağmen bu işe ilk katılan kızlardan biri olan Marissa elini kaldırır ve ben ona başımı sallarım.

"İsimlerin rastgele seçildiğinden emin misin?"

"Eminim," tereddüt etmeden yalan söylüyorum.

"Başka sorusu olan?"

"Sadece istediğin oyuncuyu tam olarak aldığını garip buluyorum," diye ısrar ediyor.

Ona bir gülümseme sunuyorum, o kadar sahte bir tatlılık ki, dudaklarımda muhtemelen aspartam tadı bırakacaktır.

"İnan bana, onu istememiştim." Bir yalan daha. Gerçekten çok sinirliyim.

Wren'in bana kaşlarını kaldırdığını fark ettim ve sessizce "yalancı" diye fısıldadığında grubun arkasında durduğu için minnettarım.

"Onu istemiyorsan, sana sahip olabilir miyim?" Diğer saldırgan Miles soruyor.

Birkaç kişi nefesini tutarken, birkaç kişi de gülüyor. Görünüşe göre, bugün herkes Wren'i kızdırmaktan o kadar da korkmuyor.

"Onu alabilirsin," diyor Wren sakın bir şekilde. "İki dizinin parçalanmasını umursamıyorsan tabii."

Kahkahalar iki katına çıkar, ben de gözlerimi deviririm. Wren, Miles takım arkadaşlarının arasından geçerken omzuna biraz fazla sert bir şekilde vurur.

"Sanırım ne yapmaları gerektiğini anladılar," diye sorar bana yaklaşırken.

Dikkatimi paylaşmayı bıraktığını anladığımda kalbim hızla çarpmaya başlar. Onu durdurmak için başımı sallamaya zar zor zaman bulurum, çünkü eli enseme sıkıca kavrar.

"Git üstünü değiştir. Dışarıda buluşuruz."

Onun diğer oyuncular ve ponpon kızlarla birlikte uzaklaşmasını izliyorum. Ve tek başıma lakros sahasında durmuş,

mutlu olmak için tek ve tek şansımı kaçırmış mıyım diye düşünüyorum. Sonsuza kadar böyle mi olacak? Birlikte sıkışıp kalıp acı çekecek miyiz?

"Peach Sanderson-Menacci'ye bunu sormak riskli olduğunu biliyorum, ama ne düşünüyorsun?" Ella omzunu omzuma çarparak yanımda sesini duyurur. Herkes gitmiş, burada sadece ikimiz kalmışız.

Ben de şaka yapmak istiyorum, ama sözlerinde o kadar çok gerçeklik var ki, bu benim acımı daha da derinleştiriyor. İnsanlar benden bunu bekliyorlar, kafamın içinde neler olup bittiğini sorduklarında sinirlenmemi bekliyorlar.

"Ben gerçekten bir aptalım, değil mi?"

Kolunu omuzlarıma doluyor. "Aşk söz konusu olduğunda herkes aptaldır."

Ona dönüyorum, alt dudağım titriyor. En iyi arkadaşımın fark etmemesi için sertçe ısıriyorum. "Ona aşık mıyım?"

Yumuşak bir kahkaha atıyor, bebek mavisi gözleri eğlence ve acıma karışımı bir ifadeyle parlıyor. "Bunu kimse senin yerine cevaplayamaz. Sana ne *düşündüğümü* söyleyebilirim, ama seni kendi içine bakmaya ve orada olanı kabul etmeye zorlayamam. Bu, ne kadar korkutucu olsa da, senden gelmelidir."

Hissetmeye başladığım acıyı bastırmaya çalışmaktan burun deliklerim genişliyor.

"Beni inisiyasyonlara davet etmedi, biliyor muydun?" diyorum ona. O başını sallar ve açıklamamın geri kalanını bekler.

"O sabah, bana sonsuza kadar ya da hiç bir şey teklif etti. Birbirimiz için yaratıldığımızı ve benim onun olmamı istediğini söyledi. Ben reddettim. Ve o beni yalnız bıraktı. Beni davet etmedi; özgürlüğümün her şeyden daha önemli olduğunu kabul etti. Beni bırakıp gitti. Beni o kadar çok seviyor ve tanıyor ki. Gerçek şu ki, o benim Gölgem çünkü ben oradaydım ve başka kimsenin bana dokunmasını istemiyordu. Beni zorlamak istediği için değil."

Boğazım düğümlenir. "Ve şimdi benimle sıkışıp kaldığını hissediyor, benim onu sevdiği gibi asla sevmeyeceğimi düşünüyor."

"Öyle mi, Peach?" Ella yumuşak sesiyle sorar. "Onu, onun seni sevdiği gibi seviyor musun?"

"Ben..." Dudaklarımı yalarım. "O her zaman benim yanımda olmuştur. Beni her zaman ilk sıraya koymuştur."

"Seni sevmesini mi seviyorsun, yoksa *onu* mu seviyorsun?"

"Onu kaybetmek istemiyorum," diye ısrar ediyorum, boğazımda bir düğüm oluşuyor.

Durum bundan da kötü. Boynumda bir ilmek var.

"Hassas olmanın senin için zor olduğunu anlıyorum. Hepimizin korktuğu şeyler vardır ve açılmak kolay bir şey değildir. Birini sevmekten daha hassas hale getirecek *hiçbir* şey yoktur. En azından Wren Hunter'ın senin aşkın için öleceğini bilmenin güvencesi var."

Başımı sallıyorum, ama hala sakinleşemiyorum. O da, farkında olmadan çiğnediğim saç tellerini ağızımın dışına çekip, "Söyle. Nasıl bir his olduğunu görmeye çalış" diye fısıldıyor.

Yere bakıyorum ve göğsümdeki sıkışıklığı bastırıyorum. "Onu seviyorum."

Ella, ona baktığımda gülümsüyor ve nedenini anlıyorum. Yüzümden, hissettiğim her şeyi okuyabiliyor olmalı. Daha hafif. Sanki dünya birdenbire daha parlak hale gelmiş gibi. Midemdeki ağrı geçiyor ve omuzlarım artık o kadar ağır gelmiyor.

Onu sevdiğim gerçeği değil, gerçeği kabul etmem.

"Aman Tanrım," diye inlerim. "Bana ne yaptın sen?" Ella'ya sorarım.

"Hiçbir şey," diye kıkırdar. "Sadece zaten hissettiğin şeyi sana gösterdim. Ama düğünde nedimen olmayı bekliyorum."

Başımı sallıyorum, o kadar çok duygu yükseliyor ki başım dönüyor.

"Bence Wren'i bulmalısın," diyor arkadaşım, beni bırakarak. "Artık ikinizin de sonsuza kadar mutlu olmasının zamanı geldi."

Wren'i erkekler soyunma odasında ya da binanın dışında bulacağımı sanıyordum, ama hayır, o koridorda. Bir dizinin üzerine çökmüş, heyecanlı bir köpekle oynarken içinden gelen kaygısız bir kahkaha atıyor. Ve söz konusu köpeğin sahibi Marissa'dan başkası değil. Ralli kızları hakkında konuşurken onu nereye saklamıştı acaba?

Köpek Wren'in yüzünü yalamaya çalışırken o gülüyor. Wren sakince köpeğe oturmasını emrediyor ve Marissa'nın gözleri heyecandan parlıyor.

Oh, lütfen.

"Köpeklerle iyi geçinen erkeklerde bir şey var," diyor, erkek arkadaşına gülümseyerek.

"Neden?" diye bağırarak yanlarına yaklaşıyorum. "Bu, onun bir kadına iyi davranabileceğini sana garanti ediyor, değil mi?"

Wren'in gözleri bana doğru çevrildiğinde, ağzı açık kalır. Elini ağzına götürerek gülümsemesini gizlemeye çalışır. Ama çok geç. Onu yakaladım.

"Peach," diyor ayağa kalkarken. "Kötü olma."

"Kötü niyetli değilim," diyorum, dudaklarımdan ateş püskürürken, muhtemelen kulaklarımdan da duman çıkıyordur. "Onu daha fazla hayal kırıklığına uğratmamak için." Marissa'ya doğru bir adım atıyorum, o da bir adım geri çekiliyor, tasma labradorunu onu takip etmeye zorluyor. "O senden hoşlanmıyor. Neden biliyor musun? Çünkü o bana aşık. Her zaman ben oldum ve her zaman ben olacağım."

Marissa, Wren'e bakar, reddetmesini ya da onaylamasını bekler.

"Hey, sana söylüyorum." Parmaklarımı şıklatarak dikkatini tekrar çekiyorum. "Bilimin bugüne kadar hala açıklamakta zorlandığı bazı şeyler var. Karanlık madde, bilinç, metan bulmacası." Gözleri büyüdü, ne demek istediğimi hiç anlamamıştı. "Ve Wren'in bana olan takıntısı. Bugün, benim tam bir aptal olduğumu ve bunca yıldır en iyi arkadaşına aşık olduğumu fark edemediğimi de bu listeye ekliyoruz." Onun tepkisini görmekten çok korktuğum için ona bakamıyorum, ama onun hareket ettiğini hissediyorum. "Yani, gerçekten, bu senin hatan değil," diye sonunda ona söylüyorum. "Sen her zaman beni seçecek birine aşıksın. Ve daha önce bir şansın varsa, artık bitti. Çünkü artık ben de onu seçeceğimi biliyorum."

Geniş gözleri tekrar Wren'e yönelir ve o da homurdanır. "Wren?"

"Kızım, *sana* şansın olmadığını *söyledim*. Neden ona dönüp uzaklaşmıyorsun?"

"Çünkü sen başkalarının yerine karar veremezsin," diye bana bakmadan ters bir cevap verir. "Ee... Wren?"

Cevap verirken gözleri üzerimdeydi. "Her zaman o olacak. O, herkesten önce gelir."

"Siz ikiniz çok saçmasınız." Diye homurdanır, sonra uzaklaşır, ama gözlerimiz birbirine kilitlenmiştir.

Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım, ama Wren'in mavi gözlerindeki ışık ve yanaklarındaki pembe renk kalp atışlarımı sakinleştiriyor.

"Kıskançlık sana çok yakışıyor," diye sessizliği bozuyor sonunda.

"Bu kıskançlık değildi," diye onu temin ediyorum. "Sonunda kendimle

kendimle barıştım. Sonunda, onca yıl bana sadık kalmak zorunda olmadığını anladım. Sen bunu kendi isteğinle yaptın. Çünkü beni seviyorsun. Ve tüm o umudun? Ruhun benimkiyle bağlı olduğunu bildiği için vardı. Sen sadece çok aptal bir kızla karşı karşıyaydın."

Sanki ona tokat atmışım gibi yüzünü buruşturur. "Kendine aptal deme. Hepimiz içimizde bizi biz yapan acılar taşıyoruz. Senin acın, sana sevgiye layık olmadığını hissettirdi."

"Sevgiye layık olup olmadığım umurumda değil," diye itiraf ediyorum. "Senin sevgini kazanabildiğim sürece. Çünkü..." Dudaklarımı yalıyorum, ama bu sefer gerçeği itiraf etmekten o kadar da çekinmiyorum. "Seni seviyorum, Wren Hunter."

Yüzünde yayılan gülümseme, daha önce gördüğüm hiçbir şeyden daha nefes kesici.

"Sanırım," diye ekliyorum hemen, paniğim aniden geri dönüyor ve durduramadan içimi kaplıyor.

O yumuşak bir şekilde gülüyor ve başını sallıyor. "Çok iyi gidiyordun." Ama o, bunun sadece reddedilme korkusundan kaynaklandığını biliyor, çünkü bir elini belime, diğerini başımın arkasına koyar ve beni kendine çeker.

Parmak uçlarımda yükselir ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırırım. Öpücüğümüzün yumuşaklığı beni şaşırtır, ama içten içe, çılgınca bir şey olmaz. Çünkü o duygular çok uzun zamandır oradaydı. Ben sadece sonunda onlara bir isim veriyorum.

Kalbim her zamanki gibi hızlanıyor. Ve sinir sistemim gevşiyor, çünkü onun üzerimde böyle bir etkisi var.

Bu çok güzel... çünkü ilişkimiz her zaman iki aşık insanın ilişkisi olmuştur.

O uzaklaşır, ağzının köşesinde küçük, kendini beğenmiş bir gülümseme belirir. "Ben gerçekten her zaman istediğimi elde ederim."

"Oh, kes sesini," diye gülüyorum.

"Son bir şey daha." Ciddi bakışları benimkilere saplanıyor.

"Uyuşturucu yok, alkol yok. Ve eğer zorlanırsan, sana yardım ederim. Her zaman ihtiyacın olan her şekilde sana yardım ederim, ama lütfen yalan söyleme."

Hızla başımı sallarım. "Söz veriyorum. Seni seviyorum." Bunu söylemek çok iyi geliyor.

Yüzündeki gülümseme karnımı gıdıklıyor. "Buna nasıl alışacağım bilmiyorum," diye itiraf ediyor.

Şakacı bir şekilde omuz silkiyorum. "Öyleyse yap. Çünkü seni seviyorum."

"Duş almam lazım. Beni bekle. Seni eve bırakmak istiyorum," diyor ve uzaklaşmadan önce yanağıını okşuyor.

"Kendim eve gidebilirim." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz dudaklarımı ısııyorum. Biri bana yardım etmek istediğinde hemen karşılık vermek, engelleyemediğim bir refleks. Ama onunla eve gitmek istiyorum; sadece dürüst olmaya alışmam gerekiyor.

"Zor, değil mi?" diye sordu, eli çoktan soyunma odasının kapı kolunu tutmuştu. "Sadece bırakmak."

Cevap beklemeden içeri girip beni kalbi hızla atan bir halde yalnız bırakıyor. Arkadaşlığımızı mahvetti, şimdi de beni mahvetmeye kararlı. Ancak şimdi, bunun her saniyesinden zevk aldığımı fark ediyorum.

Duş alıp eşyalarımı topladıktan sonra tekrar erkekler soyunma odasının önünde beklemeye başlıyorum. Wren çıkmamış, ben de telefonumu çıkarıp barınakta bir vardiya için kaydoluyorum ve Profesör Lopez'in başka bir toplantı talep ettiği e-postasını okuyorum. Görünüşe göre, makalenin son düzenlemelerinde birçok noktayı atlamışım. Gözümün ucuyla, oyuncuların küçük gruplar halinde veya tek başlarına dışarı çıktıklarını görebiliyorum, ama Wren hiç görünmüyor. Boynum ağrıyana kadar okumaya devam ediyorum ve başımı kaldırdığımda, o hala çıkmamış.

"Ne oluyor lan?" diye kendi kendime mırıldanıyorum. Beni burada sonsuza kadar bekletebileceğini mi sanıyor?

Kapıyı açıp içeri giriyorum.

"Wren Hunter," diyorum sertçe.

"Vay canına!" Miles yakındaki bir bankta duran havluyu kaparak kendini örtüyor. "Burada sadece erkekler var, Peach."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup başımı yana eğerek bakışlarımı onun kasıklarına indiriyorum.

"O havluyla ne yapıyorsun? Az önce gördüğüm kadarıyla saklayacak pek bir şey yok."

"Ne, kendini çok seksi mi sanıyorsun?"

Ona kaşlarını kaldırarak bakıyorum. "Öncelikle, evet. Ama aynı zamanda, Wren'in yerine benim senin ralli kızın olmamı isteyen sen değil miydin? Egonu incittiğim için birdenbire benden hoşlanmıyormuş gibi davranma." Arkasında bir hareket oluyor ve Wren duşlardan sadece beline sarılmış bir havluyla çıkınca ağızım açık kalıyor.

Yutkunmakta zorlanıyorum ve aniden, onun mükemmel karın kaslarından aşağıya doğru akan damlalar dışında herhangi bir yere bakmaya karar veriyorum. Dolaplar koyu bordo renkte, her birinin üstünde bir numara ve oyuncunun soyadı yazıyor. Gözlerim otomatik olarak yedi numaraya gidiyor. Hunter.

Wren'in maç hazırlığı için dolabın önünde dururken nasıl görüldüğünü merak ederek dudaklarımı yalıyorum.

"O haklı."

Wren'in sesini zar zor tanıdığımda kalbim sıkışıyor. Soğuk bir ses, her kelimeyi cansız bir ifadeye dönüştürüyor.

"Onu destekçin olarak istemiştin." Konuşmaya devam ediyor ve onun yanında duruyor.

Wren ve beni artık sadece Miles ayırıyor.

"Dostum, o bir şakaydı." Kıkırdar. "Onu kızdırıyordum. Bu kadar ciddiye alma."

Wren, kabul ediyormuş gibi başını sallar. "Evet." Yüzü düşer ve bakışları Miles'in kafasına delik açacak gibidir. "Ama kız arkadaşımın dalga geçmemek gerektiğini bilmen gerekmez mi?"

"Senin değil..." Onun ölümcül bakışları bana yöneldiğinde sözümü kesiyorum.

Boğazımı kaşıyarak, "Boş ver. Eski alışkanlık" diye mırıldanıyorum.

Miles bir adım geri çekilir ve spor çantasından kıyafetlerini alır, gözleri Wren'de kalır ve sakinliğini kaybetmiş gibi görünür.

"Aptalca bir şakaydı," diye itiraf eder. "Peach senin. Herkes onun senin olduğunu biliyor. Son dört yıldır bunu kafamıza kazıdın. Merak etme. Biliyoruz."

"Güzel. Penelope bebeğim, buraya gel." Önünü işaret eder ve ben kaşlarını kaldırırım.

"Tabii, hemen geliyorum," derim alaycı bir şekilde ve ondan bir adım uzaklaşıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum.

O bir milim bile kıpırdamıyor, ama tekrar konuşurken sesi daha alçak.

"Beni tekrar ettirme." Parmaklarını şıklatarak aynı noktayı işaret eder.

Parmağını

şıklattı.

Onun.

Parmaklarını.

Beni bir tür *evcil hayvan* gibi çağırıyor.

Daha önce de söylemişti, değil mi? Beni yeni evcil hayvanı olarak adlandırmıştı. Ve şimdi anlıyorum. Wren kontrolü kaybettiğini hissettiğinde, bahsi ikiye katlayacak. Tasmayı sıkılaştıracak. Nazikçe istediğinde yaparsan, her şey yolunda gider. Karşı koyarsan, daha fazlasını ister.

Ben kontrolü ele almayı düşünemedim bile durum daha da kötüye gidiyor. Çünkü Wren Hunter'ın kontrolü asla bırakması mümkün değil. Özellikle de başkalarının önünde.

Bakışlarım Miles'a kayıyor ve onun geniş gözleri Wren'in yere işaret eden parmağına odaklanmış durumda.

Herhangi bir direnişin durumu daha da kötüleştireceğini bilerek, yavaşça ona doğru yürüdüm. Tam önünde durduğumda bile, parmağı yere işaret etmeye devam etti.

"Diz çok, Trouble."

"Bana bunu yapma," diye mırıldanıyorum, aşağılanma hissiyle vücudum titremeye başlıyor. Miles'ın bakışlarının yüzümün yan tarafını yakıcı bir şekilde deldiğini hissedebiliyorum.

"Bırak," diye yumuşak bir sesle cevap veriyor. Darbenin etkisini azaltmak için bir tutam saçımı kulağımın arkasına koyuyor. "Benim için."

Ve bu, beynimi kapatmanın bir yolu.

Yine parmaklarını şıklatıyor ve bu, denemeye çalıştığımız bu yeni ilişkide benim yerimi hatırlatan tek şey.

Onun önünde diz çöküp gözlerine bakıyorum. Bir tanrı bile onun yanında zayıf bir varlık gibi görünüyor. Bu adamdan üstünde kimse olmadığını düşünerek büyüdük ve bu, kontrol edemediğim bir inanca dönüşüyor.

Ne kadar direnirsem direnin, Wren Hunter her zaman istediğini elde eder. Yıllar sürse bile. Ben olsam bile.

"Ağzını aç ve dilini göster."

Ben dilimidudaklarımı dudaklarımı emin ben yapabilir
başadalgılanmayı dalgalanmayı bedenimi bedenimi
heyecanlandıran arzuyu

Yavaşça ağzımı açıp ona dilimi gösterdim. "Aferin kızım. Ellerini arkaya koy."

Bu sefer daha hızlı yapmaya çalışıyorum, Miles'ı görmemek için gözlerimi kapatıyorum.

Havluyu düşürdüğünü duyduğumda gözlerim birden açılır ve onu yuvarlak hissederim. Hayatımda ilk kez Wren'in sikini bu kadar yakından görüyorum. Dün içimde hissettim ve aynadan gördüm. Küçük olmadığını biliyorum. Ama ıslak ve çaresizken içime girmesiyle... ve ağzıma almam arasında bir fark var. Bu beni mahvedecek.

Sertleşmiş penisi sıkıca kavradığında damarları öfkeyle zonklıyor. Diğer eliyle saçlarımı nazikçe düzeltiyor, avucunda topluyor ve sonra yumruğuna iki kez doluyor. Tıpkı o restoran tuvaletinde yaptığı gibi. Ne olduğunu anlamadan, o zaman hissettiğim duyguların dalgası geri geliyor.

"Bacaklarını biraz daha aç. İşte böyle."

Sadece saçımı tutuyor. Neredeyse hiç acıtmıyor. Ama bunun üzerimdeki etkisi yadsınamaz. Kafamı geriye doğru çekip dilimin ucuna penisinin ucuyla dokunduğunda nefesim hızlanıyor.

"Kıpırdama ve güzel dur. Hareket etme, çekilme, emme."

Emmeyecek misin? O zaman benden ne bekliyor lan?

Cevabı çok çabuk öğreniyorum.

Sikini ağzıma soktu ve ben neredeyse geri çekiliyordum, ama saçımı tuttuğu için çekilemedim. Kalınlığı dudaklarımı gerdi ve ağzımın arkasına çarptığı anda öğürmeye başladım.

"Kıpırdama. Hızı ben belirleyeceğim."

Hareket etmemeye çalışıyorum ama o daha derine ittiğinde vücudum geri çekiliyor ve ağzımdan bir inilti kaçıyor. Çıkartıyor ve sikiyle ağzıma tokat atıyor.

"Kıyırdama, Penelope. Arkadaşımıza bir gösteri yap. Onun, hayatının geri kalanında boğazına girecek tek ve tek sakin bu olduğunu anlamasını istiyorum."

Nefes almaya zar zor vakit buluyorum, o da tekrar içeri giriyor.

"Burnundan nefes al. Aferin kızım. İşte böyle."

O itmeye devam ederken boğulacağımdan korkuyorum, ama o kafamı ayarlıyor ve yeni açıyla boğazım bir şekilde onun için açılıyor.

"Aferin kızım. Her yere salya akıtıyorsun. Sikimin tadı dilinde güzel mi, Trouble?"

O hareket edince, bacaklarımın arasında ayak bileğini hissedince irkildim, üniforma eteğimin altında giydiğim taytın üzerine bastırıyordu.

Kıkırdar. "Bana çok fazla sürtünmemeye çalış."

Arkamda, sol elimle sağ bileğimi sıkıca kavrarım ve parmaklarımı klitorisime götürmemek için kendimi zorlarım. Düşüncelerim yine ağırlaşır, o geri çekilip tekrar içeri girerken kafam bulutların arasında süzülür. Boğucu, ıslak ses neredeyse gülünç ve ben utanç duymalıyım. Ama nedense, tek hissettiğim huzur ve farkına varmadan kalçalarım öne doğru itiliyor ve klitorisimden meme uçlarıma kadar bir elektrik akımı geçiyor.

Onun penisi etrafında inliyorum ve o da benim sesimden cesaret alarak hızlanıyor.

"Siktir," diye homurdanıyor. "Siktir, Peach, ağzının bu kadar iyi hissettirdiğini bilseydim, yıllar önce sana seçim şansını vermeyi bırakırdım."

O ağzımı acımasızca sikmeye devam ederken ben sabit duramıyorum. Utanmadan ona sürtünüyorum, etrafımı saran baskı, kendimi ve gerçeklik duygusunu kaybettiğim garip bir huzur hissi yaratıyor.

Artık doğru ya da yanlış yok. Artık direnmek ya da gurur yok. Önemli olan tek şey Wren, onun söyledikleri ve onun beni kontrol etmesine izin vermenin bana verdiği zevk.

Dilimin üzerinde aniden hissettiğim sperm tadı beni zar zor geri getiriyor.

Bir şey söylüyor, ama ben sadece cümlelerin sonunu duyuyorum. Emri.

"Yutma."

Başka bir şey. Sanırım beni övüyor. Yine, beynim sadece onun kontrolüyle ilgili sonraki kelimeleri algılamayı seçiyor.

"Ayağa kalk. Aferin kızım."

Bekle, ben zaten ayağa kalktım mı? Dinledim mi?

Dudaklarım mühürlenmiş, o beni döndürürken dilimde onun spermi var. Şikayet ederek inliyorum. Siktir. Boşalmam lazım.

"Şşş, benimle kal."

Çıplak bir şekilde arkama yerleşiyor, ısısı giysilerimden geçiyor. Eli hala saçımda, beni Miles'a dönüyor.

Miles.

Onun burada olduğunu unutmuştum.

Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve artık düzgün göremiyorum. Sadece arkama yaslanıp Wren'e yaslanmak istiyorum. Başka bir emir duymak istiyorum.

Onu memnun etmek istiyorum.

Başparmağı alt dudağımı çekiyor.

"Aç. Ağzından benim spermim akarken ne kadar güzel görüldüğünü ona göster."

Dudaklarımı ayırıyorum ve başparmağını dilime bastırmasına izin veriyorum, ta ki spermi çeneme damlayana ve gömleğime düşene kadar.

"Güzel, değil mi?" Wren'in sesini duyuyorum, ama gözlerimi zor zor açık tutabiliyorum. "Onu ralli kızın olarak istemez miydin, Miles?"

Onu görmüyorum ama başını sallamış olmalı, çünkü Wren devam ediyor. "Hm. Peki sen kime aitsin, Peach?"

"Sana," diyorum boğuk bir sesle.

"Evet, tabii ki. Yut."

Bir saniye bile düşünmeden, dilimde kalan her şeyi yutuyorum. Başparmağıyla çenemi siliyor ve ben de hiçbir şey kalmayana kadar onu tekrar tekrar yalıyorum.

Miles'a siktirip gitmesini söylediğini duyuyorum, sonra kapının kapandığını duyuyorum. "Sen benim için çok özelsin, Trouble."

Gözlerimi açtığımda, Wren önümde duruyor ve başımı avuçları arasında tutuyor. Bu zaman parçaları nereye gidiyor? Her şey benim haberim olmadan geçip gidiyor gibi geliyor.

"Çok özel." Alnımı öper ve omuzlarım biraz daha gevşerken içimden bir iç çekiş gelir.

Cennetteyim. Ve en kötüsü, hala boşalmadım. Dünden beri. Banyoda.

Wren yatak odasının kapısını açtığında, ruhum bedenime geri dönmüş gibi hissediyorum. Beni içeri sokuyor, yatağa oturtuyor ve dikkatimi üzerinde tutmak için saçlarımı okşuyor.

"Seni duş alacağım ve eminim biraz çalışmak istersin, buradan çalışabilirsin."

Ona göz kırparak bakarım. "Nerede olacaksın?" "Bu gece tapınakta olmam gerekiyor."

"Seninle olmak istiyorum." Bu sözler o kadar doğal bir şekilde ağzımdan çıkıyor ki, hangimizin daha çok şaşırdığını merak ediyorum.

Bacaklarımın arasına yerleşir, başımın üstünü, yanağımı öper ve sonra dudaklarımla dudaklarımı nazikçe okşar.

"Dünyada senin yanında olmaktan daha çok istediğim bir yer yok. Mümkün olsa bütün gece sessizce seni izlerdim. Ama Çember konusunda başka seçeneğim yok. Bu gece orada olmam gerekiyor."

Yatağa uzanıyorum, ulaştığım bu mükemmel durumdan ayrılmak istemiyorum. "O zaman buraya geri geleceksin."

"Tabii ki. Sen nerede olursan ol, ben her zaman geri dönerim."

Kendi kendime gülümsüyorum. Bu doğru. Nerede olursam olayım, Wren her zaman oraya gelir.

"Geceleri odama gizlice girmektense beni burada tutmak daha kolay, değil mi

Değil mi?"

Bana doğru eğilir, elini boğazıma gevşekçe dolayarak ve vücudum bu dokunuştan eriyor. "Beni hiç gördün mü?"

Titreyerek nefes alıyorum. "Bana söyleyen sendin."

O sıkılaştırır sıkılaştırır sıkılaştırır. " bu sorunun soru Ve serbest bırakıyor, içimi bir heyecan kaplıyor.

Gözlerim kapanıyor ve başımı sallıyorum. İçimde sadece Wren'in tatmin edebileceği bir ihtiyaç var.

"Bir keresinde. Bunun bir rüya olduğunu sandım," diye mırıldanıyorum. "İlk başta."

Başparmağıyla nabzımı okşayarak beni akıl sağlığımın sınırında tutuyor. "Rüya olmadığını anladığında ne oldu?"

Yine nazikçe sıkıyor ve bıraktığında nefesim kesiliyor, yataktan kalkmaya çalışırken sırtım kavisleniyor. Ona daha yakın olmak istiyorum ama beni yatakta tutsak ediyor. "Wren..."

"Anlat bana."

"Hiçbir şey," diye hırıltıyla söylüyorum. "Ben... hoşuma gitti. Kendimi güvende hissettim."

Gözlerimi açtığımda bakışlarımız buluşur. Yüzündeki şaşkınlık ve memnuniyet, kaçırmak istemeyeceğim bir manzaradır. O, şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adamdır. Neden daha önce bunu görmek istemediğimi bile hatırlamıyorum. O hep burada, beni beklerken, neden kendimi bundan mahrum bıraktığımı bilmiyorum.

"Seni alt uzayda görmek çok değerli. Hepsi benim için. Vücudun ve zihnin çok uysal hale geliyor." Derin bir nefes alır ve nefesini verir. "Sen tamamen benimsin, Peach." Sanki buna inanamıyormuş gibi konuşuyor. "Sonsuza kadar."

Bana ne oldu bilmiyorum, ama başımı sallıyorum. Kalçalarımı öne doğru iterek, keskin bir nefes veriyorum.

"Bana dokun," diyorum ve elimi onun bileğine doluyorum. "Lütfen, efendim, bana dokunun."

Gülümsüyor ve bu gülümsemedeki kendini beğenmişlikten, oyunu kaybettiğimi anlıyorum. "Kesinlikle olmaz. Artık aramızdaki ilişki böyle yürümüyor. Sen acı çekiyorsun, ben oynuyorum."

Kanımanın yanaklarıma hücum ettiğini, sıcaklığın başımı döndürdüğünü hissediyorum. "Seni adi herif..."

Elini boğazıma daha sıkı geçirir. "Çok iyi gidiyordun." Kıkırdar. "Şu anda sana dokunmayacağım. Ama iyi davranmaya devam edersen ve biraz daha coşkuyla yalvarmaya başlarsan, tapınaktan döndüğümde fikrimi değiştirebilirim."

Dudaklarımı büzüp farklı bir teknik deniyorum. "Ama sen burada olup beni dinlemiyorsan, nasıl yalvarayım?"

Dudaklarını yalar, gözleri sanki bana doyamamış gibi yüzümde dolaşır. "Telefonun var, değil mi? Kullan onu. Mesajlarımı görmezden geldiğin tüm o zamanları telafi et."

Beni bıraktığında, yüzüne bir yastık fırlatırım. "Siktir git."

Tek başardığım şey onu güldürmek olur. Sonra odada garip bir ses yankılanır.

"Bu senin kakhahan mı?" Otururum ve ses tekrar duyulur.

Hav!

Kesinlikle onun kakhahası değil.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum. "Aman Tanrım, şuna bak." Küçük, uzun tüylü altın rengi dachshund, yatağa atlamaya çalışırken havlıyor. "Wren, onu nereden buldun?"

"Buldum," diye mırıldanır, ensesini kaşıyarak.

Onu yakaladım ve o da yüzümü yalamaya çalışarak üzerime tırmanmaya başladı.

"Onu seviyorum," diye ona bakarak söylüyorum. "Adı belli oldu mu?"

Onu alıkoyacak mısın?"

"Şey... Şu anda adı Küçük Sosis." Ona ciddi bir ifadeyle bakıyorum. "Çok orijinal."

"Onu beslemeyi düşünmüyorum," diye ekliyor, sevimli köpeği hiç umursamadan.

Köpek ona havlar, o da gözlerini devirir. "Dayanılmaz bir şey."

"Evet, ne olmuş?" diye terslerim. "Senin kalbin nerede? Onu terk mi edeceksin? Senin neyin var lan?"

"Ben düzenli olarak insanları öldürüyorum, Peach. Neden kalbim olduğunu düşündün bilmiyorum."

Bir an durup ona keskin bir bakış atarım. "İnsanları öldürmek başka bir şey, ama bir köpeği terk etmek gerçekten çok saçma, Wren."

Başını yana eğerek, onunla oynadığımı izliyor. "Biliyor musun, hayatımda zaten dayanılmaz bir kadın var. Bir tane daha olsa akıl sağlığım için iyi olur mu emin değilim."

"Kimse senin akıl sağlığını umursamıyor." Küçük Sosis'in kafasını okşuyorum ve o benim yüzümü yaladığında, o kadar çok gülüyorum ki, çığlık atıyorum.

Wren önümde donakalır. "Az önce... çığlık mı attın?"

"Oh, kes sesini, bazen böyle olur, biliyorsun."

Birdenbire, bana olan garip ilgisi geri geliyor. "Evet, biliyorum. Ama sen yıllardır çığlık atmadın. En son birinci sınıfta atmıştın."

Bu sefer ben duraksıyorum ve Sosis kucağımdan atlayıp yatağa atlıyor.

"En son ne zaman bu korkunç sesi çıkardığımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü sana Paskalya için Nobel Ödülü şeklinde yaptığım çikolata parayı hediye ettiğim zamandı."

Sosis tekrar üzerime atlayıp kollarımı ısırmaya başlayana kadar ona sadece göz kırpabiliyorum.

"O zamandan beri tekrar olmuş olabilir."

"Ama olmadı," diye hemen karşılık verir. "Biliyorum. Bu, dünyadaki en sevdiğim ses."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım. Herhangi bir şey. Bu durumun tuhaf olduğunu ve onun bizim iyiliğimiz için fazla takıntılı olduğunu bir şekilde gösterebilecek herhangi bir hakaret, alay, ifade.

Ama yapamıyorum.

Çünkü kalbim o kadar hızlı atıyor ki kendi düşüncelerimi bile duyamıyorum. Ve aniden, sevimli bir köpek, Wren'in bana hissettirdiklerini karşılayacak kadar endorfin üretmiyor gibi geliyor.

"Sen hastasın," ona şimdiye kadar hiç olmadığı kadar sevgiyle söylüyorum. "Bana olan takıntın. Bu... bu hastalıklı," tekrar ediyorum.

O, neredeyse kendisiyle gurur duyuyormuş gibi başını sallar. "Biliyorum. Sen benim içimdeki bir hastalıksın ve ben asla iyileşmek istemiyorum."

Cevap veremeyecek kadar şaşkınım. Hayatımda tek istediğim, sonunda kendimi tam hissedebilecek kadar güçlü bir şekilde sevmekti. Sonunda nerede yetersiz olduğumu merak etmeyi bırakacaktım.

Wren bana yeterli olduğumu hissettirmiyor.

Oh hayır. Bu, onun bana hissettirdiklerini tarif etmek için çok zayıf bir ifade olurdu.

Daha doğru bir ifadeyle, ben fazlasıyla yeterliyim, ama o asla doymuyor. Sanki benim varlığımın her parçasını keşfetmesini engelleyecek hiçbir şey yapamıyor ya da söyleyemiyorum.

"Küçük Sosis'i tutacağız," diye kararını verir sonunda, gözleri telefonuna iner. Bir şeyler yazıyor.

Ben hala şoktan konuşamıyorum, bu yüzden aptal gibi başımı sallayıp onu göğsüme sıkıca sarıyorum.

Ben duş aldıktan birkaç saat sonra ayrılır. Kendi kendine oynamak ve insanlara zorla okutmak için kullandığı Scrabble parçaları ve kendi makaleleri için referans aldığı tüm kitapların arasında, masasında çalışmama izin verir.

"Döndüğümde burada ol, tamam mı?" diyerek başımın üstüne bir öpücük kondurur.

Ben başımı kaldırıp cevap vermediğimde, elini çenemin etrafına dolayarak beni kendisine dönmeye zorlar ve dudaklarını dudaklarıma bastırır.

Dili dudaklarımı aşar aşmaz vücudum ısınır. Dokunuşuna eririm. Bana yaptığı bu etki ciddi bir sorun haline gelmeye başlıyor.

"Kendine dokunma, ama güzelce yalvarabilirsin. Telefonumu kontrol edeceğim," diye fısıldıyor ağzıma. "Ve evden çıkma. Anladın mı?"

"Anladım," diye nefes veriyorum.

O daha yeni gitmişken telefonumdan bir bildirim sesi geliyor. Ve kalbim duruyor.

Hermes: Beni özledin mi, küçük katil?

SFU uygulamasını açtığımda kulaklarım çınlıyor. İlk başta, Wren'in Hermes olduğuna ve beni inisiyasyona götürdükten sonra bu işi bırakacağına inanan bir yanımdı. Ama sonra davetiyemi gönderen kişinin Monty Hunter olduğunu öğrendim. O adam kesinlikle öğrencileri şantaj eden bir SFU dedikodu hesabı yönetmiyor. Bu yüzden, kim Ania'yı benden istediğini elde etmek için koz olarak kullanıyor, hiçbir fikrim yok ve başlangıç noktasına geri döndüm.

Bunun ne zaman sona ereceğini bilmiyorum.

Ve nihai hedeflerinin ne olduğunu da bilmiyorum.

Wren'e hiçbir şey söylemedim, çünkü neden onun öldürülen eski sevgilisi hakkında konuşmak isteyeyim ki? Özellikle de bu cinayetten suçlandığım bir durumda. Özellikle de o gece onunla birlikteydim ve onun hakkında tartışmıştık. Ama şimdi durum farklı. Biz birlikteyiz ve bunu ben seçtim. Artık yalan olmayacağına karar verdim.

Başka bir mesaj geliyor.

Hermes: Hera olduğun için tebrikler. Ama küçük oyunumuzun bittiğini düşünmedin, değil mi?

"Siktir," diye panikleyerek ayağa kalkıp odada dolaşmaya başladım.
"Siktir. Siktir. Siktir."

Kontrol edemedim saçımı çiğniyorum ve umurumda bile değil. Bu çok kötü. Pasif bir şekilde onun bir sonraki mesajını beklemek yerine, ben bir mesaj gönderiyorum.

Penelope S.M.: Benden ne istiyorsun?

Hermes: Bir şeyi görmeni istiyorum. Bu gece tapınağa git. Yeraltında odalar var. Benim için biraz bak.

Hermes: Ve her zamanki gibi. Bu bizim küçük sırrımız.

Wren'in uyarısı geri geliyor. Evinden çıkmama uyarısı. Onu ilk kez dinlemeye niyetlendiğimde, başka seçeneğim bile kalmadı. Beni şantaj yapan kişi tarafından hapse gönderilmemek için sevdiğim adama yalan söylemek zorunda kaldım. Zaten gevşek olan kontrolüm tamamen kayboluyor.

Hermes: İlginizi çektim mi? Yoksa yine sizin ve Ania'nın fotoğraflarından mı bahsedelim?

Notlar

College Peach

- Metal punk ile aynı şey DEĞİLDİR.
- Hala kabuklu deniz ürünlerine ve kedi tüylerine alerjisi var.
- Yeşil zeytinleri her zaman ona bırak.
- Artık metali sevmiyoruz.
- ~~Çay ağacı ve nane şampuanı~~
- ~~Patates kızartmalarının üzerine peri-peri tozu serpmek unutmama~~
- Her ayın ilk Salı günü pişir ve çalkala.
- Kahvesine artık şeker koymayın. Midesini bulandırıyor.
- Kızlar gecesi sırasında beni rahatsız etmeyin Wren 😞
- Pepperoni pizzasına baharatlı bal ekleyin
- Sağ omzundaki üçgen çilleri sık sık kontrol edin. Dermatolog gözlem altında tutulmasını söyledi.
- Yeni görme sonuçları: Sağ göz -2,75. Sol göz -3,25
- Eğer gelecek Eylül ayında EEAJ'nin yıllık yayınına girerse, duyuru gelecek yıl Ağustos ayında yapılacak.
- ~~Bir hafta içinde ateli çıkarılması gerekiyor.~~
- Yeni şampuan: içinde hindistancevizi yağı var
- Patates kızartmasında artık peri-peri yok
- Aptal köpeği sakla

Yirmi Sekizinci Bölüm

Wren

Sorun - Camylio

Peach'ten başka bir mesaj var mı diye bakmak için bakışlarım kucağımdaki telefona düşüyor.

Hiçbir şey yok. Küçük Vixen.

Duval'ın ofisinin kapısı açılır ve o içeri girer, güvenlik görevlisine başını sallar. Yarım saattir bekliyorum ama hiçbir şey söylemiyorum, koltuğumdan kalkıyorum çünkü Circle'da işler böyle yürür. Zeus bir odaya girdiğinde, odadaki herkes ona saygı gösterir.

Bana oturmam için eliyle işaret eder ve masasının arkasına oturmak yerine masaya yaslanır.

"Uzun bir gün oldu," diye homurdanır ve elindeki kitabı bana gösterir.

Harika.

Gülümserim ve başımı yana eğiyorum. "Ah, iş yerinde biri sana zorbalık mı yaptı? Şimdi onun adı listede mi?"

Kendi kendine gülüyor, yorumumdan kesinlikle incinmemiş. Hatta, hoşuna gittiğini düşünüyorum.

"Aslında, bir Hera gölgesini aldattı. Bu, onunla aldattığı adam."

Şaşkınlığımı gizleyemiyorum. "Öyle mi yaptı?" Yine de daha fazlasını öğrenme isteğimi gizlemeye çalışıyorum. "Peki, onu öldürdüm. Peki ya o?"

Omuz silkiyor. "Bu ona kalmış, Shadow. Ama şu anda zindanda, yani romantik bir şey olacağını sanmıyorum. Bir adamın hayatına mal olduğunu bilecek. Bu, herkesin kaldırabileceği bir şey değil."

Kitabı alırken suçlayıcı bakışları üzerimden ayrılmıyor.

"Ne dememi istiyorsun? Bununla yaşayabilirim. Bu yüzden beni katılmaya zorladın, değil mi?"

O burun kıvrır. "Zorladık mı? Sen bir iyilik istedin, Wren. Biz de sana verdik. Sonra borcunu ödedin. Burada kimse hiçbir şeye zorlanmadı."

Öfkemi iyi saklıyorum, ama yine de ciğerlerimi yakıyor. "Ben bir ergendim."

Sessizce kaşlarını kaldırıyor, *ne olmuş yani?*

"Yaptığı şeyden dolayı hapse girmeyen şanslı bir genç, o yüzden kendine neyin iyi geldiğini bil."

Gözlerimi kaçırıyorum, vücudumdaki titremeyi bastırmaya çalışıyorum. "Biliyor musun..." gülümsüyorum. "Benim neler yapabileceğimi çok iyi bilen biri olarak, benimle yalnız bir odada kendini çok güvende hissediyorsun."

Anında rengi atar. Dik durup masasının arkasına saklanmaya karar verdiğinde davranışındaki fark çok belirgindir. Ona gülümserim ve çoğu insanın düşündüğü gibi bunun çekici bir gülümseme olmadığını anladığını merak etmeme gerek yoktur. Oh, bunun öyle olmadığını biliyor.

"Tek söylediğim..." Sesi daha sessiz, bu yüzden boğazını temizler ve tekrar dener. "Tek söylediğim, babanın bağlantıları vardı ve sana yardım edebildiğimiz için mutluyum."

"Babamdan bahsediyor. Penelope'den ne istiyor?" "Bunu bilmiyorum."

"Tanrı aşkına, Duval. Sen çok acınası bir adamsın. Kendine bir bak, zar zor ayakta duruyorsun. Ne düşünüyorsun? Ben nasıl yapardım?"

"Babanın ondan ne istediğini bilmiyorum, Wren."

Koltuğumda yeniden otururken, o irkilir ve ben içimden alçak bir kahkaha atarım.

"Diğer tarafımın çoktan fark ettiği şeyi sana söyleyeyim. Senin şah damarına saplayabileceğim mektup açacağı. Masanın köşesi, kafanı o kadar çok vurabilirim ki tanınmaz hale gelirsin. Ve senin o küçük kravatını da oldukça beğeniyorum. Gözlerin kafandan fırlayana kadar onu çok yavaşça sıkacağım."

"Joe!" diye bağırır ve bir saniye sonra koruması odaya girer.

Duval o kadar terliyor ki, takım elbisesinin göğüs cebinde tuttuğu mendille alnını silmek zorunda kalıyor.

"Evet, efendim?"

"Bay Hunter'ı binadan dışarı çıkarın lütfen. Bu gecelik işimiz bitti."

Ayağa kalkarken başımı sallayıp kitabı ona doğru salladım. "İhtiyacım olanı aldım."

Kapıdan çıkmak üzereyken, "Wren" diye seslendi.

Duruyorum, ama ona dönmüyorum. Onun hayatını sonlandırmaktan kendimi alıkoyabilecek miyim, kim bilir?

"Baban bir titandır. Bir kadını inisiyasyona davet etmek için yönetim kurulunun onayını alması gerekmez ve bir neden belirtmesi de gerekmez. Sana söz veriyorum, Penelope'den ne istediğini bilmiyorum."

"Benim lanet olası mutsuzluğum," diye mırıldanıyorum. "O her zaman bunu istedi."

O başka bir şey söylemeden oradan ayrılıyorum. Cevabını şimdiden duyabiliyorum. *Yaptıklarından sonra, onu anlayabilirsin.*

Joe'yu takip ederek merdivenlerden aşağı inerken dişlerimi gıcırdatıyorum. Koridoru geçip çıkışa varmadan önce, sağımızdan bir gürültü duyuyoruz. Afroditlerin odalarına açılan kapının arkasından geliyor. Teknik olarak, bu odalar Gölgeler'in istedikleri zaman kullanabilecekleri zindanlar. Bazen Afroditlerle, bazen de canları isterse Hera'larıyla birlikte.

"Muhtemelen o aldatan Hera cezalandırılıyor," diyor Joe, tiksiniş bir sesle.

"Yorumlarını kendine sakla," diye cevap veriyorum, sesim alçak.

Tapınağı terk etmek niyetindeyim, ama bir şey beni durduruyor. Ne olduğunu tam olarak açıklayamıyorum. Ense kıllarımı diken diken eden bir içgüdü.

Kapıya dönüp daha dikkatli dinlediğimde bunun ne olduğunu anlıyorum. Bir çığlık duyuluyor. Odalar ses geçirmez olduğu için zar zor duyuluyor, ama ben o zayıf yardım çağrısını duyuyorum.

Ve içimdeki bir ses o sesi tanıdı.

Ses tekrar duyduğum anda, kapıyı açıp merdivenleri ikişer ikişer koşarak iniyorum.

"Siktir git, *siktir git!*" Peach'in bağırdığını duydum.

Onu henüz göremiyorum, sadece iki adamın sırtını görüyorum, birini zindana itmeye çalışıyorlar, ama onları engelleyenin onun küçük vücudu olduğuna şüphem yok.

Onların hemen arkasında duruyorum, kırmızı saçlarının aralarında parladığını görüyorum.

"Senin bir sik emdiğini gördüm, Peach. O şeyi o kadar çok seviyorsun ki, aynı anda iki sik almak için ölürsün."

Bu Miles. Lacrosse takım arkadaşım, ona gelince ona çoktan bir ders vermiştim.

"Eğer itaatsizlik edip gözetimsiz olarak zindanlara gelersen, bunun bedelini ödeyeceğini bilmelisin, Hera."

Ve bu da onun babası Paul, bu yıl bir şekilde işe yaramaz oğlunu Circle'a sokmuş.

"Kalem gibi siklerinizle bana dokunursanız, onları ısırp koparırım," diye tısladı.

Tanrım, bu kadını seviyorum. Cesareti gerçekten eşsiz.

"Bir keresinde kahve dükkanındaki baristaya 'ona gülümse' dediği için sandalye fırlattığını biliyor muydun? Barista bunu bir kez söyledi, o da bir daha söylememesi için onu uyardı. Ama barista yine söyledi. Onun uyarılarını her zaman dinle," diyorum.

İkisi de aynı anda arkalarına dönerler, ama benim bakışlarım Peach'e takılır. Elleri beyaz parmaklarıyla ahşap kapı çerçevesini sıkıca tutmaktadır ve saçları, sanki biri onu saçlarından sürüklemiş gibi dağınıktır.

"Oh, bu kötü." Sesimdeki duygusuzluk herkesin dikkatini üzerime çekiyor ve herkes o kadar hareketsiz ki, sanki dünya donmuş gibi.

Peach'e bakarak bunu söylediğimde, onun başının dertte olduğu izlenimi verdiğimi fark ediyorum ve o birkaç adım geri çekilip odaya girince haklı olduğum ortaya çıkıyor.

"Wren." Sesi, ateşli bir kadından alçak ve kısık bir sese dönüşmüştür. "Onlar... onlar. Burada kadınlara yaptıkları şeyler..."

Başımı eğiyorum ve o bunu görebiliyor — çoktan sinirlenmiştim. Bu kadın *benim bir parçam*. Davranışımındaki ince, neredeyse görünmez bir değişiklik ona gün gibi açık.

"Tapınağa izinsiz girdi. Heras'a yasak olan bir alana geldi," diyor Paul arkamdan. "Kurallara uyulmalı, Wren. Her eylemin bir sonucu vardır."

Onu görmezden geliyorum, Peach'in alt dudağının titrediğini izliyorum, kendini odanın daha da içlerine hapsederken, yaklaşan bedenimden kaçmaya çalışıyor. Sırtı, onu korkutacak her türlü seks oyuncağıyla dolu olduğunu bildiğim bir şifonyere çarpıyor. Bir kıl payı uzaklıkta duruyorum ve o, gözlerimi görebilmek için başını tamamen geriye eğiyor.

"Biliyorum," diye fısıldadı. Duyulmak istemediği için değil, doğru düzgün nefes alamadığı için. "Gelme demiştin, biliyorum. Ben... ben..."

Gözleri benimkiler arasında çılginca dolaşüyor, sınırı aştığının farkında olduğunu gösteriyor. Bu, onun zarar görmeden kurtulamayacağı türden bir sorun.

"Cümleleri bitir," diyorum sakın bir şekilde, onu konuşmaya teşvik ederek. Derin bir nefes alıyor, sonra nefesini vererek, "Özür dilerim," diyor.

Elimi yüzüne uzatıp dağınık saçlarını kulağının arkasına ittiğimde irkilir.

Kafamı sallayarak "Neden benden korkuyorsun?" diye fısıldarım.

"Çünkü..." Nefes almaya çalışırken göğsü titriyor. "Sen farklısın." Son sözü zar zor duyuluyor. *Benim* duymamı bile istemiyor, arkamdaki iki palyaçoğu hiç saymıyorum.

"Öyleyim."

"Beni korkutuyorsun."

Ona hafifçe gülümsüyorum. "Benden biraz korkmanın sana sadece yararı olur, Penelope bebeğim. Bu, dikkatsiz davranıp başını belaya sokmanı engelleyebilir." Parmak eklemlerimle yanağını okşuyorum. "Ama şunu unutma, ben böyle olduğumda, *farklı* olduğumda, benden güvende olan tek kişi sensin."

Elim boynuna, sonra da köprücük kemiğine iner. O anda omzunun ne kadar sıyrıldığını fark ederim. Yarayı yeni almış, kan hala derisinin her yerine küçük noktalar halinde yayılmış. Yarayı da büyük. Omzunun tamamı ve üst kolu.

"Tsk, bu da kötü."

"Biliyorum, ben..." Nefesini keserek, ellerimle belini kavradığımda sözü kesildi.

Onu kaldırıp arkasındaki şifonyerin üzerine yatırıyorum.

"Kıpırdama."

"Sadece şunu söylemek istiyorum..."

"Bir dakika." Alnını öperim ve arkasını dönerim. "Bay Ellson." Başımı sallarım. "Miles."

Paul bana doğru bir adım attı. "Bu kesinlikle kabul edilemez.

Eğer onu cezalandırmazsanız, biz cezalandıracağız. Planladığımız gibi."

"Biliyorum, biliyorum," diyorum hafifçe, siyah gömleğimin kol düğmelerini açarken. Ses tonum, onun gergin ve öfkeli sesiyle tezat oluşturuyor. "Ve inan bana, ona uygun şekilde ceza verilecek."

Kırlangıçları cebime koyup kollarımı sıvadım ve ikisine tekrar baktım. "Tamam," diye nefes vererek söyledim, sonra gülümsedim. "Onu güzel saçlarından kim sürükledi? Ve omzunu kim incitti?"

Miles ağzını açıyor ama Peach onu kesiyor.

"Wren..."

Arkamı dönmüyorum, önümde yürüyen ölü adamları gözlemlemekle meşgulüm. "*Bir dakika* dedim, Trouble. Cezanı daha da ağırlaştırma."

"Dinle," Miles alaycı bir şekilde gülümser. "Hera'ya dokunmamızı istemiyorsan, belki de onun benim önümde sikini emmesine izin vermemeliydin, sence de öyle değil mi?"

"O benim. Onunla ne istersem yaparım. Eminim ki asıl mesele budur. Ve hayır, bu sana dokunma daveti değil. O benim, Miles. Senin değil. Onu senin önünde dört ayak üstüne çöktürüp, benim adımı haykırarak sesi kısılana kadar sikebilirim, ama bu *yine de* sana dokunma daveti olmaz."

"Onun tapınağa izinsiz girmesi öyle," diye araya girer Paul.

"Beni rahat bırakır mısın? Ona girme izni yok çünkü *ben öyle dedim* ve bunu muhafızlara da söyledim. Cezalandırılabilir bir suç olduğu için değil." Yaklaşıyorum, sesim gittikçe daha yumuşak hale geliyor.

Tanrım, bu çok saf, çok mükemmel bir his.

Onlara kaşlarımı kaldırıyorum. "Şimdi, ilk soruma geri dönelim. Hera'nın saçına kim dokundu, omzuna kim dokundu bilmek istiyorum. Her biri birer kez mi? Hepsi birden mi? İkiniz de mi?"

Onlar tamamen sessiz kaldıklarında, sabrımın sonuna geldiğimi anlıyorum.

"İkiniz de, öyle."

Paul'un yüzüne o kadar sert bir yumruk atıyorum ki, çenesi parmaklarımın altında çatırdıyor. Yarın çok acıyacak, özellikle de onun için.

O bilinçsiz bir şekilde yere düşer ve ben çığlık atan Miles'a dönerim.

"Ne oluyor lan? *Ne oluyor lan!*"

Onu başından tutup ön kolumu ve pazımı birbirine bastırırım. O ciyaklar, koluma vurur ve beni itmeye çalışır, ama nafiye.

"Wren!"

"Bir dakika, Penelope bebeğim. Şu anda biraz meşgulüm," diye neşeyle cevap veriyorum.

Miles, onu kapıya sürükleyebilecek kadar güçsüz kalana kadar sıkmaya devam ediyorum. Yakasının arkasından tutup, başını kapı çerçevesine dayayıp kapıyı ona çarpıyorum.

"Wren!"

Peach'in çığlığı, biraz fazla ileri gittiğimi gösteriyor. Ama beni sakinleştirebilecek tek şey şiddet. Tekrar vuruyorum, ama onun küçük çığlığı sisin içinden geçiyor ve aniden Miles'ı öldürmekten daha önemli bir şey ortaya çıkıyor. O da Peach'e tüm dikkatimi vermek. Bu yüzden, bilinçsiz bir fareyle oynamakla ilgilenmeyen bir kedi gibi, onu bırakıyorum, gömleğimin tozunu silkeliyorum ve ayaklarımın dibindeki iki adamdan uzaklaşarak ona dönüyorum.

"Evet?"

Hareket etmemiş, hala şifonyerin üzerinde oturuyor, kollarını beline dolamış, kendine sarılmış. Gözleri şoktan fal taşı gibi açılmış ve bana bakmakta zorlanıyor.

"Söylemek istediğim... omuzlarımdaki çizikler..." Yutkunuyor ve saçlarıyla oynamaya başlıyor. "Tapınağın bahçelerine girmek için duvara tırmandığımda oldular."

Ona göz kırptım.

Oh.

Bu oldukça talihsiz bir yanlış anlaşılma.

Sessizliğim onu konuşmaya zorluyor.

"Biliyorsun, tapınağa arka kapıdan gizlice girebilmek için? İlk denememde kayıp düştüm. Ve bu sırada omzum çizildi. Sorun yok, çok da acımıyor, ve en önemlisi, bu onların suçu değildi, anlıyor musun?"

"Huh."

Yerdeki iki cesede bakıyorum ve sonra da güzel ama kesinlikle deli olan kız arkadaşına, ki şu anda endişeyle saçını çığnıyor.

"Peki, sana dokundular mı?"

Bu karmaşayı haklı çıkarmak için *bir şeye* ihtiyacım var ve o bunu hemen anlıyor.

O hevesle başını sallar. "Oh, evet. Evet. Miles beni saçımdan çekti. Çok acıdı." Benim davranışlarımı savunmak için abartıyor ve bunun için onu daha da çok sevdiğimi düşünüyorum. "Ve babası beni itti, ben de dirseğimi kapı çerçevesine çarptım."

Dramatik bir şekilde kolunu kaldırıp dirseğine bakmaya çalışıyor, kolunu bir o yana bir bu yana büküyor. "Evet, sanırım morarmış," diye ekliyor ve hafifçe yüzünü buruşturarak rol yapıyor.

Ona gülümserim, kendimi diğer taraftan geri dönerken hissederim. Bana işaret parmağını gösterdiğinde gülerim. Parmağının yanında mikro bir kesik vardır, muhtemelen kapı çerçevesini çok sıkı tutarken bir kıymık batmıştır.

"Ah," diye fısıldar. "Onlar da öyle."

Elini tutuyorum, parmağını öpüyorum, sonra da dudaklarını. Derinden. Onun küçük hareketine karşı ne hissettiğimi ona tam olarak gösteriyorum.

"Sen, genç bayan, birkaç gün bile kendini bir şekilde incitmeden duramayan ciddi bir baş belasısın." Onu tekrar öpüyorum, içimi durdurulamaz bir ihtiyaç kaplıyor. "Ve sen benim söylediğim bir şeye doğrudan karşı çıktın." Kollarını boynuma dolayarak beni kendine yakın tuttuğuunda durum daha da kötüleşiyor.

Öpücük daha şiddetli, daha sahiplenici hale geliyor. Alt dudağını ısıriyorum ve o, bacaklarını açarak vücudumu kendine yaklaştırırken inliyor. Sadece, bacakları engel olmadan çekmecenin birini açmak için geri çekiliyorum

ve orada bulduğum ilk şeyi alıyorum. Metal kelepçeler. Bu iş görür.

"Ellerini arkaya koy," diye ağzına doğru homurdanırım.

İki kez söylememe gerek kalmaz, bilekleri arkasında kaybolur. Kelepçeleri takarken, kelepçelerin kapanma sesiyle gözlerinin yuvarlanmasını seviyorum. Diğer bileğini de aceleyle kelepçelerim.

"Onları dene," diyorum, sesimi alçaltarak. O onları çektiğinde yüzümde bir gülümseme yayılıyor.

"Bunlar gerçek kelepçeler," diye mırıldanıyor, bunların internetten satın alınan kırılabilir tüylü kelepçeler olmadığına inanamıyor.

Buraya gelmek için giydiği siyah kot pantolonun düğmesini açıp aşağı kaydırıyorum, güzel kalçalarından ve dizlerinin altından geçirmek için sertçe çekiyorum.

"Eh, bunu benim için eğlenceli hale getirmem gerek, değil mi?"

Gülümserim ve pantolonumu çıkararak sertleşmiş sikimi serbest bırakırım.

Ben ucunu onun ıslaklığına sürtmeye başladığımda, o çoktan nefes nefese kalmıştır. Klitorisini okşadığımda, başı geriye düşer.

"Wren," diye inliyor. "Sana ihtiyacım var."

Saçlarını yumruklayarak bana bakmasını sağlıyorum, sonra sikimi tutup kendimi onun girişine bastırıyorum.

"Açıkça söyleyeyim," diyorum, ağzı açık kalmışken. "Bu senin cezan değil. Bu, senin karşı konulmaz olman yüzünden, Trouble."

Onun içine şiddetle giriyorum, o inlerken midem kasılır ve onun etrafımda gerildiğini hissediyorum. Islaktı, ama benim boyutumun ona fazla geldiğinden şüphem yok ve onun güzel çırpınış sesleri, sırf daha fazla duymak için onu mahvetmemek için kendimi zor tutuyorum.

Geri çekilip tekrar içeri giriyorum, onu tamamen dolduruyorum. "Siktir," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Derin. Çok derin."

"Bak bana bana diyorum emrediyorum diyorum
dişlerimi dişlerimi "Kontrol kontrolü elinde tutuyor?"

"Sen."

"Vücudun kime ait?" "Sana," diye inledi.

"Doğru. Ve onunla istediğimi yaparım, değil mi?"

"E-evet," diye inliyor, ben onun içinde yavaşça ve derinden hareket ederken.

"Öyleyse iyi bir fahişe gibi sikimi al ve boşaldığında adımı haykır, bebeğim."

Ondan sonra, artık kendimi tutmaya çalışmıyorum. Acımasızca ona giriyorum, uzun, gür saçlarını iki kez yumruğumun etrafına dolayarak bana bakmasını sağlıyorum. Hızımı kaybetmeden, dizlerimi hafifçe büküyorum ve her geriye doğru ittiğimde mükemmel noktaya ulaştığından emin oluyorum.

Gözleri geriye doğru yuvarlanmaya başlar ve etrafımda kasılma şekli benim sonum olacak.

"Adımı," diye homurdanıyorum, alnımı alnına bastırırken.

"W-wren. Wren... *Lanet olsun, Wren!*" diye bağırdı, tüm vücudu titreyerek benim etrafımda patladı. Ve ben, bir milisaniye daha dayanıp, bir kükremeyle onun içine boşaldım.

Nefesimizi toplamamız birkaç dakika sürer ve o kıvranmaya başlayana kadar çekilmiyorum.

"Bunları çıkarabilir miyiz?" diye soruyor ve kelepçeleri çekiyor.

"Siktir," diye tıslıyorum ve endişeyle gerilen yüzünü izliyorum.

"Ne?"

"Anahtarlar. Nerede olduklarını bilmiyorum."

Kız benim tutuşumdan kurtulur ve ben etrafa bakınırken pantolonumun fermuarını çekerim. Ah, Paul ve Miles hala oradalar. Aklımdan çıkmış.

"Wren Hunter," diye bağıırır. "Sen ciddi misin?"

Kafamı sallayarak, çekmecedен anahtarları alırken ona gülümsüyorum. "Hayır." Yumuşak bir kahkaha atıyorum. "Sadece alındaki o güzel öfkeli damarı öpmek istedim," diye itiraf ediyorum ve tam da bunu yapıyorum.

Kelepçeleri çözdüm ve o omzumun üzerinden baktı.

"O ikisinin bir yerlerde ölü bulunmasından endişelenmem gerekir mi?" diye sorar.

Onlara bakarım, sonra tekrar ona. "Hayır. Hak ettiklerini çoktan aldılar."

"Söz veriyor musun?"

"Evet." Başımı sallarım. "Seni bıraktığım yere geri götürelim, olur mu?" Dudaklarına fısıldarım. "Yatak odama, kalman gereken yere."

"Evet, lütfen. Beni buradan çıkar. Burası berbat bir yer."

Notlar

College Peach

- Metal, punk ile aynı şey değildir.
- Hala kabuklu deniz ürünlerine ve kedi tüylerine alerjisi var.
- Yeşil zeytinleri her zaman ona bırakın.
- Artık metal müziği sevmiyoruz.
- ~~Çay ağacı ve nane şampuanı~~
- ~~Patates kızartmasına peri-peri tozu eklemeyi unutma.~~
- Her ayın ilk Salı günü pişir ve çalkala.
- Kahvesine şeker koymayın. Midesini bulandırıyor
- Kızlar gecesi sırasında beni rahatsız etmeyin Wren 😞
- Pepperoni pizzaya baharatlı bal ekleyin
- Sağ omzundaki üçgen çilleri sık sık kontrol edin. Dermatolog gözlem altında tutulmasını söyledi.
- Yeni görme sonuçları: Sağ göz -2,75. Sol göz -3,25
- Eğer gelecek Eylül ayında EEAJ'nin yıllık yayınına girerse, duyuru gelecek yıl Ağustos ayında yapılacak.
- ~~Bir hafta içinde diş teli çıkarılmalıdır.~~
- Yeni şampuan: içinde hindistancevizi yağı var
- Patates kızartmalarında artık peri-peri yok
- Aptal köpeği sakla

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Wren

No Angels - Stellar

Birkaç saniye boyunca nerede olduğumu bilmeden uyanıyorum. Odam, yatağım, ama Peach'in kokusu var. Çiçek ve meyve kokusunun çok özel bir karışımı. Daha spesifik olarak, gül ve liçi kokusu, ama bunu biliyorum çünkü uzun zaman önce onun parfümünü araştırmıştım. Ondan önce, sadece bağımlısı olduğum bir koku olarak biliyordum.

Bağımlı olduğum bir şeyden bahsetmişken, Peach yanımda değil. Onu dün eve getirdim ve benim yatağымda birlikte uykuya daldık. Duşun sesini duyuyorum ve ona katılmaya hazırım, ama bedenimin tam olarak farkına vardığım anda, elimde bir şey hissediyorum.

Bir kağıt parçası.

Bütün varlığım donuyor.

Duval'ın bana verdiği kitabı açmadığımı kesin olarak biliyorum. Çember için kimi öldürmem gerektiğini bilmiyorum, öyleyse bunu nasıl yapmış olabilirim?

Hayır, kimi öldürdüğümün tek bir cevabı var ve yumruğumu açıp içindeki kanlı kağıda baktığımda kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

"*Siktir*," diye tıslıyorum, üzerindeki isimleri okurken.

Paul Ellson

Miles Ellson

"Kahretsin." Elimi yüzüme sürdüm.

Onları zindanın zemininde baygın halde bıraktığımı çok iyi hatırlıyorum. Peach'i evime götürdüğümü ve onu kollarımda uyuyakaldığımı hatırlıyorum.

Onları almaya geri döndüğümü hatırlamıyorum.

Bu kötü. Daha önce hiç bu kadar kötü olmamıştı. Peach'e kendimi ne kadar çok kaptırırsam, o da bana o kadar çok verir, ben de o kadar kötüleşirim.

Duval bunu öğrenecek ve yaptığım şey için hiçbir mazeretim yok, sadece ona dokundukları için. Onu cezalandırmaya çalıştılar. Aslında ona zarar vermediler. Peach için öldürdüğüm ilk kişi, Çember'in bir üyesi değil. Cesetler birikiyor ve bunun yanıma kalacağını sanmıyorum. Çember ile ciddi bir sorunum olabilir.

Duş duruyor ve kalbim de onunla birlikte duruyor. Peach görmeden bunu atmam lazım. Ellsonlara daha fazla zarar vermeyeceğime söz verdim. Duval'la başım belada ise, Peach'in bana ne yapacağını düşünmek bile istemiyorum.

Hareket etmek için çok geç kaldım. Banyo kapısı açılıyor ve kağıdı ağzıma tıkıyorum. Peach, üzerine bir havlu sarılmış ve saçını kurutmak için kullandığı başka bir havluyla dışarı çıkıyor. Saçını sarmak için eğilmiş, yere bakıyor ve ben de bu fırsatı, dilimde iğrenç bir macun haline gelene kadar deli gibi çiğnemek için kullanıyorum.

Onları, onun için önemsiz bir şey için öldürdüğümü öğrenirse, beni öldürecek.

Dikleşiyor, bana sert bir bakış atıyor ve ben kağıdı yutuyorum.

"Wren." Sert sesi başka bir açıklamaya gerek bırakmıyor. O biliyor.

Sebepsiz yere bir kağıt parçası yuttum.

Hayatım mahvoldu.

"Evet?" diye masumca soruyorum.

"Konuşmamız gerek." Omurgası dik, kaşları çatık bir şekilde bana doğru ilerliyor.

Boğazımı temizleyip ayağa kalkarım. Onun üzerinde bir avantaj sağlamam lazım. Boyum yardımcı olacaktır. "Ne hakkında?"

Karşımda durur, başını sallar. "Miles ve babası hakkında."
O bana kaşlarını kaldırırken omuzlarım düşer. "Biliyorum.
Üzgünüm..."

"Garip bir şekilde duygulandım."

Şaşkınlık beni sararken, ona bakarak duraksıyorum. "Bir daha
söyle misin?"

"Biliyorum," diye homurdanır. "Bana ne oluyor bilmiyorum. Sanki
beynimi küçük bir kaşıkla yiyip beni senden daha da sapkın hale
getiriyormuşsun gibi hissediyorum, ama bana zarar verdikleri için iki
adamı dövdün ve ben... duygulandım."

"Dövdün mü?"

"Evet." Sevimli bir köpek yavrusu gibi başını yana eğdi. "Oradaydın,
değil mi? Yoksa sen de sonuna kadar gitmediğinde neler olduğunu
unuttun mu? Mr. Hyde'a dönüştüğünde nasıl oluyor?"

Bilmiyor. Kahretsin. Bilmiyor.

"Hatırlıyorum." Başımı sallıyorum. "Ve yine aynısını
yapardım." "Evet, peki, bunu alışkanlık haline
getirmeyelim."

Yumuşak bir gülümsemeyle, elimi ensesine koyarak onu kendime
yaklaştırıyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum.
Peach'i öpmek, beni *başımı döndüren* türden bir hareket.

Her seferinde, tekrar bir genç oluyorum, aşık olduğum kızın beni fark
ettiğine inanamıyorum. Kafam, geleceğimizle ilgili hayaller ve umutlarla
doluyor.

Hepsi ondan geliyor, dudaklarının benim dudaklarımla
birleşmesinden ve dillerimizin birbirine dolanmasından. Ağızlarımız
birbirine değdiği anda kaçan küçük iç çekişi ve kollarımda nasıl da
uysal hale geldiğini hissetmem.

Peach ve benim birçok ortak noktamız var. Bunlardan biri de bilim
insanı olmamız. Edebiyata pek ilgi duymuyoruz. Şairlerin kendilerini
ifade etme biçimini pek anlamıyoruz. Biz gerçekleri seviyoruz. Verileri.
Bilimsel olarak desteklenen bilgileri. Bu bizim tutkumuz.

Aşkın kalpte değil, beyinde olduğunu hep düşünmüşümdür.
Tetikleyicilerimiz var, bunlar beynimize iletilir ve beyin oksitosin,
dopamin ve serotonin gibi nörotransmitterler salgılar

bizi çılgınca şeyler hissettirir. Aşk fizyolojiktir. Bir ödöl sistemidir ve biyolojik ödölle eylemlerimizi motive eder.

Bunu kesin olarak biliyorum. Lanet olası bilimsel bir gerçek.

Ama o zaman neden onu öptüğümde, birdenbire bilimin hiç anlamadığı şeyleri anlayabileceğime inanıyorum? Peach'le birlikteyken, sonsuzluğu ölçüp hissedebiliyorum. Ona olan aşkım bu. *Sonsuz*.

Onun teni benimkine değdiğinde ve parfümü beni sardığında, bilim adamlarının aşk hakkında anlayamadıkları soruların cevaplarını buluyorum. İlk tetikleyici neydi? Neden o kişi? Kimyayı ne yarattı? Bir kalıp var mı, bizim yaptığımız bir seçim mi?

Evet. Peach.

Peach, tüm bu soruların cevabı.

O benden uzaktayken, beni fark etmediğinde, incindiğinde, takıntıyı ve cinayeti açıklayabilirim.

Her şeyi biliyorum çünkü Peach bana hepsini hissettiriyor.

Ayağına takılıp düşüyor, ayrılmaya zorluyor ve kalbim biraz küçülüyor. Neredeyse acı verici.

"Wren." Alt dudağını ısırarak, yeşil gözleri yüzümü izlerken elleri benim pazılarımı sarar. "Dün gece hakkında konuşmak istiyorum. Senin sen olmadığın hakkında."

"Kızdığımı konuşmak istemiyorum."

Odanın içindeki ondan başka herhangi bir şeye bakmaya çalışıyorum, ama o elini yanağıma koyuyor, yumuşak ve sessizce gözlerime bakmamı sağlıyor ve ben onun dokunuşuna eriyorum.

"Öncelikle buna *sinirlenmek* demeyelim. Bu ikimizi de ilgilendiriyor, bir takım olarak. Seni suçlamak için burada değilim. Yardım etmek için buradayım, tamam mı?"

Elimi onun elinin üzerine koyuyorum, yanağımdan çekip iç bileğini öpebilmek için.

"Tamam," diye fısıldadım, boğazımdaki yumruya kıyasla göğsüm garip bir şekilde hafiflemişti.

Peach söz konusu olduğunda anlaşıldığımı hissediyorum ve bu onu her zaman diğerlerinden üstün kılan şey. Bu kadın her gün içimde yeni bir

duygular uyandırıyor ve en kötüsü bile cennet gibi geliyor.

Bir adım daha atmadan önce gerginliğimi biraz olsun gidermek için boynumun arkasını ovuşturuyorum.

"Benden korkuyor musun?"

"Hayır." Cevabı otomatik. Herkese böyle cevap veriyor.

Korkmuş olsa bile.

Gözlerimi deviriyorum ve o biraz gülüyor.

"Söz veriyorum, Wren. Senden korkmuyorum. Özellikle de dün geceden sonra."

"Onları öldürdüm."

Kimi öldürdüğümü söylememe gerek yok. Neden öldürdüğümü söylememe gerek yok. O aptal değil.

Sonsuza kadar süren bir ritim var. Peach'in yanındayken bunu da ölçebiliyorum. Gözlerini benden bir saniye ayırması sonsuzluk gibi geliyor. Başka birine bir dakika ilgi göstermesi. Sınıfta onu bir saat uzaktan izlemek zorunda kalmam. Hepsi aynı şey.

Sonsuzluk.

Ve şu anda, ağzı hafifçe açık, gözleri kapanıyor, ben güvence beklerken pozisyonunda neredeyse fark edilmeyecek bir değişiklik var. Tanrım, sonsuzluk çok uzun.

"Benden korkuyor musun?" diye tekrar soruyorum, sesim artık neredeyse kısık çıkıyor.

Ve cevap vermeden önce düşünmek için zaman ayırıyor. Dengemi kaybetmeme izin veriyor.

"Senden korkmuyorum," diye fısıldıyor.

Onu nefesini kesecek kadar güçlü bir şekilde kollarımın arasına alıyorum, ama o yine de kollarını boynuma doluyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum boynuna, yüzümü onun tenine gömüyorum.

Onun parfümünü, beni hayatta tutan oksijenmiş gibi içime çekiyorum.

Şimdiye kadar, onu fiziksel olarak elimde tutuyordum. Beni terk edemezdi. Ama Peach, benim ona aşık olduğum gibi bana aşık oluyor. Ve ben her zaman istediğim her şeye sahip oluyorum.

Kalbini.

Ruhunu.

Bundan eminim çünkü ikisi de benimkine sıkı sıkıya bağılı.

"Eğer yaparsan," diyor kendinden emin bir şekilde, göğsümde kalp atışlarının hızlandığını hissetmeme rağmen. "Senin her parçanı benimle paylaşacaksın. *Seni* korkutan parçan bile."

Dik durup saçlarını omuzlarının üzerine atıyorum.

"Söz veriyorum. Ama önce, cezanla ilgili bir mesele var, Penelope bebeğim."

Otuzuncu Bölüm

Peach

Cravin' - Stiletto, Kendyle Paige

"Nefes alamıyorum," diye
hırıltıyla söylüyorum.

Oturma odasındaki ahşap zeminde diz çökmekten dizlerim ağrıyor ve sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi hissetmenin yanı sıra, Achilles'in her an içeri gireceğinden korkuyorum.

Wren duş aldı, bana kahvaltı hazırladı ve iç çamaşırlarımla diz çökmemi, ellerimi arkamda tutmamı ve sessiz olmamı isteyene kadar neredeyse hiç konuşmadı.

Son kısmı yapmakta zorlanıyorum. Özellikle de boynuma ince bir deri tasma taktıktan sonra. Hera kolyemi ona taktı ve lotus çiçeği şimdi boğazımın çukuruna düşüyor.

Artık kime ait olduğunu saklayamazsın, Trouble.

Yavaşça etrafımda dönüyor ve arkamda duruyor. Parmaklarından birini ensemin arkasında hissediyorum ve tasma adının hakkını verene kadar çekiyor.

"Gördün mü, *artık* nefes alamıyorsun."

İçgüdüsel olarak ellerimi boğazıma götürüp, onu nefes borumdan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Ellerini arkaya koy. Hemen."

Ona itaat edersem durur diye umarak ellerimi hemen geri koyuyorum. Ve işe yaradı. O önüme geri adım attığında derin bir nefes alıyorum.

"Korkularının çoğu, benimle mücadele eden inatçılığından kaynaklanıyor. Ama içten içe benimle güvende olduğunu biliyorsun, Penelope. Tek yapman gereken bırakmak. Bunu benim için yapabilir misin?"

Kapıya, sonra tekrar ona bakıyorum. O benim aklımı okuyor ve cevap veriyor, böylece kuralları tekrar çiğnemek zorunda kalmıyorum.

"Achilles bugün meşgul." Önümde çömelip çenemi tutarak gözlerimin içine bakmamı sağladı. "Ama erken dönüp seni bu halde yakalasa bile, kıpırdamayacaksın. Kontrol bende. Sen benimsin, vücudun benim, başkalarının görmesi ya da görmemesi bana kalmış. Anladın mı?"

Ben başımı sallıyorum ve o beni bırakmadan önce dudaklarımı öpüyor. İçimi titretenin onun sözleri mi, gücü mü yoksa derin sesi mi olduğunu bilmiyorum, ama şimdiden bu kadar ıslandığım için utanıyorum.

"Güzel."

Parmakları nazikçe köprücük kemiklerimi okşadı ve sütyenimin askılarını yana itti. Yavaşça, sütyenimin kupalarını aşağı çekerek sertleşmiş meme uçlarımı ortaya çıkardı ve ikisiyle de başparmaklarıyla okşadığında titredim. Tüylerim diken diken oldu ve nefes verirken ciğerlerim hırıltılı bir ses çıkardı.

"Düşünüyordum da," diye mırıldanıyor. "Bugün ormanda yürüyüşe çıkabiliriz."

Sanki kahvaltı masasında günümüzü planlıyormuşuz gibi konuşuyor, ama parmakları acımasızca devam ediyor ve elektrik benim içime işleyip durduğu için hiçbir şeye odaklanamıyorum.

"Yeni köpeğimizi de yanımızda götürebiliriz."

Birini, sonra diğerini çimdikliyor ve ben yerinde kıvranarak nefesimi tutuyorum.

"Sonra belki Akropolis'te öğle yemeği yeriz, ya da kampüs dışına çıkabiliriz."

"Tanrım, Wren," diye inlerim.

"Sessiz ol." Sert sesi, günümüz hakkında konuşurkenki yumuşak tavrıyla tam bir tezat oluşturuyor.

Alt dudağımı ısıyorum, başımı geriye atıyorum ve elleri belimde. Beni yukarı çekiyor, artık ters dönmüş ayaklarımın üzerinde durmuyorum.

Nedenini ancak ağzı meme uçlarımdan birine değdiğinde anlıyorum. Beni daha erişilebilir hale getirmek istemiş. Yer değiştiriyor ve ben yüksek sesle inliyorum, kalçalarım ileri geri hareket ediyor, ona doğru eğiliyorum.

"Sana giyecek bir şey vereceğim. Zor olacak, ama bunun bir ceza olduğunu unutma." Cildime karşı konuşuyor ve tükürüğüyle nefesi karışarak hislerimi daha da yoğunlaştırıyor. "Sonra yürüyüşe çıkacağız ve cezan bitene kadar sadece benimle sevişmem için yalvararak konuşabilirsin. Anlaşıldı mı?"

Başımı sallıyorum ve bu ona yetiyor. Ayağa kalkıyor ve parmağını bana doğrultuyor.

"Kal."

Odayı terk ediyor ve geri geldiğinde dizlerim ağrıyor. Bu, kalmak için rahat bir pozisyon değil. Önümde duruyor ve ayağını dizlerimin arasına, biraz ötesine koyuyor.

"Otur."

Onu öldürebilirim. Ben onun köpeği değilim. Ama lanet olsun, o kadar azgınım ki, köpeği olsam da fark etmez, çünkü düşünmeden kendimi hızla indiriyorum. Amım onun deri ayakkabısının üzerine geliyor ve aklımı kaçırmak üzereyim.

"Aferin kızım, sırtını düzelt. Bana o güzel göğüslerini göster, Trouble."

Bunu yaptığım anda, elinde tuttuğu şeyi bana gösterdi.

"Wren..."

"Şşş. Sen istesen de istemesen de devam edecekler. Kıpırdama."

Yine eğiliyor ve bu sefer zincirle birbirine bağlı iki meme ucu kelepçesi getiriyor. Endişeli gözlerim meme uçlarıma takılıyor. Onlarla bir kez daha oynuyor, öncekinden daha sert olduklarından emin oluyor ve sonra kelepçeleri takıyor. Birbiri ardına.

Tamam... Buna dayanabilirim. O kadar da kötü değil...

"Siktir!" Sağ meme ucumdan bir acı geçince çığlık atıyorum. Parmakları küçük tekerleğin üzerinde ve kelepçeyi yavaşça sıkıyor. "Dur... dur... dur."

Durur, ama sadece diğerine de aynısını yapmak için. O işini bitirdiğinde gözlerim sıkıca kapalıdır ve acıdan nefes nefeseyim.

"Cezanı çok iyi karşılıyorsun, Penelope bebeğim. Benim için iyi bir kız olmaya devam et."

Bu sözler bir şekilde acımı dindiriyor ve başparmakları sıkıştırılmış meme uçlarımla okşamaya başladığında, zevk karnımdan aşağıya doğru yayılıyor.

karın bölgemin ötesine kadar yayıldı.

Ağzımı açıp ona tekrar bakıyorum.

"Güzel," diye boğuk bir sesle söyler ve başparmağını dudaklarıma getirip dilimin üzerine koyana kadar iter. "Lanet olasıca güzel."

Sertleşmiş, bunu kot pantolonundan görebiliyorum ve beni bu kadar seksi bulduğunu bilmek ona olan ihtiyacımı ikiye katlıyor.

Dilime bastırarak, başparmağını iki parmağıyla değiştirir ve bu sefer boğazımı sikmek üzereymiş gibi ağzımın daha derinliklerine doğru iter. Üç parmağa çıkar ve ben kendime salya akıtarak, ondan daha fazlasını isterim, bana vereceği her şeye çaresizce ihtiyaç duyarım.

Başımı hareket ettirip parmaklarını sanki onun penisiymiş gibi emiyorum ve farkına varmadan kalçalarımı hareket ettirip kendimi onun ayakkabısına sürtüyorum.

"Siktir, Peach." Ona bakıyorum, çenesi şaşkınlıktan mı yoksa zevkten mi gevşemiş, bilmiyorum. "Şu haline bak. Sen benim ihtiyacım olan her şeysin."

Bu beni daha da tahrik ediyor ve parmaklarını çekip başımın arkasına bastırduğunda, yüzüm onun kot pantolonuna yapışıyor. Beni kendine yakın tutarken ben doyumsuz oluyorum.

"Seni istiyorum," diye inliyorum. "Sikini ağzımda istiyorum." O, daha sert bastırarak tıslıyor. "İyi kızlar kibarca ister."

"Lütfen," diye inlerim. "Seni tatmak istiyorum. Seni hissetmek istiyorum."

O uzaklaşıyor, sanki ben dünyadaki en değerli mücevhermişim gibi bana bakıyor.

Gülümseyerek şöyle diyor: "Üç hafta önce, tam da bu pozisyondaydın ve beni istemediğini söylüyordun. Şimdi haline bak. Bu kadar kısa sürede seni bu kadar uysal bir sürtük haline getirebileceğimi kim düşünürdü?"

O uzaklaştığında dünyam başıma yıkılıyor, beni boş ve her zamankinden daha muhtaç bırakıyor. Arzudan kendimi kaybetmek üzereymiş gibi hissettiğimde, onun sözleri hiçbir anlam ifade etmiyor.

"Şimdi giyin. Hâlâ yürüyüşümüz var. Ve sakın o kelepçeleri çıkarmaya kalkışma."

Bir çift tayt ve Wren'in uyluk ortasına kadar uzanan büyük lakros sweatshirt'ü giyiyorum. Donuyor muyum? Kesinlikle. Bu, buradaki sonbahar mevsimi için yeterli

burada sonbahar mevsimi için yeterli değil. Üşüyor muyum? Hayır. Sıcak hissediyorum, Wren elimi tutarken ormanda yürürken içimden arzular dalgaları geçiyor. Bu bir yürüyüş sayılmaz, ama ormanın derinliklerindeyiz ve bu kadar tahrik olmam, sanki maraton koşmuşum gibi hissettiriyor. Küçük Sosis önde koşuyor, kendi boyunun üç katı büyüklüğünde sopalar topluyor.

"Wren," diye on kez inliyorum. "Lütfen... Artık yapamıyorum."

"Acıyor mu?" diye soruyor yumuşak bir sesle. "Onları çıkarmak için can atıyor musun?"

Duruyorum, onu da durmaya zorluyorum ve bana döndüğünde dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum. "*Sana* çaresizce ihtiyacım var," diyorum nefes nefese. "İçimde olmana ihtiyacım var. Seni hissetmeye ihtiyacım var. Boşalmam lazım. Lütfen, dersimi aldım. Bana işkence etmeyi bırak."

Bir saniye önce elleri kıcımda, bir saniye sonra beni kaldırıyor ve bacaklarımı beline dolamama izin veriyor.

"Ne dersin?" diye ağızma doğru homurdanıyor.

Dev bir ağaç gövdesine itiliyorum ve o boynumdan omzuma kadar öpmeye başladığında neredeyse cümle kuramıyorum.

"Tapınağa gitmeme izin verilmediğini. Eğer bir yerde kalmamı söylersen, kalacağım."

Leggingimi olabildiğince aşağı indiriyor, aynı şeyi kendi kotuna da yapıyor ve sonra penisi girişime ediyor. Orada kalıyor, zar zor içeri giriyor, bir eliyle beni kıcımdan tutarken, diğer eliyle süveterimi göğüslerimin üstüne çekerek beni tamamen çıldırtıyor.

"Dün neden oraya gittin? Söylediğim her şeye karşı çıkmayı mı seviyorsun? Belki de cezalandırılmayı seviyorsun?"

Beynim artık neredeyse çalışmıyor, ama Hermes hakkında hiçbir şey söyleyemeyeceğimi biliyorum. Bu yüzden başımı sallıyorum.

"Ne yapmam gerektiğini söylenmesinden hoşlanmıyorum ve neden oraya gitmemi istemediğini görmek istedim." Yalan acıdır, ama gerçeği itiraf etmek imkansızdır. Hermes bana bunun bedelini ödettirirdi.

O kelepçeleri çözmeye başladığında inliyorum, kan meme uçlarıma geri akarken acı dayanılmaz hale geliyor, ama her bir tekerleğin her dönüşünde

biraz daha derine batıyor ve onunla dolduğumda yıldızlar görüyorum.

"Dinlemediğinde ne olacağını şimdi anladın mı? Ne yaparsan yap, seni her zaman koruyacağım. Kendini belaya sokarsan, *her zaman* senin için sorunları çözeceğim. Ama bana karşı gelme."

Kelepçeleri yere atar ve önce bir meme ucumu, sonra diğerini okşar. Meme uçlarım zonkluyor ve ben de sürtünme hissetmek için kalçalarımı sallamaya çalışıyorum.

"Sen, benim güzel kızım," diye hırıltılı bir sesle konuşur ve yavaşça içimde derinlere doğru hareket etmeye başlar, "beni akıl sağlığımın sınırında tutuyorsun. Ve ben buna bayılıyorum."

Sertçe itmiyor. Yavaş, derin, her hareketinde nefesimi kesiyor ve içimi kaplayan duygular kafamı karıştırıyor.

"Kahretsin," boğazımda yükselen tutkuyla söylüyorum. "Seni seviyorum."

Biraz daha sert vuruyor. "Beni mi seviyorsun yoksa seni sikme şeklimi mi?" "*Seni*, Wren. Seni ve bana hissettirdiğin her şeyi seviyorum

hissettirdiğin her şeyi seviyorum."

Beni kendine daha yakın tutuyor.

"Bu çok fazla," diye nefes nefese kalıyorum.

"Patlayacak gibiyim." Eli göğüslerimden ayrılıp kasıklarımın üzerine bastırıyor.

"Siktir, hayır, hayır, hayır..." Çevremizdeki dünya yok olurken ben çığlık atıyorum.

Daha da içeri giriyor, her geri kayışında G noktamı okşuyor.

"Beni boşaltma," diye ciyaklarım. "Utanç verici."

"Oh, ama benim için tam da bunu yapacaksın, Trouble. Ve bu utanç verici değil. Bu çok güzel."

Elimden gelen tüm gücümle sıkıyorum, ama bu sadece onu daha fazla hissetmeme, bu lezzetli işkenceyi daha fazla hissetmeme neden oluyor.

"Dışarıdayız," diye nefes nefese söylüyorum. "Biz... biz..."

"Seni hemen eve götüreceğim. Seni yıkayacağım. Eğer istersen, işimiz biter bitmez seni baştan aşağı yalayacağım. Şimdi *bırak beni*."

O kadar şiddetli boşalıyorum ki, bayılacakmışım gibi hissediyorum. Kollarında olmak o kadar güvenli ki, onun beni her yerine boşaltırken hissettiği

beni üzerine fıskırtıyor. O da aynı anda boşalıyor, ateşli vücudu zevkten titriyor.

Artık nerede olduğumu bilmiyorum. Gözlerimi kırpiyorum ve o içimden çıkmış, hala beni sıkıca tutuyor.

"Seni seviyorum," diyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki, seni kaybedersem öleceğimden korkuyorum."

O benim taytımı yukarı çekirken, ben onun boynuna gülümsüyorum. Legginglerim nemli ve yanaklarım kızarıyor.

"Hadi eve gidelim," diye mırıldanıyorum. "*Birlikte*. Böylece ölmezsin."

Ormanın dışına çıkmak üzereyken ikimizin de telefonları çalar. Hermes'in sesini tanıdığım da panik içinde Wren'e bakarım. Dün bana söylenen her şeyi yaptım. Beni ifşa edemezler, değil mi?

Wren uygulamayı açtığında yüzü düşer ve benim kalbim de onunla birlikte düşer. "Siktir," diye mırıldanır.

"Ne? Ne oldu?"

"Paul ve Miles," diyor ve elini yüzüne götürüyor. "Görünüşe göre cesetleri kampüste bırakmışım. *Yine*."

Notlar

College Peach

- Metal punk ile aynı şey DEĞİLDİR.
- Hala kabuklu deniz ürünlerine ve kedi tüylerine alerjisi var.
- Yeşil zeytinleri her zaman ona bırakın.
- Artık metal müziği sevmiyoruz.
- ~~Çay ağacı ve nane şampuanı~~
- ~~Patates kızartmasına peri-peri tozu eklemeyi unutma.~~
- Her ayın ilk Salı günü pişir ve çalkala.
- Kahvesine şeker koymayın. Midesini bulandırıyor
- Kızlar gecesi sırasında beni rahatsız etmeyin Wren 😞
- Pepperoni pizzada baharatlı bal
- Sağ omzundaki üçgen çilleri sık sık kontrol edin. Dermatolog gözlem altında tutulmasını söyledi.
- Yeni görme sonuçları: Sağ göz -2,75. Sol göz -3,25
- Eğer gelecek Eylül ayında EEAJ'nin yıllık yayınına girerse, duyuru gelecek yıl Ağustos ayında yapılacak.
- ~~Bir hafta içinde diş teli çıkarılmalı.~~
- Yeni şampuan: içinde hindistancevizi yağı var
- Patates kızartmalarında artık peri-peri yok
- Aptal köpeği sakla

Otuz Birinci Bölüm

Wren

Buna alıştım - Camila Cabello

"Konuş benimle," diyor Peach yatakta otururken ve örtü beline kadar kayarak çıplak göğüslerini ortaya çıkarıyor.

Eve gittik, duş aldık, yemek yedik, ama birbirimize karşı doyurmamız mümkün olmayan bir açlık var.

Yorganı tekrar çekip, başını yana eğerek bana etkilenmemiş bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. Yastığımda daha rahat oturmak için ellerimi başımın arkasında birleştiriyorum.

"O manzarayı keyifle izliyordum."

"Wren Hunter, odaklan. Konuşacağımızı söylemiştik. Ama Hermes'in gönderisini gördüğümüzden beri müstehcen konuşmalar dışında tek kelime bile etmeyi reddettin."

Ne diyeceğimi bilemeden tavana bakıyorum. Haklı, bu konuyu hiç konuşmadım çünkü nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Hermes'in gönderisinden sonra kampüs güvenliğinden bir e-posta geldi. Bazı cümleler hala kafamda yankılanıyor.

Eğer bir şey duyduysanız veya gördüyseniz, lütfen polise başvurun.

Birisi öğrencileri ve muhtemelen onların aile üyelerini hedef alıyor.

Lütfen derslere gitmek dışında konaklama yerinizden ayrılmayın.

Silver Falls Üniversitesi Polis Departmanı ile suçluyu yakalamak için yoğun bir şekilde çalışıyoruz.

Hala Scrabble taşlarıyla ilgili hiçbir bilgi vermiyorlar. Muhtemelen bir seri katil aradıklarını söylemekten kaçınmak ve taklitçilerin ortaya çıkma riskini önlemek için.

Hırıldıyorum. Polis hakkında çok endişeli değilim, daha çok Çember'in henüz bir şey söylememiş olması beni endişelendiriyor. Beni bu işten kurtarmayacaklarını biliyorum.

"Seni bir şey hakkında konuşmaya zorlayamam," diyor Peach yumuşak bir sesle. Elini saçlarımın arasında gezdiriyor ve tüm vücudum titriyor.

Penelope Sanderson-Menacci çıplak bir şekilde yatağımda yatıyor ve parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor. O kadar yakın ki, yorganın altında vücudunun ısını hissedebiliyorum. Geriye uzanarak sol tarafında bana dönüyor ve bacaklarından biri benim bacağımın üzerine geliyor.

Tanrım, bu cennet gibi.

"İlk mektuplarımı ortaokulda biyolojik aileme yazdım," diye fısıldıyor.

Başımı yana çevirip gözlerimi kocaman açıyorum.

"Peach, bu tür konularda açık sözlü biri olmadığını biliyorum. Seni asla zorlamam."

"Biliyorum." Gülümsüyor. "Ben istiyorum. Senin yanında kendimi güvende hissediyorum. Senin yanında hep kendimi güvende hissettim."

Ben tamamen ona dönene kadar bekliyor ve yatağımda, çarşafın altında çıplak olarak, bana karşı kendini savunmasız hale getiriyor.

"On üç yaşındaydım ve Stoneview Ortaokulu, ebeveynlerin bizimle bir gün geçirmek için geldiği aptalca bir etkinlik düzenlemişti. Çok tuhaftı. İki babam da gelememişti. Sanderson iş için Washington'daydı ve Menacci, ölüm döşeğindeki annesini ziyaret etmek için İtalya'ya gitmişti."

O yukarı bakar ve herkese, sanki anılarını arıyormuş gibi görünebilir, ama ben onun kırılğanlığından bir mola verdiğini anlayabiliyorum.

"Her neyse, çocuklardan biri - kim olduğunu söylemeyeceğim, çünkü onların ceset torbasında olmasını istemiyorum - gerçek ailem olmadığı için kimsenin beni almaya gelmediğini söyledi. Sonra tekrar terk edildiğime dair bir şaka yaptı." Sesi kırılır ve yutkunurken bana gülümser. "Tahmin edebileceğiniz gibi, ona birkaç kitap fırlattım ve çenesini kapatmasını söyledim. Mesele şu ki, pek çok ebeveyn orada bile değildi. Burası Stoneview, bu yüzden çoğu dünyanın çeşitli yerlerinde çalışıyor ve çocuklarını ev personeline bırakıyordu."

İç yanağını ısıyor ve çarşafın altında elini elimle tutuyorum.

"Sanırım o çocuk beni gerçekten etkiledi." Kıkırdar. "O gece eve gittim ve bir not defteri aldım çünkü babalarım, burada olmadıkları için günümü mahvettiklerini söylemek için bir şeyler yazmak istedim. Ama kalemi kağıda koyduğum anda, bilinçaltımda '*Sevgili Anne ve Baba*' yazdım."

Yine yutkunur ve boğazının nasıl sıkıştığını hayal edebiliyorum.

"Çok kısa bir mektuptu. Sadece birkaç cümle. *Sevgili anne ve baba, size hiç mektup yazmadım ve beni yetimhaneye verdiğiniz için bunu asla okumayacaksınız. Ama ya bir gün okursanız? O zaman özür dilemenizi ve beni geri almanızı istemiyorum. Sadece bir soruma cevap vermenizi istiyorum. Neden?*"

Gözlerim yanarken birkaç kez göz kırptım. O mektup.

O mektubu ezbere biliyor.

Göğsüm sıkışıyor, onun elini sıktığım el de öyle.

"Tanrım, Wren." Gülüyormuş gibi yapıyor, ama ben onun içinden sızan üzüntüye boğuluyorum. "Ondan sonra çok kötü bir duruma düştüm. Takıntılı hale geldim. *Neden, neden, neden?* Yıllar geçti ve ergenlik çağındaki zihnime gelen her türlü güvensizlik listeme eklendi. Duygularımı kontrol edemediğim için mi? Çok konuştuğum için mi? Çok inatçı olduğum için mi? Bu hiç mantıklı değildi, çünkü biliyordum, *beynim mantıken biliyordu* ki, benim nasıl biri olacağımı bilemezlerdi. Ama duyguların? Sinir sistemin? Vücudun? Bunlar bilemez. Kendine ne kadar çok söylersen söyle, duygularını kontrol edemezsin."

Titrek bir nefes alır, alt dudağı titrer.

"Ondan sonra mektuplar kendiliğinden yazılmaya başladı. İki babama da benzemiyorum ve bu da kime benzediğimi merak etmeme neden oldu. Hangi ebeveynimin kızıl saçlı, hangisinin yeşil gözlü olduğunu bilmek istedim. Beni tek başıma bırakmayı ilk kim düşündü, bilmek istedim. O mu, yoksa o mu? Hayatta mıdır?"

Yüzünden bir damla gözyaşı akar ve mümkün olan en sevimli şekilde burnunu çeker.

"Bu sorular, aptal bir bozuk plak gibi kafamda tekrar tekrar alıyor. Bazı günler yenilerini ekliyorum, bazı günler ise önceki geceden kalanları unutuyorum. Bazen yatağıma uzanıp, yaşıyabileceğimiz hayatı hayal ediyorum. Ve utanıyorum çünkü babalarım bana her Şeyi verdiler. Mükemmel değiller ama lanet olsun, beni seviyorlar. Ama yatakta yatıyorum, felç olmuş gibi, biyolojik ailemle ilgili sahneler hayal ediyorum, onları ve üç yaşındayken beni hayal ediyorum, beni bırakacakları barınağın önüne park ediyorlar, beni yetimhaneye verecek olan aynı barınak ve... ve..."

Sesi o kadar sessiz ki, nefes almaya korkuyorum, yoksa bir kelimeyi kaçıracağım. Gözyaşları yüzünden akıyor ve ben onları silmeye cesaret edemiyorum.

"Bana bakıyorlar ve... ve fikirlerini deđiŐtiriyorlar. Beni çok sevdikleri için bunu yapamıyorlar."

Boğazından bir hıçkırık kopar, o kadar derin bir acı ki kalbimi parçalar ve kendi yüzümden gözyaşlarının aktığını hissedirim.

"Ama yapmadılar."

Bu çok acı verici.

Yani.

Lanet.

Çok.

"Fikrini değiştirecek kadar beni sevmediler," diye fısıldadı, tekrar konuşabildiğinde. "O günü hatırlamıyorum. Yetimhaneden öncesini hiç hatırlamıyorum. Çok kktm. Nasıl hissettiğimi bile hatırlamıyorum. Ama kafamda her türlü senaryoyu oynatıyorum. Ve neyin yardımcı olduğunu biliyor musun? Kendimi meşgul tutmak. UyuŐturucular. Benim hakkımda nefret ettiğin her Şey, kendimi biraz daha az yalnız hissetmeme yardımcı oluyor."

Kafasını sallar. "Merak etme. Bunların bana zararlı olduğunu biliyorum. Ama bazen kendimi tutamıyorum, çünkü bu... Çok kolay." Sesinde biraz mizah katmaya çalışarak ekler: "Neyse, benim hikayem bu. Sen de hazır olduğunda kendi hikayeni paylaŐabilirsin."

Ondan sonra o kadar uzun süre sarılırız ki zaman kavramını yitiririm.

Ama her zamanki gibi hiçbir Şey söylemiyorum. Onu asla terk etmeyeceğimi ya da onu terk edenlerin deli olduğunu söylemiyorum. Çünkü onun ihtiyaı olan bu değil. Artık bunu anlıyorum.

Peach'in sevgiyi hak etmediğine dair inancını, bir gün onu ne kadar sevdiğimi kabul ederse kendiliğinden düzelecek bir şey olarak görmüştüm. Ama bu gece düşüncelerimin bencilliği çok net. Çocukken terk edilmiş olması onun kimliğinin bir parçası. Bunun ona verdiği zarar, kaçabileceğimiz ya da bir yara bandıyla düzeltebileceğimiz bir şey değil. Benim ya da babalarının sevgisi, o yabancılar tarafından ona verilmesi gereken sevginin yerini tutamaz.

Hayatının geri kalanında bununla yaşayacak ve o bu konuda kendini savunmasız hissettiğinde her zaman yanında olacağım. Yargılamadan ve hızlı çözümler aramadan.

Şimdilik, onu sıkıca kucaklamaya devam ediyorum.

"Bu harika, baba," diye bağıyor Peach havuçları doğrayarak. Telefonu kahve makinesinin üzerine yerleştirilmiş ve Sanderson ekranda gülümserken o da başını sallıyor. "Ve tabii ki orada olacağım. Seninle seçim gecesini hayatta kaçırmam. Stoneview'un belediye başkanı olacaksın, biliyorum."

Kıyılmış havuçları su ve patateslerle dolu tencereye atıyor. Yukarıda konuştuktan sonra, çorba istediğini söyledi ve benim pişirmemi ya da sipariş etmemi kategorik olarak reddetti. Zihnini bir şeyle meşgul etmek istediğini anladığımda, mutfağa inmesine izin verdim ve odamda biraz çalıştım.

Video görüşmesinde arkasında belirlediğimi gördü ve kolumu beline doladığımda kaskatı kesildi.

"Merhaba, Bay Sanderson," diyorum kibarca. "Nasılsınız?"

Önündeki görüntüye gözlerini kırptırır, tek çocuğu en iyi arkadaşı tarafından, açıkça flört ettiklerini gösteren bir şekilde tutulmaktadır.

"Şey, ne derler bilirsin..." O gülümser. "Geç olsun, güç olmasın." Bir an durur, gözleri benden çok Peach'e odaklanır, çünkü onu dünyadaki en değerli şey gibi sevdiği bir sır değildir. "Baban çok mutlu olacak."

Muhtemelen saçını çiğnediğinin farkında değil, ben de saçını ağzından çıkarırım. Onun suçluluk duygusunun sızdığını hissedebiliyorum.

Yatakta ağlıyordu, biyolojik ailesi tarafından terk edildiği için kalbi kırılmıştı, daha bir saat önce. Herkes, bunu evlat edinen ebeveyninin sevgisiyle uzlaştırmakta zorlanırdı.

"Penny'nin evimizdeki lansman partisine onunla birlikte geleceksin, değil mi Wren?" diye ekliyor.

"Elbette, efendim." Başımı sallıyorum. "Zaferinizi kutlamayı sabırsızlıkla bekliyorum."

Kendi kendine gülüyor, gözleri gerçek bir eğlenceyle kırışıyor. "Senin iyi bir adam olduğunu hep biliyordum. Pekala, şimdi sizi yalnız bırakayım. Seni seviyorum, Penny Pickle."

Saçını ağzından çıkarır, sonunda ne yaptığını fark eder.

"Seni seviyorum, baba," diyor sevgi dolu bir sesle.

Telefonu kapattığında, ellerimi beline koyup onu tezgaha yaslanana kadar dndryorum. Dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. Ve her seferinde olduğu gibi, hızlıca bir öpücük vereceğim derken, içimi kaplayan bir ihtiyaç beni ele geçiriyor. Onu bir, iki, üç kez öpüyorum, sonra ağzının köşesine, yanağına, şakağına geçiyorum. Alnına birkaç öpücük konduruyorum ve sonunda başının üstünü öptüğümde ayrılıyor.

"Küçük Sosis'i akşam yürüyüşüne çıkaralım," diye fısıldıyorum saçlarına, pahalı parfümünün kokusunu içime çekerek.

"Yemek yapıyorum," diye mırıldanıyor boynumun kıvrımında. Her nasılsa hep oraya ulaşmayı başarıyor. "Bensiz git."

Kalbim sıkışır ve zoraki bir gülümsemeye geri adım atarım. "Tamam." Alnına bir öpücük daha kondururum.

"Bekle, bekle, bekle," diye seslenir, ben uzaklaşmaya başlar başlamaz.

Ocağın düğmelerine basıyor. "Ben de seninle geliyorum."

"Fikrini abuk değiştirdin." Köpeği çağırmak için ıslık almadan önce gülümsüyorum.

Küçük patileri döşeme tahtasında tıklarken oturma odasından koşarak gelir ve kapının yanında buluşuruz.

"Bana kızdığında öyle yaparsın," diye açıklıyor, ağır yn paltosunu giyerken ağzının köşesi gülümsemeye yukarı kalkıyor.

"Ne?" diye alaycı bir şekilde soruyorum. "Sinirlendiğimde hiçbir şeyim yok." Çömeli Sosis'in tasmağını takıyorum.

"Evet, var." Ben hala çömelmişken, o eğilip alnıma bir öpücük kondurdu. "Bu."

Gülümsememek için dudaklarımı sıkıştırmak zorunda kaldım.

Haklıydı. Bunu kasten yapmıyordum. Sanırım bu, sinirli olduğumda bile, ona sahip olduğum için hala dünyadaki en şanslı adam olduğumu kendime hatırlatmanın bir yoluydu. "Her neyse," diyerek ayağa kalktım, ama yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum.

yakalandığım için kızgınım.

Tasmanın ucunu elimde tutarak, parmaklarımı şıklatıp ayağımı işaret ettim. Sosis bana doğru koştu ve kuyruğunu sallayarak orada durdu. "Kal," diye uyardım onu ve kapıyı açtım.

Peach'e bakarım. "Hazır mısın?"

Gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık kalmış ve kıpırdamıyor.

"Ne?" Arkama bakıyorum, ama hayır, açıkça bana bakıyor. "Ne?" diye ısrar ediyorum.

"Onunla konuş... yatak odasında benimle konuştuğun gibi."

Ağzımı elime silerek, alnında küçük bir damarın atmaya başladığını görünce gülümsememi saklamaya çalışıyorum.

"Bebeğim, kıskanma. Teselli olacaksa, sen benim en sevdiğimisin." Onu kışkırtmak çok cazip geliyor. Bu yüzden parmaklarımı tekrar şıklatıp ayağımı işaret ediyorum. "Hadi, gidelim."

"Elini kırarım, Wren Hunter," diye tıslayarak yanımdan geçip dışarı çıkar.

Onu takip ediyorum, o kadar yüksek sesle gülüyorum ki Küçük Sosis heyecandan havlıyor.

Yürüyüşümüzün yaklaşık beşinci dakikasında, el ele tutuşarak kampüsümüzün sokaklarından geçip Yunan mahallesinden geçerken, derin bir nefes alıp etrafa bakındım.

Sessiz bir gece. İnsanlar muhtemelen Akropolis'te ya da evde vakit geçiriyorlar. Kampüsten gelen, mümkün olduğunca evde kalınması yönündeki e-postanın ardından, ev partileri yok, sokaklarda kimse yok. Peach ve ben, duyulmadan sohbet edebiliyoruz.

Gerginliğimi atmak için elimdeki tasmayı oynayarak homurdanıyorum. Sosis tasmadan kurtulmuş, önümde koşuyor. Peach, ani garip davranışımı fark ediyor.

"Ne oldu?"

Yürümeye devam ediyoruz ve birdenbire her şey dikkatimi çekiyor. Onun gözlerine bakmak zorunda kalmadığım sürece.

Dudaklarımı yalayıp, boğazımı temizleyip, "Sessiz Çember'in iyilikleri toplama alışkanlığı vardır" diyorum.

Nereye varmak istediğimi anladığı çok açık. Durur, gözleri gözlerime dikilir.

"Kendini zorlama."

"Öyle değilim," diyorum ona. "Bunu seninle paylaşmak istiyorum. Senin benimle paylaştığın gibi, ama lafı dolandırmayacağım. Sana olanları anlatacağım ve yolumuza devam edeceğiz. Çünkü sen benimle mahkumun, Peach. Bu yüzden, bu yüzden benden nefret edersen, yapabileceğin hiçbir şey yok."

Bu hatırlatma onu şok etmiş gibi görünüyor. O kadar normal bir çift gibi davranıyorduk ki, beni terk edemeyeceğini unutmuştu. Sonunda başını sallayarak devam etmemi teşvik ediyor.

"Bazen Gölgele, Çember'in üyesi olmayan insanlara yardım teklif eder, ama onlara bir iyilik borcu olacaklarını ve bunun herhangi bir zamanda talep edilebileceğini söyler. Çember'e borçlu olmanın ne kadar tehlikeli olduğunu anlatamam. Onlar *her zaman* borcunu tahsil ederler."

Ondan gözlerimi kaçırıyorum. "Benimkini topladıklarında, bana katılmamı istediler. Bu yüzden başka seçeneğim yoktu. Onlara borçluydum ve benden istediklerini yapmak dışında başka bir seçeneğim yoktu. Bir ölüm meleği, ya da kendi deyimleriyle *Thanatos* istiyorlardı."

"Thanatos," diye tekrarlar. "Şiddetsiz ölümün tanrısı."

"Evet." Kıkırdadım. "Circle'ın şiddet kullanmama ilkesine sadık kalmasını bekleme. Hedefleri öldürdüğüm sürece, nasıl yaptığımı sormazlar. Sadece cesedi ortadan kaldırmamı sağlarlar." Sinirli bir şekilde saçlarımı elime geçirdim. "On beş yaşımdan beri, bir gün onlara borcumu ödemem gerektiğini biliyordum. Sadece bir iyilik yapıp işin biteceğini umuyordum. Ama iyilik, onlara katılmaktı ve şimdi... şimdi buradayız."

Gerisini de öğrenmek istediğini anlayabiliyordum. Ama bunu ağzımdan çıkarmak sandığımdan biraz daha zordu.

"On beş yaşındayken ne oldu da Çember'den bir iyilik istemek zorunda kaldın?" diye sordu.

"Babamın kardeşi Vincent'ı hatırlıyor musun?"

"Evet, tabii ki hatırlıyorum. Biraz tuhaf biriydi, değil mi?"

Çenem sıkışır, geçmişten gelen hayaletler zihnimde savaş açar. Boynumu önce sola, sonra sağa çeviririm. Kahretsin, bu sandığımdan daha zor.

"Evet, tuhaftı. En azından öyle denebilir." Omuzlarımı ovuşturuyorum. Vücudum artık bana ait değilmiş gibi hissediyorum. "Peach, çocukluğumla ilgili bilmen gereken bir şey var. En iyi arkadaşın olarak senden sakladığım bir şey. Bunu sana güvenmediğim için değil, seni sevdiğim için yaptım."

Odaklanmaya çalışarak dudaklarımı yaladım. Güzel gözleri biraz daha açıldı, gerçeği sabırsızlıkla bekliyordu.

"Ben şiddetli öfke patlamaları yaşıyan bir çocuktum. Başlangıçta küçük şeylerdi, ama yavaş yavaş gittikçe daha da kötüye gitti. En ufak bir şey için Elijah'ı dövüyordum. Bir keresinde annemi bile dövmüştüm. Bunu haklı çıkaracak hiçbir şey yoktu ve kimse anlamıyordu. Bu yüzden, babam beni zayıf tutmak için dövmenin tek çözümü olduğuna inanmasına rağmen, annem beni bir psikiyatriste götürdü. Aylar sürdü. Önce birçok tanıyıelediler. Fiziksel ve zihinsel testler yaptılar - çok rahatsız ediciydi - ve sonunda benim aralıklı patlama bozukluğu yaşadığım sonucuna vardılar."

Yutkunarak, gözleri tüm vücudumu süzerken sordu. "O nedir?"

"Bize bir tür açıklama sunmak için bana yapıştırdıkları bir etiket. Ama bu yardımcı olmuyor, sadece durumu daha da kötüleştiriyor.

"Sen... Benim yanımda hiç öyle davranmadın. Okulda, yatıya kaldığın yerlerde de..."

"Hayır." Onun yerine başka yerlere bakarak acı bir şekilde gülümsüyorum. "Çünkü orada tetikleyici unsurlar yoktu. Seni döven ve vücudunu sürekli hayatta kalma moduna zorlayan bir baba yoktu." Sonra gözlerine bakıyorum. "Ama en önemlisi, sen vardın. Ve senin varlığın kadar beni huzurlu eden başka hiçbir şey yok."

Elimi yanağına götürdüm, başparmağımla yumuşak tenini okşadım. Gözleri kapandı, açtığında ise daha fazlasını istiyorlardı.

"Wren, bunun amcanla veya Çemberle nasıl bir bağlantısı olduğunu anlat bana." "Tamam," diye hırıltılı bir sesle cevap verdim, başka seçeneğim yoktu. "Vincent amcam benim ilk kez kendimi ondan uzaklaştırmamın sebebiydi. Bir gün o ve babam Stoneview Country Club'dan döndüler ve babamın ofisinde puro içiyorlardı. Elijah'ı davet ettikleri için ben de katılmak istedim. Neden ben katılmayayım ki?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve elim Peach'in yüzünden ayrılmak istemiyordu. "Beni davet etmediler çünkü benden nefret ediyorlardı. Beni hep nefret etmişlerdir. Ben de kapının arkasında durup konuşmalarını dinledim. Ta ki konuşma sana gelene kadar."

"Bana mı?"

"Evet, sen. Vincent senin on beş yaşında bir kız için çok güzel olduğunu düşünmüştü. Göğüslerin, kalçaların ve o küstah ağzın çok *seksiydin*," diye tiksintiyle tıslıyorum. "Sen *on beş* yaşındaydın."

Başımı geriye atıyorum, tam olarak ne olduğunu hatırlamak için çaresizce. Ama asla hatırlayamayacağım.

"Tek bildiğim, bir saniye önce kapıyı açıyordum, bir saniye sonra ise kendime gelmiştim. Vincent yerde yatıyordu, boğazı kesilmişti ve mektup açacağı elinde olan bendim. Kardeşimin burnu kanıyordu ve babamın gömleği yırtılmıştı."

Karanlık gökyüzüne göz kırıp ona tekrar bakıyorum. Göğsü o kadar hızlı inip kalkıyor ki, kaçmak üzere mi diye merak ediyorum.

"Babam bana cesedi ortadan kaldırılabilecek insanlar tanıdığını söyledi. Kimse bir şey sormazdı ve teyzem gerçeği asla öğrenmezdi. Her şey ortadan kaybolurdu. Yasalara aykırı bir şey yapmamış olurum, ama onlara bir iyilik borcum olurdu. Bu insanlar Sessiz Çember'di ve kendi ailesini öldürebilecek bir gençte bir fırsat gördüler."

Gözlerimi indirdim, omuzlarım çöktü. "Ailem zaten beni sevmiyordu, ama o olaydan sonra bana hiç eskisi gibi bakmadılar. Babam... Kahretsin, onun kardeşi Peach'i öldürdüm. *Benden nefret etmesine* şaşmamalı."

Elim hala onun yanağında ve o da elini benimkine koyarak gözlerimin içine bakmamı sağlıyor. "Seni seviyorum, Wren. Ne olursa olsun, ne şekilde olursa olsun, arkadaşlık ya da daha fazlası, senin her bir parçanı her zaman seveceğim."

İşte bu. Daha önce hiç kimseden hissetmediğim türden bir aşk. *Koşulsuz*. Ve o kadar yoğun ki, bunu sindiremiyorum.

O, başını sallayarak homurdanıyor. "Ama insanların ölmesine neden olmak istemiyorum."

Yeşil gözleri sadece ay ışığıyla aydınlanıyor, ama hiç bu kadar talepkar görünmemişlerdi.

"Ya hayatta olmamın sebebi sensen? Çünkü beni akıl sağlığımı koruyan tek kişi sensin, Trouble. İçimdeki o şey sadece senin tarafından zaptedilebilir. Ve vazgeçip onun kontrolünü ele geçirmesine izin vermek istediğim her an, seni düşündüm. Bunu yaparsam seni kaybedebileceğimi düşündüm. Tek bir neden için yaşıyorum, o da sensin."

Gülümsemek istiyor, bunu görebiliyorum. Gözleri parlıyor.

"Neden bana her zaman bu kadar çok sevgi gönderiyorsun, Wren Hunter?"

"Çünkü tüm bu sevgiyi kendime saklamak insanlık dışı olurdu."

Otuz İkinci Bölüm

Peach

Sinner - Shaya Zamora

Kalbim güçlü bir şekilde çarpıyor.

Her bir atışı kulaklarımda duyuyorum, beynime vuruyor ve düzgün düşünmemi engelliyor.

Bilim binasının kadınlar tuvaletinde aynaya bakıyorum. Çok solgunum.

Ve yine kusacakmışım gibi hissediyorum.

Penelope, ne oldu? Bu ödevde hiç ilerleme kaydetmedin. Bu kendini sabote etmek gibi görünüyor.

Profesör Lopez bugün Hermes'te benimle ilgili bir yazı yayınladı. Bir partide, başım eğik, kokain çekiyoymuşum gibi bir fotoğrafım.

Bu çok eski bir fotoğraf, Profesör. Size söz veriyorum. Bakın, saçlarımin uzunluğu bile aynı değil!

Yüzündeki hayal kırıklığı, beni ağlatmaya yetecek kadar büyüktü.

Fotoğraf var. Bu, sana bir itibar kazandırmaya yeter.

Lopez'in beynimde yankılanan sesi beni doğrudan tuvalete geri götürüyor ve midemde hiçbir şey kalmadığı için safra kusuyorum.

Tuvalet, eski, tarihi binada yenilenmiş tek oda ve birdenbire, ürkütücü koridorlara kıyasla buranın ne kadar aydınlık olduğunu nefret etmeye başlıyorum.

Son görüşmemizden bu yana bir şey oldu mu?

Evet, aslında. Gizli bir topluluğa zorla katıldım, şeytanla bir anlaşma imzaladım, böylece beni kendine ait yapabilecekti. En iyi arkadaşımı bir

katil, ama onlar aynı kişi. Ve bana iyileşmeme yardımcı olacak, hayatımı değiştirecek bilgiler verileceği sözü verildi, ama neredeyse hiçbir şey görmedim. Ama en kötüsü ne biliyor musun? O adam bana en savunmasız yanını gösterdiğinden ve ben de ona benimkini gsterdiğimden bu yana neredeyse bir hafta geçti ve şimdi onun ruh ikizim olduğuna derinden inanıyorum.

Aklım bir ipin ucunda. Hermes'in benden ne istediğini hâlâ bilmiyorum. O hasta adamların tapınakta kadınlara yaptıklarını gördüm. Hera'nın, evlenmeye zorlandığı kişiyi aldattığı için cezalandırıldığını gördüm. şimdi ne olacak? Hermes, beni şantajla inisiyasyonlara katılmaya zorladıktan sonra neden bunu görmemi istedi? Ne kadar sıkışıp kaldığını görmem için mi? Onun gibi olmak istemiyorsam nasıl davranmam gerektiğini anlamam için mi?

Bir şey olma şansımı kaybedeceğim. Wren'in beni zorladığı o kısır döngünün dışında, gerçek bir şey olma şansını. Çünkü odaklanamıyorum. Çünkü tek düşündüğüm o ve vücudumdaki elleri. O ve beni cezalandırma, sevme ve güneşin altında mümkün olan her duyguyu yaşatma şekli. Ağzının ağzımda, ellerinin kalalarımnda ve *onun* içimde olmasını istiyorum.

Onun acımasızlığını ve kontrolünü istiyorum. Ve onun sevgisini istiyorum.

Onun. Lanet olası. Sevgisini.

Gözlerimden yaşları silerken ayağa kalkıp lavaboya geri dönüyorum. Ellerimi yıkayıp ağzımı temizliyorum ve antamda tuttuğum diş fırçasını çıkarıyorum. Daha önce birçok kez kütüphanede sabahladım ve her zaman yanımda küçük bir kit tutarım.

Gözlerim daha önce aldığım hapları fark eder ve başımı sallarım, ama sonra Profesör Lopez'in sesi geri gelir ve kendimi toparlamazsam makaleyi teslim edemeyeceğimizi söyler. Hapları alırım, küçük paketi sıkıca yumruğumun içinde tutarım ve defterlerimden birini çıkarırım.

Defteri tezgahın üzerine düz bir şekilde koyarım ve üzerine iki hap yerleştiririm.

stne başka bir defter koyup, hapların ezildiğini duyana kadar tüm ağırlığını üzerine veriyorum. Bunu birkaç kez tekrar ettikten sonra kredi kartımı çıkarıyorum.

Bu makale üzerinde ciddi bir şekilde çalışmam, geleceğime odaklanmam ve başka hiçbir şeye odaklanmamam gerekiyor. En büyük hayalim Nobel dl ve Wren beni lanet bir seks oyuncağına dönüştürdü... seks oyuncağı olmaktan zevk alan bir seks oyuncağına.

Sözlerim mükemmel değil, ama iş görür. Eğilip, burnumun deliklerinden birine parmağımı bastırıyorum... ve duraksıyorum.

Hermes'in haklı olduğunu kanıtlayacağım. Profesör Lopez'i ihanet edeceğim. Aslında, Wren'e bunu yapmayacağıma söz verdim. Son tartışmamızdan beri hiç uyuşturucu kullanmadım, içki bile içmedim. O beni meşgul ediyor, sevgiyle sarıyor, zihnimi o kadar iyi meşgul ediyor ki, bunu yapma ihtiyacı hissetmiyorum. Adderall olmadan da işimi yapabilirim. Ben bundan daha güçlüyüm.

Tozu üfleyip kitaplarımdaki tozu silkeliyorum. Eşyalarımı çantama geri koyup kütüphaneye doğru yola çıkıyorum.

Her zamanki gibi arkadaşlarımla oturduğumuz masayı değil, sessiz bir masa seçiyorum. Bu sefer, arkada, iki dev kitap sırasının arasında ve birkaç boş masayla çevrili bir masada oturuyorum.

Kimse beni rahatsız etmiyor. Environmental Engineering American Journal dergisinde yer alacağım.

Masamda birinin varlığını hissettiğimde muhtemelen bir saat kadar olmuştu. Dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırıp, kim olursa olsun siktirip gitmesini söylemeye hazırken, Elijah'ı görünce şaşkınlığımı zar zor gizledim.

"Selam," dedim yumuşak bir sesle.

Onun yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum.

Onunla iletişimde kalmadığım için suçluluk duyuyorum. Hepsi Wren yüzünden. Bu, Gölgem'in kontrolünü ele geçirmesine izin vermeyeceğim tek şey. Elijah ile arkadaşlığımı bitirmeyeceğim... Ya da bitirmeyeceğimi sanıyordum. Çünkü gerçek şu ki, iki haftadır konuşmadık, mesajlaşmadık ve birlikte zaman geçirmedik.

Yüzünde üzgün bir ifade var ve bunun bana kızgın olduğu için mi yoksa bana bilmek istemediğim bir şey söylemek üzere olduğu için mi olduğunu bilmiyorum.

"Oturamamda sakınca var mı?" diye soruyor.

Etrafıma bakıyorum ve çevremdeki birkaç masanın dolu olduğunu fark ediyorum. Masalardan birinde, Ella'nın erkek arkadaşı Chris Murray, hukuk fakültesinden diğer arkadaşlarıyla ders çalışıyor.

"Uh," tereddüt ediyorum. "Belki başka bir yere gitmeliyiz."

Gözleri benim bakışımı takip ediyor ve o da Chris'i fark ediyor.

"Sence, izin verilmediği halde benimle takıldığını gölgene ispiyonlayacak mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Sanki Wren'in ne yapıp ne yapamayacağını söylemesi umurumda da gibi konuşuyorsun."

"Öyle değil mi? Taşınmak isteyen sensin."

Bu benim gururumu incitti ve ona sert bir bakış attım. "Senin için daha çok endişeleniyordum, ama tabii, otur."

Oturur ve sırt çantasını kucağına koyar.

"Ödevini mi yapıyorsun?" diye sorar, etrafımdaki kitaplara bakarak.

Başımı sallarım. "İyi gitmiyor. Ben sadece... Bunu çok istiyorum, anlıyor musun? Ve o kadar çok çalıştım ki, artık kendimi nasıl daha fazla zorlayacağımı bile bilmiyorum. Ama ben pes eden biri değilim."

Etrafına bakıp mırıldanır, "The Circle seni o dergiye sokabilir, Peach. Wren teklif etmedi mi?"

Ağzım açık kalır ve sesimi alçaltmak zor gelir. "Hayır, tabii ki teklif etmedi. Aklının ucundan bile geçmez." Wren'in beni Elijah'tan çok daha iyi tanıdığı hiç bu kadar açık olmamıştı.

"Elijah, benim başarım asla bu şekilde gelmesini istemem. Ben yerimi hak etmek istiyorum. Wren bunu biliyor ve beni E.E.A.J.'ye sokmak için Çember'i kullanmayı önererek bana saygısızlık yapmaz."

Kaşlarını çatarak, zoraki bir gülümseme takındı, Wren'i savunmamdan açıkça hoşnut değildi.

"Tabii ki. Özür dilerim." Boğazını kaşıyarak ekledi, "Peki, ailenle ilgili başka bir şey bulabildi mi?"

Ağzımı açtım ama hemen kapattım. Onu yine savunmak üzereydim.

"Hayır," diye sessizce itiraf ettim.

"Hâlâ araştırıyor mu, biliyor musun?"

Elijah bugün farklı hissediyor, benim tatlı arkadaşım gibi değil. Belki de onun bu kadar kendinden emin konuşmasına alışkın olmadığım içindir. Ya da belki de Wren ailesinin onu nefret ettiğini itiraf ettiği için, Elijah'ın evde Wren'e davranışları konusunda ailesinin tarafını tutmasına bir sorunum olduğu içindir.

"Öyle," diyorum kısa bir şekilde. "Bir şeyler bulacaktır."

Kendi kendine başını sallayarak çantasından bir zarf çıkarır.

Zarfı kapatan ipi fark edince kalbim hızla atmaya başladı. Bu, Wren'in evime getirdiği zarfın aynısıydı. İçinde sertifika olan zarf.

Birkaç saniye nefes alamıyorum, sakın olmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Elim zarfa uzanır, ama o elini zarfın üzerine koyar. "Yapma," diye hırlarım.

"Açmadan önce şunu bilmeni isterim, bu zor olacak. Ama ben buradayım."

"Elini çek."

O bırakır ve ben ipi açmak yerine koparırım. Tek sayfayı çıkarırken, kalbim tahmin ettiğimden daha fazla sıkışır.

"Hayır," diye fısıldarım, gözlerim beynimin yetişemeyeceği kadar hızlı sayfada dolaşır. "Hayır, hayır, hayır."

Boğazım düğümlenir, orada oluşan yumru tam bir nefes almamı imkansız hale getirir.

Ölüm belgesi.

Yukarı bakıyorum ve Elijah'ın gözleri o kadar kederle dolu ki, kafamda bir fırtına kopuyor.

"Annem," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum. "O... öldü mü?" Daha fazla okudukça gözlerim büyür ve gözyaşlarım akmaya başlar. "Aman Tanrım," diye zayıf bir sesle haykırırım.

Nedeni: Cinayet. Kurşun yaraları.

"Annem öldürüldü," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Annem... vurulmuş."

O başını sallar, dudakları büzülür ve gözleri yaşlarla dolar. "Çok üzgünüm, Peach."

"Wren bunu nasıl bulamadı?" diye soruyorum boğuk bir sesle. "O arıyordu."

Sessiz kalır, bakışları düşer ve çanta sını daha sıkı tutar. Başka bir açıklamaya ihtiyacım yok.

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Söyleme. Çünkü bu doğru değil. O bilmiyordu."

"Peach..."

"Circle için ne yapıyorsun?" İsrar ediyorum. "Onun sahip olduğundan daha fazla gücün olduğu açık. Daha bağlantılı insanlarla çalışıyorsun."

"Rakamlarla aram iyidir," diye sakın bir şekilde açıklıyor. "Ben, onların vergi kaçakçılığına yardım eden bir muhasebeciden başka bir şey değilim."

"Bu doğru değil." Ama kendime daha ne kadar yalan söyleyebilirim?

"Wren biliyor, Peach," diyor daha güçlü bir sesle. "Bunu bana veren kişi, ona da verdiğini söyledi." Ve bu yeterince acı verici değilmiş gibi, tekrarlıyor: "O biliyor."

"Ama..." diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Neden bir şey söylemedi?"

Elijah bana herhangi bir güvence verme şansı bulamadı, çünkü bir gölge yıldırım hızıyla ortaya çıktı ve göz açıp kapayana kadar Wren arkadaşımı üniformasının yakasından tutup raflara çarptı.

"Wren," diye nefes nefese, sandalyem geriye düşecek kadar hızlı bir şekilde ayağa kalkarım.

"Biliyor musun, kardeşim?" diye tıslar. "Hayatımda birden fazla kez uyardığım tek kişi sensin. Yine de, sana *kalman* için verdiğim fırsatları hiç değerlendirmedin. *Ondan uzak dur.*"

"Bırak gitsin," diye fısıldıyorum etrafa bakarak.

Etrafımızı aç gözlerle bakan bir kalabalık var, hepsi üniversitemizin altın çocuğunun destekçileri ve sonunda onun "ezik" kardeşini yerine koymasını görmek için sabırsızlanıyorlar. Kalabalıktan uzak, bize daha yakın duran Chris Murray, kollarını kavuşturmuş, gözlerinde uyanık bir bakışla izliyor.

Yine de müdahale etmiyor.

"Seni lanet olası ispiyoncu," diye ona tükürüyorum. Wren'in gün sonuna kadar fen binasında dersleri var. Belli ki ona bunu söyleyen Chris'tir. "Bir kez olsun kendi işine bakamaz mısın?"

Kardeşlere geri dönünce, Wren'in uyarıları bitirdiğini fark edince olduğum yerde donakalırım. Şimdi Elijah'ı boğazından tutuyor ve onu tekrar raflara çarpıyor, kardeşi acı içinde inliyor.

"Ona bak," diye yüzüne doğru hırlıyor. "*Ona bak.*"

Elijah'ın çılgın gözleri üzerimde, yüzü oksijen yetersizliğinden kızarmış. Çok korkutucu. Wren'in elinde bir dal parçası gibi görünüyor.

"Ona yaklaşma. Onunla konuşma. Lanet olsun Elijah, aklından bile geçmesini istemiyorum. Anladın mı?"

Başını sallamaya çalışır, ama gözleri yerine kafasının arkasına doğru yuvarlanır. "Wren, bırak onu," diye panik yaparım, hala vücudumu

korkudan hareket edemiyorum.

Bir anlığına onu bırakır, ama Elijah'ın dengesini kaybetmesine neden olacak kadar sert bir yumruk atar. Elijah düşmeye başlarken, Wren onu tekrar boğazından yakalar.

"Oh, hayır, hayır. Benim yanımda bayılmayacaksın. Lanet olası dersini alacaksın," diye homurdanır. "O seni savunurken ve beni daha da sinirlendirirken, sen ona bakmaya devam edeceksin. Senin için üzüldüğünde hoşuna gidiyor, değil mi?"

Elijah'ın ağzından kan aktığını fark ettim ve bu beni harekete geçirdi.

"Bırak onu, seni lanet olası pislik," diye tıslarım. "En azından o bana yalan söylemiyor."

Masadan kağıdı kapıp onlara doğru büyük adımlarla yürürken, göğsümdeki sıkışıklıkla aynı sıkılıkka kağıdı elimde tutuyorum.

"Bu da ne lan?" diyerek kağıdı onun yüzüne tutuşturdum.

Kardeşini bırakmaz, ama yüzü düşer, gözlerinde suçluluk o kadar belirgindir ki, kalbimi söküp ona ne yaptığını göstermek isterim.

"Peach..."

"Onu bırakın. Hemen. Şimdi."

Emrim beklediğim etkiyi yaratmadı.

"Sen öldün, kardeşim." Ve Wren'in ses tonundaki değişikliği duyuyorum. O gitti. Kontrol edebileceği sınırları aştı.

Diğer taraf kontrolü ele geçirdi ve Elijah bunu biliyor çünkü gözleri çığlık atıyor: "*O çıldırdı!*"

"Yapma. Yapma, yapma, yapma." Onu omzundan tutup çekmeye çalışıyorum. "Chris," diye sesleniyorum.

Bir saniye sonra Elijah yerde yatıyor, Wren ulaşabildiği her yerinden tekmeliyor, kardeşi ise çığlık atıyor ve kendini cenin pozisyonuna sokuyor.

Kollarımı Wren'in beline dolayarak, tüm gücümle çekiyorum. "Chris! Onu öldürecek." Boğazım o kadar sıkışmış ki, çığlık atmakta zorlanıyorum. Bir kabusun içindeyim ve yaptığım hiçbir şeyin bir etkisi yok.

"Wren, yeter." Chris'in sesi sakindir, ama telaşlıdır, zamanının dolduğunu bildiğini gösterir.

Beni kenara itiyor ama Wren'i çekip uzaklaştırmak için üç kez denemek zorunda kalıyor. Wren birkaç saniye direniyor

, ama Chris onu arkadan tutarken, Elijah yana dönüp ayağa kalkmaya çalışırken Wren'in kollarını kavrayarak onun sallanmasını engellediğinde, Chris'in sakinliği ona da yansıyor.

Erkek arkadaşımın karşısına geçiyorum, kalbim asla bir araya getiremeyeceğimi bildiğim küçük parçalara ayrılıyor.

"Bana yalan söyledin," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

O nefes nefese, belli ki diğer tarafa yaptığı yolculuktan henüz dönmemiş. Gömleği yırtılmış, onu geri çekmeye çalışırken düğmeleri yere düşmüş. Karın kasları kırmızı izlerle kaplı, bazıları kanıyor, çünkü bu sırada onu çizmişim belli ki.

"Bana yalan söyledin," titrek bir sesle tekrar ediyorum. "Benim için *her şey* demek olan bir şey hakkında."

Gözleri elimdeki kağıda kayıyor.

"Peach, açıklamama izin ver," diye nefes nefese, nefes almaya çalışarak söylüyor.

Ve işte o zaman gerçekten anlıyorum. Çünkü sanırım bir parçam hala tüm bunların büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu umuyordu. Elijah'ın yanıldığını. Wren'e umutsuzca aşık olan ve onun her şeyini affedebilecek olan parçam, onun bana asla böyle bir şey yapmayacağına inanmak istiyor. Ne en iyi arkadaşım olarak, ne de erkek arkadaşım olarak.

Hayatımın aşkı olarak da değil.

Daha önce hiç yaşamadığım bir öfke beni ele geçiriyor. Ona, yalanlarına, bu yıl bana yaşattığı her şeye karşı.

"Bana yalan söyledin!" diye bağırarak onu itiyorum.

Chris hala onu tutuyor ve o hiçbir şey yapamıyor. Hareket etmiyorlar ve bu beni daha da kızdırıyor.

"Bana bunu nasıl yaparsın?" Çığlığım tüm kütüphanede yankılanıyor, boğazımdan bulutlardan gelen gök gürültüsü gibi çıkıyor.

"Sana söylemek istedim. Lütfen, lütfen beni dinle. Seni koruyordum. *Bırak beni*," diye Chris'e bağırır ve sonra tekrar benimle konuşmaya başlar. "Sana daha fazla zarar vermek istemedim. Bu senin için çok zordu."

Ona kağıtla vuruyorum. "Bu kararı benim adıma sen veremezsin!" Göğsüne, yüzüne, parçalara ayrılan tek bir kağıtla ona vurmaya devam ediyorum.

"Nasıl... nasıl... Wren, aman Tanrım," diye hıçkırıyorum. "Bana bunu nasıl yapabildin? Beni sana aşık ettin, *beni değiştirdin. Bencil, takıntılı aşkın* için arkadaşlığımızı bir kenara attın."

Gözyaşlarımı kontrol edemiyorum. Kağıt buruşmuş, yırtılmış, parçalanmış. Tıpkı güvenim gibi. Kalan parçayı yere atıyorum, avuçlarımla göğsüne vuruyorum.

Hızla gücümü kaybediyorum ve o hiçbir şey yapamıyor, hala Chris tarafından tutuluyor, Chris akıllı davranıp araya girmiyor.

Nefes nefese, onun yüzüne bakıyorum. Kalbimin kırıklığı onun gözlerinde yansıyor, suçluluk duygusu içime işliyor.

Biz biriz. Biz ruh ikiziyiz. Bunun olması asla gerekmiyordu.

"Senin için duvarlarımı yıktım çünkü beni güvende tutacağına güvenmiştim."

Bir adım geri çekilip başımı sallıyorum.

"Sen beni mahvettin."

Ve artık ona bakamayacağım için arkamı dönüyorum.

Wren'in Chris'in elinden kurtulmaya çalışırken çıkardığı gürültüyü duyuyorum, sonra şok olmuş öğrencilerin arasından geçerken Chris'in sakin sesiyle "Onu rahat bırak. Ona zaman tanı" dediğini duyuyorum.

O her şeyi mahvetti.

Onunla olduğum gibi... Başka hiç kimseyle öyle olmamıştım. Her zaman güçlü bir kız oldum. Çünkü böyle büyüdüm ve çevremdeki insanlar da benden böyle olmamı istiyordu. Güçlü olduğunu gösterdiğinde ortaya çıkan sorun, güçlü olmamaya izin versen bile, insanların sana izin vermemesidir. Bu onların hikayelerine uymaz ve her zaman başvurabilecekleri yenilmez birine ihtiyaçları vardır. Zayıflık gösterirsen, bu onları korkutur.

Wren Hunter'ı korkutmadı.

O, zayıf tarafımı göstermem için *beni zorladı*.

O bunun olmasına izin verdi. Arkadaşlığımızı parçalayıp onu sevgi dolu bir ilişkiye dönüştürdü, beni paramparça etti ve yeniden bir araya getirdi, böylece sadece ona ait olabilecektim.

Ve sonra beni kaybetti.

Ama asıl mesele, haftalarca ona daha da derin bir aşk besledikten sonra...

Onu kaybettim.

Otuz Üçüncü Bölüm

Şeftali

Yansımalar - Mahalle

"Al bakalım tatlım," diyor Alex, bana buharlı bir fincan çay uzatırken.

Üç kabarık battaniyenin altında kanepesinde kıvrılmış oturuyorum ve kucağımda onun evcil tavşanlarından biri kişniş çiğniyor.

Yüzüncü kez ışık yayan telefonuma bakıyorum. Saat geç oldu. Bütün gün ve bütün akşam beni aradı. Arayıp mesaj atıp duruyor. Her yeni mesaj geldiğinde, diğerlerini tekrar tekrar okuyorum.

■
Wren: Neredesin?

■
Wren: Peach. Çok üzgünüm. Bana açıklamama izin vermelisin.

■
Wren: Nereye gittin? Kampüste misin? Evinde kimse yok.

■
Wren: Özür dilerim. Lütfen telefonu aç.

■
Wren: Telefonu aç, Penelope.

■
Wren: Peach, bebeğim, lütfen. Konuşmamız gerek. Neredesin?

■
Wren: Konuş benimle. Sana yalvarıyorum.

■

Wren: Endişeleniyorum. En azından güvende olduğunu söyle.

Wren: Penelope, şu lanet telefonu aç.

Kütüphaneden çıkar çıkmaz Silver Falls'un kuzey kıyısındaki Alex ve Xi'nin evine gelmemin birkaç nedeni var. Birincisi, Chris'e güvenilemeyeceği için Ella'nın evine gidemezdim. Wren'e hemen nerede olduğumu söyledim. İkincisi, Wren buraya hiç gelmedi. Alex'in kampüste olmadığı zamanlarda kuzey kıyısında yaşadığını biliyor, ama tam olarak nerede olduğunu bilmiyor.

Alex kanepede yanıma oturur ve elini bacağıma koyar.

"Selam." Yumuşak bir gülümsemeyle. "Konuşmak konusunda fikrini mi değiştirdin, yoksa süper şiddetli bir dizi mi izleyelim?"

Yavaşça gülümserim, tavşanını okşayarak. Adı Jean-Paul Sartre. Evet, Fransız filozof gibi. O tam bir inek.

Alex çok iyi kalpli biridir ve ben ona mesafeli davransam da, bir şeyler sakladığımı biliyor ve kapısını çaldığımda beni yine de kollarını açarak karşıladı.

Xi oturma odasına girer, bana selam verir ama başka bir şey yapmaz. O pek dost canlısı, konuşkan bir adam değildir. Açıkça kulübesinde kurduğu resim stüdyosundan dönüyor. Gömleğinde, parmaklarında ve saçında pembe boya lekeleri var. Bu Alex'in en sevdiği renk ve Xi, North Shore'dan gelen büyük, kötü bir eski uyuşturucu satıcısı olabilir, ama evlerine baktığınızda kimin patron olduğu açıkça belli oluyor.

Ön kapı fuşya rengine boyanmış ve muhtemelen onun koymasını istediği pembe raflarda her yerde çiftin fotoğrafları var. Bazıları onların ve tavşanların fotoğrafları. Bazıları ise sadece tavşanların. Xi, kot pantolon ve beyaz tişört giymiş olarak içeri girdiğinde, kollarının ne kadar büyük olduğunu, tüm vücudunun ne kadar ölümcül olduğunu fark ettim... Eskiden üyesi olduğu çete için muhtemelen insanları öldürdüğünü düşündüğümde, gülmekten patlamak istedim. Adamın evcil tavşanları var.

"Sakıncası yoksa şiddet içeren filmi seçeceğim," diyorum arkadaşşıma. "Hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyorum."

Hiç şaşırmadan başını sallar. Ben biraz fazla gerçekçi gelen konular hakkında konuşan biri değilim. Uzaktan kumandayı alırken

tereddüt ediyor.

"Wren'le hâlâ birlikte misiniz?" diye fısıldıyor, bana bakmaya bile cesaret edemeden. Sanki ailesi boşanmak üzere olan bir çocuk gibi konuşuyor.

Ama durum bundan çok daha karmaşık, değil mi? Wren'e çok kızgıyım. Kendimi ihanete uğramış hissediyorum. Ama o benim Gölgem. Onunla birlikte olup olmayacağımıza karar verecek, benim irademden daha güçlü güçler var.

Bir de ona aşık olduğum gerçeği var ve bu, öylece kapatabileceğim bir duygu değil.

Birine bu kadar güçlü bağlıyken hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Cevap vermek için çok uzun sürüyor, düşüncelerim kafamda duman gibi dönüyor. Bir şeyi anlamak için bir tanesine tutunmak imkansız.

"Şiddet içeren bir şey," diyor Alex güven verici bir şekilde, kafamdaki savaşı durduruyor.

"Adamın aletinin kesildiği bir şey olur," diyorum şakacı bir şekilde.

"Yoğun," diye Xi'nin kanepenin arkasından mırıldandığını duyuyorum. Şimdi tavşanların oturma odasındaki çitlerle çevrili alana havuç kabukları atıyor. Üç tane tavşanları var. Neden bu kadar çok alana ihtiyaçları var ki? Bu ev de çok küçük.

"Kızlar böyle başa çıkar," Alex, ikimiz de omuzlarımızdan ona bakarken cevap veriyor. "Ben sana kalp kırıklığıyla nasıl başa çıkacağını söylemiyorum."

"Cupcake." Gülümsüyor, ama gülümsemesinde güven verici bir şey yok. "Kalbimi kırarsan, onu yeniden bir araya getirmek zorunda kalan sen olursun. Spoiler uyarısı: Senin için Disneyland gezisi gibi olmayacak."

Ben gözlerimi devirirken o kıkırdıyor ve telefonunun çalmasıyla konuşmamız kesiliyor. Ekranındaki ismi bana gösterirken geniş gözleriyle bana bakıyor.

Wren.

"Orospu çocuğu," diye inleyerek başımı geriye attım.

"Ne istediğini göreceğim. Burada olduğunu söylemeyeceğim," diye beni temin ediyor.

"Hayır, hayır. Alex, sen berbat bir yalancısın..." O telefonu kaldırıp hoparlöre koyduğunda sözümü kesiyorum.

"Selam, Wren," diye sahte bir neşeyle konuşur. "Ne..."

"Seninle mi? Çünkü kampüs evinde değil."

Babasının evinde de yok, Ella'nın yanında da değil."

Alex'in gözleri benden Xi'ye kayar, Xi yüzünde somurtkan bir ifadeyle yavaşça kanepeye doğru yürümektedir.

"Um, burada değil," dedi uysalca, ben de yüzüme bir elimi vurdum.

"Berbat bir yalancısın."

Ona *söyledim*, ama o ne yapacağını bilemeden başını salladı.

"Lütfen, lütfen, ona özür dilediğimi söyle. Eve gelmesini söyle. Ona ihtiyacım var."

"Ne yaptın?" diye sordu arkadaşım, gözleri üzerimdeydi ve gözlerimin dolduğunu fark edince yüzü düştü.

"Her şeyi mahvettim. Ama onu incitmek istemedim. Onu asla incitmezdim. Ben... Onu mutlu etmeye çalışıyordum. Lütfen, telefonu ona ver. Sesini duymam lazım."

Kaşları hafifçe yükselir, köpek yavrusu gibi gözleri bana bir şey söylemem için yalvarır. O da buna kanıyor. Bu yüzden, şiddetle başımı sallarım.

"Bana adresini ver Alex. Onu eve getireyim, sen de başka hiçbir şey için endişelenme. Lütfen, ikimiz de sizin arkadaşınız." Sesi o kadar çaresiz ki, benim bile kalbimi sızlatıyor. Duygularını açıkça gösteren Alex'in ona daha fazla direnebileceğini hayal edemiyorum.

Telefonu kapat, diyorum. Ama o başını sallıyor.

"Wren." Tereddüt ediyor. "Belki ona bir gece izin verebilirsin?"

Yarın tekrar dener misin?"

"Hayır." Sesindeki değişiklik, kafası karışmış bir şekilde birkaç kez gözlerini kırpmasına neden oluyor. Onun bu yönünü bilmiyor. Onu hala Wren olarak tanıyor, en iyi arkadaşımız olarak.

"H-hayır mı?" diye kekeliyor. Xi'nin kollarını kavuşturup telefona doğru gözlerini kısarken yakalıyorum.

"Hayır. Aslında, ona benim için bir şeyi hatırlatmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Uh..." diye tereddüt eder, geniş gözleriyle odanın etrafına bakar.

Çenem gerilir. Onu korkutuyor.

"Ona istediği kadar saklanabileceğini, ama benden kaçamayacağını söyle." Onun yumuşak, alçak sesi korkutucu, ön kollarımda tüylerim diken diken oluyor. *"Ona, seçiminin her an elimden alabileceğim bir illüzyon olduğunu ve ikimizin de nefret ettiği sistemin onu bulmamda bana destek olacağını hatırlat. Beni nefret edebilir, hayatının geri kalanında bana kızgın olabilir, ama kızgınlığı benim yanımda olacak."* Nefes almakta zorlanırken ağzım açık kalıyor. Ona Çember'in varlığından bahsettiğine inanamıyorum.

"Siz ikiniz evde kalın, Alex. Sizi bulabilirim, merak etmeyin."

O olduğu yerde donakalmış, ama bunun önemi yok, çünkü Xi elinden telefonunu kapıyor.

"Kiminle konuştuğunu biliyor musun, Hunter?" diye bağırır. "Alex'i tehdit etmekten çok daha azı için adam öldürdüm. O yüzden ses tonuna dikkat et ve evimizden uzak dur. Çünkü seni burada görürsem, bu tarafta yapışkan eski sevgililerle nasıl başa çıktığımızı sana gösteririm."

Telefonu kapatıp bize döner ve telefonu kanepeye atar. Beni baştan aşağı süzer ve Alex'e "Eğer senin güvenliğin için sorun yaratırsa, gider" der.

"Ne?" Alex nefesini tuttu. "Hayır, çıkmayacak. Sözünü geri al."

Kafasını sallar. "Eski erkek arkadaşı çok tehlikeli insanlarla çevrili, Cupcake. Risk almayacağım."

"Ne?" Bu kelime, neredeyse hiç duygu içermeden ağzımdan çıkıyor. Şok çok büyük. "Ne biliyorsun?"

"Yeterince biliyorum bilmek bil bilmediğimi istediğimi onu ve onun küçük arkadaşlarını kadınının yanına yaklaştırmak istemiyorum."

"Ne küçük arkadaşları?" Alex tekrar araya girer. "Ne oldu? Ne hakkında konuşuyoruz?"

"Sen nere d e n biliyorsun?" diye soruyorum ayağa kalkarken, kanepenin etrafından onun durduğu yere doğru ilerliyorum.

"O adamlar herkesi kontrol altında tutarak güçlerini koruyorlar. Mafya üyeleriyle sıkı fıkılar. Ben de o adamlardan birkaçını tanıyorum. Hepsi bu," diye açıklıyor, hiç aldırış etmeden.

"Dur, dur." Alex başını sallar ve Jean-Paul Sartre kucağına atlar. Onu yakalar ve ayağa kalkarken okşar. "Biz... Wren'den korkuyor muyuz şimdi? Neden birdenbire tehlikeli oldu?" Gözleri fal taşı gibi açılır. "Xi, Wren'den korkuyor *musun*?"

Sanki dünyası yıkılacakmış gibi görünüyor, benimki de. Alex için, üç eyalet bölgesinin en zorlu kasabasında büyümüş eski çete üyesi erkek arkadaşından daha güvenli birini bulamaz. Bu haliyle çok savunmasız görünüyor, ebeveynlerinin de korkabileceğini ilk kez keşfeden küçük bir kız gibi.

"Tek söylediğim," diyor Xi sakın bir şekilde, "Wren Hunter, uğraşmak isteyeceğin biri değil. Yani arkadaşının burada olması senin için tehlike oluştuyorsa, o zaman gider."

"Ama az önce *onu tehdit ettin*," diyor zayıf bir sesle. "Neden korktuğun birini tehdit edersin ki!" Etrafta dolaşüyor, tavşanını okşuyor, sonra donup kalıyor. "Dur, bu mantıklı değil." Kendi kendine gülüyor. "Wren en iyi arkadaşımız. Xi, yine paranoyaklaşıyorsun."

Benimle aynı anda ona yaklaşır ve elini yanağına koyar.

"*Ondan* korkmuyorum. Tehdidim çok geçerli. Buraya gelirse, ölür. On üçüncü ağacın yanına gömülür. Ama o zaman, bilirsin, dünyanın öbür ucuna taşınmak zorunda kalabiliriz. Çünkü onun çevresindeki insanlar, benim tek başıma başa çıkabileceğimden daha güçlüler."

Alex, şimdi pembeye dönmüş yüzünü eliyle ovuşturur. "Aklını kaçırmışsın. Wren *bizim* dışımızda kimseyle ilişki kurmaz. Korktuğun kişi o mu? Ben ve arkadaşlarım mı? Onun lakros takımı mı? Bu delilik."

"On üçüncü ağaç nedir?" diye soruyorum, kalbim hızla atıyor. Bunun bilmem gereken yararlı bir bilgi olduğunu hissediyorum.

İkisi de bana döner. Alex, Wren'i ve korkması gereken insanları tamamen unuttur. İyi.

"Şey," arkadaşım tereddüt eder. Xi tereddüt etmez.

"Kuzey Kıyısı'nda, tüm cesetleri gömdüğümüz bir yer. O kadar çok var ki, polislerin kimlere ait olduklarını bulması imkansız."

Bir süre hareketsiz kalıyorum, düşüncelerim saatte yüz kilometre hızla akıyor. Bugün zor bir gün. Aklımda çok şey var. Aklımda kalacak ve beni rahatsız edecek çok şey var. Duygularımı kelimelere dökmekte zorlanıyorum.

Xi beni izlerken, Alex kanepeye geri dönüyor, oturuyor ve "bu çok fazla, sindiremiyorum" diye iç çekiyor.

Kollarını göğsünde kavuşturur, gözleri bana daha da yoğun bir şekilde bakar. "Neden on üçüncü ağaçla ilgileniyorsun?"

"Çünkü az önce erkek arkadaşımı o ağacın altına gömmekle tehdit ettin," diye terslikle cevap veriyorum. "Bunu sindirmek için bir dakika izin verir misin?"

"O zaman hala erkek arkadaşın." Dayanılmaz derecede düz bir tonla devam ediyor.

Hareket etmiyor, beni baştan aşağı, sonra tekrar baştan aşağı inceliyor... Sonra gözlerinde bir şey parlıyor. Tanıma.

"Kız kardeşin var mı?"

"Ben tek çocuğum," diye hemen cevap veriyorum. "Evlatlık."

"Doğru. Tabii ki. Bana birini hatırlatıyorsun."

Tüm konuşma robotik gibi geliyor, ta ki aptalca bir umut göğsümde alevlenene kadar.

"Kimi? Çünkü bir annem olabilir." Onun öldürüldüğünü okuduğumu biliyorum, ama umut böyle bir şeydir. Geri gelir, çünkü seni ayakta tutar. İnsanlığı yüz binlerce yıldır hayatta tutan bir hayatta kalma mekanizmasıdır.

Ona doğru bir adım attığımda sırtım terle kaplanır.

"Bir annem olabilir," diye tekrarlıyorum ve sözlerimdeki şiddet onu bir adım geri çekilmeye zorluyor.

"Xi," diye ısrar ediyor Alex. "Peach'e benzeyen ve onun annesi olacak yaşta bir kadın tanıyor musun?"

O başını sallar. "Hayır, üzgünüm. O genç. Otuzlu yaşların başında falan."

Alex özür dolu gözlerle bana bakar ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek için gülümser.

"Ama bana ne kadar benziyor? Onu düşündüysen, çok benziyor olmalı?"

Bakışları Alex'e kayar ve onun başını salladığını görürüm. Benden bir şey saklamadığını biliyorum. Alex bu konuda çok kötüdür. Muhtemelen o kadını tanımıyor bile. Ama ona sessizce verdiği mesaj, bana boş umutlar vermemesi gerektiğidir.

Xi kalın siyah saçlarını eliyle tarar. "Belki de tüm kızılar bana biraz aynı görünüyordur," diye mırıldanır.

"Onunla benzerliğimi şimdi mi fark ettin, Xi?" diye soruyorum, sinirlenerek. "Alex'le birlikte olduğundan beri beni kaç yüz kez gördün? Ve bunu *şimdi mi* fark ettin?"

"Sana dürüst olacağım. Alex odadayken, ben başka kimseye bakmıyorum."

Bunun için onu suçlayamam sanırım. Alex'e dönüyorum. "Onu tanıyor musun?" Hayır.

Adını sormak üzereyken telefonum tekrar bip sesi çıkarır ve Wren'den başka bir mesaj bekleyerek aşağıya bakarım.

O değil.

Hermes.

■

Hermes: Kampüs kalesinin altında gizli odalar olduğunu biliyor muydun?

"Hayır," diye fısıldıyorum kendime, umutsuzluk ağır bir battaniye gibi üzerime çökmüş, beni aşağı çekiyor.

Şu anda ihtiyacım olan son şey bu.

■

Hermes: Aslında var. Onlara ulaşmak için gizli bir geçit var. Avlunun ortasında, Athena heykeli girişe bakıyor. Çember'in genç üyeleri, yaşlı üyeler göz kulak olmadan Heras'larıyla oynamak için burayı kullanmayı severler.

"Peach, her şey yolunda mı?"

Alex'e başımı sallayarak cevap veriyorum, ama ruhum bedenimden ayrılıyormuş gibi hissediyorum.

Hermes: Git bir bak, küçük katil. Acele et. Yoksa en iyi kısmı kaçıracaksın.

Ayakta kalmak için tüm gücümü kullanıyorum, bacaklarım beni bırakmak üzere. Bugün hayatın daha fazlasını kaldıramam.

"Her şey yolunda," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Ben... gitmem gerek."

"İyi misin? Wren miydi? Xi'nin bahsettiği insanlar mıydı?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Hayır, ama gitmem gerek."

"Peach." Alex ayağa kalkar, gergin bir enerji yayar. "O insanlar kim?"

Xi'ye bakıyorum. "Bir şey söyleyemem, ama sen bunun bir parçası değilsin. Bildiklerin ve onunla paylaştıkların kimseyi zor durumda bırakmayacak. Gitmem gerek."

Tabii ki, arkadaşım bütün gün kalmama izin verdikten ve Wren'in beni bulmaması için bütün gece onun evinde saklanmama izin vereceken ona yalan söylemek kendimi çok kötü hissettiriyor.

Ama Hermes aradığında... harekete geçmek zorundayım.

Otuz Dördüncü Bölüm

Peach

Seni Eve Taşımak - Alex Warren

Gece yarısı kampüs kalesinin batı avlusunda durup Athena heykelinin nereye baktığını görmeye çalışmak, kırık kalbimi iyileştirmek için planladığım şey değildi.

Ama işte buradayım.

O meydanın karşısına bakıyor, ama aşağıya doğru, ve ben her zaman bunun onun bir tanrıça olması ve tanrıların böyle davrandığı için olduğunu düşünmüştümdür. Onlar bizim hayatlarımızla oynarken bize yukarıdan bakarlar. En azından SFU'nun tanrısı Wren Hunter böyle yapar.

Binanın kenarına kadar takip ediyorum, kırmızı tuğlaları izliyorum. Bunlardan biri diğerlerinden daha fazla kullanılmış. Duvara tam olarak uymuyor. Parmak uçlarımla hafifçe dokunup çekmeye çalışıyorum. Yakalanırsam, bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

Kalenin altında gizli odalar olduğunu duydum ve biraz bakmak istedim. Nereden biliyorum, diye soruyorsunuz? Kampüs dedikodu hesabı bana şantaj yapıp bakmamı söylediği için.

Sıkıntılı bir şekilde, kendimi kaybettiğimi kabul ederek, tuğla sonunda yerinden çıkıyor ve arkasında küçük bir tutamak belirliyor.

"Keşke bu işe yaramasaydı." diye inleyerek yuvarlak kolu çeviriyorum. Gizli kapı içeri doğru açılıyor ve sadece duvarlara asılı yanan meşalelerle aydınlatılmış bir koridora giriyorum.

İçeri girdiğim anda kapı kapanır.

"Harika," diye fısıldadım. "Hiç de ürkütücü değil."

Aslında, labirentte kovalanmak daha kötüydü belki. Tanrım, sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Gözlerimi ovuşturup ilerlemeye devam ettim. Bunu ne kadar çabuk bitirirsem, o kadar çabuk eve dönebilirim. Ama o zaman Wren muhtemelen beni orada bekliyor olacak, o yüzden belki de burada ölmeliyim.

Ahşap kapıya doğru ilerlerken düşüncelerim iç huzurumla çatışmaya devam ediyor. Kapının arkasından sesler geliyor, çoğunlukla inlemeler ve ağlamalar.

Kapıyı dikkatlice açıyorum. İçeriye girince neyle karşılaşacağımı bilmiyorum, ama eğer birisi zarar görüyorsa, o kişi Heras olacaktır. Ve bunun olmasına izin veremem.

İçeri girdikten sonra, gizlice girmek mümkün olmadığını anlıyorum. Oda bunun için çok küçük. Duvarlar üst kısımda kavisli eski taşlardan yapılmış, yani ayakta duran herkes neredeyse tavana dokunuyor.

Eski bir bodrum katı, belki bir zamanlar mahzen olarak kullanılmış. Zemin, zamanla yavaş yavaş toza dönüşmüş kırmızı kil gibi bir şeyden yapılmış. İçeri girer girmez tüm başlar bana dönüyor. Dört üstsüz adam bana bakıyor, beşincisi ise başka bir kapıdan çıkıp gidiyor.

Hermes.

Nasıl bildiğimi bilmiyorum, ama onlar olmalı. Muhtemelen... o mu? Hermes bir erkek ve ben içeri girer girmez kaçıyor. "Peach," diye sesleniyor biri. "Siktir, Wren sonunda davetimizi kabul etti mi? davetimizi kabul etti mi?"

"Ne?" diye soruyorum, Simon Dresner'ı tanıdığım da tamamen şaşkına dönmüş bir halde. O SFU'ya gidiyor, ama onu nadiren görüyorum ya da adını duyuyorum.

Ona fazla uzun süre bakamıyorum, gözüm yerde yatan dört kadına takılıyor. Çıplaklar ve bir tür cinsel Twister oyunu oynuyorlar. Ama en çok dikkatimi çeken şey, kanamaları, vücutlarının her yerinde kesikler olması ve sanki gerçekten burada değillermiş gibi görünmeleri.

"Ne... Ne oluyor?" Göğsümdeki sıkışıklığı gidermeye çalışıyorum. "Ne yapıyorsunuz?"

"O davet edilmedi," diyor içlerinden biri. Onu tanımıyorum. "O bizi buldu."

Davranışları benim anlayabileceğimden daha hızlı değişiyor ve içgüdüsel olarak kapıya doğru bir adım geri atıyorum.

"Onlara ilaç mı verdiniz?" diye soruyorum. Gözlerim kadınlara dönmüyor — tehlikenin farkında olmalıyım — ama onlar hiç kıpırdamamışlar ve inlemelerini duyuyorum.

"Heras'larımızla istediğimizi yaparız, değil mi?" diye alaycı bir şekilde soruyor Simon. "*Onlara işkence* ediyorsunuz," diye tıslıyorum.

"Gölgen nerede, Peach?"

Yutkunarak, hayatta kalmanın gururdan daha önemli olduğuna karar veriyorum. "Yolda. Buraya gelmemi söyledi. Bu yeri başka nasıl bilebilirdim ki?"

Bir adım daha geri çekilirken, iki güçlü kol arkamdan beni sıkıca sarar ve havaya kaldırır. Ben diğerlerine odaklanmışken biri hareket etmiş olmalı.

"Bırak beni!" diye bağıriyorum, sinirlerim gerilince onun kollarında kıvranıyorum. "Wren geliyor ve seni öldürecek!"

"Evet, bak..." Simon bana yaklaşırken burnunu çekiyor. Nefesi alkol kokuyor ve dudakları kulağıma değdiğinde boğuluyorum. "Hunter'ın gelmeyeceğini bu şekilde anlıyorum. Seni buraya getirmemiz için yaptığımız davetleri defalarca reddetti. Bir daha denersek bizi öldüreceğini söyledi. Eğer bir daha..."

Yanağıma soğuk metalin değdiğini hissettiğimde, onun elinde başından beri bir bıçak olduğunu anladım.

"...sana dokunursak."

Kalbim kulaklarımda atarken, beni tutan adama daha sıkı sarılıyorum.

"Burada Heras'larımızla oynamak zorundayız," diye açıklıyor, bıçağı çenemi ve sonra boğazımı okşayarak. "Çünkü daha köklü Gölgeler onlara biraz fazla saygı duyuyorlar. Biz ise umursamıyoruz. Heraslar, Afroditler, hepiniz bizim için küçük oyuncaklarsınız."

"Simon," diyorum, korkudan kıpırdamıyorum bile. "Bırak beni."

O uzaklaşır, bana gülümser ve başını sallar. "Sanırım Wren'in oyuncağını paylaşma zamanı geldi."

Beni tutan adam, dört kadının birbirine dolanmış, acıdan nefes nefese, kesiklerinden kan akan yere götürdü.

"Durun, durun, durun," diye bağırırım, çaresizlik damarlarımdan akıyor. "Kalkın! Böyle kalmayın!" Kızlara bağırırım. Daha sert kıvrılırım, kalbim göğüs kafesimi ezip durur.

Ama hepsi bana yavaşça göz kırpmıyor, kendilerine verdikleri uyuşturucuyla kafaları güzel. Biri bana bakmıyor bile, yere düz bir şekilde koyduğu avuç içlerine ve titreyen kollarından damlayan kana bakıyor. Kırık bebeklerden oluşan bir piramit gibiler.

Bıçak geri geldiğinde terliyorum.

"Siktir git!" diye bağırıyorum ve arkamdaki adama tekme atmaya çalışıyorum.

Bir başkası da yaklaşıyor, gölgelerden çıkıp benimle oynamaya başlıyor.

"Aman Tanrım, Dustin." O iyi biridir. Üniversite gazetesinin bir parçasıdır. Hiç sorun çıkarmayan, sadece inek bir adamdır.

"Ne düşündüğümü biliyor musun?" diyor alçak sesle, gözleri beklentiyle parlıyor.

Dustin bana yardım etmeyecek.

Dustin durumu daha da kötüleştirecek; içgüdülerim bana her şeyi çoktan söyledi.

"Neymiş o?" diye soruyor Simon, üniformamın gömleğini yırtarken, düğmeler her yere saçılıyor.

Başka bir bıçak parlıyor, meşalelerin loş ışığını yansıtıyor.

O bıçak Dustin'in elinde.

"Bence," diyor, "Peach güçlü bir kız. En azından öyle diyor. Ve güçlü kızlar acıyla başa çıkmak için uyuşturucuya ihtiyaç duymazlar, değil mi?"

Çılgınca başımı sallıyorum, boğazımda bir hıçkırık takılıyor ve söylemek istediğim sözleri anlamsız bir iniltiye dönüştürüyor.

"Dur... Wren... Yaptığını öğrenirse seni öldürecek." Dustin bıçağını göğüs kafesime dayarken titriyorum.

"Wren *herkesi* öldüremez." Simon gülümsüyor. "Görüyorsun ya Peach. Sorun şu ki, biz ayrıcalıklı adamlarıyız. Her zaman istediğimiz her şeyi elde ettik. Sayamayacağımız kadar çok para, eylemlerimizin hiçbir sonucu yok ve bir süre sonra... sıkılıyorsun, anlıyor musun? Bir şeyler hissetmek için sürekli riski artırmak zorundayız. Sadece eğlenmek istiyoruz."

"Bize eğlenmemize izin ver, Peach," diyor Dustin, neredeyse yumuşak bir sesle. "Hayır." Tanrım, nefes alamıyorum. "Lütfen, yapma."

Hermes'in istediği bu muydu? Acı çekmemi mi? Ania'ya yaptıklarım için mi?

Bıçak cildime bastırıyor, içimden bir çığlık koparıyor. Bir süre direniyorum. Kahretsin, tüm gücümle direniyorum, çünkü bu adamın kollarında çığlık atmak, tekmelemek ve kıvranmak hayatta kalmak için yapabileceğim tek şey.

Ama hiçbir işe yaramıyor.

Çünkü sonuçta, ben sadece Silent Circle'ın kadınları üzerinde her türlü hakka sahip olduklarını düşünen dört adama karşı tek başımayım. Benim bedenimin onların oyuncağı olduğunu düşünüyorlar.

Ve tam da bunu yapıyorlar.

Acı. İsteddiği şey bu. Küçük kesikler atıyorlar, acı verici derecede sığ, ölümcül olmasınlar diye.

Beni tutmaya devam etmeleri gerekmiyor. Zayıflamış durumdayım, çabucak pes ediyorum. Çünkü güçlü değilim. Yorgunum. Temel nezaket için her şeye ve herkese karşı savaşmaktan yoruldum. Beni dinlemeyen insanlarla tartışmaktan yoruldum.

Ve beni kullanılacak bir beden ve kırılacak bir zihin olarak gören erkeklerle savaşmaktan yoruldum.

Diğer kadınların yanına yatırdıklarında gözyaşlarım yüzümü yakıyor ve bunun nedeninin yanağımı kesmiş olmaları olduğunu anlıyorum.

Yara izi kalacak mı?

Aynaya baktığımda sonsuza kadar Hermes'in beni işkence etmek için bir odaya kapattığı geceyi hatırlayacak mıyım?

"Lütfen... durun." Hepsi yanımda sıraya girip, ne yapabileceklerini düşünürken, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyor.

"Tamam, ben çevireceğim," diyor Simon ve yerden Twister çarkını alıyor. "Peach, sol elini maviye koymalısın."

Kafamı sallıyorum, gözlerim kapanıyor.

"Hadi ama, sen bir ponpon kızsın. Bize ne yapabileceğini göster."

"Dur," diye boğuk bir sesle söylüyorum, bir başka hıçkırık göğsümü acı verici bir şekilde sıkıştırırken

.

"O çok sıkıcı." Dustin bana doğru yürürken homurdanıyor. Ama bana ulaşamıyor.

Kapı gürültüyle açılır ve Wren tam önümde durana kadar ne olduğunu anlamıyorum.

Ama Wren en iyi arkadaşım ya da erkek arkadaşım gibi görünmüyor.
O, Ölüm Tanrısı gibi görünüyor. Sessiz Çember'in ölüm meleği dediği adam gibi görünüyor.

Eğer ölüm meleğinin bir kalbi olsaydı. Ve o kalp endişe ve ıstıraptan milyonlarca parçaya bölünmüş olsaydı.

Rahatlama beni sarar, sadece bir anlığına da olsa.

"Wren," diyorum, gözlerim ağırlaşmış.

"Buradayım bebeğim, kıpırdama." Eğilip beni kollarının arasına aldı. Bir kolunu dizlerimin altına, diğerini sırtıma koydu.

Başımı boynunun kıvrımına yaslayıp, kokusunu içime çekiyorum. Arkasında bir hareket olur ve ben tekrar gerilirim.

"Achilles," diyor. "Heras'ı kontrol ediyor. O adamlar kıpırdamıyor. Merak etme. Onlar kendileri için neyin iyi olduğunu biliyorlar."

Olan biten her şey karanlık anlarla kesintiye uğruyor. Bir saniye beni kaldırıyor, bir saniye sonra beni buraya getiren tünelden çıkıyoruz.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum.

"Onları öldüreceksin," diye boğuk bir sesle boynuna fısıldıyorum. Avluda olduğumuzu sanıyordum, ama çoktan onun evine girmişiz. Bu ne zaman oldu?

"Seninle ilgileneceğim. Ondan sonra ne olacağı seni ilgilendirmez."

"Sen çıldırmadın."

Hiçbir şey söylemiyor.

"Kırılmadın çünkü hepsini öldüremezsın. Hepsini öldüremeyeceğini söylediler."

"Ve haklıydılar." Bu Wren değil. Bu Achilles. "Hepsini öldüremezsın, Wren. Bu kadar çok üyeyi öldürürsen, Çember senin kafanı alacak."

Wren'in kokusunu taşıyan bir yatakta yatıyorum. "Hâlâ sana kızgıyım," diyorum boğuk bir sesle.

"Tabii ki kızgınsın," diye mırıldanıyor. "İşkence görmenin inatçılığını değiştireceğini sanmıyorum."

"Kırılmadın," diye tekrar ediyorum.

"İyi. Çünkü bu sefer kontrolünü kaybedemez." Diğer arkadaşım da yanımda ve elini saçlarımda hissediyorum. "Bizimle kal,

Peach, olur mu? Ölürsen biraz sinirlenirim. Kutup ayıları kim kurtaracak?"
İnliyorum. "Achilles, kes sesini."

Ön koluma bir şey yağıyor. Bu bir sprey ve gerçekten çok acıtıyor, benden daha fazla çığlık koparıyor.

"Beni nasıl buldun?" diye soruyorum.

"Simon aptalca benim de onlarla eğlenmek isteyeceğimi düşündü," diye açıklıyor Achilles. "Bana bir mesaj gönderip seninle *oynadıklarını* söyledi."

"Neredeyse bitti," diyor Wren yumuşak bir sesle.

Bir bez gibi bir şeyle silmeye başlar. Tekrar yapar, göğsümde, uyluğumda ve yanağımda.

"Onları öldürmek istersem, öldürürüm," diye kendi kendine mırıldanır.

"Ama öldürmedin," diyorum tekrar, ateşli bir rüyadaymışım gibi hissederek. "Kızmadın."

"Şu anda senin için çok endişelendiğim için sinirlenmedim," diye sonunda söylüyor. "O odaya girerken bir katliam olacağını düşünmediğimi mi sanıyorsun? Tabii ki onları öldüreceğimi düşünmüştüm, ama seni yerde kanlar içinde gördüğümde önceliklerim değişti. Şimdi lütfen konuşmayı kes ve sana bakmama izin ver."

"Bunu hak ettim." Kalbim çok yavaş atıyor. Ölmek üzere olduğum için değil, yeniden güvende hissettiğim için. Güvende ve biraz başım dönüyor, ama iyi olacağımı biliyorum.

"Bunu hak etmiyorsun," diye homurdanıyor Wren, sonra Achilles'e dönüyor. "Yüzeysel yaralar. Bana bandajları ver. İhtiyacım var..." Tereddüt ediyor, boğazını kaşıyor. Ve bunun, yaptığı şeyden emin olmadığı için olduğunu anlıyorum. Hatta biraz korktuğunu bile söyleyebilirim. Wren Hunter'ın korkabileceğini düşünmemiştim. Tanrılar korkmazlar. "...Yaralara bir şey sürmem lazım."

"Evet, bunu hak ettim. Hermes beni cezalandırmak için oraya gitmeye zorladı."

Etrafımdaki sessizlik çok gürültülü. Gözlerimi tekrar açacak kadar gürültülü.

"Hermes mi?" Wren kaşlarını çatarak soruyor. "Hermes seninle konuşuyor mu?"

"Evet." Gözlerimi tekrar kapatıyorum, sonra cümlemin geri kalanını sır gibi fısıldıyorum. "Hermes beni Ania'yı öldürdüğüm için cezalandırıyor."

Achilles burun kıvrıyor. "Onu öldürdüğünü söylemiştim."

Ondan sonra gözlerimi açmıyorum. Çok yorgunum. Sadece unutmak ve burada olmamak istiyorum.

Notlar

College Peach

- Metal punk ile aynı şey DEĞİLDİR.
- Hala kabuklu deniz ürünlerine ve kedi tüylerine alerjisi var.
- Yeşil zeytinleri hep ona bırakın.
- Artık metali sevmiyoruz.
- ~~Çay ağacı ve nane şampuanı~~
- ~~Patates kızartmalarının üzerine peri-peri tozu eklemeyi unutma~~
- Her ayın ilk Salı günü pişir ve çalkala.
- Kahvesine artık şeker koymayın. Midesini bulandırıyor.
- Kızlar gecesi sırasında beni rahatsız etmeyin Wren 😞
- Pepperoni pizzaya baharatlı bal ekleyin
- Sağ omzundaki üçgen çilleri sık sık kontrol edin. Dermatolog gözlem altında tutulmasını söyledi.
- Yeni görme sonuçları: Sağ göz -2,75. Sol göz -3,25
- Eğer gelecek Eylül ayında EEAJ'nin yıllık yayınına girerse, duyuru gelecek yıl Ağustos ayında yapılacak.
- ~~Bir hafta içinde ateli çıkarılması gerekiyor.~~
- Yeni şampuan: içinde hindistancevizi yağı var
- Patates kızartmasında artık peri-peri yok
- Aptal köpeği sakla
- Mektuplar 13 yaşında başladı

Otuz Beşinci Bölüm

Wren

Hayloft II - Anne Anne

Yanımda Little Sausage'ın havlaması sesiyle uyanıyorum. Kendi bedenimin farkına vardığım anda kalbim sıkışıyor. Peach yanımda değil. Onu sıkıca sarıp uykuya daldığım için, nefes alamayacağından endişelendiğim için bunu biliyorum. Ama en azından kimse onu benden alamazdı. Onu o gizli odada bulduktan sonra onu yanımda tutmayacaktım.

Bir şeyler ters gidiyor.

Onun yumuşak tenini hissedememem ya da parfümünün kokusunu alamamamdan daha fazlası bu. Kendimi garip hissediyorum. Üzerimde kan kokusu alıyorum. Peach gece boyunca biraz daha kanamış mı?

Hareket ettiğimde vücudum yanlışı yerlerden çatırdıyor, uyuşukluk kayboluyor ve kendimi tamamen hissedebiliyorum.

Elim yumruk halinde. Bekle.

Elim yumruk halinde.

Siktir. Siktir. Siktir. Siktir.

Başım dönene kadar hızla oturuyorum. Peach'in yatağımın önünde durduğunu fark ediyorum, duş almış, vücuduna bir havlu sarılmış ve saçına da bir havlu sarmış. Bana sırtını dönmüş, masanın üzerinde açık duran dizüstü bilgisayarımı izliyor. Ekranında yerel bir haber spikeri konuşuyor. Mikrofonu elinde, tanıdık bir yerde duruyor. Gözlerimi kısarak, kalenin batı avlusunu tanıyorum. Burası bizim kampüsümüz. Burası, dün Peach'i bulduğum odaya giden tünelin olduğu yer.

"Üç ceset, geçen yazdan bu yana dört cinayete sahne olan Silver Falls Üniversitesi kampüsünde sabahın erken saatlerinde bulundu. Hayati tehlike arz eden yaralanmalarından dolayı hastanede tedavi gören ve henüz uyanmamış bir öğrenciyle birlikte, cinayet sayısı yediye yükseldi."

Gazeteci, arkasında yürüyen ve kameraya karanlık bakışlar atan bir grup öğrenci nedeniyle duraksıyor ve nazikçe gülümsemeye çalışıyor. Yüzde birlik kesimin nefret ettiği bir şey varsa, o da dış dünyanın ilgisidir. Her şeyin mümkün olduğu kendi balonumuzda kalmayı tercih ediyoruz ve burada kameraların olmasını istemiyoruz.

"Her iki adam da kendi yatak odalarında bulundu. Polis her şeyi açıklamıyor, ancak daha önce paylaşmadıkları bilgileri bizimle paylaşmayı kabul ettiler. SFPD'ye göre, ritüel uygulayan bir seri katil ile karşı karşıya olduğumuz görülüyor. Kurbanlarını öldürme şekilleriyle değil, ağızlarında ve boğazlarında bıraktıkları şeylerle. Scrabble oyunundan kalan I, L ve U harfleri. Bunlar tutku cinayetleri olabilir mi? Yeni bilgiler geldikçe sizi haberdar edeceğiz. Bu arada, polis soruşturmaya yardımcı olabilecek tanıkların bilgisine başvuruyor. Simon Dresner, Matt Robinson ve Byron Wallace'ın ailelerine başsağlığı ve sabır diliyoruz."

Peach bana o kadar yavaş dönüyor ki, bana bakacak mı diye merak ediyorum. Yüzü solgun ve dün yanağına koyduğum bandajı yenisiyle değiştirmiş. Diğer yaralar kanamayı durdurmuş gibi görünüyor, o yüzden onları tekrar sarmamış. Gözleri yumruğuma düşerken havluyu sıkıca kendine sarıyor.

"Elini aç, Wren," diyor, daha önce hiç duymadığım bir yumuşaklıkla.

Acı beni sararken başımı sallıyorum. Kontrolümü kaybettim. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Bu odadan çıktığımı bile. Ama yerde düzinelerce Scrabble taşı dağılmış durumda, çünkü belli ki dört tane I, dört tane L ve dört tane U harfi arıyordum.

Yavaşça parmaklarımı gevşetiyorum. Tanrı bilir ne kadar zamandır sıkıca tuttuğum için parmaklarım ağrıyor. Kağıt kanlı ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde üzerinde dört isim var.

Dustin McCarthy
Simon Dresner
Matt Robinson
Byron Wallace

"Dustin ölmedi," diyor Peach, yüzündeki kan çekiliyor. "O ölmedi."

"Siktir," diye bağırarak kağıdı yatağa fırlatıp yüzümü ellerimle ovuşturuyorum. "Kontrolümü kaybediyorum," diye nefes nefese söylüyorum. "Durum gittikçe kötüleşiyor." Sesim kısık bir hırıltıdan biraz daha yüksek. "Ve şimdi o pislik uyanıp hayatımı mahvedebilir."

Peach, yatağın ucunda benden uzak duruyor.

"Lütfen," diyorum, sesimden çaresizlik damlıyor. "Benden korkma."

"Senden korkmuyorum," diye itiraf ediyor. "O adamlardan korunmam gerekiyordu. Onların Heras'ları onlardan korunmaya ihtiyaç duyuyordu." Yine de sesi soğuk, tonu bana yaklaşmamamı söylüyor.

"Sorun," diye iç çekiyorum. "Senin için çok endişelendim. Kahretsin, endişelenmek yetersiz kalır. Seni gördüğümde hissettiğim korku... bu yüzden oldu. İstememiştin. Bu... içimdeki o şey."

"Hak ettiklerini buldular. Ama sen de hak ettiğini bulacaksın, Wren. Bana yalan söyledin ve beni kurtarman, benden sakladıklarını telafi etmez."

Derin bir nefes alıp sakinliğimi koruyorum.

"Söz veriyorum, sana söyleyecektim. Sadece... Biyolojik ailenle ilgili kötü haberleri ilk duyduğunda kalbin kırılmıştı. Seni tekrar incitmeye gücüm yetmedi. Senin acı çekmeni görmek bana ne yaptığını anlamıyorsun."

"O zaman sen bencilsin. Sen kendini incitmek istemedin. Çünkü bunu benden saklamak, bana anlatıp beni teselli etmekten daha çok kalbimi kırdı."

"Biliyorum," diye hırıltıyla söylüyorum. "Özür dilerim, bunu telafi etmeme izin vermelisin. Lütfen."

"Her şeyi *telafi* edemezsin!"

İşte o zaman umutsuzluk beni kaplar. Ve umutsuz olduğumda, onu kaybetmekten korktuğumda, beni *sevmemesinden* korktuğumda... İşte o zaman kötü şeyler yaparım. İşte o zaman onun tasmaını sıkılaştırırım.

Bu yüzden, tekrar özür dilemek yerine, "Çıktığım kızı öldürdüğünü nasıl telafi edeceksin, Penelope?" diye soruyorum.

Ağzı açık kalır ve şoktan geriye doğru sendeler.

"Birbirimizden bir şeyler saklamaktan mı bahsetmek istiyorsun? Hermes'in sana hiç bahsetmediğin bir cinayetle şantaj yaptığını benden sakladığın için bunu nasıl telafi edeceksin?"

Kafasını sallar. Onu saran panik, kekeleyişine neden olur ve odanın içinde, sanki kimse bizi duymuyor mu diye kontrol eder gibi etrafına bakınır.

"B-bunu nereden biliyorsun?"

"Güvende hissettiğinde konuşursun, bebeğim," derim ayağa kalkarken. "Ve dün çok savunmasızdın. Hatırlamıyor musun? Sana bakarken?"

Tanrım, ben bir pisliğim. Dizlerimin üzerine çöküp, ondan gerçeği sakladığım için beni affetmesi için yalvarmalıyım. Bunun yerine, ona karşı kullanabileceğim şeyler çıkarıyorum. Çünkü özür dilemek... o bunu reddedebilir. Beni geri çevirebilir. Ama şantaj? O her zaman işe yarar. Ve kontrolü elimde tutmak için tek şansım bu.

Nefes almaya çalışırken göğsü titriyor.

"O adamlar ölmeyi hak ettiler," diyorum, dizüstü bilgisayar ekranını işaret ederek. "Ania? Benim dikkatimi senden uzaklaştırmak dışında ne yaptı ki?"

"Ne olduğunu hatırlamıyorum," diye savunuyor. "Tartıştık, ama sonra ne olduğunu bilmiyorum. Evde tartıştık çünkü kıskançlık yapıyordum. Çok sarhoştum. Özür dilemek için mesaj attı ve sonra... Kahretsin, uyuşturucu almıştım. Onu nehre kadar takip ettiğimi hatırlamıyorum..."

Gülüyorum, ama sesimdeki alaycılık daha çok çaresizlik gibi geliyor. "Benden sana tavsiye, Trouble. Hatırlamaman, yapmadığın anlamına gelmez."

Parmaklarını ağzına götürüyor. "Ama o..." Yutkunarak, bakışları yere düşüyor. "O çok tatlıydı."

Şimdi ona yakınım ve elimi yanağına götürüyorum. "Artık ikimizin de ellerinde kan var."

Gözleri yaşlarla dolu bir şekilde yukarı bakıyor. "O bunu hak etmemişti. O adamlar hak etmişti. *Onlar bunu hak etmişti, Wren.*" Cümlesini tıslayarak söylemesi içimde bir karışıklık yaratıyor. Onlara duyduğu nefretle birlikte gelen içgüdüsel bir his. "Ama Ania..." Başını sallıyor. "O, ben seni ne kadar sevdiğimi fark etmeden önce tek yaptığı seni sevmekti. *Onu* öldürdüğüm için hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağım."

Ağzımı açıyorum. Dur.

Düşün.

Donakal.

"Oh." Dudaklarımdan çıkan tek kelime bu, ama yüzümdeki anlayışı okuyabiliyor.

Dışarıdan bakıldığında, ona sabit ve hareketsiz bir şekilde göz kırpyorum. İçimde ise düşüncelerim zıplıyor, birikiyor, problemleri çözüyor. Dustin'in uyanmasından bu kadar korkmasına şaşmamalı.

"Sen, kalbimi ve aklımı uyarmam gereken türden bir sorunsun, Peach."

"Sen ise beni asla tamamen kontrol edemeyecek türden bir belasın."

Başımı sallıyorum. Evet, şimdi bunu çok iyi biliyorum. Yine de, onun için daha önce hiç hissetmediğim bir gurur göğsümde yükseliyor. Bu, onun bir şey başardığında genellikle hissettiğim duygudan daha iyi. Daha sıcak yanıyor, başımı döndürüyor, onun için *her şeyi* yapmaya itiyor. Şu anda hissettiğim şey, tehlikeye, riske, adrenaline karşı bir çekim. Hayatımın bir ipin ucunda asılı olması ve onu dişlerimle koparmak istemem. Böylece Peach'in manipülasyonuna daha da derin bir şekilde kapılabilirim. Kontrol bende değil. Hiçbir zaman da olmadı.

"Penelope," diye mırıldanıyorum, onun dehası karşısında başım dönüyor. "Ne zaman insanları öldürmeye ve cinayetlerini bana yüklemeye başladın?"

Yüzünde yavaşça bir sırıtış yayılır. Bu, hayatımda gördüğüm en seksi ve en korkutucu şeydir.

"Beni kadınlara saygısızlık eden gizli bir topluluğa katıldığında. Benim için öldürebileceğini anladığımda."

Bir adım daha yaklaşır. "Senin bunu yaptığını hatırlamadığını anladığımda."

Elini göğsüme bastırırken, kalbim göğüs kafesime çarparak atıyor. Sahibini tanıyor. Onun elini göğsüme gömmesini

ve narin katil elini onun etrafına dolamasını istiyor.

"Senin yöntemini öğrendim," diye fısıldadı. "Mektuplar. Elindeki kağıt. İlkini öldürdüğümde ne kadar korktuğumu bilemezsin. Düşündüm ki... Ya Wren hatırlarsa? Ya yapmadığını *biliyorsa*? Ama sonra kütüphaneden çıktığımda peşimden koştun ve Josh'u öldürüp öldürmediğini sordum. Gerçekten öldürdüğünü sanıyordun." Kendi kendine gülüyor, sanki tüm bu olay onun için çok kolaymış gibi.

"Josh? O sen miydin?"

"Aslında sen değildin, bebeğim." Kıkırdar. "O gün kendi yargıcın ve jüri oldun, başka seçenek yokmuş gibi kendini suçladın. Ama şimdi ölüm meleği kim?"

Dili alt dudağına dokunur. Sesindeki mırıldanma, tonunu alçaltır ve bu, şimdiye kadar duyduğum en büyüleyici sestir.

"Anlaşmamızı yapıp orgazm için yalvarmamı sağladığın sırada, kim olduğumu unuttun galiba, Wren. Bu süreçte kendini kaybettin. Bunu, bana karşı haddini bilmen için bir ders olarak al."

Yutkunuyorum, vücudum onu arzulamaktan titriyor ve yerinde durmamı zorlaştırıyor.

"Miles ve babası mı?"

Alt dudağını ısırtıyor ve kalın açık kahverengi kirpiklerinin altından güzel, masum gözleriyle bana bakıyor.

Sertleşiyorum. Kız arkadaşım, öldürmediğim insanları öldürdüğümü düşünmem için beni manipüle ettiği için sertleşiyorum. Beni tamamen çıldırttığı için. Artık seri katillere aşık olan tüm kadınları anlıyorum. Peach tutuklansaydı, ben de ona ne kadar çok sevdiğimi anlatan mektuplar gönderirdim.

"Simon, Matt, Byron..." İsimlerini zar zor telaffuz edebiliyorum.

Gözlerini deviriyor, önümdeki bu minik kadının altı yetişkin erkeği öldürdüğüne inanamadığım için sinirleniyor. Bunu fark edince, öfkeyle nefes alıyor.

"Josh labirentte bana saldırdı. Ben de onun yaptığı gibi onu gafil avladım. Gece geç saatlerde sarhoş bir şekilde eve giderken kütüphanenin önünden geçti ve ben orada bekliyor, pusuda bekliyordum. Kendini savunamadı. Onu boğazladım ve mektupları boğazına soktum. Sonra bir kağıda onun adını yazdım ve sen uyurken eline koydum."

Elim uzanıp kolunu, omzunu okşadı, ensesini sıktı. Heyecandan nefes alamıyordum.

"Miles ve Paul Ellson'ın Hera'ya tecavüz etmesini izledim, ona bunun Shadow'u aldattığı için olduğunu söylediler. Onları durdurmaya çalıştığımda, beni de aynı şeyi yapmak için o odaya itmeye çalıştılar." Gözleri güçlü ve intikam dolu bir şekilde devam ediyor. "Sen onları zaten zayıflatmıştın, tek yapmam gereken Paul'un oğlunu kampüse geri götürmesini beklemektir. Onları otoparkta yakaladım. Senin bıçağını bile kullandım."

Diğer elim giderek şiddetlenen bir ihtiyaçla yanağına uzanıyor ve onu bana daha da yaklaştırıyorum.

"Devam et," diye homurdanıyorum ve kalçalarımı ona doğru bastırıyorum.

"Bana işkence eden o dördü en iyileriydi." O sırtıyor. "Çünkü kendimi zayıf hissediyordum ve acı çekiyordum. Ve kollarında benim için yarattığın güvenli alandan çıkmak çok zordu. Beni kurtarmıştın ve ben sana dört cinayet daha yükleyecektim. Ama bunu yapamayacağımı düşündüğüm bir anda, o odada benimle birlikte olan Heras'lardan birinden bir mesaj aldım. Onu ponpon kızlardan tanıyorum. Bana yardım etmediği için özür diledi."

Sesi sessizleşir, ama gülümsemesi huzur doludur.

"Dün en iyisiydi, çünkü çok zorlanmış, öldürmeye hazır olan diğer kadınlar bana yardım etti. Ona diğerleriyle iletişime geçmesini söyledim, tek yapmaları gereken bana adreslerini vermek ve Gölgeleleriyle yatmaya gittiklerinde ön kapıyı veya yatak odalarının kapısını kilitlemeden bırakmaktır. Acı çekiyorlardı. Onlardan minimumdan başka bir şey istemedim. *Sadece kapıyı kilitlemeden bırakın.*"

Gözleri yaşlarla parıldarken burun delikleri genişledi. Çenesini sıkarak, dişlerini sıkıp cümlesinin geri kalanını söyledi. "Ve hepsi de öyle yaptı."

Düşen gözyaşını avucumla silerken, onu sıkıca kucaklarım.

"Erkekler, sessizce her şeyi kabullenip acı çeken kadınlara daha dikkatli davranmalı. Onlar acı çekip, adaletsizliğe gülümsüyorlar. Acı çekip, erkeklerin gözyaşlarından zevk almasını izliyorlar. Acı çekiyorlar, acı çekiyorlar ve *acı çekiyorlar*. Ve bir gün... *patlıyor*."

Şeytan gibi görünüyor. Çok güzel.

"Sadece kendini korumak için savaştın," diyorum hayranlıkla, "diğer Heras'ları da korudun."

"Karşı koyan kadınların bundan hiçbir şey kazanmadığını asla unutma. Korkuya, tehditlere, manipölasyona karşı direnirler, kendileri için değil, etraflarındaki diğer tüm kadınlar için. Hiçbir kadın, karşı koyduklarını, bu şekilde çektikleri acıları düzelteceklerini söyleyerek bağırmas. Hayır. Her zaman 'diğer kadınlar için' derler. Ve siz erkeklerin hiçbirisi bunun nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyeceksiniz. Siz bizi korumuyorsunuz. Biz kendimizi koruyoruz."

"Sana zarar verdim," diyorum boğuk bir sesle. "Seni boyun eğdirdim ve sen beni öldürmedin." Sesimde kontrol edemediğim bir heyecan var. O bir seri katil... ve benim hayatımı korumayı seçti.

"Seninle o adamlar arasında tek bir fark var, Wren," diye açıklıyor, yumuşayarak. "Sonuçta, seninle birlikteyken her zaman bir seçeneğim olduğunu biliyorum. Çünkü ne olursa olsun, sen bana asla zarar vermezsin. Bunu sen kendin söyledin. Ve bu sadece senin bir katil olmanla ilgili değil. Bu, benim için, ikimiz için yarattığın güvenli alanla ilgili. Beni inisiyasyona davet edenin sen olmadığını asla unutmayacağım. Sen sordun, ben hayır dedim ve sen, ne kadar acı verse de, bunu kabul ettin. Beni bu işe sürükleyen sen değilsin. *Seçim*. Bana verdiğin şey bu. Seninle onların arasındaki fark bu. Seninle ilgili olarak, içten içe istemediğim hiçbir şeyi yapmadım."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Beni kullandın. Aklımı kaçıyorum sandım, Trouble. Ama *lanet olsun*, sana aşığım."

"Hâlâ beni seviyor musun?" Gülümserken bileğini tutar ve beni kendinden uzaklaştırır.

O geri çekilirken kollarım yanlarıma düşer.

"Seni deli eden kadına aşık mısın?"

Arkasındaki masaya sırtını dayar ve yanındaki havluyu hafifçe açarak bana mükemmel amını gösterir.

"Kanıtla," diye alaycı bir şekilde gülümsedi. "Sana sahip olan kadına sürün, Wren."

Kalbim artık zar zor atıyor. Ağzım açık kalıyor ve dudaklarımı yalıyorum. Bunun beni caydıracağını mı sanıyor? Onu kurtarmak için cehenneme kadar sürünürüm, ancak onun cehennemin en karanlık derinliklerini yöneten kişi olduğunu fark ederim.

Onun hüküm sürdüğü krallığın toprağını öperdim.

Eğer bu, onun benim olmama izin vermesi anlamına geliyorsa, hayatımın geri kalanını onun tahtının yanında diz çökerek geçirirdim.

Yere çöküp avuçlarımı önüme koyuyorum ve hayatım boyunca sevdiğim kadına doğru sürünürken, sikimin hiç bu kadar sertleşmediğini fark ediyorum.

Onun önünde diz çökerek, bacaklarını açarken bir eliyle saçımı tutmasına izin veriyorum.

"O insanları öldürdüğümünden neden hiç şüphe etmediğimi biliyor musun?" diye mırıldanıyorum, ona bakarak.

Gözleri şehvetle parıldarken sessizce başını sallar.

"Çünkü sen hayatımın aşkımsın, Trouble," diye mırıldanıyorum. "Senin için hepsini tekrar öldürürüm. Ve yüz tane daha. Eğer kendin yapmak istersen, geride bıraktığın her cesedi saklarım. Ve eğer yakalanırsan, suçu üstlenirim. Eğer isteğin öldürmekse, sana bıçağı veririm. Eğer kanundan saklanman gerekiyorsa, seni saklarım. Ve eğer istediğin şey beni ayaklarının dibinde görmekse, diz çökerim."

Onu içime çekiyorum ve küçük bir nefesini duyuyorum, ama o ayakta durmaya devam ediyor, güçlü. Hala kullandığı duş jelinin kokusu var, ama bu koku onun arzusu kokusuyla karışıyor.

Dizlerimin üzerine çöküp ellerimle dudaklarını ayırıyorum ve dilimi onun sıcaklığına götürüyorum. Sırılsıklam ve tadı dünyadaki hiçbir şeye benzemiyor. Tadı coşkulu zevk, ölümsüz aşk, ölümcül şehvet.

Onun muhteşem klitorisinin etrafında tembel daireler çizdiğimde eli saçlarımı sıkıca kavrar. Klitorisi şişmiş, çok istekli ve yutulmaya hazırdır. Ama tüm dikkatimi oraya vermeden önce, dilimi girişinden dudaklarından klitorisine kadar düz bir şekilde gezdiririm. Bu hareketi titizlikle tekrarlarım, yüzümü ona gömmekten zorlukla kendimi alıkoyarım, çünkü ona adanmışlığımın her saniyesini hissetmesini istiyorum.

Onu öpüyorum, dudaklarım onun ıslaklığıyla kaplanıyor ve saçlarımdaki eli ikiye bölünüyor.

"Siktir," diye inlediğini duyuyorum.

Daha fazla erişim için, bacaklarından birini alıp omzuma koyuyorum. Dengesi bozuluyor, ama onu tutuyorum. Her zaman.

"Wren," diye inliyor, dilimi sertleştirip klitorisini tekrar tekrar yaladığımda. Sertçe bastırıyorum, çünkü o böyle seviyor.

Peach'i çok iyi tanıyorum çünkü uzun zaman önce ruhuma kazındı. Ama vücudunu keşfetmek, onu özel kılan her ayrıntıyı öğrenmek, son birkaç haftadır yeni bir tutku haline geldi. Bana kendini açtı ve ben de onu asla hayal kırıklığına uğratmayacağımı kanıtlamalıyım.

Böylece her şeyi öğrendim.

Ve sadece kolay şeyler değil, örneğin ben onu yalarken klitorisine sert baskı yapılmasını sevmesi gibi. Çok daha fazlası var. Sağ meme ucuyla oynadığımda inlemesi, ama sertçe çimdiklediğimde zevkten nefes alamaması gibi. Bu da beni bir elimle havluyu çekip, parmaklarımla gergin karnını okşayarak meme ucunun sertleştiğini bulana kadar devam etmeye itiyor.

Sıkıştırdığımda, bir saniye donup inliyor, sonra nefes alışını durup ıslaklığı iki katına çıkınca kollarımda gevşiyor.

İşte benim kızım.

Kalçalarını bana doğru itiyor ve ben de onun vücudunu keşfederken cepheneliğime eklediğim başka bir silahı kullanmaya karar veriyorum. Göğüslerinden ayrılıp, elimle arkadan bacaklarının arasına giriyorum ve başparmağımı girişine götürüp içine itiyorum. Parmağımı onun zevkiyle ıslatıp, sıkı deliğini bulana kadar geriye doğru çekiyorum. Dikkatlice ovuşturup, zar zor içeri ittiğimde, onun çaresiz inlemesi beni cesaretlendiriyor ve ben de klitorisini dikkatlice ve yavaşça yalamaya devam ediyorum. Henüz doruğa ulaşmasını istemiyorum.

Diğer elimi kaygan girişine getiriyorum, iki parmağımı içine sokuyorum ve dilim hızlanırken G noktasını yavaşça ovuyorum.

"Sen en tehlikeli türden bir katilsin," diye onun sıcaklığına karşı homurdanıyorum.

Gerginleşir, etrafımda titrer ve inlemeleri kısılır ve keskinleşir, orgazmının geldiğini hissederim ve eklerim, "Sen bir kraliçesin."

En ufak bir hareketle geri çekiliyorum.

Elleri saçlarımı sıkıca kavrar, acı verecek kadar sıkı.

"Penelope bebeğim?" diye soruyorum, hassas teninde nefesimi hissetmesini sağlayarak. "Bir sorum var."

"Ne?" diye bağırır, ama parmaklarımı içinde hareket ettirdiğimde, dokunuşumun altında erir, avucuma damlar.

"Ne?" diye tekrarlar, benim bildiğim iyi kız gibi yumuşak bir sesle.

Bir dişi aslanı evcilleştirmek insana inanılmaz bir güç hissi verir. Bu doğanın kanunudur.

"Söylesene, bir kraliçeyi yalvartabilirsem... bu beni tanrı yapar mı?"

Sesimdeki kendini beğenmişlik, onu orgazmdan bir adım uzak tutmasaydım onu çileden çıkarırdı.

"Yapma..." diye nefes nefese

söylüyor. "Wren..." "Cevap ver."

Başparmağımı yavaşça kıkına soktum, dizleri titredi. "*Evet!*" diye inledi. "Siktir, evet. Öyle."

Ödül olarak onu bir kez daha yavaşça yaladım, ama bu yeterli değildi. "O zaman yalvar, bebeğim. Ve boşaldığında benim tapınağımda çığlık at."

"Lütfen," diye inliyor, iki elim de tekrar hareket etmeye başlarken. Tek eksiği, son bir kez dilim. "Lütfen, *lütfe*n, *Tanrı*m, *lütfe*n."

Artık daha fazla dayanamayarak yüzümü amına gömüyorum.

Sadece birkaç saniye içinde benim adımı haykırarak, kollarımda titreyerek dağılıyor.

"Aferin küçük sürtük," sonunda onun tenine karşı söylüyorum.

Ve şu anda onun vücudu üzerinde sahip olduğum tüm güce rağmen, beni pantolonunda patlayan bir ergen haline getirmeye çok yakın.

Uzaklaşırken dikkatli davranıyorum, ellerimi kalçalarına koyup ayağa kalkmadan önce dengede olduğundan emin oluyorum. Saçındaki havlu masamın üzerine düşmüş, diğeri ise yerde, o nefesini toparlarken ben de onu alıyorum.

O havluyu almaya çalışırken onu öpüyorum, o nefes nefese kalırken dilimi ağzına sokuyorum. Bana karşı mırıldanıyor, kollarını boynuma doluyor.

"Bu adil değildi," diye fısıldadı öpüşürken.

"Eğer uslu durursan, bir gün sana alttan üstte olmayı öğretirim."

Gülerek başını geriye atar ve beni kendinden uzaklaştırır. "Seni seviyorum, pislik."

"Ben de seni seviyorum. Ve düşündüm ki... Lanetli olduğumu düşündüm, Peach. Asla değişemeyeceğimi düşündüm. Ama o inisiyasyonların gorillerinden kurtulduktan sonra... kimseyi öldürmediğimi fark ettim. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Kız başını sallar.

"Seninleyken bir canavar olmadığımı."

Alt dudağımı ısırarak gülümserim, gözlerim yanacak kadar yakından onu izlerim. Güneşe bakabileceğini sanan bir aptal gibi.

Ön kapıda, görmezden gelemeyeceğim kadar şiddetli bir vuruş duyulur. İçimdeki tüm mutluluk bir anda yok olur ve Peach bunu hemen fark eder.

"Ne?" diye mırıldanır. "Bu

Circle."

Bir adım geri çekildim.

"Bu odadan çıkamazsın," diyorum. "Gitmeliyim."

Zaman geçiyor. Dustin her an uyanabilir ve onu öldürmeye çalışan kişiyi polise söyleyebilir. Daha da kötüsü, Circle ile konuşabilir. Eğer olay kamuoyuna duyulursa, sadece bir üyesini kurtarmayacaklar, Peach'i de öldürecekler.

Kaşlarını çatıyor, gözlerini bana dikeyor. "Ne demek bu odadan çıkmayacağım? Neden?"

"Nedenini biliyorsun," diyorum sakın bir şekilde anahtar deliğinden anahtarı alırken. "Dustin hayatta. Seni korumam gerek."

"Hiçbir şey öğrenmedin mi? Kendimi koruyabilirim."

Bir adım atar, sonra hala sadece havluyla örtülü olduğunu fark eder, ama bir süre durakladıktan sonra, dışarı çıkabildiği sürece bunun önemli olmadığına karar verir gibi görünür.

O ıkamadan kapıyı çarparak kapatıyorum, o kapıyı açmaya çalışırken kilitliyorum.

"A!" Elinin kapıya vurduğu sesi duyuyorum. "Wren, bu lanet kapıyı aç!" Sanki şimdi kapıya vücuduyla çarpıyor gibi geliyor. "Seni öldüreceğim!"

Evet, buna hiç şüphem yok.

"Geri döneceğim. Hiçbir yere gitme," diye bağıyorum, sanki gidebilecekmiş gibi.

Notlar

College Peach

- Metal punk ile aynı şey DEĞİLDİR.
- Hala kabuklu deniz ürünlerine ve kedi tüylerine alerjisi var.
- Yeşil zeytinleri her zaman ona bırakın
- Artık metali sevmiyoruz.
- ~~Çay ağacı ve nane şampuanı~~
- ~~Patates kızartmasına peri-peri tozu eklemeyi unutma~~
- Her ayın ilk Salı günü pişir ve çalkala.
- Kahvesine şeker koymayın. Midesini bulandırıyor
- Kızlar gecesi sırasında beni rahatsız etmeyin Wren 😞
- Pepperoni pizzasına baharatlı bal ekleyin
- Sağ omzundaki üçgen çilleri sık sık kontrol edin. Dermatolog göz önünde bulundurmamızı söyledi.
- Yeni görme sonuçları: Sağ göz -2,75. Sol göz -3,25
- Eğer gelecek Eylül ayında EEAJ'nin yıllık yayınına girerse, duyuru gelecek yıl Ağustos ayında yapılacak.
- ~~Bir hafta içinde diş teli çıkarılacak~~
- Yeni şampuan: içinde hindistancevizi yağı var
- Patates kızartmasında artık peri-peri yok
- Aptal köpeği sakla
- Mektuplar 13 yaşında başladı
- Hayatımın aşkı bir seri katil

Otuz Altıncı Bölüm

Wren

Bonnie ve Clyde - Dutch Melrose, HARRY BURADAYDI

Kaybetmek için vaktim yok, bu yüzden merdivenleri ikişer ikişer iniyorum. Hiç vaktim yok. Bir saniye bile.

"Hunter, lanet olsun," Achilles, ben oturma odasına girer girmez tıslar. "Kontrolle bu kadar takıntılı biri için, her şeyi kaybetmiş gibisin. Yoksa mantığını mı bir yerde unuttun?"

"Açıklayamam. Asla açıklayamam. Açıklamayalım." Zaten kapının yanındayım, ayakkabılarımı giyiyorum. Ellerimde hala kan var. Duş almadım. Dünkü kıyafetlerimi giyiyorum.

"Circle kapımıza dayandığında ne yapacaksın?" diye sordu, sesini alçaltarak, bizi duymamalarını sağladı. "Senin yüzünden üyeleri azalıyor, Wren. Hepsini öldürmemeni *söylemiştim*."

"Evet, evet, seni duydum. Dinle, onlar benimle konuşurken, Xi'yi araman gerekiyor. Dustin'den kurtulmama yardım edecek Çember dışından biri lazım. Çember bana sadece hafif bir ceza verecek, ama ondan sonra, yaptığım hatayı düzeltmem gerekiyor."

Çünkü durum bu. Peach'in pisiği benim pisiğim. İyi günde kötü günde, onun yanında olacağım.

"Hafif bir ceza mı? Öyle mi düşünüyorsun?" diye alaycı bir şekilde sorar. "Ben olsam seni öldürürdüm belki."

Kafamı sallarım. "Bana ihtiyaçları var. Beni öldürmezler. En azından bu seferlik. Ama cesetler birikmeye devam ederse, öldürürler."

"Öyleyse *dur. İnsanları öldürmeyi*."

"Bugün anladığım şey şu: Biz Çember'in bir parçası olduğumuz ve Peach o adamların merhametine kaldığı sürece, cesetler birikmeye devam edecek."

Çünkü kız arkadaşım bir seri katil ve bunu şimdilik kendime saklayacağım.

Çenesi gerildi. "Wren, mantıksız davrandığını anlamanı istiyorum. Lütfen."

"Mantıklı davranıyorum. Ceset yoksa suç da yok. Hiç duymadın mı? Dustin'i ortadan kaldıracak birine ihtiyacım var. Nasıl olduğu umurumda değil, benimle bağlantısı olmadığı sürece. Xi bu konuda yardımcı olabilir."

"Evet, dün kız arkadaşını tehdit ettikten sonra sana yardım etmek için sabırsızlanacağına eminim."

Durup ona dönerek derin bir nefes alıyorum. "Alex'i tehdit *etmedim*. O benim arkadaşım. Nerede yaşadığını öğreneceğimi söyledim." Kafamı sallıyorum. "Xi çok hassas," diye mırıldanıyorum.

Bana bakıyor, ifadesiz. Ne diyeceğini bilemiyor.

"Xi'yi arayacağım. Alabileceğin tüm yardıma ihtiyacın var, seni lanet olası manyak."

O üst kata çıkarken, ben Eugene Duval, babam ve iki koruma görevlisinin bulunduğu kapıyı açtım.

"Zeus," diyorum kibarca. "Baba." Çıplak elleriyle kafatasımı ezebilecek iki korumaya bakıyorum. "Beyler."

"Konuşmamız gerek," der Duval, davet edilmeden içeri girerken.

Babam selam verme zahmetine bile girmez.

Arkalarına kapıyı kapatıp, iki adam kanepeye otururken korumalar kanepenin arkasında dururken onları oturma odasına kadar takip ediyorum.

"Kendi adamlarımızı öldürüyorsun, Wren," diyor Duval yavaşça, sanki ben şimdiye kadar bunu anlayamayacak kadar aptalmışım gibi.

Oturmayı reddediyorum, onları tepeden bakmayı tercih ediyorum. Bu yüzden kollarımı kavuşturup güvenli bir mesafede duruyorum.

"Bir ölüm meleği istedin, bir tane buldun."

"Çember içinde sonuçsuz bir şekilde öldüremezsin. Yasalara uymak zorundasın. Bunlara saygı duymak önemlidir, aksi takdirde toplumumuzda anarşi olur."

Onlara hafifçe gülümserim.

"Ben çıldırdığımda ne olacağını hep biliyordunuz. Siz benden iyilik istemeye geldiğinizde, Çember'e katılsam da kim olduğumun değişmeyeceğini söylemiştim. Yine de beni Çember'e kattınız, bana Thanatos adını taktınız. Şimdi çıldırdım ve insanlar öldü. *İşte* sonuç bu."

Gözlerim babama kayar. Bana bakarken sürekli gösterdiği tiksinti, uzun zaman önce etkisini yitirmiştir. Yanında duran Duval dudaklarını büzüştürür.

"Dinle," diyor, sakinliğini koruyarak. "Şu anda sana kötü bir şey olmayacak. Haklısın, biz senin yapabileceklerin için seni istedik, riskleri de dahil. Bu yüzden şimdiye kadar hiçbir şey söylemedik."

Babam buna katılmıyor gibi görünüyor, ama ne kadar güçlü olursa olsun, o Sessiz Çember'in başkanı değil.

"Ama bu böyle devam edemez ve hiçbir suçu olmayan üyeleri neden öldürdüğünüze dair gerçeği ortaya çıkarmalıyız. Tabii bize nedenini söylemek isterseniz başka."

"Bilmiyorum. Hatırlamıyorum. Asla hatırlamam."

Babam gözlerini kısarak bana bakar, sanki böyle beni daha net okuyabilirmiş gibi. Sonuçta, beni bu canavara dönüştüren oydu, değil mi?

"Penelope ile bir ilgisi yok, değil mi?" Omuz silkiyorum.

"Hatırlamıyorum, baba."

"Monty, sorun değil." Duval, arkadaşının omzuna yatıştırıcı bir şekilde elini koyar. "Dustin McCarthy uyandığında onunla konuşup her şeyi açıklığa kavuşturacağız. O zamana kadar Wren, tapınağa girmek, Çember'in herhangi bir etkinliğine katılmak ve diğer üyelerden iyilik istemek yasaktır."

"Oh hayır," dedim ifadesiz bir yüzle. "Ne yapacağım? Normal bir üniversite hayatı mı yaşayacağım? Ne sıkıcı."

Duval ayağa kalkar, takım elbisesinin ceketini düzeltir ve babam da onu takip eder.

"Şimdilik bu bir uyarı, Wren," dedi Zeus. "Ama Dustin bize sakladığın bilgileri paylaşırsa ya da konuşmadan önce ona bir şey yaparsan, Çember'e ihanet eden diğer adamlar gibi muamele göreceksin. Hainler yaşamaz."

"Doğru gibi görünüyor. Neyse ki ben hain değilim."

Alaycı cevabımı görmezden gelen Duval yanımdan geçer, ama babam tam önümde durur, delici bakışları takındığım her maskeyi görür.

"Penelope nerede?"

"Hazırlanıyor. Bugün seçim günü. Babasının yanında olmak için Stoneview'a gitmesi gerekiyor."

İnanmamış *bir şekilde homurdanarak* bir adım geri çekildi, ama bu sefer onu durduran ben oldum, elimi omzuna koydum.

"Onu inisiyasyonlara davet edenin sen olduğunu biliyorum. Onun için planların olduğunu söylediğini biliyorum." Zorla parlak bir gülümseme takınıyorum, ki bunun benim yüzümde görebileceğin en tehditkar şey olduğunu onun da bildiğinden eminim.

"Benden nefret etmek mi istiyorsun? İstedğin kadar nefret et. Peach'i beni kontrol altında tutmak için Çember'e mi sokacaksın? Devam et. Beni de incit. Çünkü hayatım boyunca bunu yaptın. Ama *onu* incitmek mi? Oh, baba..." Yavaşça gülüyorum. "Benim için önemli olan tek bir şey var, o da Penelope'nin yüzündeki gülümsemeyi korumak. Eğer o gülümseme senin yüzünden sönerse... hiçbirinizin saklanacak yeri kalmaz."

Vücudunda yükselen öfkeden yüzü kızarıyor ve bana vuracak mı diye merak ediyorum. Çünkü bu onun için içgüdüsel bir şey. Bu yüzden ona yaklaşıyorum, o kadar yaklaşıyorum ki, neredeyse kalp atışlarını duyabiliyorum.

"Ona bir şey olursa, tehditlerin umurumda olmaz. Çünkü sana söz veriyorum, tüm dünya alevler içinde kalacak ve sen de onunla birlikte."

Bundan sonra onları gitmelerine izin verdim. Söylenecek başka bir şey yoktu; mesaj açıldı. Babam tehdit edilmekten nefret etse de, ben güvendedim. En azından Dustin McCarthy ile konuşana kadar. Bu işi halletmem gerekiyordu.

Achilles, elinde telefonla oturma odasına geri döner. "Xi yolda. Seni yardım edebilecek birine götürecekt."

"Onu ikna ettin mi?" diye soruyorum, iki saniyeden fazla bir şeyi ciddiye alabildiğine şaşırarak.

"Wren, lütfen. Bana daha fazla güven. Ben tatlı dilliyimdir. Bu sadece kadınlarda işe yaramaz."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Alex onu ikna etti, değil mi?"

"Evet. Gidelim." Bana ceketimi verir ve kendi ceketini alır. O kadın gerçekten harika bir arkadaş.

Xi kamyonetini Stoneview malikanesinin önüne park eder. Buradan birkaç kez geçtim ama hiç dikkatimi çekmemişti.

Ayrılmadan önce Peach'e tek söylediğim, hazırlanıp babasının evine gitmesiydi. Seçimler için bütün gün etrafta dolaşan en az beş gazeteci olan bir yerde güvende olacaktır. En önemli şey onun güvenliği ve ben onun zarar görmemesi için her türlü kötü insanla başa çıkmaya hazırım.

"Bu adam," diyorum. "Stoneview'da yaşıyor. Ve sen *onun* onun Çember ile bağlantısı olmadığına emin misin?"

"Kesinlikle," diye yanıtlıyor Xi, ana kapıyı gözlemleyerek. Camını açıp interkomu basıyor. "Onları tanıyor. Ama asla onlarla çalışmaz."

"Ve insanları ortadan kaybedebilir mi?"

"Bu onun en sevdiği eğlencedir."

"*Burası özel bir konut*," diyor bir adam interkomdan. Sesi uşaktan çok korumaya benziyor.

"Patronuna Xi'nin burada olduğunu söyle," diye cevaplar arkadaşım. "*Bekle*."

Xi penceresini kapatır ve bana döner. "Dinle. Bu adam şaka değil. North Shore'un sahibi ve Kings Crew'un eski lideri Kayla King ile evli."

"O senin çeten miydi yoksa seni döven çete miydi, hiç hatırlayamıyorum," diye sorar Achilles arka koltuktan.

Xi aynadan ona bakar. "Ben NSC'nin bir parçasıyım." Kimin kimi dövdüğü konusunda alabileceğimiz tek bilgi bu.

"Başlangıçta Nate, Cosa Nostra'dan geliyordu. Ailelerden biri olan Bianco'ların başına geçmesi gerekiyordu. Ama o bunun yerine asi oldu, patronunu ortadan kaldırdı ve kendi işini kurdu. Biz savaş halindeyken North Shore'u birleştirdi. Kendi ordusunu kurdu. Ve

şimdi herkes onun elinden yemek yiyor. İtalyanlar, İrlandalıları, lanet Ruslar."

Kendi kendime gülümsüyorum. "Mükemmel. Tam da ihtiyacım olan şey bu."

"Evet, tamam. Zafer ılığı atmadan önce. Yardımım burada bitiyor, anladın mı? Senin için olduğu için yardım etmemi istese de, Alex bu tür işlere karışmamı istemiyor. Seni buraya getireceğime söz verdim, hepsi bu. Onun güvenini asla boşa çıkarmam. Adam tam bir psikopat ve sana yardım edip etmemesi benim sorunum değil."

"Karşı çetenin lideriyle evliyse, onu nasıl tanıyorsun?" Achilles, kapı nihayet açıldığında sorar. Bu iyiye işaret.

"Öncelikle, artık rakip çeteler yok. İkincisi, karısının kardeşi üvey kız kardeşimle nişanlı."

Uzun bir sessizlik olur, Achilles ve ben birbirimize bakarız, arkadaşım "*Ne oluyor lan?*" der.

Tam olarak ne demek istediğini soramıyoruz, çünkü Xi çoktan arabayı sürmeye başlamış ve ormanın içinden kıvrılan bir yoldan yukarı doğru ilerliyor. Tepelerdeyiz, Stoneview'un en güzel manzarasına sahip bölgesinde. Ailemin evi bu civarda. Achilles'in, Alex'in ve Chris Murray'in evleri de öyle. Diğer evlerin çoğu ana kasabada.

Xi ön kapının önüne park ediyor ve kapının iki yanında silahlı iki adam olduğunu görünce hiç şaşırmıyorum. Gayet normal görünüyor. Kapı biz ulaşmadan açılıyor ve Nathan White olduğunu tahmin ettiğim bir adam kapıda duruyor.

İlk bakışta, onda tehditkar bir yan yok. Uzun boylu ama o kadar da iri değil, daha çok zayıf tarafta. Yakışıklı, kafasının arkasında küçük sarı bir topuz var, tehditkar özellikleri yok. Tehlikeli olduğunu düşüneneğim türden bir adam değil.

Koyu mavi takım elbise giymiş, elleri pantolonunun ceplerinde rahatça duruyor. Bize kaşlarını çatmış, düşünceli bir hali yok. Aslında o kadar misafirperver görünüyor ki, Nate'in sağ kolu mu diye merak ediyorum.

Ama siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasındaki gözlerinin takım elbisesine uyduğunu fark ettiğimde her şey yerine oturdu. O gözler boştu. Xi onun psikopat olduğunu söyledi, ama ben bunu daha çok bir

Bu... Bu tek bakışta ölüm. Aslında, bu adamı korkutucu kılan şeyin bu olduğunu bile söyleyebilirim.

Xi önde, Achilles ve ben arkasında, biz yaklaşırken bizi gözlemliyor.

"Dean, Xi'nin burada olduğunu söyledi," diyor Nate yaklaşırken. Başını yana eğiyor. "Ama komik olan, senin iki arkadaşın olduğunu söylememiş. Dean yalancı biri olarak bilinmez, bu yüzden bu küçük sırrı ondan sakladığını tahmin ediyorum."

Xi omuz silkiyor. "İki kişiyle geldiğimi söyleseydim beni içeri almazdın."

"Ailem burada yaşıyor. İki ile ikiyi topla." Ses tonu, bu basit sözleri ölüm cezası gibi hissettiriyor.

"Onlar zararsız. Ama yardıma ihtiyaçları var."

"Zararsız mı?" Nate, Achilles ve beni hiç etkilenmemiş bir şekilde gözlemliyor, daha zayıf bir adam olsaydı, o anda gözyaşlarına boğulurdu.

"Bu adam insanları zihin olarak sikmekten hoşlanıyor gibi görünüyor." Çenesini Achilles'e doğru uzatır, sonra ekler, "Seni bir yerde görmüştüm."

"Dans dersinde," diye cevaplar Achilles rahat bir şekilde. Arkadaşıma bakarken yüzümdeki şaşkınlığı kontrol edemiyorum. "Uzun hikaye," diyor bana.

"Doğru," Nate onaylar. "Ve bu adam açıkça bir katil. Yüzünde yazıyor."

Lanet olsun, garip bir şekilde haklı.

"Artık zihin okuyucu mu oldun?" diye homurdanır Xi. "İçeri girebilir miyiz, giremez miyiz?"

Nate üçümüze tek tek bakar.

"Girebilirsiniz." Kenara çekilir ve hepimiz içeri girmek üzereyken parmağını kaldırır. Bu, hepimizi durdurmaya yeter. "Ailemle kutlama yemeği yiyordum, Xi." Adını söylüyor, ama gözleri benim üzerimde, *katilin* üzerinde. "Yabancılar yanımda olduğunda gergin oluyorum." Bana gülümsediğinde, o gülümsemeyi tanıyorum. "Komik hareketler yapma."

Onun ofisine vardığımızda, diğerleri rahatlamışlardı, ama zaman geçiyordu ve Dustin'in gitmesi gerekiyordu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Nate masasına otururken sordu. "Ve cevap vermeden önce, karşılığında bana ne sunabileceğini düşün."

Ben ayakta kalıyorum, Achilles odanın karşı tarafındaki kanepeye oturmuş, Xi ise kapının yanında duruyor.

"O zaman soruna cevap vermeden önce, ne istediğini söyle," diyorum. "Çünkü sana her şeyi vereceğim."

Heyecanla dudaklarını yalayan adam, geniş bir gülümsemeyle bana bakar. "Bu bir kadın için mi? Bir kadın içinmiş gibi geliyor."

Çok çaresiz görünmek ve onun eğlencesi olmak istemediğim için başımı sallıyorum, ama aynı zamanda... gerçekten çaresizim.

"Dinle, zaman azalıyor. Söz konusu kadın Sessiz Çember'in üyelerini öldürdü ve içlerinden biri tam olarak ölmedi. Şu anda Silver Falls Hastanesinde uyanıp uyanmayacağını bekliyoruz. Eğer uyanır ve ona bunu yapanın o olduğunu söylerse, onu kaybedeceğim."

Achilles'in koltuğunda kıpırdadığını duyabiliyorum, Peach'in gerçek ölüm meleği olduğunu anlıyor. Ben değilim.

"O zaman onu öldür," diyor Nate, sanki bana dondurma seçmeme yardım eden biri gibi.

"Yapamam." Sabırsızlanıyorum ve sert konuşmamak için elimden geleni yapıyorum. "Onun ölümü benimle bağlantılıysa, beni öldürecekler. Bak, kız arkadaşımı Çember'den kurtarırsam, onunla birlikte olmak için hayatta kalmak istiyorum. Altı metre derinlikte değil."

Beni incelerken başını yana eğiyor. "Mantıklı. Tamam, onun konuşmamasını sağlamamı istiyorsun. Onu sadece korkutmak mı istiyoruz? Onu uzaklaştırmak mı istiyoruz? Başka bir eyalete? Başka bir ülkeye? Öldürmek mi istiyoruz?"

"Umurumda değil. Konuşamadığı sürece."

"Ölmesi gerekiyor gibi görünüyor. Sen nerede olacaksın? Halka açık bir yerde mi olmak istiyorsun, bir mazeret mi bulmak istiyorsun?"

"Ben burada, Stoneview'da, belediye başkanlığı seçim partisinde olacağım."

"İyi," diye cevaplıyor ve eminim ki duygularını ifade edebilseydi, etkilenmiş gibi ses çıkarırdı. "Senin bol bol fotoğrafını çekmelerini sağla. Bütün gece boyunca. Ama özellikle saat yedi ile sekiz arasında, ben birini gönderip..."

"Dustin McCarthy." Rahatlamayı neredeyse dilimde hissedebiliyorum, ama yine de teyit etmem gerekiyor. "Yani, yapacaksın?"

"Yapabilirim."

"Ama yapacak mısın?" diye ısrar ediyorum.

"Karşılığında ne sunacağın konusunda henüz bir sonuca varmadık."

Çenem gerilir. Boynumu sağa sola çeviririm. Bir saniye sonra, vücuduma bir sükunet yayılır. Bu iyiye işaret değil.

Achilles'in arkamda ayağa kalktığını ve neler olduğunu anladığını duyuyorum. "Onu çileden çıkarma. Tanrı aşkına, *lütfen* başka ölüm olmasın."

Ona katılıyorum. Sinirlenmek istemiyorum. Herkesi tehlikeye atmak istemiyorum, ama sevdiğim kadını korumama yardım edecek birinin olduğunu duymam lazım.

"Sana söyledim Nathan. İstedğin her şeye sahip olabilirsin. Ben bir Gölgeyim," diyorum sonunda. "Benden *bir* iyilik isteyebilirsin. Bedavaya. İstedğin zaman."

Geriye yaslanıp, işaret parmağıyla siyah, kare şeklindeki gözlüklerini burnuna itti. "Gördün mü, şimdi bir anlaşma yaptın."

Ofis kapısı açılır ve bir kadın içeri girer, kaşları çatık ve yeşil gözleri Nate'e bıçak gibi bakmaktadır.

"Küçük ayçiçeği," diyor, eminim sevgiyle. "En büyük hayalinizi düşünmeye başlayın, Sessiz Çember'den bir Gölge bize borçlu."

Kollarını göğsünde kavuşturur, bakışları keskinleşir. "En büyük hayalim, kardeşim gibi gördüğüm birinin hayalindeki üniversiteye girmesini kutlarken kocamın masada kalması."

Nate başını sallar. "Hayır, korkarım bir Gölge bile bunu gerçekleştiremez. Nyx çok konuşuyor, üzgünüm. Kız zaten kalbini parçaladığı için bizi kanatıyor. Ve sen benim onunla bütün öğle yemeğini geçirmemi istiyorsun. Bu işkence."

"Nathan White, seni zengin, cimri pislik, hemen masana dön. Hemen."

Ayağa kalkarken homurdanır. "Beyler. Patron konuştu. Gitme vaktiniz geldi."

Başımı sallayıp, herkesin ardından ofisten çıkıyorum. Koridordan geçerken, mutfaktan bir kadın elinde pasta ile çıkıyor, iki küçük kız da onun peşinden koşuyor. Biri pasta bıçağı, diğeri ise bir kase çilek tutuyor. Bu çocuklar sadece birbirlerine benzemekle kalmıyor, aynı zamanda Nate ve karısının mükemmel bir karışımı gibiler.

Kadın bizi görünce durur, ağzı açık kalır, gözleri Achilles'e takılır. Yarı sarı, yarı siyah saçları dağınık bir topuz halindedir, iki renkli kakülleri gözlerine düşer ve gözlerini kırpmasına neden olur.

"Sen Achilles Duval'sın," diye nefes nefese söyler. "Aman Tanrım." Tek eliyle pasta tepsisini dengede tutarken, topuzunu çözer ve saçlarını bu şekilde düzenler.

"Siktir, Nyx, *bu* senin sürekli bahsettiğin çocuk..."

"Tamam," diye fısıldadı. "Kapa çeneni, aman tanrım, kapa çeneni," diye mırıldandı, yüzü kıpkırmızı oldu.

Kafamı geriye atarak homurdandım. Sanki bundan daha iyi yapacak işlerim yokmuş gibi. "Achilles," diye inledim. "Nasıl... yani? Artık uzaktan aşık mı ediyorsun onları?"

Bu kadını hayatımda hiç görmedim ve SFU'ya gitmediğini söyleyebilirim. Ne yazık ki, bizim küçük dünyamızda ona benzeyen *kimse yok*. Hiçbirimiz özgün değiliz, hepimiz aynı tarzın kopyalarıyız.

Bu duraklama onlar için garip, ama benim için dayanılmaz. Hayat memat meseleleri var ve Achilles'in üç eyaletlik bölgede hayranları olduğu için bu belirsiz anda sıkışıp kaldım.

"Ben Nyx," diye anlatmaya çalışır. Neye bulaştığının farkında olmadığı açıktır. "Ben... seni seviyorum... yani, *seni* değil." Garip bir şekilde kıkırdar. "Keman. Sen keman çalıyorsun. *Ben de* keman çalıyorum. Çok iyisin."

Bunu izlemek çok acı verici.

"Ve, şey, bir kez tanışmıştık. O dans dersinde mi?"

Ne dans dersiymiş o?

Artık buna daha fazla dayanamayarak burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum.

"Tamam mı?" Achilles, her zamanki pislik halini takınıp, umursamadan rahatça diyor.

"Yardımcı olmuyorsun, Achilles," diye inliyorum.

Bu ilk kez olan bir şey değil. Arkadaşım tıp okuyor olabilir, ama Maryland ve komşu eyaletlerdeki ünlü konserlerde keman çaldığıyla tanınıyor. Yüzü ve vücudu herkesin ona aşık olması için yeterli değilmiş gibi, herkes onun müzik dehası olmasının, çok fazla

içinde sevimli duygular. Ne duyguları? Adamın kalbi bile yok ki.

O an, küçük kızlardan biri bana koşarak gelip bacağıma o kadar sıkı sarılır ki, pasta bıçağı bacağıma batar.

"Baba, o benim kocam! Senin ve annemin gibi benim kocam." Ne oluyor?

"Adın ne?" diye soruyor küçük sesiyle, devasa gece mavisi gözleriyle bana bakarak. "Adın. Adın ne?" Tanrım, kokain mi kullanıyor bu kız?

"Uh..." Annesi bakıyorum. "Wren."

"Wren ve Lia ağaçta oturuyor..." diye şarkı söylemeye başlar. O anda, diğer kız çileklerini düşürür, bana koşar ve diğer bacağıma sarılır.

Kayla kahkahayı patlatır. "Şu anda tuhaf bir şey var, bizi taklit etmek istiyorlar ve ben de babalarının benim kocam olduğunu açıklamakla hata ettim. Şimdi bir koca arıyorlar."

"*Livie, hayır!*" Lia çığlık atar. Kız kardeşinin omzuna vurmaya başlar. "Onu ilk ben buldum! Anne!"

Onları benden uzaklaştırmaya çalışmadan Nate'in yanımda olduğunu hissediyorum.

Kızlarının yanına çömelir ve onlara gülümser.

"Kızlar, babanız onu iki metre öteye gömmeden önce neden bu adamdan uzaklaşmıyorsunuz?"

"Altında ne demek?" diye sorar Lia.

"Kızlarıma dokunan herkese bu olur.

Şimdi geri çekil," diye sahte bir hafif sesle devam eder.

"Nate," diye bağıırır Kayla. "Hemen kes şunu."

Onlar ondan ayrılırlar, sessiz olanı kollarında giderken Lia annesinin yanına gider.

"Livie çilekleri düşürdü," diye açıklıyor Lia Kayla'ya.

"Çilekleri sen toplayacaksın," Nate kollarındaki kıza söyler. Kız gülümser, başını sallar ve boynuna gömülür. Bu, Nate'in fikrini değiştirmesine yeter.

"Nyx, çilekleri topla."

"Tamam." Kendini meşgul edecek bir şey bulduğu için mutlu görünüyor.

"Tamam, şimdi seni öldürmem gerek," diyor Nate sakın bir şekilde. "Nate. Yeter," diye araya giriyor Kayla.

Gözümün ucuyla, Xi ve Achilles'in tüm bu durumu çok eğlenceli bulunduğunu görebiliyorum.

"Baba, onu seviyorum!" diye bağırır Lia.

"Hayır, sevmiyorsun," diyor ona. "Küçük ayçiçeği," diyor Kay'e. "Onlara dokundu." Beni öldürmek için izin bekliyormuş gibi konuşuyor ve ben bu konuşmayı pek sevmiyorum.

"*Onlar ona dokundu,*" diye yavaşça açıklıyor. "Ne demek istiyorsun?" diye soruyor babası ciddi bir ifadeyle.

O öfkeyle nefes alır. "Nyx, kızları yemek odasına geri götürebilir misin lütfen? Böylece misafirlerimiz gidebilir."

"Evet, lütfen," diye mırıldanıyorum. "Burada bir teslim tarihim var."

Nyx söyleneni yapar ve bir dakika sonra mermer giriş holünü geçiyoruz, Xi ve Achilles önde, ben ortada, Nate ve karısı da hemen arkamda. Gözlerinin enseme delip geçeceğini *hissedebiliyorum*. Silahı olup olmadığını kontrol etmedim. Endişelenmeli miyim?

Telefonuma bakıyorum. Peach'ten, babasının yanına güvenli bir şekilde ulaştığını söyleyen bir mesaj var. En azından birimiz ilerleme kaydediyor. Hala bu evde olduğuma inanamıyorum. Mesajı silip, telefonumun arka planında onun resmi olan fotoğrafı bırakıyorum.

"Vay canına," diyor Kayla ve onu sandığımdan çok daha yakın hissediyorum. Telefonumu işaret ediyor. "Bir an için Lucky sandım."

"Lucky kim?" diye soruyorum.

"Nate, bak," diyor hafifçe. "Bu kız Lucky'ye benzemiyor mu?"

Nate telefonuma eğilir, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır. "Aynen ona benziyor. O senin kızın mı? Circle'ın üyelerini öldürdüğünü söylediğin kız mı? Çünkü Lucky ile akraba ise, deliliğinin nereden geldiği anlaşılır."

Sanki önemi yokmuş gibi konuşuyor. Çünkü onun için önemi yok, ama ben yürümeyi bırakıyorum, elim yanıma düşüyor ve kalbim hızla atıyor.

"Lucky kim?" diye tekrar soruyorum.

Nate elini sallıyor. "Senin endişelenecek bir şey yok."

"Kaç yaşında?" diye ısrar ediyorum. "Anne olacak yaşta mı? Bu kadının annesi olacak yaşta mı?" diye soruyorum ve telefonumu işaret ediyorum.

Tabii ki Peach'in annesinin ölüm belgesini okudum. Ama belli ki ailesi bulunmamaya çalışıyordu. Ya ölü numarası yapıyorlarsa? İsimlerini değiştirmişlerse? Ya... Lanet olsun. Ya annesi hayattaysa? Onu telafi edebilirim, sonunda ona iyi haberler getirebilirim.

Kayla ve Nate birbirlerine deliymişim gibi bakışlar atarken, ben telefonumu işaret etmeye devam ediyorum. Öyleyim. Kız arkadaşımı mutlu etmek için ölü bir kadını hayata döndürmeye çalışacak kadar deliyim.

"Peach yirmi iki yaşında," diye sonunda umudumu kaybederek söylüyorum. "Sen garipsin," diyor Nate düz bir ses tonuyla. "Hoşuma gitti."

Kayla gözlerini devirir, telefonumu elimden alır ve resmi tekrar inceler.

"Yani, evet, tıpatıp aynı görünüyorlar. Ama Lucky'nin çocuğu yok. Ve onu tanımadan önce çocuğu olsaydı, kaç yaşında olurdu, otuz bir, otuz iki mi? Yirmi iki yaşında bir kızı olamaz."

Kafamı sallıyorum. Tabii ki, bu delilik olurdu. Annesi ölmüş. Ben kendim okudum.

"Lucky tuhaf bir isim," Achilles kendi kendine yorum yapar, ben de telefonumu geri alırım. "Kim çocuğuna *Lucky* adını koyar ki?"

"Achilles adında bir adam diyor," diye mırıldanır Xi, tekrar kapıya doğru yürümeye başlarken.

"Gerçek adı Lana Anderson," diye açıklıyor Kayla. "Cosa Nostra'da infazcı. Luciano ailesi için çalışıyor. Ona Lucky Strike diyorlar. Kısaca Lucky. Bu isim ona çok yakışıyor, çünkü İrlanda mafyasında doğmuş. Babası, mafyanın lideri Keith Anderson. Annesi vurulup öldükten sonra, babası yaşama isteğini kaybetmiş. Lucky rahibelere verildi ve oradan çıktığında babası tüm işini seks ticaretine odaklamıştı. O oraya geri dönmek istemedi ve Lucianos onu kabul etti. O kadın çok zor bir hayat yaşamış; psikopat olmasına şaşmamalı."

Nefes alamıyorum.

Tepki bile veremiyorum.

Anderson. Bu Peach'in gerçek adı. Doğum belgesine göre *Keith Anderson* onun babası.

Kayla yürümeye ve konuşmaya devam ediyor, ama ben olduğum yerde donup kalmışım.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum. "O Peach'in annesi değil. Onun kız kardeşi."

"Lucky'nin bir kız kardeşi mi var?" diye hayretle soruyor Kayla.

"Öyle... Sanırım öyle. Kahretsin. Bu delilik." Duyduklarıma inanamadan saçlarımı elledim. "Bu... Muhtemelen Peach'i bile tanımıyor. Onu nerede bulabilirim? Lucky?"

"Tamam, dur bir dakika," Nate tekrar araya girdi. "Kendi iyiliğin için, *hiçbir yerde*. Lucky, gizli bir kız kardeşi olduğunu bilsin ya da bilmesin, bunu umursamayacak biri. Umursamayacak. O hasta. Deli. Gerçekten hiçbir şey hissedemeyen biri. Güven bana."

Ama beynimin aşırı çalışmasını engelleyemiyorum. "Baba," diyorum. "Keith. Hala hayatta mı?"

"Kay'in seks ticareti dediği kısmı kaçırdın mı? Kız arkadaşını ona mı yönlendirmek istiyorsun? Çünkü onun işi bu ve birçok iyi arkadaşı Sessiz Çember'de. Senin yerinde olsam ona çok yaklaşırdım."

Kalbim o kadar ağırlaşır ki midem bulanır. Çünkü Çember'de seks ticaretine karışan kişinin kim olduğunu çok iyi biliyorum.

"Siktir," diyorum sonunda.

"Uh, Wren," diye seslenir Achilles. "Bir sorunumuz var."

Sorun mu? Bir milyon sorunumuz var ve aklımın başımdan gittiğini hissediyorum. Canavar kafesinin parmaklıklarına vuruyor, hırlıyor ve kan istiyor, ben ise etrafımdaki dünya parçalanırken kendimi tutmaya çalışıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum, kimsenin inanmayacağı kadar sakın bir sesle.

bir

se "Chris az önce mesaj attı. Dustin uyanmış."

sle Kafam yine Nate'e dönüyor. "Zamanımız kalmadı."

so Bir saniye düşündükten sonra, dilini dişlerinin üzerinde gezdirir.

ru

yo

ru

m.

artıları ve eksileri tarttığını görebiliyorum. Çaba göstermeli mi?

Ben buna değer miyim? Ama asıl mesele, beni kendi tarafında görmek mi istiyorsun, yoksa düşman olarak bir tehdit oluşturmayacağımı mı düşünüyorsun?

Kendi kararını verir, ne olursa olsun, ve şöyle der: "Seçim partisine git. Bu tür şeyler erken başlar. Orada görün. Şimdi hastaneye birini göndereceğim. Umarım, o konuşmadan önce yetişirler."

Otuz Yedinci Bölüm

Peach

Burning Down - Alex Warren

"Penny, *principessa*, ne oldu?" Menacci, kiraladığım kuaför ve makyözün bana bakım yapmasını izlerken sorar.

Biri saçımı mükemmel bir şekilde düzeltirken, diğeri soluk tenime mükemmel miktarda allık sürüyor. Fazla makyaj yapmış gibi görünmemeliyim, ama doğal bir şekilde mükemmel görünmeliyim. Birkaç saat sonra, Stoneview'un yeni belediye başkanının ailesi olabiliriz.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum, ama o da benim yüzümdeki endişe çizgilerini görebiliyor. Alnımdaki küçük damar, sadece kızgın olduğumda değil, çaresizce endişelendiğimde de ortaya çıkıyor.

Yanağımdaki kesik izini açıklamak zordu. Cheer kazası, sanki bu mantıklıymış gibi. Fazla kurcalamayacaklarından eminim, ama Sanderson babası çok kızmıştı. Kameralar için hiç iyi görünmüyor.

"Baban telefonunu aldığı için mi?"

"Ben 22 yaşındayım ve o bana bir ergen gibi davranıyor," diye karşılık verdim, ama stresimin tek nedeni bu değildi.

Dustin her an uyanabilir. The Circle, Wren'e kızgın. Babam deli gibi davranmaya karar verdiği için göremediğim haberleri bekliyorum. Sonuçlar açıklanana kadar evde kimse telefonuna ve internette hakkımızda yazılanlara erişmemeli. Babam, tepkilerimizin gazeteciler tarafından yakalanabileceğini ve bunun istemediğimizi düşünüyor.

"Kazanırsak hayatımız böyle mi olacak?" diye ısrar ediyorum. "Çünkü öyle olursa, burayı çok sık ziyaret etmeyeceğim."

Menacci başını sallar. "Bu onun için önemli bir gün. Bırak da bunu yaşasın."

Gözlerimi indirip, kucağımda bükülmüş ellerime bakıyorum. Bu hissi hiç sevmiyorum. Her hareketim beni biraz hasta ediyor. Ve başkalarına hasta görünmek istemiyorum.

"Çok güzelsin," diyor babam, kadınlar uzaklaşır uzaklaşmaz ellerini omuzlarıma koyarak. "Ve o elbise sana çok yakışacak."

Aynadan, bize çok uzak olmayan bir yerde asılı duran elbiseyi gözetliyorum. Babam haklı; bu elbiseyle çok güzel görüneceğim, ama Tanrım, bu hayatımda gördüğüm en sıkıcı elbise. Ayak bileğine kadar uzanan bej renkli, dar kesim bir elbise ve etrafımdakilerin beni dekolte giydiğim için suçlamaması için mütevazı bir yuvarlak yakası var. A kesim eteği hafifçe genişliyor ve birinin kazara omuzlarımı görmesi ihtimaline karşı, elbiseyle birlikte giyilebilecek, elbiseyle aynı renkte ve altın düğmeli kısa bir ceket var.

"Görünüşe göre kraliçeyle akşam yemeği yiyeceğiz," diye mırıldanıyorum. "Hayır, yemeyeceğiz. Ama belediye başkanıyla akşam yemeği yiyebiliriz." Kaburgalarımı gıdıklıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

Kıkırdayarak, "Sen tam bir aptalsın," diyorum.

Gülümsemem onu rahatlatır ve gözleri parlar. Babalarım ben mutlu olduğumda her zaman mutludurlar ve mevcut duygularımın üzerine başka bir duygu katmanı daha eklenir. Suçluluk.

"Baba," diye fısıldarım, tekrar aşağı bakarak. "Özür dilerim." Yüzü düştüğünde kulaklarımda kalp atışlarım hızlanır.

"Ne? Neden? Penny, iyi misin? Yardıma ihtiyacın var mı? Bana her zaman anlatabilirsin, biliyorsun."

Bir an için boğazım sıkışır ve nefes alamam. Ailemle aynı DNA'yı paylaşmıyor olabiliriz, ama daha önemli bir şeyi paylaşıyoruz. Kalplerimiz. Çünkü babamın, benim bir şeyler yaşadığımı anlaması için sesimin tonu yeterlidir. Kaç kez onlara ebeveynlik yaptığımın önemi yok, beni deli ettiklerinin de önemi yok. Gerçekten... beni doğurmamış olmalarının bile önemi yok. Çünkü beni onlar büyüttü. Sevgiyle dolu bir şekilde.

ve ılgınlık. Ben Şimdiye kadar yetiŐtirilmiŐ en inatçı ocuk olabilirim, ama seviyorum.

"Seni seviyorum," diyorum sonunda, ağızım ona olan tüm sevgimle dolup taşıyor. "Seni seviyorum, babamı da seviyorum ve sana beni yeterince sevmediğini hissettirdiysem özür dilerim. Ya da başka ebeveynler istediğini hissettirdiysem. Büyürken biyolojik ailemle ilgili sorduğum tüm sorular için özür dilerim. Çünkü gerçek Şu ki, onlar beni herkesten daha fazla incitmiş olabilirler, ama sen ve babam hayatınızı beni yeniden bir araya getirmek için harcadınız. Ve bunun için sizi seviyorum."

Gözleri

"Oh, Penny," diye mırıldanarak arkamdan bana sarıldı. Yanağıma bir öpücük kondurur. "*Prenses*, baban ve ben seni çok seviyoruz. Sen bizim sevgimizin kanıtısın. Bir aile olarak baŐarabileceğimiz her Şeyin kanıtısın. Ve Şimdi sana tekrar o terapistte gittiğimizi söylemenin tam zamanı. Senin için bir aile olmak istediğimiz için bunu baŐaracağız. Seninle gurur duyuyoruz, ama bu gece bana iini atığın için daha da gurur duyuyorum. Bu hassasiyetin nereden geliyor?" Kıkırdar. "Şikayet etmiyorum, ama bu sana yakışmıyor."

"Ugh." Gözlerimi devirip, gözyaşlarımın daha fazla akmaması için parmak uçlarımla gözlerimin altını siliyorum. "Aptal Wren Hunter."

Aynadan bana parlak bir gülümseme gönderir. "O çocuğı hep sevmiŐimdir."

Aptal gibi glmsememek için gösterdiğim çabadan yanaklarım ağıyor. "Ben de," diye fısıldıyorum. "Onu çok seviyorum."

"Telefonunu dn alabilir miyim? Babam beni ocuk sanıyor." Ella oturma odasının girişinden geçer geçmez ona soruyorum.

İkimiz de yanımızdan geçen bir gazeteciye gülümsüyoruz. Gazeteci bize heyecanla "sadece bir saat kaldı" diyerek başını sallıyor.

O gider gitmez, Ella'nın yüzü düşer ve öfkeli gözlerle bana bakar. "Chris, Wren veya Achilles ile iletişime geçmek içinse... yani, insan türünden olanlarla

türden adamları kastettiğimi biliyorsun, o zaman unut gitsin. Hiçbiri cevap vermiyor ve nerede olduklarını bilmiyorum."

"Hepsini denedin mi?" Mide ve göğsümde siyah bir endişe yılanı kıvrılıyor ve midemi bulandırıyor.

"Evet," diye homurdanıyor. "Chris telefonuna cevap vermiyor, bu yüzden hepsini denedim, çünkü bir sorun var."

Bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyor.

Onun endişesini daha da artırmanın bir anlamı olmadığını bilerek, güven verici bir gülümseme takınıyorum. Şu anda yapabileceği hiçbir şey yok.

"Eminim sadece geç kalmışlardır. Sorun yok. Bana bir dakika izin verir misin?"

İstersen Alex şurada."

Babamın destekçilerinin arasından geçerken, onun bir sonraki belediye başkanı olup olmayacağını merakla bekleyenlere sahte gülümsemeler ve mutlu yüzler takınıyorum. Elijah'ı bulduğum anda omzuna dokunup kulağına fısıldıyorum.

"Beş dakika sonra komşunun evinin önünde buluşalım. Acil."

Gizlice ortadan kayboluyorum, uzun araba yolunda koşarken küçük topuklarım evimizin dışındaki taşlara tıklıyor. Neredeyse hiç kimsenin kullanmadığı yan kapıdan evimizden çıkıp, bir sonraki eve doğru yol alıyorum ve kapılarının önündeki sokakta deliye dönene kadar uzun süre bekliyorum.

Elijah nihayet ortaya çıktığında, ben bir ileri bir geri yürüyordum. Wren'in onu dövmesinden kaynaklanan morlukları hâlâ yüzündeydi ve bu karışıklık yüzünden suçluluk duymadan ona bakmak zordu.

"Aman Tanrım," diye iç çekiyorum. "Çok uzun sürdü."

"İçki aldım," diyor. "İhtiyacın var gibi görünüyordu. İyi misin?"

Babaların sana çok baskı yapıyor mu?"

Ondan şampanya kadehini kapıp bir dikişte içiyorum, bir haftadır içki içmemiş olmamı hiç umursamadan.

"Bir sorunumuz var. Wren... Ben... Sanırım Circle ile başı dertte."

Ağzını açtığı anda yüzü donar, düşüncelerine dalar.

"Tamam, bu onunla Circle arasında bir mesele."

"Elijah, lütfen. Sizin anlaşılamadığınızı biliyorum. Amcana ne yaptığını bana anlattı. Onu istediğin kadar suçlayabilirsin, ama o beni seviyor ve beni koruyor... ve ben de onu seviyorum. Eğer arkadaşsak, eğer beni önemsiyorsan, bana yardım et."

Gözlerinde bir şey parlar ve hayatımda ilk kez, Elijah'ın da kontrol etmekte zorlandığı bir tarafı olduğunu görürüm. Bu mutlaka şiddet içeren bir şey değildir, ama tam olarak dostça da değildir.

"Benden bunu nasıl isteyebilirsin?" diye bağırır. "O benim tüm hayatım boyunca bana zorbalık yaptı. Wren Hunter'ın gölgesinde yaşamak nasıl bir şey biliyor musun? Hayır, bilmiyorsun. Çünkü sen ve arkadaşların popülersiniz. Çünkü Wren her zaman senin tarafındaydı. Benim hiçbirim yoktu. Beni düşmanı ilan etti, bana zarar verdi ve şimdi ne yapmam gerekiyor? Tapınağa gidip onu kurtarmam mı? O ne yaptı ki?"

"Hayatını benimkinden üstün tuttu," diye cevap veriyorum basitçe.

Burun delikleri genişleyerek, başka yere bakar. "Orada mı o zaman?"

"Bilmiyorum," diyorum, umarım o da aynı yumuşaklıkla cevap verir. "Tek bildiğim, burada olması gerektiği halde burada olmadığı. Telefonuna cevap vermiyor ve onu son gördüğümde Duval ve baban onu tehdit ediyorlardı."

"Ah, Peach. Kahretsin. Tamam. Arabama binelim."

"Teşekkürler," diye rahat bir nefes alıyorum. "Teşekkürler, teşekkürler."

Bir dakika sonra, Stoneview yollarında tapınağa doğru gidiyoruz.

"Seni oraya götürebilirim, onun hakkında soru sorabiliriz, ama yönetim kurulu üyeleri Wren'i sorguluyorlarsa onu serbest bırakmaya zorlayamayız."

"Biliyorum," diyorum, dilim biraz uyuşmuş gibi. "Ugh," diye inliyorum, aniden başım dönüyor. "Alkolün nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Hiç de hoş değil."

"Evet, uyanık kal, çünkü bunu tek başıma halletmek pek hoş olmayacak gibi."

"Teşekkür ederim," diye tekrar söylüyorum. "Sizin anlaşılamadığınızı biliyorum, ama sen daha olgun davranıyorsun ve bunun için seni seviyorum."

Önümdeki yol bulanıklaşıyor, çizgiler ikiye bölünüyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Siktir, sarhoş gibi hissediyorum. Ben..." Tanrım, ağzım artık zar zor hareket edebiliyor. "Son zamanlarda partiye gitmediğim için mi böyle?"

"Hayır," diyor Elijah hafifçe. "Bardağına koyduğum sakinleştirici yüzünden olmalı."

Kafam öne doğru eğilirken bu cümle zihnimde yankılanıyor. Kafamı geriye doğru zorluyorum, ama şimdi göz kapaklarım zorlanıyor.

"Ne-ne?"

"Bardağına koyduğum sakinleştirici yüzünden bilincini kaybediyorsun," diye tekrarlıyor, sanki bu çok normal bir şeymiş gibi.

Başımın tekrar öne düşmesini engellemeye çalıştığım anda, başım koltuğa geri düşüyor ve onu yan çevirip ona bakmakta zorlanıyorum.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diye güçsüzce mırıldanıyorum.

"Bu normal, merak etme. Bu oyunu daha önce de oynadık, bu yüzden iyi olacağından şüphem yok."

Tek net duyabildiğim, ağzımdan giren ve çıkan panik nefeslerim.

"Elijah..."

"Üzgünüm, Peach. Seni seviyorum, ama Wren'den daha çok nefret ediyorum ve bence artık acı çekmesinin zamanı geldi. Hem de çok."

Park yerine girerken hızını kesiyor ve Stoneview Country Club'ın arkasını tanıyorum. Tapınağa geldik. Çoktan.

Elini çenemin etrafına dolayarak, bilincimin son kalıntıları kaybolmaya başlarken başımı yukarıda tutuyor.

"Eğer bu seni rahatlatacaksa, Wren'in nerede olduğunu biliyorum. Burada, zindanlarda. Ama sana kötü bir haberim var, sevgilim." Bana gülümsüyor, ama bu daha önce onda hiç görmediğim bir gülümseme. Şeytani, manipülatif. *Mide bulandırıcı*. "Dustin uyandı ve söyleyecek çok şeyi vardı."

Otuz Sekizinci Bölüm

Peach

Nefes Al, Nefes Ver - David Kushner

İlk fark ettiğim şey, bileklerimin arkamda bağlı olduğu ve bir şeye tutturulduğu. Gözlerim yavaşça açılıyor, başımın yan tarafında şiddetli bir baş ağrısı hissediyorum.

Bayılma.

Tamamen benim bayılmalarım gibi hissediyorum, ancak karanlığa dalmadan önce olanları hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum. Wren ve çocuklar kayıptı. Elijah, bana ihanet etti. Dustin... Dustin konuştu.

Adrenalin patlaması beni uyandırır, uyuşukluk yerini korkuya ve hayatta kalma ihtiyacına bırakır. Eski bir taş zeminde oturuyorum ve odayı tanıyorum. Zindandaki Afrodite'nin odası. Bileklerim deri bağlarla bağlanmış ve arkamdaki bir direğe tutturulmuş. Sırtımı ona dayayıp dengemi sağlayarak ayağa kalkıyorum. Bacaklarımdaki kaslar hala uyuşmuş durumda olduğu için bu bir dakika sürüyor.

Kapının açılması beni ürküttü, ama yüzümü toparlayıp, kim olursa olsun hazırlandım.

"Selam, Peach."

Elijah. Sanki kahve içmek için buluşmuşuz gibi çok rahat konuşuyor. Ama yüzündeki ifade, tavırları, tanıdığım adamla hiç alakası yok. Kendinden emin, omuzları dik. İri değil, hiç olmadı, ama tehlikeli görünüyor.

"Elijah, beni çöz." Bu bir yalvarma değil. Sert bir emir de değil. Kendimi eşit bir konuma koyuyorum, çünkü onun hatırlaması gereken şey, bizim her zaman eşit olduğumuzdur. Eşit.

"Korkarım bunu yapamam." Bana doğru gelirken bir şifonyerin önünde durur, çekmeceyi açar ve binicilik kamçısı gibi görünen bir şey çıkarır. "Wren'in aksine, güzel bir kızın bana ilgi göstermesi umurumda değil. Zaten yeterince ilgi görüyorum."

Gözlerimi kırbattan ayırıp ona bakıyorum. Güzel kızlar Elijah'a ilgi mi gösteriyor? Bu ilk kez oluyor. Ama bunu söylemiyorum. Onun gururunu okşamak için uygun bir durumda değilim.

"Konuşmalıyız," diyor. "Aşağı in. Dizlerinin üzerine çök. Ben odadayken, sen her zaman dizlerinin üzerine çökersin."

Ağzım açık kalır ve kendimi zorlayarak başımı sallayıp gerçeğe dönmeye çalışırım. "Ne diyorsun sen..."

Kırbaç yıldırım gibi hareket eder ve yanağıma şiddetle çarptığında çığlık atarım. Yüzüm. Lanet olası yüzüme vurdu. Dün aldığım yara açılır ve yanağımdan kan damladığını hissedirim.

"Kendimi tekrar etmem."

Kalbim hızla atıyor, vücudum içten dışa titriyor, bacaklarım beni yavaşça yere indiriyor. Bana vurmadan önce bir saniye bile tereddüt etmedi. Bunu tekrar yapacağından hiç şüphem yok. Tıpkı bunun ilk kez yapmadığına da hiç şüphem olmadığı gibi.

"İşte böyle. Benimle çabuk öğreneceksin. Bu konuda yeteneğim var

"

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyorum, ona bakarak.

Bileklerim çoktan ağrımaya başlamış ve burada ne kadar süre baygın kaldığımı merak ediyorum.

"Yakında öğreneceksin."

Onun oyununa girmek istemediğimden, onu baştan aşağı süzdükten sonra şöyle dedim: "Bana ilaç verdin. Sen... Bayılmalar. Bana kaç kez ilaç verdin?"

"Şey" —arkasını dönüp, avucunu kırbaçla hafifçe vurarak volta atmaya başladı—"İlk kez Ania'yı öldürdüğüm zamandı. Böylece suçu sana atabilirdim."

Kalbim hızla çarparak başım dönüyor. Kulaklarım çınlıyor, artık hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

"Ne... Ne?"

"Sana ilaç verdim. Onu ormanda kovaladım, seni onun bulunduğu nehre getirdim ve o sana baktığında onu nehre ittim. Eğer flashback yaşarsan, bunu gerçekten senin yaptığını düşüneceksin diye düşündüm."

"Aman Tanrım," diye çığlık attım. "Aman Tanrım, onu sen öldürdün. Neden?"

"Çünkü babam ve benim, *seninle* başlamak için Wren'e ihtiyacımız vardı. Seni unutmak için kullandığı o işe yaramaz kıza değil."

Aklımdan başka bir şey geçer. "Sen Hermes'sin. Bana şantaj yaptın."

Önümde durdu. "Ben Hermes değilim. Onların kim olduğunu bilmiyorum."

"Onun bir erkek olduğunu gördüm. Dün, kalenin altındaki odaya girdiğimde..."

"O bendim. Hermes değildi. Senin girdiğini gördüğüm anda, Hera'mla birlikte kaçtım. Oynadığım oyunları bilmeni istemedim. Güvenini biraz daha korumam gerekiyordu."

"Elijah, lütfen. Anlamıyorum. Neden bunu yapıyorsun?"

Yüzümdeki şaşkınlığı görünce devam etti. "İki nedeni var. Birincisi, kardeşimizi kontrol etmek çok zor. Pek zayıf yönü yok. Aslında, tek bir zayıf yönü olduğunu söyleyebilirim."

Yine kırbacıyla yanağıma hafifçe vurur, hafif bir hareket olmasına rağmen yüzümü buruştururum. "Bu güzel kız. Ve öldürme dürtüsünün kontrol edemeyen bir ölüm meleği varsa, onu kontrol edebilecek bir şeye de ihtiyacın vardır. Senin onun Hera'sı olmana ihtiyacımız vardı."

Karşımda çömelip yüzüme yaklaşınca burun deliklerim genişledi. "İkinci neden ise baban."

"Babam mı?" diye tekrar ettim uyuşmuş bir şekilde. "Hangisi?"

"Üvey babalarınız değil." Elini başının yanında salladı. "Gerçek babanız. O, Monty ve ben yakın bir şekilde çalışıyoruz. Ve o bizi mahvetmeye çalışıyor. Sen, ona dersimizi vereceğimiz araç olacaksın. Bunun için çok uğraştım, sakın bunu mahvetme. Sonunda herkese Wren'in işe yaramaz bir pislik olduğunu ve herkesin konuşması gereken kişinin ben olduğumu kanıtlayacağım."

"Babam," diye tekrar söylüyorum. "Ben..." Tanrım, ilaçlardan dolayı başım zonkluyor ve bu çok fazla. "Gerçek babamı tanıyorsun"

babamı tanıyorsun. Bu... mümkün değil. Onu arıyordum. Onu aradığımı biliyorsun."

"Evet, Keith Anderson," diye açıklıyor. "Peach, senden özür dilemeliyim. Sana dürüst davranmadım."

Hayır. Kahretsin.

Ölümcül bakışlarım düşüncelerimi yansıtır olmalı ki kendi kendine gülüyor.

"Circle'da muhasebeci olduğumu söylerken yalan söyledim. Değilim. Bak, babam ve benim yaptığımız şey, ticaret için kadınlar bulmak. Sık sık değil. Sadece en pahalı olacak olanları. Ve baban, bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm, ama baban da bu ticarete katılıyor. Monty ve ben onları buluyoruz, eğitiyoruz, satıyoruz. Keith, çoğunlukla bizim ona sağladıklarımızı satıyor. Genellikle onları Afrodit havuzumuzdan alıyoruz. Ama ilk kez" — saçlarımın bir tutamını kulağımın arkasına koyuyor — "sanırım bir Hera alacağız."

Midem bulanırken, eli yanağımı okşarken kendimi direğe yaslıyorum. Bana gülümsüyor, uzaklaşıyor ve tekrar ayağa kalkıyor.

"Keith Anderson bizimle tehlikeli oyunlar oynuyor. Artık dersini almasının zamanı geldi. Kendi düzenlediği müzayedede kızının satılmasını izleyecek. Babam ve ben sadece yönetim kurulu üyelerinin geri kalanını ikna etmemiz gerekiyor. Neyse ki, senin küçük cinayet serin gerçekten yardımcı oldu. Ve Wren'in seni koruması? Harika bir fikir. İkiniz güzel, trajik aşıklar olacaksınız. Yardımın için teşekkür ederim."

Korku, ancak Wren'den bahsettiğinde gerçekten başlıyor. Ona zarar verecek mi? Adam beni kaçırmaktan bahsediyor, ama Wren'in zarar görmesi, hatta ölmesi ihtimali? Bunu kabullenemiyorum. O benim ruh ikizim. O benim koruyucum. O benim her şeyim. Bütün hayatı boyunca beni bekledi. Ona hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim.

"Elijah," diyorum, sakın bir ses tonu kullanmaya çalışıyorum, ama sesimdeki titremeyi gizleyemiyorum. "Sen benim arkadaşımısın. Her zaman benim arkadaşım oldun. Wren'in olduğu sürece. Lütfen, ona zarar verme."

Bana kaşlarını kaldırarak bakar. "Merak etme, Peach. Sadece sana zarar vereceğim." Sonra gülümser, kendiyle gurur duyarak. "Oh, bekle. Sanırım *bu* ona biraz zarar verebilir."

Sanki işaret almış gibi, zindanın kapısı açılır ve siyah takım elbiseli Gölgeler içeri girer. Eugene Duval ve Monty Hunter buradalar. Elijah'ın yanına, tam yanıma gelirler. Üç tane daha yaşlı üye de buradadır. Onların da yönetim kurulunun geri kalanı olduğunu tahmin ediyorum ve sinirlerim biraz daha gerilir.

Bir grup Gölge onları takip eder ve hepsi odaya girdikten sonra, iki devasa koruması içeri girer.

Kapüşonlu bir adamı kollarından tutuyorlar. Üstü çıplak, sadece kalçalarına kadar inen kot pantolon giymiş. Yürümek yerine korumalar tarafından taşınıyor, ayakları arkasında sürükleniyor.

Kafalarını siyah başlıklarla örten bir grup adamın arasından Wren'i tanırım ve göğsündeki kanı görünce kalbim durur. Kan açıkça yüzünden damlamıştır. Ellerini arkadan plastik kelepçeyle bağlamışlar, kendini savunmasını engellemişler.

Onu içeriye doğru çekerken, "Wren," diye inlerim. Onu hemen yanıma diz çöktürürler ve başlığının altından duyduğum homurtu, en azından uyanık olduğunu gösterir.

"Buradayım," diye fısıldıyorum, ona olabildiğince yaklaşarak.

Onun biraz sakinleştiğini, içindeki enerjinin değiştiğini hissediyorum ve birdenbire, sırtımdaki elime bir şey dokunuyor. Omzuma bakmama gerek yok. O. Elleri bağlı olduğu halde beni tutmaya çalışıyor.

Onun eli benimki gibi titremez. Parmak uçlarında kalp atışlarını hissedebiliyorum. Hızlı atıyor. *Korkudan* hızlı değil.

Öfkeyle hızlanıyor.

Onunla ilgili farkı anlayabiliyorum. Yorgun ya da bana kızgın olduğunda kalp atışındaki farkı anlayabiliyorum. Şehveti onu ele geçirdiğinde. Gözleri benimkilerle buluştuğunda.

Ve öfkelenildiğinde.

Wren sinirlenmenin *çok* ötesinde. Çok fazla zorlandı; bunu şimdiden anlayabiliyorum.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum, bu sözümün canavarı biraz daha sakinleştireceğini umarak. "Yaralanmadım."

Başparmağı bileğimi okşuyor ve ben ağlamak istiyorum. Onu seviyorum. Bunun son olmasını istemiyorum. Yıllardır süren

Bu adam her zaman benim yanımda oldu. Kötü günlerimde beni ayağa kaldırdı, tüm başarılarımı kutladı. Korktuğumda bana sarıldı, kendimi daha da zorlamak istediğimde arkamda durdu. Wren *her zaman* beni ilk sıraya koyar.

"Beyler, bu acil toplantıya, Silent Circle yönetim kurulunun iki haini cezalandırmasına tanık olmanız için çağrıldınız," diyor Duval.

"Bu Hera." Beni işaret ediyor ve bu, Elijah'ın beni saçımdan tutup yüzümü hepsine göstermesine neden oluyor.

O elimi daha sıkı kavradığında çığlık atıyorum ve beni göremese de Wren yanımda homurdanıyor. Hayvani bir ses. Eli benim elimi daha da sıkı kavıyor ve bu bana Elijah'ın bile bozamayacağı bir huzur veriyor.

"Bu Hera," diye tekrarlar Duval, "bizimkilerimizi öldürdü. Ve onun Gölgesi..."

Monty Hunter, Wren'in başındaki başlığı çıkarır ve göğsümden çaresiz bir çığlık kopar.

"Wren," diye inlerim. "Aman Tanrım..."

Onu o kadar kötü dövmüşler ki, iki gözü de şişmiş. Burnu açıkça kırılmış ve burnundan ve ağzından sürekli kan damlıyor. Bu noktada, çenesinden, boynundan ve göğsüne akan kalın sıvının hangisinden geldiğini bile bilmiyorum.

"Elijah," boğazımı sıkıştıran hıçkırıklarla söylüyorum. "Lütfen... lütfen, bir şey yap."

Neden ona seslendiğimi bilmiyorum. Yıllarca süren dostluğumuz, beynimi onun beni koruyacağına inandırmış. Tabii ki korumuyor. Bana bunun nedenini az önce söyledi. Kardeşine olan nefreti, hiç tanımadığım babasına olan intikamı. Hiçbiri bana mantıklı gelmiyor. Sinir sistemime Elijah'ın artık müttefikim olmadığını söyleyecek şekilde işleyebileceğim hiçbir şey yok.

Yüzüme tekrar vuran kırbaç, beni tutmasaydı yere yığılmama neden olacaktı.

"Sessiz ol."

"Onu bırak," diye acı içinde fısıldadım.

İkinci darbe Wren'i kontrol edilemez hale getirir.

"Elijah, Tanrı şahidimdir ki, sen öldün." Bu sözleri, ağzından dökülen hakaretler ve kanın arasında duyuyorum. Dayak yemesine rağmen, plastik kelepçeleri çekiyor ve bir an için onları koparacakmış gibi görünüyor. Bu odadaki herkesin ondan uzaklaştığını görmek bana büyük zevk veriyor.

Ama sonuçta, ne o ne de ben yapabileceğimiz bir şey yok ve Duval duruşmaya devam ediyor.

"Onları kendi çocukları gibi kabul eden ve büyüten bir aile olan Sessiz Çember'e ihanet ettikleri için kaderlerini ve cezalarını belirlemek üzere burada toplandık."

Bu kadar trajik olmasaydı, bu ironiyi gülerek karşılardım.

"Öldürün onları!" diye bağırıyor kalabalığın içinden bir adam. "Hainlerin cezası budur. Öldürün onları, hemen öldürün."

Bu, Vikinglerin yargılamalarından bile daha vahşi. Mantık yok, sebep yok, sadece kan dökülmesi gerekiyor.

Monty bir adım öne çıkar ve elini kaldırarak herkesi susturur.

"Ölüm normal cezadır, ama biz onların bu kadar kolay bir çıkış hak etmediklerini düşünüyoruz. Wren'i tanıyorum. O benim oğlum. Sevdiği kişiyle birlikte ölmek onun için bir lütuf olur." Bir süre durur, bize bakar ve parlak bir gülümsemeyle gülümser.

Monty Hunter labirentte benim için planları olduğunu söylemişti. Sözüünü kesinlikle tuttu.

"Onun bir yerlerde acı çektiğini bilirken onu hayatta tutmak, gerçek bir ceza olur. Ona gelince, en yüksek teklifi verene fahişe olarak satılmaktan başka bir şey hak etmiyor."

Odadaki herkes onaylayıcı sesler çıkarır. "Oğlum Elijah ve ben bu konuyla ilgileneceğiz."

Elijah beni bırakır ve Shadows'a resim gibi görünen şeyleri dağıtır. Onlar da bunları birbirlerine geçirir, alaycı bir şekilde bana bakar.

"İhtiyacım olan her şey elimde. O bir süredir piyasada."

Piyasada mı?

"Unutmayın, bu resimlerde uyuşturulmuş durumda. Dikkat çekmek için bunları kullandık. Ama açık artırmada çok daha canlı görünecek."

Onlar benim resimlerim.

Bir flaş. Üşüyorum.

Onlar, beni uyuşturduğunda çektiği fotoğraflar. Uyuşturucu ya da alkolden bayıldığımı sanıyordum, ama Elijah'tı. Bu yüzden her zaman *kötü* bir şey olmuş gibi uyanıyordum. Ve bu, zaman zaman hatırladığım anlardı.

Wren elimi daha sıkı tutuyor, ama ben yine de kırılıyorum.

Bu adamlar, uyuşturulmuş halimin çıplak fotoğraflarına bakıyorlar. Elijah, aylardır karaborsada bana ilgi çekmek için bunları kullanıyor.

"Merak etme, bebeğim," Wren yanımda fısıldıyor, sözleri zar zor duyuluyor. "Onu öldüreceğim. Bu odadaki her erkeği öldüreceğim."

"Hayır," diye hıçkırırım. "Yeter. Artık benim için hiçbir şey yapmayacaksın. Sana yasaklıyorum. Beni göndermelerine izin vereceksin ve kendini kurtaracaksın. Hepsi bu."

O dinlemiyor. Kabul etmiyor. Tabii ki etmez, çünkü benimle ilgili konularda çok uzun zaman önce aklını kaçırdı. Ama umurumda değil. Wren'in neyi seçeceği umurumda değil. *Onu* kurtaracaksa, cezalarını ben çekmeye karar verdim.

Ondan sonra, duruşma benimle ilgisi olmayan zaman dilimlerine bölünür. Kurul, Monty ve Elijah'ın önerisini kabul eder. Gölgeler kararlarını alkışlar.

Benim satılmak üzere gönderildiğimi bilerek, O da Çember için çalışmaya devam edecek.

Wren yerde diz çökmüş halde tutuluyor, ama Elijah beni direktten ayırıp ayağa kaldırıyor.

Etrafımda tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, gözlerimin Wren'inkilerden ayrılmadığı ve onun gözlerinin de benimkilerden ayrılmadığı.

"Korkma," diyor. "Bu yakında bitecek."

Onun buna nasıl inanabildiğini pek anlamıyorum, ama onu mutlu etmek için başımı sallıyorum. Eğer bu birlikte geçirdiğimiz son anlarsa, her şeyin yoluna gireceğini düşünerek ayrılmasını istiyorum.

"Seni seviyorum."

"Seni almaya geleceğim, Trouble," diye ısrar ediyor, ona inanmadığımı açıkça görerek. "Ne kadar süreceği umurumda değil. Benim için dayanacaksın

, anladın mı?"

O kelimeler delip içimi kalbimi kalbimi Ben
istiyorum bir bir şey, herhangi bir şey
söylemek istiyorum, ama dudaklarımdan sadece bir hıçkırık çıkıyor.

"Söz veriyorum. *Koluma kalemle yazacağım kadar kesin* bir söz veriyorum.

Hayatta kal. Dayan, seni eve götüreceğim. Evet de."

Elijah beni saçımdan sürüklerken ağzımı açıyorum, ama nefes alamıyorum.

"Evet de!" diye bağılıyor Wren. "Dayanacağını söyle. *Evet de!*" "Evet," diye ağlıyorum.

"Aferin kızım. Seni seviyorum. Seni seviyorum..." diye tekrarlar. "Seni seviyorum." Ben odadan çıkana kadar.

Ve hala duyuyorum. Kafamda yankılanıyor, ta ki çoktan gittiğimi fark edene kadar. Ve birbirimizden çok, çok uzaktayız.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Şeftali

EMEK - kakofoni - Paris Paloma

Artık Stoneview'da olduğumuzu sanmıyorum. Bir limuzindeyim, ellerim nihayet serbest, bakışlarım dümdüz ileriye, gözlerim yavaşça kırpışıyor.

Hâlâ ağlıyorum.

Durumumdan dolayı değil, Wren'in iyi olup olmadığını bilmek istediğim için.

"Yol uzun." Sağımda Elijah var. "İki kez mola vereceğiz. Her iki seferinde de otelde kalacağız. Yardım isteme, kaçmaya çalışma. Resepsiyon görevlisine göz kırpmayı bile istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Ortadaki koltukta oturuyorum ama solumda kimse yok. Karşımda Monty Hunter var, bana bakıyor, oğlunun sorduğu soruya cevabımı bekliyor.

"Yaşayacak mı?" diye soruyorum, burnumun altını kolumla silerek. "Wren."

Monty'nin üst dudağı tiksinti ile kıvrılıyor. Ama kimse bana cevap vermiyor.

Elijah devam ediyor. "Üsse vardığımızda sana bir oda ve temiz giysiler verilecek. Banyo ortak. Diğer kızlarla birlikte yemek yiyecek ve ortak alanı paylaşacaksın. Seni ben eğiteceğim. Altı ayımız var, bu yüzden uslu durmanı istiyorum, Peach."

"Onu öldürmeyeceksin, değil mi? Artık güvende... ben seninle olduğum için?"

Elijah'ın eli, benim algılayabileceğimden daha hızlıdır. Beni pencereye fırlatacak kadar sert bir tokat atar.

"Seni, sana istediği her şeyi yapacak birine satılacaklar, ama senin tek bilmek istediğin *Wren* mi?"

Yanağım zonklarken, kendimi oturur pozisyona getirip Elijah'ın gözlerine bakarak başımı salladım. "İstediğin kadar dene. Asla onun yarısı kadar bile olamazsın."

Elijah burun kıvırdı, ama gözlerini kaçırmadan önce gözlerinde bir anlık kırılğanlık gördüm.

"Merak etme evlat. Yakında yaptıklarının sonuçlarını görecek." Monty bunu söylerken gözlerini benden ayırmıyor, ama benim de ona bakacağımı beklemiyordu galiba.

"Tüm küçük arkadaşlarını öldürmenin sonuçlarını mı, Bay Hunter?" Ona gülümserim. "Beni götürdüğün yerde aynı şeyi yapmayacağımı kim söylüyor?"

"Kapa çeneni, Penelope," diye bağırır Elijah.

Susmam. Benim için planları olan, ama benim karşı koymadan kabul edecek biri olduğumu hiç fark etmeyen adama bakmaya devam ediyorum.

"Öğrenmek için can atıyorsun, değil mi?" diyorum Monty'ye. "Neden onları öldürdüm? Neden diğer Heraslar gibi davranamadım?"

Gözlerini kısıyor. Zavallı adam. Her şeye sahip, ama daha fazlasını istiyor. Cevapları. Ben de ona cevapları veriyorum.

"Dünyayı kimin kontrol ettiğini biliyor musun, Bay Hunter?"

"Sessiz Çember, bunu hatırlamanızda fayda var."

"Evet, hepiniz," diye onaylıyorum. "Büyükbabalarınızdan, babalarınızdan, size kadar, ve yakında, sizin yetiştirdiğiniz oğullarınız da sizin yaptığınız gibi bencil, tehlikeli, yıkıcı kararlar alacaklar. Ve kim acı çekecek biliyor musunuz?"

Bakışları bana yöneliyor, ama bunun ne anlama geldiğini anladığını sanmıyorum.

"Anneleriniz. Kız kardeşleriniz. Kızlarınız. *Kadınlar*," diye onaylıyorum. "Tarihin başlangıcından beri, bize izin verdiğiniz tek şey *acı çekmek*. Her gün, sizin eylemlerinizin sonuçlarıyla yaşamaya zorlanıyoruz. Vücudunuzu saklayın, kendinizi gösterin. Sessiz olun, daha çok gülümseyin. Bize çocuk verin. Kızlarımızı oğullarımızdan korkacak şekilde yetiştirin ve oğullarımızı kızlarımızı istismar edecek şekilde yetiştirin."

"Şimdi Çember'den mi, yoksa dünyadan mı bahsediyorsun?" Alaycı bir şekilde gülüyor.

"Bu dünyada kadın olmak, Gölge'ye Hera olmakla tam olarak eşdeğerdir. Sadece seviyesi farklıdır. Hera olursan, erkek egosuna boyun eğdiğin sürece başarı ve güç elde edersin. Onu okşa, besle ve acı çektiğinde uysal ol. Hepinizin ne yaptığını biliyor musun? Bizi, erkeklerin sahte koruma vaatlerine tutunarak hayatta kalmaya zorladınız."

Burun kıvırıyorum ve bu, yüksek sesli, çaresiz bir kahkahaya dönüşüyor.

"*Koruma*. Ne koruma lan? Bu dünyada her gün siz erkekler savaşlar başlatıyor, zaferlerinizi kutluyor, şehit askerlerinizi anıyorsunuz. Ama neyi unuttuğunuzu biliyor musunuz? Tecavüz ettiğiniz kadınları. Parlak ayakkabılarınızın topuklarıyla yasaları ezip geçiyorsunuz, korktuğunuz için bizi eski zamanlara geri döndürüyorsunuz. Ama neye sevindiğinizi biliyor musunuz? Kan kaybından ölen kadınlara. Yerimizde kalırsak bizi kutlarsınız. Tehdit oluşturmazsak. Sizden daha akıllı ve daha nitelikli azınlıklar iktidara çok yaklaşmazsa. Ayrıcalıklı kadınlar içselleştirilmiş kadın düşmanlığına sadık kalırsa. Sizden farklı olan insanlar sizden korkmaya devam ederse."

Onu, toplayabildiğim tüm tiksintiyle baştan aşağı süzerim.

"O kadar kırılgan ve zayıfsın ki, bize yer açmaktansa ölmemizi tercih edersin. İnsanların günahları için ölen bir tanrıya fısıldadığını izliyorum. Ama dudaklarıma dikkat et, biz kadınlar *senin* günahlarından dolayı *ölüyoruz*. Her gün."

Onu tedirgin eden derin ve rahatlatıcı bir nefes alıyorum. "Bu yüzden seni öldürdüm. Tek tek. Her birini."

Ona sırtarak bakıyorum. Her şey yoluna girecek, çünkü Monty Hunter'ın soğukkanlılığını kaybettiğini izledim.

"Onlar sizin bedenleriniz," diyorum yumuşak bir sesle. "Ama onları gömmek benim seçimimdi. Ve her birinizin acı içinde ölmesini izlemek benim için bir zevkti. Yani..." Omuz silkiyorum. "Beni kazığa bağlayın, Gölgeler. Çünkü bizi sistemin bir parçası yapmadığınızda olan budur. İçeriden bir şeyleri değiştirmemize izin vermediğinizde olan budur. Bir devrim. Beni hapse attığınız için artık güvende olduğunuzu mu düşünüyorsunuz? Bir daha düşünün." Öne eğilip sesimi fısıltıya indiriyorum. "Tek başıma hareket ettiğimi kim söylüyor? Ve Hera'nızla güvende olduğunuzu kim söylüyor?"

Monty koltuğunda kıpırdanarak tehdidimi ciddiye alıyor. Elijah silahını çekip şakağıma doğrultana kadar küçük zaferimin tadını çıkarıyorum.

"Sana yardım eden oldu mu?" diye tıslar.

Kalbim damarlarıma yeni bir adrenalin dalgası pompalarken başımı sallarım. "Hayır."

Silahı cildime bastırır ve boğazımdan çıkan iniltiyi durduramam.

"İsimler."

"Kimse bana yardım etmedi. Söz veriyorum. Kimse bana yardım etmedi."

Korkum Monty'yi gülümsetir. "Artık o kadar da güçlü değiliz, değil mi?" diye güler.

Ta ki telefonu çalana kadar. Ekranda *Duval* yazıyor.

Telefonu açar ve Elijah'ın da duyabilmesi için hoparlörü açar.

"*Her şeyi yakıp kül etti!*" Eugene diğer tarafta bağırıyor. Etrafında milyonlarca ses var ve nefes nefese, açıkça koşuyor.

"Sakin ol," diye cevaplar Monty, kaşlarını çatarak. "Neden bahsediyorsun?"

"*Tapınak. Tapınağı ateşe verdi.*"

Koltuğuma yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve kendi kendime gülümsüyorum. "Kim?" diye soruyor Monty, tamamen inkar içinde.

"*Sence kim? Lanet olası oğlun!*"

"Wren zindanda bağlı," diye tısladı.

"*Kaçtı. Onları öldürdü. Aman Tanrım, çok fazla kişiyi öldürdü. Tam bir katliamdı.*" Duval nefes nefese, soluk soluğa konuşuyor. "*Ve şimdi senin peşine düşüyor.*"

Onlara tekrar bakıyorum, sadece Duval'ın aramasının Wren'in aramasıyla kesildiğini görmek için.

Monty'nin çılgın gözleri Elijah'a yönelir.

"*Sana söylemiştim, değil mi?*" Wren'in vahşi sesi arabada yankılanır ve bu sesle sinirlerim kelebeklere dönüşür. "*Ona bir şey olursa, saklanacak hiçbir yerin kalmayacağını.*"

Hemen telefonu kapatır.

Dudaklarımı yalarım, ikisine de bakarım ve fısıldarım, "Sanırım onu *çileden* çıkardın."

Bir saniye sonra, bir şey arabamıza çarptı.

Notlar

College Peach

- Metal, punk ile aynı şey değildir.
- Hala kabuklu deniz ürünlerine ve kedi tüylerine alerjisi var.
- Yeşil zeytinleri her zaman ona bırakın.
- Artık metal müziği sevmiyoruz.
- ~~Çay ağacı ve nane şampuanı~~
- ~~Patates kızartmasına peri-peri tozu eklemeyi unutma.~~
- Her ayın ilk Salı günü pişir ve çalkala.
- Kahvesine şeker koymayın. Midesini bulandırıyor
- Kızlar gecesi sırasında beni rahatsız etmeyin Wren 😞
- Pepperoni pizzada baharatlı bal
- Sağ omzundaki üçgen şeklindeki çilleri sık sık kontrol edin. Dermatolog gözlem altında tutulmasını söyledi.
- Yeni görme sonuçları: Sağ göz -2,75. Sol göz -3,25
- Eğer gelecek Eylül ayında EEAJ'nin yıllık yayınına girerse, duyuru gelecek yıl Ağustos ayında yapılacak.
- ~~Bir hafta içinde diş teli çıkarılmalı.~~
- Yeni şampuan: içinde hindistancevizi yağı var
- Patates kızartmalarında artık peri-peri yok
- Aptal köpeği sakla
- Mektuplar 13 yaşında başladı
- Hayatımın aşkı bir seri katil

Kırkınıc Bölüm

Wren

en küçük Şeyler -

Camyllo

İlk yaptığım Şey onu limuzinden çıkarmak. Onu yolun karşısına taŐıyıp dikkatlice çimlere yatırıyorum. Sa çizgisinden kanıyor ama bilinci yerinde.

"zgnm," diye mırıldanarak kanı siliyorum. "O arabayı bir Şekilde durdurmam gerekiyordu. Seni ikinci bir yere götürmelerine izin veremezdim."

"Ben iyiyim," diyor boğuk bir sesle. "Kendimi iyi hissediyorum."

"Burada kal. Kıpırdama. Bu işi bitireceğim."

"Hayır, Wren..." Eli n kolumu kavrar. "Elijah... Silahı var. Çok tehlikeli. Lütfen, eve gitmek istiyorum. Hadi eve gidelim."

Kafamı sallayıp alnına bir öpücük kondurdum. "Sana zarar vermemeleri için onları uyardım."

Tekrar ayağa kalkarak, beni bırakmasını saçlarım. "Kıpırdama," diye tekrarlarım.

Elijah, babamın bilinci kapalı haldeki bedenini hendekteki hurda arabadan çıkarmıŐ. Bana doğru sendeleyerek yürüyor, yaptıklarından sonra beni ele geçirebileceğini düşünüyor.

"Sen sonuncu olacaksın," diye tıslayarak ona doğru ilerliyorum. Silahı elinde tutmuyor, muhtemelen arabaları takla atarken kaybetmiŐtir, ama bu bile beni durduramaz.

Durmadan, yumruğumu sallayıp elmacık kemiğine nişan alıyorum. Acı çekmesini istiyorum, ama bilinci yerinde olsun. Onu bayılttığımda, nasıl öldüğünü hissetmeyecek.

. Yere düşer, her zamanki gibi küçük bir orospu gibi ağlar.

Ama onunla ilgilenmek yerine, babamın yanına gidiyorum.

"Wren," diye öksürerek, kalkabilmek için yanına dönmeye çalışır.

Onu kaburgalarına tekmeliyorum ve tekrar sırt üstü yatırıyorum.

Ona bakarken, tüm vücudum onu öldürme isteğiyle titrer.

"Bu aileye gelince pek çok şeyi görmezden geldim," derim, öfkeyle.

boğazımdan gelen gürültü. "Beni dövdün, ama ben hiçbir şey yapmadım." Onu tekrar tekmeliyorum. "Beni korkuttun, kendimden utandırdın, ama ben hiçbir şey yapmadım." Sol ayağımı kaldırıp karnına bastırıyorum. "Beni değil, Elijah'ı seçtin, sanki bir baba en sevdiği oğlunu seçip diğerini acı çekmeye mahkum etmek zorundaymış gibi. İçimde bir şey yarattın ve beni ondan asla kurtarmadın. Beni Çember'e bağladın, beni kullandın, beni yavaş yavaş öldürmeye çalıştın. Ve yine de..." Kendime gülüyorum, deli gibi başımı sallıyorum. "Yine de seni öldürmek hiç aklıma gelmedi."

Ayağımı göğsüne koyduğumda çığlık atıyor. "*Bana* tüm bunları sen yaptın, ama en büyük hatan, *onunla* ilgili uyarılarımı dikkate almamış olman."

Kafasına tekme atarak Peach'e bakmasını sağlıyorum. Onu bıraktığım yerde kalmamış.

"Sorun..." Yavaşça gülüyorum. "Bütün bunlardan sonra, hala sana söyleneni yapamıyorsun, ha?"

Gözleri intikamla parıldarken başını sallar. Ben de ona ihtiyacı olanı veririm ve tekrar babama bakarım.

"*Sana*, onun gülümsemesi kaybolursa senin sonun olur *demiştim*. Şu anda gülümsüyor mu, baba?" Tek yaptığı ağlamak olunca, yüzüne yaklaşıp mırıldanmaya başladım. "Gülümsüyor mu?"

"Hayır." Gözyaşlarına boğulur. "Lütfen, beni öldürme. Lütfen, lütfen, lütfen..."

"Gerçekten hayatımın aşkını benden alabileceğini ve *plastik kelepçelerin* beni durdurabileceğini mi sandın?" diye bağırırım. "Kardeşini öldürdüm. Şimdi de seni öldüreceğim. Ve oğlunu da öldüreceğimi bilerek ölmeni istiyorum."

"Özür dilerim!" Hayatta kalmak için tüm umuduyla bağırır.

"Umurumda değil. Bak, iyi olan şey, muhtemelen bunu yaptığımı bile hatırlamayacağım."

Yüzüne tekme atıyorum. Bir kez, iki kez. Başlangıçta homurdanıyor, ağlıyor, ama tekmelerim onu sessizliğe boğuyor. İşimi bitirdiğimde kafası vücuduna gevşekçe bağlı cansız bir top haline gelmiş.

Elijah'ı da öldürmek için arkamı döndüm, ama her şey bir anda oldu.

Bana silah doğrultuyor. Peach çığlık atıyor.

Gözlerimi kırıyorum ve garip bir şekilde dengemi kaybediyorum. Dur, itildim. O beni itti. Ve şimdi etrafımızda bir silah sesi patlarken yana doğru sendeliyorum.

İki kez düşünmeden, acıyı bile hissetmeden Elijah'ı yere indiriyorum. Ellerimi hissedemeyecek hale gelene kadar ona yumruk atıyorum ve elinden silahı alıyorum.

"Beni vuruyorsun, ama ölen sensin," diye bağıriyorum, o nefes almaya çalışırken ayağa kalkıyorum. "Meğer yerini biliyormuşsun." Bir saniye bile tereddüt etmeden, kafasına ateş ediyorum.

Göğsümü, karnımı okşuyorum, acı hissetmediğimi fark ediyorum. Ama o ateş etti.

Kanlı yüzümü elime alıyorum. Etrafıma bakarken kulaklarım çınlıyor.

Ve tek gördüğüm şey o. Elleri karnına bastırıyor.

Ve kan. Çok fazla kan.

Çok fazla kan.

Gözlerim büyürken, vücudumu bir soğukluk sarar.

İki adım geri çekiliyor, bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Wren," diyor, sesi zar zor duyuluyor.

Yine geriye doğru sendiyor, dizleri bükölüyor ve ben ona atıyorum, düşerken onu yakalıyorum. Adrenalin vücudumu kaplıyor ve onunla birlikte yere çöküyorum, dizlerimin üzerine, başı kucağımda.

"Peach." Gözlerim vücudunu tarıyor. Elleri kanlı. "Ne yaptın?" diyorum, boğazım düğümleniyor. "Ne yaptın? Sana orada kalmanı söylemiştim... Ben... Bebeğim, ne yaptın?"

Ağzını açıyor ama titrek bir nefes alırken hiçbir ses çıkmıyor. Etrafımdaki dünya dönüyor, parçalanıyor.

Titrek ellerimi onun ellerinin üzerine koyup tüm gücümle karnına bastırıyorum.

"Nefes al," diyorum, kalan azıcık soğukkanlılığımla. "Her şey yoluna girecek. İyileşeceksin."

Elim titreyerek, hemen arkamızda duran babama uzanıp cebinden telefonunu çıkardım.

"911'i arıyorum. Nefes al. Nefes almaya devam et ve uyanık kal." Kahretsin, nefes alamayan benim, ciğerlerim hırıltılı. "Benim için uyanık kalabilir misin?"

Başını sallamaya çalışıyor, ama gözleri kapanıyor. "Penelope," diyorum. "*Uyanık kal* dedim."

Bu sefer başını sallamayı başarır.

"Şu anda bana inat etme."

Gülümsüyor, ama o kadar zayıf ki kalbim parçalanıyor. "Trouble, lütfen. Lütfen uyuma. Sana ihtiyacım var. Sensiz yaşayamam..." Nefesim kesiliyor, cümlelerin sonunu tamamlayamıyorum. Peach'in olmadığı bir dünyada yaşayamam. "Neden bunu yaptın?"

"Çünkü sana aşığım." Sesinde... hiçbir şey kalmamış. Ne ışık, ne küstahlık. Hiç gücü yok. Bu o değil.

"Sorun var." Alt dudağım titriyor, gözlerim bulanıklaşıyor. "Beni bekle. Seni yakaladım."

"911, acil durumunuz nedir?"

"Kız arkadaşım vuruldu. Route 494'teki dere kenarındayız. Stoneview'dan hemen sonra. Kanıyor. Kahretsin... çok kanıyor. Lütfen."

"Wren..."

Telefon, o benim kolumu tutmaya çalışırken yere düşüyor.

"Evet, bebeğim, buradayım. Buradayım. Geliyorlar. Aç... Bana güzel gözlerini göster."

Yavaşça gözlerini açar, ama donuktur. Gözlerinde çok az hayat vardır ve ağzımdan bir hıçkırık çıkar.

"Trouble, lütfen beni terk etme. Sana yalvarıyorum. Yapamam... Sensiz hiçbir şey yok. Lütfen."

"Seni seviyorum, Wren. Seni çok seviyorum..."

Onun ağzını, kanlı yanağını öpüyorum. "Seni seviyorum. Bu yüzden onlar gelene kadar benimle kalacaksın. Yaşayacaksın."

Ve... Hayatını yaşamaya değer hale getireceğim, söz veriyorum."

Gözleri tekrar kapanınca ona hafifçe tokat attım ve tüm gücüyle gözlerini açık tutmaya çalıştığını görebiliyordum.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, o kadar sessizce ki yüzüne tekrar yaklaşmam gerekti. "Bana olan sevginin ne kadar saf olduğunu anlamam bu kadar uzun sürdüğü için."

"Sorun yok," diye aceleyle söylüyorum. "Sorun yok, çünkü yaşayacaksın. Ve makalenin yayınlatacağız, tamam mı? Ve... Ve gece çalışırken uyanık kalman için sana kahve yapacağım. Sabahları kütüphanede geçirdiğin için geç kalırsan saçlarını tarayacağım."

Boğazım sıkışır ve kelimeleri zorla çıkardığım için kendimi incitirim.

Ama devam ediyorum.

"Sosis'i birlikte yürüyüşe çıkaracağız. Ve seni sevdiğin tapas restoranına götüreceğim. Sana dondurma ve patates kızartması alacağım, böylece onları dondurmaya batırabilirsin. Artık peri-peri tozu yok. Artık onu sevmediğini biliyorum."

Gülümsüyor, gözlerini kapatıyor ve anlıyorum ki o da bunu görüyor. "Devam et," diyor nefes nefese.

O da benim gördüğüm gibi görüyor, ama vücudu dayanamıyor. Soğuk.

Ve rengi gri.

"Seni Filipinler'e götüreceğim. Çünkü... gençken izlediğimiz o belgeseli hatırlıyor musun? Siargao adası hakkında olan. *Sörf yapmak için en iyi yer*. Ve sen oraya gidip sörf yapmayı öğrenmemiz gerektiğini söylemiştin. Seni oraya götüreceğim."

Zayıf bir şekilde başını sallıyor ve bu bana onun asla sörf yapmayı öğrenemeyeceğini söylüyor.

"Nobel Ödülü alacaksın. Ve ben de kalabalığın içinde olacağım, sana coşkuyla alkış tutacağım. Belki o gün sana evlenme teklif ederim. Çünkü sen ve ben evleneceğiz ve üç çocuğumuz olacak. Hepsi senin saçlarına sahip olacaklar çünkü ikimiz de biliyoruz ki ikimizden daha güçlü genlere sahip olan sensin... Tanrım." O... Sanmıyorum ki o...

"Sorun," diye ciyaklarım. "Lütfen. Bu hayat... Bu hayat sensiz yaşamaya değer değil." Gözyaşları yüzüne damlıyor, ama bu onun gözlerini tekrar açmasını sağlamıyor. "Lütfen, tüm hayatını benimle yaşa."

Elim kanlı karnından ayrılıp yanağına bastırıyor, yanağını kırmızıya boyuyor. Yine de o güzel.

"Benimle yaşa," diye son bir kez daha ısrar ediyorum.

Ağız hafifçe açık, başı bacaklarımın üzerinde ağırlaşmış.

O, dünyayı, evreni hak ediyor. Mutluluğu, var olan tüm sevgiyi. Hepsini hak ediyor.

Bunun yerine, benim için kurşun
yedi. Uzakta siren sesleri
duyuyorum.

Ama çok geç kaldıklarını biliyorum. Kalbimde hissediyorum,
çünkü o kadar ağır ki, sanki artık iki kişi için atıyor.

Notlar

Üniversite Peach

- Metal, punk ile aynı şey değildir.
- Hala kabuklu deniz ürünlerine ve kedi tüylerine alerjisi var.
- Yeşil zeytinleri her zaman ona bırakın.
- Artık metal müziği sevmiyoruz.
- ~~Çay ağacı ve nane şampuanı~~
- ~~Patates kızartmasına peri-peri tozu eklemeyi unutma.~~
- Her ayın ilk Salı günü pişir ve çalkala.
- Kahvesine şeker koymayın. Midesini bulandırıyor
- Kızlar gecesi sırasında beni rahatsız etmeyin Wren 😞
- Pepperoni pizzaya baharatlı bal ekleyin
- Sağ omzundaki üçgen çilleri sık sık kontrol edin. Dermatolog gözlem altında tutulmasını söyledi.
- Yeni görme sonuçları: Sağ göz -2,75. Sol göz -3,25
- Eğer gelecek Eylül ayında EEAJ'nin yıllık yayınına girerse, duyuru gelecek yıl Ağustos ayında yapılacak.
- ~~Bir hafta içinde diş teli çıkarılmalıdır.~~
- Yeni şampuan: içinde hindistancevizi yağı var
- Patates kızartmasında artık peri-peri yok
- Aptal köpeği sakla
- Mektuplar 13 yaşında başladı
- Hayatımın aşkı ~~bir seri katil~~, nefes almamın sebebi
- Lütfen... bu listeye son kez yazdığım şey olmasın.

Kırk Birinci Bölüm

Wren

Benim Evim - Myles

Smith

Marker, ön kolumun iç kısmındaki deriye baskı yapıyor. Derime daha önce yazdığım bir düzine katmanın üzerine yazıyorum.

Söz veriyorum.

Söz veriyorum, uyanırsan bir daha asla yanından ayrılmayacağım. Söz veriyorum, uyanırsan bir daha asla acı çekmeyeceksin.

Söz veriyorum, uyanırsan, bir daha asla sevilmemiş hissetmeyeceksin.

Uyanırsan, uyanık olduğun her saatini senin mutlu olman için harcayacağıma söz veriyorum.

Söz
veriyorum.

Söz
veriyorum.

Söz
veriyorum.

Ama lütfen... uyanacağına söz ver.

Kapı çalınır ve beni gerçeğe geri getirir. Aniden, her şey geri gelir. Kalp monitörünün bip sesi, hastane odasının kokusu. Ve yatakta, gözleri kapalı Peach.

Onun güzel yeşil gözlerindeki ateşi tekrar görmek için neler vermezdim.

Kapı açılıyor, Chris ve Achilles içeri giriyor. Peach'i benden almaya çalıştıkları için tapınağı yakalı üç gün oldu ve bu ikisi hala o olaydan kalma morluklarla dolaşıyorlar.

Chris, Dustin'i ziyaret etmek için gittiği hastaneden dönerken kaçırıldı. Xi bizi kampüs evimize bıraktığında Achilles ve ben de kaçırıldık. Dövülerek farklı odalara kilitlendik.

farklı odalara kilitlendik. Dustin çoktan konuşmuştu ve kendimizi savunmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Aşağı indim ve Çember'deki tek iki müttefikimi de yanımda götürdüm. Tabii ki, binayı ateşe vermeden önce onları serbest bıraktım.

Duval'ı bağışladım. Sadece Achilles'in babası olduğu için değil, aynı zamanda başa çıkabileceğim bir başkan olduğu için. Artık neler yapabileceğimi gördü. Çember'deki herkesi öldürmek imkansız; örgüt her zaman var olmaya devam edecek. Duval başkan olarak daha iyiyim. Bana olan korkusuyla korunuyorum.

O, araba "kazası" ve cesetler konusunda polisle her şeyi halletti bile. Elijah Hunter aklını kaçırdı. Monty Hunter, oğlu sürücüyü saldırdıktan sonra kazada öldü ve arabaları hendeğe düştü. Peach ve ben onların arkasında idik ve kazada onlarla birlikte çarptık. Elijah, manik bir kriz geçirirken Peach'i vurdu ve ben de kendimi savunmak için onu vurdum. Duval bu hikayenin böyle olmasını sağladı ve limuzin şoförü, Duval'ın söylediği her şeyi yapacağı için ikinci tanık olarak tüm bunları onayladı.

Zeus da bu arada kampüs cinayetlerini Elijah'ın üstüne attı.

Antisosyal, dengesiz öğrenci arkadaşlarını öldürür.

Bu sahte hikayenin en çılgın kısmı, ilk kez her şeyi hatırlıyor olmam. Tüm gerçeği. Peach'in vurulması sistem için bir şok gibiydi, beni o kadar hızlı gerçekliğe geri döndürdü ki, zihnimin beni işlediğim korkunç şeylerden korumasına fırsat veremedim.

Şimdi Duval'dan haber bekliyorum. Sadece Chris ve Achilles aracılığıyla iletişim kuruyoruz. Beni görmekten çok korkuyor.

"Wren, hemşire ona artık yazmamamı söyledi," diyor Chris sakın bir şekilde.

Peach'in koluna bakıyorum. Onun koluna da yazmaya devam ediyorum, uyanacağına dair bana söz veren sesini duymaya devam ediyorum. Ama uyanmıyor.

Elimle yüzümü silerim. "Biliyorum," derim boğuk bir sesle. "Durmaya çalıştım."

Tuhaf. O olmadan normal sesimi bulamıyorum. Hiçbir şey eskisi gibi değil. Boş hissediyorum. İnsanlara verecek hiçbir şeyim yok.

Birbirlerine bakıyorlar, ama tuhaf davranışımıla ilgili başka bir şey söylemiyorlar.

"Babam taleplerini kabul etti," diyor Achilles, bana yaklaşıyor. "Teknik olarak Çember'den ayrılamazsın, ama pasif bir üye olacaksın. Artık resmi bir rolün yok ve üyelerden iyilik isteyemezsin. Herhangi bir yaptırım olmayacak, ama tapınağa giremezsin... ya da yeni tapınak nerede olursa olsun, sanırım."

Başımı sallıyorum. İstediğim buydu ve Duval bunu bana verecek kadar korkmuş durumda. Çemberin sağladığı ayrıcalıklara sahip olmayacağım umurumda değil. Aslında, hiç umurumda değil.

"Bu senin için ve..." Gözleri Peach'e kayar ve sesi duygudan boğulur. "Ve Peach için de geçerli," diye bitirir.

O da onun arkadaşı. Hepimiz birlikte büyüdük. Belki ona o kadar derinden aşık oldum ki, bundan kurtulmamın imkanı yok, ama bu onun da onu sevmediği anlamına gelmez.

"Alex ve Ella dışarıda," diyor Chris. "Onu görmek istiyorlar."

Başımı sallayıp Peach'in elini tutuyorum. "Tabii ki. Onunla bir dakika daha kalabilir miyim?" Sanki son üç günün her saniyesini onunla geçirmemişim gibi.

Tek ayrıldığım zaman zorla ayrılmak zorunda kaldığım zamandı. Dayak sonrası beni dikmek zorunda kaldılar. O ameliyattaydı ve ben onu takip edemedim. Onların bana bakmasına izin vermemin tek nedeni buydu. Duş aldım ve o ameliyattan çıktığında oradaydım.

Adamlar gider ve ben tekrar ona dönerim.

"Herkes seni görmek istiyor. Herkes seni özlüyor," dedim. "Bize geri dönmelisin, Trouble."

O kadar çok kan kaybetmişti ki, beynine bilinçli kalması için yeterli oksijen gitmiyordu. Bir böbreğini kaybetti. Hala iç kanama nedeniyle kan nakli yapıyorlar. Ve hala uyanmadı. Hala. Uyanmadı. Dün sabah doktor geldi ve bize kan basıncının çok düşük olduğunu ve beyin hasarının ne kadar olduğunu bilmediğimizi söyledi.

Ve üzgün bir yüzle babalarına ve bana şöyle dediğinde kalbimi parçaladı...

Önümüzdeki kırk sekiz saat çok önemli.

O zamandan beri dakikaları sayıyorum. Babaları da onun yanından ayrılmıyor. Az önce yemek almaya gittiler.

Markeri tekrar açıp koluma yazıyorum. "Ne zaman istersen, istediğin kadar inatçı olabileceğine söz veriyorum."

Kolunu tutuyorum. "Sadece... uyanacağına söz ver," diyorum, boğazım yine düğümlenirken tekrar koluna yazıyorum.

Bir damla gözyaşı mürekkebe düşüyor ve onunla karışıyor. "Ne yapıyorsun sen, Hunter?"

Sesi boğuk bir fısıltı, zayıf, zar zor duyuluyor. Ama bu beni ürkütüyor, gözlerim birdenbire onun yüzüne kayıyor.

Tanrım, çok yorgun görünüyor. Gri ten, keçeleşmiş saçlar, çökmüş gözler bana bakıyor.

Ama uyanık.

Ağzımı açıyorum, ama ses çıkmıyor. Bu gerçek olamaz.

Kendinden emin bir şekilde gülümsüyor. "Bu kadar şoklu görünme. Ben ölmek için çok inatçıyım."

Kalbim göğsümde atıyor ve yataktan atlıyorum. "Aman Tanrım," diye bağıyorum. "Peach! Kıpırdama... K-kıpırdama, bebeğim. Kendine zarar verme."

Gözlerini devirir ve odadan koşarak çıkarken "Nereye gideceğim ben?" diye mırıldandığını duyarım.

"Doktor!" diye bağıyorum. "Uyandı... O..." Üzerimde dört kişi var, hiçbiri doktor değil.

Alex, Ella, Chris ve Achilles etrafımı sarıyor.

"Bekleyin," diye nefes nefese söylüyorum. Korkuyorum. Bunun uzun sürmeyeceğinden çok korkuyorum. "Bir doktora ihtiyacımız var. Onun iyi olduğundan emin olmalıyız."

Hemşireler içeri koşuyor, doktor da hemen arkalarından geliyor.

"Babalarını ara," diyorum Ella'ya, personeli odaya takip ederken.

Ona her türlü testi yapıyorlar, bu da onu huysuz ve alaycı yapıyor, ama beni gülümsetiyor çünkü huysuz Peach, onun hayatta olduğu anlamına geliyor. Bu sonsuza kadar sürüyor ve personel ayrıldığında babaları da gelmiş oluyor. Bize onun dinlenmesi gerektiğini, ama beyin hasarı olmadığını ve hayatının artık tehlikede olmadığını söylüyorlar.

Babaları onu çevreliyor, ellerini tutuyor, alnını öpüyorlar. Yavaş yavaş, gözlerindeki parlaklık geri geliyor. Işıl ışıl, çok *canlı*.

Babalarının doyasıya sevgilerini göstermeleri için saatlerce bekliyorum. Kızın biraz yalnız kalmak istediğini söylemesiyle odadan çıkıyorlar ve ben nihayet yatağına yaklaşıyorum, sanki bulutların üzerinde yürüyormuşum gibi hissederek.

"Wren." Gülümsemesi her yere yayılıyor. Yanaklarına, gözlerine. Gülümsemesi kalbime ulaşıyor, onu sertçe kavıyor. "Bu ne?" Kolundaki yazıyı işaret ediyor.

"Bu, bana uyanacağına dair verdiğin söz," diyorum, yanına oturup alnına bir öpücük kondururken ciğerlerimden bir rahatlama dalgası geçiyor. "Sözünü tuttuğun için teşekkür ederim."

"Rica ederim." Kıkırdar ve midem bir anda boşalır. "Peki bu?" Bu sefer benim kolumu işaret eder. "Bu ne?"

"Uyandığında sana vereceğim sözler bunlar."

"Eğlenceli," diyor bana bakarak. "Hangisiyle başlayalım?"

Yüzümü ovuşturuyorum, bunun gerçek olduğuna inanamıyorum. O burada. Geri döndü. Benimle, kollarımda.

"Sen hangisini istersen, Trouble."

"İstediğim kadar inatçı olabileceğimi duydum galiba?"

Gülüyorum, son birkaç gündür omuzlarımda olan korku ve endişe nihayet yok oluyor.

"Sanırım yanlış duymuşsun."

Elimi eline alır, göğsümün kıvrımına yaslanır. Ait olduğu yere.

"Oh, hayır, Wren Hunter. Çok net duydum. Şimdi, beni geri istediğin için hayatını cehenneme çevireceğim."

"Lütfen yap," diye fısıldıyorum, göğsümde hala duygularım sıkışmış halde. "Seninle bu hayatı yaşayabildiğim sürece."

O gülüyor, ama sözleri güçlü ve sevgisi yoğun: "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Trouble."

Bu kadın inanılmaz ve ben bunu hep biliyordum. Kemiklerimin derinliklerinde, onun benim için yaratıldığını biliyordum.

Bu kadın bir mucize ve o tamamen benim.

Bu kadın... Beni sevmesi için sonsuza kadar bekledim ve uyanması için bir ömür daha beklerdim.

Penelope Sanderson-Menacci. Beni severek, bana daha da derin bir aşk beslememi sağlayabileceğini kim bilebilirdi?

Epilog

Peach

Sıradan - Alex Warren

On ay sonra...

Nefes al. Nefes al, Peach. Her şey yoluna girecek. Sadece birkaç dakika kaldı. Dört saniye nefes al. Dört saniye nefes ver... Bekle, sekiz saniye miydi?

Başparmaklarım ve işaret parmaklarım, onları birbirine sertçe bastırdığım için ağrıyor... *Zen* tarzı. Bir nevi. Profesör Lopez'in asistanı olarak bana sunduğu ofisin zemininde bağdaş kurmuş, gözlerim kapalı.

Huzur. Nefes al. Huzur.

Bir gözümü açıp saati kontrol ediyorum. Hala on dakika var.

Kahretsin. On dakika mı?

"O burada." Kapı açılırken Ella'nın sesini duyuyorum.

Oh, *o hain*. Kimseye söylememesini söylemişim.

Her iki gözümü de açıyorum, huzurumu bozmaya cüret eden her kim olursa olsun yok etmeye hazırım.

Wren içeri girer, üzerine tam oturan açık renkli kot pantolon ve onun güzel kaslarını ortaya çıkarmak istediğim gri tişört giymektedir.

Ella çıkar ve kapıyı arkasından kapatır. Evet, kendisi için neyin iyi olduğunu biliyor.

"Sorun," diyor diyor dikkatlice, etrafına
etrafına odaya odaya bir dakika önce
mahvettiğim.

En sabırlı insan olarak bilinmem. Ve stres beni ele geçirdi. Kitaplarımı her yere fırlatmış olabilirim, masamdaki her şeyi silip süpürmüş olabilirim. Belki bir sandalye kırmışımdır. Bilmiyorum. Belki.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Wren, sakın bir şekilde yaklaşarak.

"Meditasyon yapıyorum," diye masumca cevap veriyorum ve gözlerimi tekrar kapatıyorum. "Huzurlu meditasyonumu bozuyorsun."

Önümde çömeldiğini hissediyorum, sonra eli yanağıma dokunuyor, ben de gözlerimi açıyorum. "Huzurlu mu?" diye gülüyor.

"Oh, kes sesini." Bacaklarımı açarken homurdanıyorum. O bana kalkmama yardım ediyor, kalçalarımın tutup beni masamın üzerine oturtuyor.

"Endişen biraz fazla mı?"

"Neden tam olarak ne zaman cevap vereceklerini bilmiyoruz?" diye terslik yapıyorum. "Lopez neden... bilmiyorum... daha erken soramıyor?"

"Sorun, midenize kurşun isabet etti, üç hafta hastanede yattınız, dört ay iyileşmek için uğraştınız ve makalenizin Environmental Engineering American Journal'da yayınlanıp yayınlanmayacağını öğrenmek için birkaç dakika daha bekleyemiyor musunuz?"

Sertçe başımı sallarım. "Aynen öyle."

Kafasını sallayarak, hafifçe gülüyor. Eli kalçamı okşuyor ve yavaşça bacaklarımın arasına kaydırıyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

Kalçalarımı öne doğru iterek, klitorisimdeki baskının tadını çıkarıyorum. "Sanırım edebilirsin..." Gözlerim saate kayıyor. "Ama altı dakikadan fazla olmaz."

Yanağıma karşı küçümseyici bir şekilde gülümser. "Seni üç dakikadan daha kısa sürede boşaltabilirim, bebeğim."

Sonra eli yazlık elbisemin altına kayar ve külotumu yana iter.

"Özellikle de zaten ıslakken," diye ekler. "Ayaklarını aç."

Bacaklarım otomatik olarak açılır ve ona daha iyi erişim sağlar. "Aferin kızım." Parmağını yavaşça içime sokar. "Wren..." Nefes nefese, ıslaklığımın iki katına çıktığını hissedirim. "Sen lanet bir baş belasıydın... Ah."

İki parmağını içime derinlemesine soktuğunda, çekip sonra tekrar içeri soktuğunda nefesim kesildi. "O neydi?"

"Daha fazla," diye inleyerek kalçalarımı ileri geri itiyorum.

Uzun saçlarımı iki kez yumruğuna doluyor, nefes alamayana kadar itiyor ve başımı geri çekiyor. "Bana bak, hmm, çok güzelsin. Boşalmak ister misin, Penelope bebeğim?"

"Evet," diye nefes nefese söylüyorum. "E-evet..."

"Kibarca iste." Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

"Lütfen, efendim." Dudaklarımı yaladım ve o bunu fark etti, gülümsedi. "Lütfen, efendim, gelebilir miyim?"

"Evet," diyor gergin bir şekilde, dudaklarını benim dudaklarıma çarptığı anda. Vücudum titreyerek inerken, o dilimle dilimi okşarken parmakları etrafında nabız gibi atıyor.

Hâlâ nefesimi toparlamaya çalışırken telefonum çalar.

Gözlerim büyür ve Wren'e bakarım. "Lopez arıyor. Kahretsin, kahretsin!"

Telefonumu alır, cevaplar, hoparlöre alır ve bana geri verir.

"A-merhaba," diye ciyaklarım.

"*Merhaba Penelope, nasılsın?*"

Duraklıyorum, nefes alıp veriyorum. "Sohbeti bırak. Sana yalvarıyorum."

O, bilge bir profesör gibi yumuşak bir şekilde güldü. "Makalen bir sonraki sayıda yayınlanacak. Gelecek dönem."

Hiçbir şeyi kavrayamadan telefon ekranına bakıyorum. "Ne?"

"Başardın, bebeğim," diyor Wren, beni ona bakmaya zorlayarak. "Nobel Ödülü'ne giden yoldasın."

Wren'in en sevdiği ses olduğunu bildiğim bir çığlık atıyorum. Telefonumu fırlatıp erkek arkadaşımın kollarına atlıyorum. Beni o kadar sıkı sarıyor ki nefes alamıyorum, ama bacaklarımı beline, kollarımı boynuna doluyorum ve mutluluktan beni boğmasına izin veriyorum.

Telefonuma tekrar baktığımda Lopez kapatmış, ben de ona yardım ettiği her şey için teşekkür eden bir mesaj atıyorum.

"Eşyalarını topla," diyor Wren. "Arabayı getireceğim. İnsanlar kutlama için bekliyor."

"Sen... parti mi planladın? Ya yayınlanmasaydım ne olacaktı?"

"Lütfen." O burun kıvrır. "Biliyordum. Sana her zaman inandım." Dudaklarımı kısa bir süre öptükten sonra beni yere indirir. "Sen

"Arabayı getirmen gerekmiyor. Yürüyebilirim."

"Arabayı getirmen gerekmez. Yürüyebilirim."

Kafasını sallar. "Kendini çok zorlamamanı tercih ederim."

"Wren... neredeyse bir yıl oldu."

Gülümser, başımı okşar. "Umurumda değil. Cesur olmak ve benim için kurşun yemek mi istedin? Şimdi sonuçlarına katlan."

O ofisten çıkarken, ben de dönüp daha önce yere attığım her şeyi topluyorum. Masam neredeyse yeni gibi görünüyor, arkamda kapının açıldığını duyuyorum.

"Hazırım..." Ağzım açık kalınca sözümü kesiyorum.

Karşımda bana çok benzeyen uzun boylu bir kadın duruyor, birkaç saniye boyunca onun gerçek olup olmadığını merak ediyorum. Kırmızı saçları benimki gibi beline kadar uzanıyor. O benden daha uzun ama vücut şeklimiz aynı, daha zayıf, kıvrımlıdan çok düz. Ve gözlerimiz... tam olarak aynı yeşil renkte. Ancak, onun fotoğraflarında gördüğüm gibi, onun gözleri de hayat dolu değil. Bu beni ürpertiyor.

"Lana," diyorum, gözlerime inanamadan.

Wren bana ondan bahsetmişti. Bana öğrendiği her şeyi anlatmıştı. Biyolojik babamla tanışmak istemememe rağmen, Lana Anderson'ı, yani ablamı arıyordum.

Uzun zamandır kayıp olan kız kardeşiyle nihayet buluşan biri gibi değil, avını avlayan bir avcı gibi yavaşça bana yaklaşıyor. Tehlikeli havası beni masaya yapıştırıyor.

O, gücün tanımıdır. Mükemmel bir şekilde dikilmiş siyah bir takım elbise giymiş, gözleri bana dikilmiş, duruşu yüksek ve haşmetli.

"Beni aradığını duydum."

Tek kelime bile edemedim, aptalca başımı sallıyorum. "Bu artık sona erdi."

Yutkunuyorum. "Ne? Hayır. Hayır. Ben... Benim adım Penelope. Keith Anderson'ın ikinci kızıyım. Biz kardeşiz." Bu kelime dilimde yabancı geliyor.

Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Oh, hayır," dedi, sesi alçaktı. Beni işaret etti. "Sen Penelope Sanderson-Menacci'sin, sevgi dolu bir çift tarafından evlat edinilen küçük kız. Sana bir şans verildi..."

normal hayat." Kendini işaret ediyor. "Ben Lucky, yeterince travmatik bir yere gönderilen kişi, artık hiç düşünmeden insanları öldürüyorum."

Başını yana eğerek beni gözlemliyor. "O zaman benim hakkımda soru sormayı bırak. Beni aramayı bırak."

Sesindeki ölümcül ton, göğsümü korkuyla sıkıştırıyor.

"Bak Penelope, beni çok yakından arayan çoğu insan *beni bulur*. Ve bunu anlatacak kadar yaşamazlar."

Elini yüzüme getirdiğinde irkildim, kalbim çarpıyor, kanım donuyordu. Tek yaptığı, ağzımdan saç tellerini çekip çıkarmaktı. Onları çiğniyordum.

"Kötü bir alışkanlık," diyor.

Yutkunarak başımı salladım, çünkü ona hak vermem gerektiğini hissettim.

"Beni gördün. Beni aramayı bırak," diye tekrarlar. "Sen iki harika, sevgi dolu babası olan tek çocuksun." Gözlerimin içine baktı. Beni, hayatımı tanıyor. Bu, damarlarımda bir rahatlama dalgası yaratır. "Annenin mafya tarafından vurulduğunu hatırlamak zorunda değilsin. Babanın küçük kız kardeşini terk ettiğini hatırlamak zorunda değilsin."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum. "Beni terk edildiği günü hatırlıyor musun?"

O başını sallar. "Tabii ki. On üç yaşındaydım. Keith karısı olmadan yaşayamazdı. Aslında, onu öldürenlerin bizi de öldüreceğinden korkuyordu. Bu yüzden seni barınağa, beni de rahibelere bıraktı. İyi bir anlaşma yaptın, Penelope. İnan bana. Sana dağıtılan kartların tadını çıkar."

Bana sırtını dönerek, benim için hiçbir tehdit oluşturmadığını gösterir ve yavaşça kapıya doğru yürür.

Son bir kez omzunun üzerinden bakarak, hiç duygusallık göstermeden, "Makalen için tebrikler," der.

Ve gider.

Wren kapıyı açana kadar beş dakika daha kapıya bakakaldım. Ona hiçbir şey saklanamayacağı için, bir şey olduğunu hemen anladı.

"Ne oldu? Sorun ne?" diye sorarak bana doğru koşar.

"Az önce kız kardeşimle karşılaştım," derim, sesim düz, hala inanamıyorum.

Elleri yanaklarıma dokunur ve bana ona bakmamı sağlar. "Lucky? İyi misin? Sana zarar verdi mi? Trouble, o tehlikeli biridir."

Ona gülümseyerek başımı sallıyorum. "O harika biri."

Yüzü asılıyor. "İyi olduğuna emin misin?"

"eminim," tekrar tekrar "Ve şimdi biliyorum
biliyorum nerede bulun buluyorum bulduğumu
biliyorum."

Başını geriye atarak, benim çılgınlığıma gülüyor. "Seni seviyorum."

Wren'in kampüs evinde saatlerce başarıımı kutluyoruz. Babalarım da burada ve bazı gazeteciler Stoneview basını için birkaç fotoğraf çekiyor. *Belediye başkanının kızı prestijli bilim dergisinde yayımlandı.*

Arkadaşlarımız da burada. Alex ve Xi, Ella ve Chris. Achilles tek başına, çünkü ne zaman yerleşeceğini sadece Tanrı bilir. Bazı ponpon kızlar, hala yakın olduğum üç Hera. Wren'in lakros arkadaşlarından birkaçı. Bu büyümlü bir şey. Hiçbir şey içmiyorum, Wren'le birlikte soda içiyorum.

İkinci kattaki tuvaletten çıkarken erkek arkadaşım beni buluyor.

"Odama gel. Sana bir şeyim var." Güzel mavi gözleri heyecandan parlıyor. Her zamanki gibi tarif edilemezler. Gök mavisi için çok koyu, gece mavisi için çok açık. *Mükemmel mavi.*

Odasına girince, masasındaki çekmecelerden birini gösteriyor. Orada scrabble taşları var, ama aylardır oynamadı ve ben de kimseye ders vermek zorunda kalmadım. Sanırım mutlu ve aşık olduğunda böyle oluyor. Gerisi yok oluyor. Şeytanlar karanlıkta kayboluyor. Sen sadece... yaşıyorsun.

Çekmeceyi açarım ve içinde çok fazla dağınıklık vardır, ama gözüm küçük yüzük kutusuna takılır.

"Wren," diye nefesimi tutarak kutuyu çıkarırım. Açmam, midem endişeden gerilir.

Ona döndüm ve gözleri çılgına
döndü. "Oh..."

Ama onu kesiyorum.

"Bu çok fazla," diyorum. "İnsanların asla yaşamayacağı şeyler yaşadığımızı biliyorum, ama... yüksek lisansa başlamak üzereyiz. Öncesinde yapmamız gereken çok şey var. Yani, bilmiyorum... Sana bir cevap veremem. Ve... belki diye bir şeyle yaşayabilir misin? Lütfen, bunun bizi mahvetmesini istemiyorum."

Yavaşça bana yaklaşıyor, kutuyu elimden alıyor ve sakinleştirici bir şekilde elini yanağıma koyuyor.

"Nefes al, bebeğim." Arkama uzanarak çekmecedan başka bir şey çıkarır. "Bu" — iki uçak bileti yüzüme doğru uzatır — "senin hediyen."

Gideceğimiz yeri okuduğumda gözlerim fal taşı gibi açılır. Manila. "Filipinler!" diye haykırıyorum.

Gülümseyerek başını sallar. "Sana söz verdiğim hayatı yaşamanın zamanı geldi bence. Adaları gezeceğiz ve Siargao'da sörf yapmayı öğreneceğiz."

"Tanrım, senden çok daha iyi bir sörfçü olacağım." Gözlerini devirdi. "Tabii. Kendine yalan söylüyorsun."

Hediyeyi çok sevdim. Gideceğimiz yer mükemmel. Ve bizi ticari bir uçağa bindirdi. Çünkü bir jet uçağı olmasına rağmen, benim bu prensibi sevmediğimi biliyor. Kimsenin lanet olası bir jete ihtiyacı yok.

Gözlerim yine kutuya kayıyor. "Yani... bu benim için değil mi?"

Sesimde neden bu kadar hayal kırıklığı var? Bir saniye önce ona *bir teklifte* bulunuyordum. Ama her zamanki gibi Wren ile... Geç kaldım. Hislerimi fark etmekte geç kaldım, ne kadar bağlı olduğumu anlamakta geç kaldım.

O yumuşak bir şekilde gülüyor. "Bunu lise son sınıftan beri saklıyorum." Onu açıyor, nefesimi kesen, üzerine derin bir zümrüt taşının ustaca takıldığı güzel bir altın yüzük. "Tabii ki bu senin için. Ama onu o kadar uzun zamandır saklıyorum ki, parmağına takmadan önce biraz daha bekleyebilirim."

Yutkunuyorum. "Son sınıfta bana nişan yüzüğü mü aldın? Biz... Biz daha hiç öpüşmemiştik bile."

"Oh, biliyorum," diyor, bu durumdan hala biraz incinmiş gibi görünüyor. "Ama biliyordum ki, Trouble, etrafındaki en inatçı kıza bile ulaşabileceğimi biliyordum."

Gözlerim dolarken dudaklarımı yalıyorum. "Aptal çocuk, bana her şeyi hissettiriyorsun."

Beni nazikçe öper. "Bekleyebilirim. *Belki'yi* kabul edebilirim. Hayatım boyunca senin kız arkadaşım olmanı bekledim. Hazır olduğunda nişanlım olacaksın."

Gözlerim yine yüzüğe kayıyor. Kalbim çarpıyor, vücudum titriyor. Bir bakıma, tüm bu yeni duygular sadece Wren için ortaya çıktı. Bana sevmeyi öğretti çünkü kendi hissettikleri kadar güçlü bir şeye ihtiyacı vardı. Ve şimdi... hepsini hissediyorum. Çok canlı, çok bilinçli bir şekilde. Eskiden nasıl olduğunu bile hatırlamıyorum.

Tek bilmek istediğim, bu hislerin nasıl devam edeceği. "Şimdi," diye nefes veriyorum. "Şimdi istiyorum."

Kaşları o kadar yukarı kalkıyor ki, saç çizgisinin altında neredeyse kayboluyor. "Şimdi mi?"

"Şimdi," diye tekrarlıyorum. "Seni bekletmekten bıktım. Hayattaki en güzel şeyleri kaçırmaktan bıktım. Sen, Wren Hunter, *senin aşkın*, başıma gelen en güzel şey. Şimdi o güzel yüzüğü parmağıma tak."

"Bu..." O, odanın içindeki eşyalara bakarak, biraz utanarak gülümsedi. "Bu, tam olarak hayal ettiğim gibi olmadı." Ama sesinde sevgi dolu bir ton vardı.

"Romantik bir anı mahvettim. Şaşırdık mı?"

Uçak biletlerini yere atar, kutudan yüzüğü çıkarır ve onu da atar.

"Hayır," hafifçe gülerek cevaplar. "Şaşırmadık, ve bu yüzden seni seviyorum."

Yüzüğü parmağıma takar ve kalbim bir an durur. Tıpkı ilk konuştuğumuzda, düştüğümde beni ilk kez yakaladığında, beni ilk kez öptüğünde olduğu gibi.

Onu öpmek için eğilirim, ama o telefonunu çıkarır ve yazmaya başlar.

"Aman Tanrım, Wren," diye bağırırım. "Gerçekten mesaj gönderecek bir an mı?" Telefonunu elinden kaparım.

"Hayır, yapma!"

Aşağıya baktığımda, Notlar uygulamasında bir liste gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Başlığı "*Üniversite Şeftalisi*" idi.

Gözlerim listeyi tararken rastgele kelimeler mırıldanıyorum.

"Yeşil zeytin, şampuan, şeker midemi bulandırıyor... baharatlı bal, çiller, yeni bir bakış açısı... Wren, bu ne?" diye soruyorum, ama okumaya devam ediyorum. "EEAJ, *yeni* şampuan, köpeği sakla... ve sonuncusu kalbimi durduruyor."

Bayan Penelope Hunter. Evet. Listede iyi görünüyor.

Ona baktığımda yanakları kıpkırmızı. "Sevdiğim ve sevmediğim şeylerin listesini mi tutuyorsun?"

Telefonu geri kapıyor. "Bakmayı bırak. Ben sadece... Hiçbir şeyi unutmamak için."

"Bunun başlığı neden *üniversite*? Başka var mı?"

Dudaklarını içe doğru kıvrarak başını sallar.

"Lise?" diye soruyorum. "Ortaokul?"

O tekrar başını sallar. "Seninle tanıştığımdan beri. Eskiden kağıda yazardım, ama şimdi telefonuma yazıyorum ve yeni bir tane aldığımda aktarıyorum."

"Sen delisin," diyorum ciddi bir şekilde, ama kızgın değilim. Aksine... bu, birinin yapabileceği en sevgi dolu şey, ama aynı zamanda çok basit.

"Ve sen benim nişanlımsın," diye cevaplar neşeyle.

Dudakları benim dudaklarımın üzerinde yeni bir söz veriyor. Bu mutluluk anının asla bitmeyeceğini.

Bizim için zaten sonsuza kadar sürdü. Ve onunla bir sonsuzluk daha geçirmek için hazırım.

"Tekrar görmek istiyorum," diyor Alex, elimi tutarak.

"Aramızda ilk nişanlananın sen olduğuna inanamıyorum!" Ella, bu gece onuncu kez çığlık atarak Wren ve bana bakar. "Alex olacağını sanıyordum."

"Ben de," diye onaylar Xi.

"Üniversiteden *sonra*," diyor, sanki aralarında günlük bir konuşma gibi.

"İkinci olmak ister misin?" diye sorar Chris kız arkadaşına. "Şimdi mi?"

"Kapa çeneni." Ella gözlerini devirir, ama hepimiz cevabın evet olduğunu biliriz. Hemen babalarımıza söyledik, sonra aşağıdaki herkese söyledik, ama artık sadece biz varız. Alex, Xi, Ella, Chris, Achilles, Wren ve ben.

seçtiğimiz ailemiz.

"Wren dışında başka biriyle nişanlanmış olsaydı sürpriz olurdu," diyor Achilles. "Ama burada gerçekten kim şaşırmış olabilir ki? Adam altı yaşından beri bu planı yapıyordu."

Hepimiz gülüyoruz ve ben nişanlıma bakıyorum. O bunu inkar etmiyor ve kendinden memnun gülümsemesi içimde sorular uyandırıyor. Kutunun çekmecede olması tuhaf bir şekilde çok uygun. Biletleri oraya saklayan oydu. Benim onu açacağımı biliyordu.

"Kasten mi oraya koydun?" diye soruyorum ona. "Planın, kutuyu görmem ve hazır olduğumda yapalım demem miydi... sadece hazır olduğumu fark etmem için mi?"

Bana göz kırparak bir yudum bira içer. "Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz."

Odadaki bir telefon çalar ve ardından diğerleri de kendi zamanlarında çalar.

Hermes'ten bir mesaj geliyor. Yarısi ağartılmış, yarısi siyah saçlı bir kızın kampüsün kayıt ofisinden çıkarken çekilmiş bir fotoğrafı.

Yoksulluktan zenginliğe! Yeni favorimiz.

SFU değişti... Sanırım artık burs falan veriyorlar, çünkü bugün Silver Falls'un Kuzey Kıyısı'ndan gelen küçük bir sıçan kampüsümüzde kayboldu.

Lütfen, Tanrı aşkına, biri onu bir kuaföre götürsün. Yorumlarda ona burada ne kadar hoş karşılanacağını söyleyin.

#SFUcharity #don'ttouchmyHermesbag #pleaseleavealready

Yorumlar elbette hoş geldin mesajlarından çok uzak.

"Bu kızı tanıyorum," diyorum. "Kadın sığınma evinde birçok kez kalmış, her seferinde geçici olarak evsiz kalmış. Babası kumarbaz falan."

"Adı Nyx," diyor Wren. "Onunla bir kez tanıştım." Achilles'e bakıyor, ama arkadaşımız telefonunu çoktan kaldırmış. "Sen de onu tanıyorsun."

"Ya da öyle diyor," diye boş boş cevap veriyor.

"Hermes'in ona ulaşmasına izin veremeyiz," diyorum sertçe. "Onu mahvedecekler."

Artık Hermes'in bana şantaj yaptığını, neredeyse aklımı kaçıracağımı herkes biliyor. O gece Ania ve benim fotoğrafımızı nasıl elde ettiklerini ya da neden özellikle benim peşimde olduklarını hâlâ bilmiyoruz. Benim Çember'e katılıp, gördüklerime tanık olmamı neden istediklerini bilmiyoruz, ama Elijah'ın Ania'yı ve kampüsteki diğer tüm insanları beni korumak için öldürdüğü açıklandıktan sonra Hermes mesaj atmayı bıraktı.

"Yapmayacağız," diyor Ella. "Onunla biz ilgileneceğiz."

Achilles ayağa kalkar, bira bardağındaki son yudumu içer ve yatmaya hazır olduğunu belli eder. Hepimize bakar, yüzünde somurtkan bir ifadeyle, "Aslında yapmamız gereken şey, o pisliğin kim olduğunu bulmak," der.

SON

Hermes'in kim olduğunu merak mı ediyorsunuz? Silver Falls Üniversitesi'nin son kitabında öğrenin: Loving The Tormentor Yakında çıkıyor!

Notlar

College Peach

- Metal, punk ile aynı şey DEĞİLDİR.
- Hala kabuklu deniz ürünlerine ve kedi tüylerine alerjisi var.
- Yeşil zeytinleri her zaman ona bırakın.
- Artık metal müziği sevmiyoruz.
- ~~Çay ağacı ve nane şampuanı~~
- ~~Patates kızartmasına peri-peri tozu eklemeyi unutmama.~~
- Her ayın ilk Salı günü pişir ve çalkala.
- Kahvesine artık şeker koyma. Midesini bulandırıyor.
- Kızlar gecesi sırasında beni rahatsız etmeyin Wren 😞
- Pepperoni pizzada baharatlı bal
- Sağ omzundaki üçgen şeklindeki çilleri sık sık kontrol edin. Dermatolog gözlem altında tutulmasını söyledi.
- Yeni görme sonuçları: Sağ göz -2,75. Sol göz -3,25
- Eğer gelecek Eylül ayında EEAJ'nin yıllık yayınına girirse, duyuru gelecek yıl Ağustos ayında yapılacak.
- ~~Bir hafta içinde diş teli çıkarılmalı~~
- Yeni şampuan: içinde hindistancevizi yağı var
- Patates kızartmalarında artık peri-peri yok
- Aptal köpeği sakla
- Mektuplar 13 yaşında başladı
- Hayatımın aşkı bir seri katil, nefes almamın sebebi
- Lütfen... bu listeye yazdığım son şey olmasın

- Bayan Penelope Hunter. Evet. Listeye yakışıyor.

Lola King'in diğerk eserleri

Tüm kitaplar aynı dünyada farklı zamanlarda geçiyor

STONEVIEW HİKAYELERİ

(*MF Bully*):

Vazgeçme

k

Vazgeçmek

Vazgeçmek

Son Bir Öpücük (Novella - Rose's Duet'ten spoiler içerir)

ROSE'UN DUET

(*FFMM neden-seçim*):

Kırık Kalplerin Kraliçesi (Öncü roman) Kalbimin

Kralı

Tüm Kalplerin Ası

KUZEY KİYİSİ HİKAYELERİ

(birbiriyle bağlantılı bağımsız romanlar):

Güzel Şeytan (MF, düşmanlardan aşıklara)

Kalpsiz Sevgili - (MF, iyi kız/kötü çocuk) Keyifli

Günahlar - (MFM düşmanlardan aşıklara)

Kanunsuz Tanrı - (MF düşmanlardan aşıklara)

TATİL NOVELLASI

Babadan Küçük Oğluna Mutlu Noeller (Loving The Liar'ın ön bölümü)

SILVER FALLS ÜNİVERSİTESİ

(MF, seçkin üniversite, gizli topluluk)

Loving The Liar (karanlık, ikinci şans)

Ölücüyü Sevmek: (karanlık, en iyi arkadaşlardan
sevgililere) İşkenceciyi Sevmek: Yakında!

Teşekkür

Okurlarıma destekleri ve sabırları için teşekkür etmek istiyorum. İyi günde kötü günde benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim.

Bu kitapta benimle birlikte çok çalışıp her zaman yanımda olan editörüm Mackenzie'ye çok teşekkür ederim.

Dağınık ilk taslaklarımı her zaman ilk okuyan Lauren'e teşekkür ederim.

Hayal gücümü hayata geçiren kapak tasarımcım Sherri'ye teşekkür ederim. Mesleğim hikaye yazmak ama kapakta ne istediğimi anlatmakta ne kadar kötü olduğumu duyan herkes şaşırır. Sherri, benim saçmalıklarımı anlamlandırmada ustadır.

Hikayelerimi okuyuculara ulaştıran ve harika bir ekip olan Valentine ve VPR'daki tüm kızlara teşekkür ederim.

Her zaman geri dönen sahtekarlık sendromunda bir kez daha elimi tuttuğu için Jay'e teşekkür ederim. Bir arkadaş olarak bile, kimse benim kadar bana inanmıyor.

Aileme teşekkür ederim. Sabrınız, desteğiniz ve cesaretlendirmeniz en karanlık saatlerimde bana yardımcı oluyor. Hepiniz delisiniz, ama sizi seviyorum.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

